JOHN LESCROART

Autorul romanelor
JUSTIȚIE EXEMPLARĂ și VINOVĂȚIA

JURĂMÂNTUL

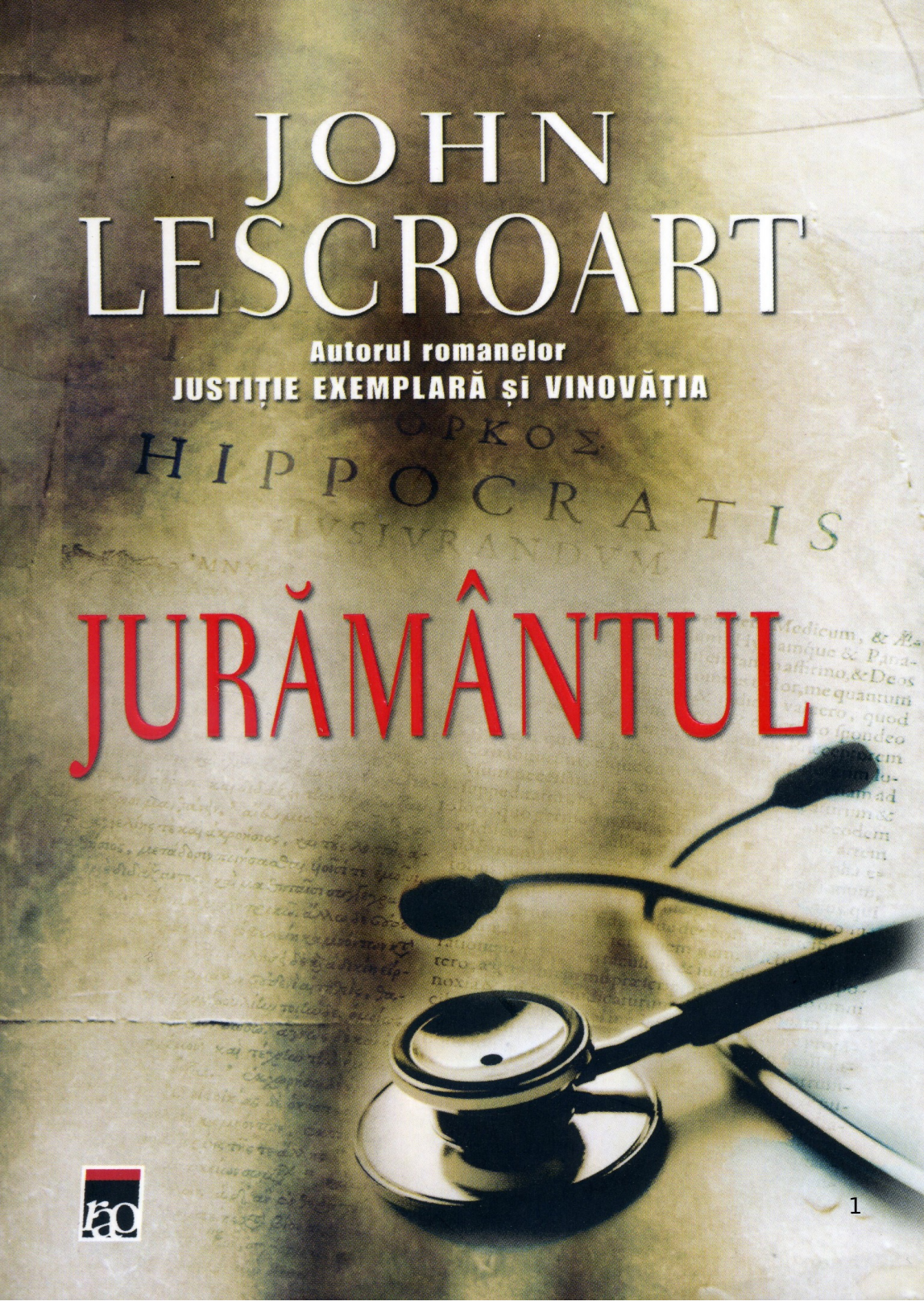

Jurământul

John Lescroart

Volumul *(opţional)*
Seria , *(opţional)*

Traducere: [Bogdan I. Marchidanu]
Editura [RAO], [2010]

John Lescroart
[The Oath]
[Lescoart Corporation], [2012]

Versiune ebook: [1.0]

www.raobooks.com
www.rao.ro

John Lescroart
[The Oath]

© The Lescroart Corporation, 2002
© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română august 2010
Toate drepturile rezervate

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:
(descrierea CIP)

LESCROART, JOHN
Jurământul / John Lescroart;
trad.: Bogdan Marchidanu.
Bucureşti: RAO International Publishing Company,
2010 ISBN 978-973-54-0213-6
I. Marchidanu, Bogdan (trad.)
821.111(73)-31=135.1

FreeROobooks

Cartea de faţă este pentru Pete Dietrich,
Bob Zaro şi, ca întotdeauna,
pentru Lisa - căpetenie indiană,
doctor, avocat

Mulţumiri

Când am început această carte, cunoştinţele mele despre medicină şi despre instituţiile medicale erau extrem de limitate, ca să folosesc un termen blând. Aş vrea să aduc mulţumiri speciale lui Marcy St. John, consilier senior la Blue Shield of California, şi lui Pat Fry, şeful operaţiunilor de la Sutter Health, pentru informaţiile care m-au ajutat să acopăr cumva această lipsă din cunoştinţele mele. De asemenea, mulţumirile mele se îndreaptă către două asistente medicale pentru ajutorul lor: sora mea, Pat Barile, şi Cheri Van Hoover.

Pe tărâmul legii, ca întotdeauna, depind în mare măsură de expertiza colaboratorului şi prietenului meu Alfred F. Giannini de la Biroul Procurorului Districtual din San Francisco. Totodată, inspectorul Joe Toomey de la Departamentul de Poliţie din San Francisco mi-a acordat cu generozitate o mare parte din timpul şi expertiza sa.

Viaţa mea cotidiană este îmbogăţită în mod considerabil de competenţa şi personalitatea minunată ale fenomenalei mele asistente, Anita Boone. Este o comoară şi mă bucur enorm că o cunosc.

Din multe alte motive, datorez mulţumiri din inimă lui Tom Hedtke, Poppy Gilman, Carolyn Giannini, Jesse Tepper, preşedintele şi fondatorul Little League din San Francisco, Peter J. Diedrich şi Dee Scocos. Richard Herman este el însuşi un scriitor extraordinar — pe care vă recomand să-l citiţi — care mi-a oferit o revelaţie extraordinară.

Numele pentru trei personaje din acest roman mi-au fost furnizate de câştigători ai unor licitaţii de caritate. Aş vrea să menţionez aici contribuţiile generoase aduse de Margie Krystofiak pentru liceul Serra din San Mateo, California, Frank Husic pentru *Imagine* şi Catherine Treinen pentru Cal-State Fullerton.

Sunt profund îndatorat tuturor oamenilor de la Dutton pentru sprijinul şi dedicarea lor. Aş vrea să evidenţiez aici pe Glenn Timony, Lisa Johnson, Kathleen Matthews-Schmidt, Susan Schwartz şi Kim Hadney pentru eforturile lor supraomeneşti. Carole Baron a fost şi este un editor extraordinar, un lider de excepţie şi un prieten adevărat. Discuţiile noastre constante pe tema cărţii şi pe marginea altor subiecte mi-au făcut o deosebită plăcere şi m-au ajutat să organizez şi să îmbunătăţesc firul narativ al acestui roman. Mitch Hoffman este un om mare şi un redactor minunat; forma finală a acestei cărţi se datorează în mare măsură sugestiilor sale şi bunului său simţ.

Barney Karpfinger rămâne cel mai bun agent literar pe care şi l-ar putea dori vreodată un scriitor, precum şi un prieten adevărat. Încurajările lui de natură artistică, talentul pentru afaceri, mintea lui limpede şi simţul umorului sunt la fel de importante pe cât sunt de rare. Barney, eşti un adevărat expert şi nu-ţi pot mulţumi îndeajuns pentru tot ce ai făcut.

Mai aproape de oamenii din viaţa mea personală, Don Matheson continuă să fie sufletul momentelor de mare satisfacţie, iar Frank Seidl rămâne regele vinurilor şi al râsului. În cele din urmă, cei doi copii ai mei, Justine şi Jack, continuă să-mi îmbogăţească zilnic viaţa. Preocupările şi evenimentele din vieţile lor continuă să alimenteze şi să potenţeze astfel de cărţi şi viaţa mea. Ambele ar fi pustii fără ei.

Atât cât mă ajută forţele şi raţiunea,
prescripţiile mele să fie făcute numai spre folosul
şi buna stare a bolnavilor, să-i feresc
de orice daună sau violenţă.

Nu voi prescrie niciodată
o substanţă cu efecte mortale,
chiar dacă mi se cere, şi nu voi da
vreun sfat în această privinţă...

Jurământul lui Hipocrat

„Iubirea de argint este rădăcina tuturor relelor.”

Timotei 6:10

Partea întâi

Vechea şi tâmpita ei de maşină americană iarăşi nu funcţiona. Aşa că acum Luz Lopez şedea în autobuz alături de fiul ei bolnav, Ramino, care moţăia. La o asemenea oră a zilei, în mijlocul dimineţii, autobuzul nu era aglomerat, iar ea se bucura pentru asta. Mic de statură pentru cei unsprezece ani ai lui, Ramiro avea loc să se cuibărească pe banchetă, cu capul în poala ei. Luz îi mângâie cu blândeţe obrazul. Băiatul deschise ochii şi schiţă un zâmbet.

Băiatul avea pielea caldă, dar fără să ardă. Pe Luz o îngrijora mai tare tăietura de pe buza lui decât durerea din gât. Ceva din aspectul ei o neliniştea profund. Băiatul se lovise cu gura de o ţeavă pe terenul dejoacă luni, şi astăzi, joi, buza era umflată şi gălbuie pe la margini. Miercuri, când apăruse şi durerea din gât, Ramiro nu se plânsese de buză, ci de gât. Luz ştia că fiul ei nu se plângea de ceva decât dacă durerea era serioasă. Stătuse treaz jumătate din noapte făcând gargară şi luând Tylenol. De dimineaţă însă, îi spusese maică-sii că nu se simţea deloc mai bine.

Luz fusese nevoită să-şi ia o zi liberă ca să se ducă cu el la doctor. Asemenea lucruri reprezentau întotdeauna un mare risc. Deşi parcursese jumătate din drumul până la obţinerea diplomei în economie când plecase de acasă, se angajase cameristă la hotelul Osaka din Japantown, unde programul de lucru era foarte strict. Chiar dacă avea un motiv întemeiat, Luz ştia că fiecare zi lipsă însemna o notă proastă pentru ea. Cei de la clinică spuseseră că îl pot

consulta pe Ramiro înainte de prânz — un miracol —, aşa că poate reuşea să ia o reţetă pentru el şi să-l ducă înapoi la şcoală la orele amiezii, astfel încât să mai prindă o jumătate de zi de lucru la slujbă.

Locuia în San Francisco de peste zece ani, deşi pentru ea oraşul acela nu putea însemna „acasă”. După ce duşmanii reformei agrare din El Salvador îi uciseseră pe tatăl ei, editor de ziar, şi apoi pe fratele ei, Alberto, un doctor căruia niciodată nu-i păsase de politică, ea fugise în nord cu copilul încă în pântece. Soţul ei, José, avusese nevoie de aproape trei ani ca să vină după ea, dar anul trecut cei de la Emigrări îl trimiseseră înapoi. Incapabil să-şi mai găsească de lucru, el locuia acum cu mama lui Luz.

Se agită uşor pe scaunul ei din autobuz în drumul spre clinica Judah, care nu se găsea pe strada cu acelaşi nume, ci la două străzi depărtare, unde aceeaşi stradă se numea Parnassus. Şi atunci de ce nu îi spuseseră clinica Parnassus? Clătină din cap, căci astfel de idei îi abăteau gândurile de la preocuparea ei principală, aceea legată de sănătatea fiului său.

Şi, evident, de bani. Întotdeauna banii reprezentau o preocupare.

Mânuţa lui Ramiro zăcea ca aripa unei păsări moarte în mâna ei. Parcurseră încet pe jos distanţa de la staţia de autobuz la clinică, o clădire cu două etaje în stil victorian, transformată. După ce deschise uşa de la intrare, renunţă la orice speranţă de a rezolva problema repede. Scaune rabatabile se aliniau de-a lungul pereţilor sălii de aşteptare. Alte scaune erau împrăştiate la întâmplare în mijlocul sălii, şi fiecare era ocupat de cineva. Pe podeaua încăperii, mai mulţi copii se jucau cu nişte cuburi vechi de plastic sau cu maşinuţe şi camioane din metal cărora le lipseau din roţi.

În spatele ferestrei de la recepţie, patru femei stăteau şi lucrau la computer. Luz aşteptă, apoi îşi drese glasul. Una dintre femei îşi ridică privirea.

— Vin într-o clipă, rosti ea, după care se întoarse la ceea ce făcea.

Pe tejghea se vedea o sonerie de apelare, alături de care se găsea o listă de instrucţiuni, dar femeia de la computer îi spusese deja că vine într-o clipă (deşi între timp trecuseră mai bine de cinci minute), iar Luz nu voia să rişte să se înfurie cineva pe ea. Probabil că lucrurile mergeau mai încet pe acolo. Însă era furioasă şi tentată să facă scandal.

În cele din urmă, femeia oftă şi veni la geam. O fixă pe Luz cu o expresie de plictiseală enormă şi întinse mâna.

— Cardul de sănătate, vă rog.

Introduse câteva informaţii în computerul ei, fără să-şi mai ridice privirea.

— Zece dolari, anunţă ea. Doctorul care are grijă de copilul dumneavoastră este doctorul Whitson, dar astăzi este indisponibil. Aveţi o altă preferinţă?

Luz ar fi vrut să întrebe de ce era indisponibil doctorul Whitson, dar ştia că n-are nici un sens să se plângă. Dacă doctorul nu era acolo, nu era acolo, pur şi simplu. O întrebare legată de motive nu l-ar fi adus înapoi.

— Nu, răspunse ea. Zâmbi, încercând să stabilească o legătură. Ar fi însă bine să-l vadă cineva cât mai repede.

Femeia îşi consultă ecranul şi apăsă câteva taste.

— Doctorul Jadra îl poate consulta pe Ramiro în douăzeci şi cinci de minute. Luaţi loc şi vă chemăm noi.

Cuvintele îi ieşiră de pe buze fără voia ei:

— Dar nu sunt scaune libere.

Femeia aruncă o privire în sala de aşteptare peste umărul lui Luz.

— Se va face liber unul peste câteva secunde. Apoi privi în stânga ei. Următorul la rând.

În vreme ce Ramiro moţăia, Luz luă un exemplar din ultimul număr al revistei *San Francisco.* În sala de aşteptare se găseau mai multe exemplare, toate prezentând pe copertă fotografia unui om de afaceri alb. Luz citea bine în

engleză şi îşi dădu repede seama care era motivul prezenţei atâtor reviste. Articolul era despre directorul Parnassus Health — compania ei de asigurări de sănătate. Individul se numea Tim Markham. Avea o soţie drăguţă, trei copii frumoşi şi un câine. Locuia într-o casă mare din Seacliff şi în toate pozele din revistă zâmbea.

Luz aruncă o privire prin sala de aşteptare. Acolo nimeni nu zâmbea.

Se uită la acel chip din revistă încă un minut, apoi se uită la băiatul ei bolnav, apoi la ceasul de pe perete. Reveni la chipul zâmbitor al domnului Markham şi citi mai departe articolul. Lucrurile mergeau bine în viaţa lui. Era adevărat că firma lui se confrunta cu nişte probleme, dar Markham reuşea să le gestioneze. Între timp, pacienţii lui primeau îngrijiri medicale excelente, iar ăsta era cel mai important lucru. Lui de asta îi păsa cu adevărat. Era pasiunea lui de o viaţă.

O soră strigă în sfârşit numele lui Ramiro. Luz împături revista şi o băgă în geantă. Străbătu alături de sora medicală un coridor lung până la o încăpere micuţă, lipsită de ferestre, cu o masă de examinare acoperită cu hârtie, o chiuvetă şi o tejghea, câteva rafturi pentru cărţi şi un mic dulap. Pe pereţi atârnau postere cu scene montane şi litorale din California, probabil pline de culoare pe vremuri, dar acum şterse şi scorojite.

Ramiro se întinse pe masă şi îi spuse maică-sii că îi era frig, aşa că ea îl acoperi cu haina. Luz se aşează pe un scaun de plastic portocaliu, scoase revista şi se puse iarăşi pe aşteptat.

La ora 12.22, Jadra ciocăni scurt în uşă, apoi o deschise şi intră. Scund şi cu mişcări iuţi, complet chel, doctorul se prezentă în vreme ce inspecta o foaie de hârtie.

— Ce zi plină e azi, rosti el în chip de scuze. Sper că n-a trebuit să aşteptaţi prea mult.

Luz adoptă o expresie de amabilitate.

— N-a fost prea rău.

— Astăzi suntem un pic cam înghesuiţi. Suntem douăzeci de doctori şi se pare că opt dintre ei s-au ales cu virusul ăsta care circulă prin zonă. Doctorul clătină din cap. Şi tu eşti Ramiro?

— *Si.*

Băiatul deschisese iarăşi ochii şi se ridicase în capul oaselor.

— Cum te simţi?

— Nu prea bine. Gâtul meu...

Jadra scoase un beţişor de lemn dintr-un sertar al tejghelei.

— Păi, hai să ne uităm la el. Poţi scoate limba afară şi spune „aaa”?

Examinarea dură circa zece secunde. După ce se termină, Jadra îşi puse mâna pe gâtul băiatului şi pipăi cu blândeţe.

— Te doare? Dar aici?

— Doar când înghit.

Cinci minute mai târziu, Luz şi Ramiro erau afară. Stătuseră în clinică mai bine de două ore. Pe Luz consultaţia o costase zece dolari, mai mult decât câştiga ea pe o oră, plus bacşişurile unei zile de lucru. Doctorul Jadra îl examinase pe Ramiro mai puţin de un minut şi îi pusese diagnosticul de viroză. Îi dăduse să ia Tylenol pentru copii şi ceaiuri pentru gât. Explicase că viruşii îşi făceau treaba lor oricum, şi că totul dura două săptămâni sau paisprezece zile, după dorinţă.

Luz presupuse că doctorul spusese o glumă, deşi ei nu-i venise să râdă.

Două zile mai târziu, Ramiro era şi mai rău, dar Luz trebuia să se ducă la lucru. Cu două zile înainte, o atenţionaseră cu privire la absenţe. Dacă ea nu mai voia să lucreze la hotel, afară aştepta un cârd de oameni să-i ia locul. Ca atare, fusese nevoită să îl ducă pe Ramiro la camera de gardă noaptea, după terminarea turei.

În autobuz, îl cuibări alături de ea şi îi strânse haina proprie peste trupul lui micuţ care tremura. El se făcu covrig şi adormi imediat. Avea o respiraţie şuierată, ca şi cum cineva mototolise o hârtie în plămânii lui. Bietul băiat mai şi tuşea, ca un lătrat de focă.

În această noapte, clinica era mai puţin aglomerată. Luz plăti taxa de zece dolari şi în mai puţin de o jumătate de oră auzi strigat numele lui Ramiro. Îşi trezi băiatul şi îl urmă pe un bărbat îndesat către un alt cabinet micuţ, similar cu cel al doctorului Jadra, doar că aici pereţii erau absolut goi.

Ramiro nu observă nimic. Se căţără pe masa de examinare acoperită cu hârtie, îşi ghemui picioarele la piept şi închise ochii. Luz îl acoperi din nou cu haina ei şi se puse iarăşi pe aşteptat. Până ce fu brusc trezită de o ciocănitură în uşă.

— Mi-ar prinde bine şi mie un pui de somn, rosti femeia pe un ton blând, într-o spaniolă fluentă.

Purta un ecuson pe care scria Dr. JUDITH COHN. Studie hârtia din mână, apoi îşi îndreptă atenţia asupra lui Luz.

— Deci. Povestiţi-mi despre Ramiro. Unde s-a tăiat în halul ăsta?

— La şcoală. A căzut. Dar el se plânge de gât.

Doctoriţa se încruntă şi întinse mâna după un instrument medical. După o examinare mai temeinică decât cea efectuată de dr. Jadra, dr. Cohn se întoarse spre Luz.

— Gâtul nu arată bine, dar mie nu-mi place deloc cum arată această tăietură, zise ea în spaniolă. Aş vrea să recoltez un pic de cultură. Între timp, în eventualitatea că nu e un virus, o să-i prescriu un antibiotic.

— Dar celălalt doctor...

— Da? Doctoriţa întinse mâna spre Ramiro. E-n regulă. Ce voiaţi să spuneţi?

— Celălalt doctor spunea că e un virus. Acum s-ar putea să nu fie. Nu pricep.

Având cam aceeaşi vârstă ca şi Luz, doctoriţa îi arătă un pic de compasiune.

— Uneori un virus produce o infecţie secundară care răspunde la antibiotice. Mie mi se pare că tăietura aia e infectată.

— Şi medicamentul se va ocupa de asta?

Doctoriţa dădu din cap. Deja scosese reţetarul.

— Ramiro suferă de vreo alergie? Bine. Acum, dacă, din cine ştie ce motiv, tăietura nu se vindecă, este posibil să-i prescriu un antibiotic mai puternic, dar vă voi da de ştire atunci când voi avea rezultatele testului.

— Şi când vor veni? Rezultatele?

— De obicei durează două-trei zile.

— Încă trei zile? N-am putea începe de acum cu antibioticul mai puternic? Aşa n-ar mai trebui să revin la încă o consultaţie.

Doctoriţa clătină din cap.

— Nu va trebui să reveniţi aici. Dacă va fi nevoie, o să întocmesc direct cealaltă reţetă.

Luz aşteptă, apoi şopti:

— Mai sunt şi cheltuielile legate de cele două reţete.

Dr. Cohn plescăi din buze, cu tristeţe.

— Îmi pare rău, dar nu avem voie să prescriem un antibiotic mai puternic decât are nevoie Ramiro. O atinse pe Luz pe antebraţ. O să fie bine. Nu vă faceţi griji.

Luz încercă să zâmbească. N-avea cum să nu-şi facă griji. Ramiro nu se simţea deloc mai bine. De fapt, ea îşi dădea seama că băiatul se simţea chiar mai rău. În ciuda propriei voinţe, pe obraz i se rostogoli o lacrimă. Şi-o şterse repede, aproape cu furie, dar doctoriţa o văzuse.

— Sunteţi chiar aşa de îngrijorată?

Luz încuviinţă tăcută. Apoi:

— Mă tem...

Doctoriţa se aşeză încet pe scaun şi se aplecă spre Luz. Îi vorbi în şoaptă:

— Totul va fi bine. Serios. S-a infectat cu ceva, asta-i tot. Antibioticele vor rezolva problema în câteva zile.

— Dar... simt în inima mea...

Luz se opri.

Dr. Cohn se îndreptă de spate, dar continuă să-i vorbească cu blândeţe:

— Sunteţi amândoi foarte obosiţi. Cel mai bun lucru pe care îl aveţi acum de făcut e să vă duceţi acasă şi să dormiţi ca lumea. Situaţia va arăta mai bine după aceea.

Luz simţi că nu are încotro şi trebuie să accepte. Se uită câteva clipe lungi în ochii doctoriţei, apoi dădu mecanic din cap şi îi mulţumi. După aceea ieşi împreună cu fiul ei care tremura în noaptea friguroasă.

1

În jurul orei 6.20 din dimineaţa zilei de marţi, 10 aprilie, un om de afaceri de patruzeci şi şapte de ani, pe nume Tim Markham, se pregătea să-şi încheie programul obişnuit de jogging. Atunci când nu călătorea în alte părţi, Markham alerga în fiecare zi în jurul reşedinţei sale de pe McLaren începând cu ora 5.45. Ieşea din casă, cotea la dreapta, apoi iar la dreapta pe Twenty-eighth Avenue, alerga până la Geary, o lua la stânga şi făcea cam un kilometru şi jumătate până la parcul Presidio, apoi cotea iarăşi la stânga înspre Lake. În dreptul Twenty-fifth Avenue, cotea la dreapta spre Scenic Way, traversa Twenty-sixth Avenue, apoi cotea în final spre casă pe Seacliff, unde alerga pe faleza de deasupra plajei Phelan.

Markham nu era un bărbat cu tabieturi, dar în privinţa joggingului rareori varia ruta aleasă sau momentul alergării. În această dimineaţă — zi de ridicat gunoiul în cartier — fusese izbit de o maşină în intersecţie imediat după ce coborâse de pe trotuar ca să cotească de pe Scenic pe Twenty-sixth. Impactul îl azvârlise drept într-un tomberon din grămada strânsă pe trotuar, iar acesta îl acoperise de zoaie.

Markham ieşise la jogging fără portofel şi, ca atare, fără nici un fel de acte de identitate. Deşi era un alb cu o stare bună de sănătate fizică, în această dimineaţă plecase să alerge fără să se bărbierească. Combinaţia de gunoaie din jurul lui, barba nerasă de o zi, pantofi de alergare purtaţi şi

îmbrăcăminte uzată îi făcu pe cei veniţi la locul accidentului să se gândească la faptul că era un vagabond rătăcit într-un cartier elegant.

Paramedicii care sosiră de la o staţie de salvare apropiată începură imediat manevrele de menţinere a lui în viaţă. Markham sângera puternic la cap şi era posibil să-şi fi perforat un plămân. Era clar că avea mai multe oase fracturate, inclusiv femurul. Iar dacă impactul îi retezase vreo arteră, atunci situaţia devenea extrem de critică. Omul avea nevoie clar de transfuzii de sânge şi de intervenţie medicală specializată urgentă dacă era să aibă vreo şansă de supravieţuire.

Şoferul ambulanţei, Adam Lipinski, văzuse multe astfel de scene oribile în viaţa lui. Deşi cea mai apropiată unitate medicală de urgenţă se găsea la spitalul Portola, la douăzeci de cvartale depărtare, în centrul cartierului Richmond, Lipinski ştia atât din experienţă personală, cât şi din zvonurile care circulau că Portola se găsea într-o stare financiară destul de precară. Deoarece legea interzicea alte proceduri, cei de acolo erau obligaţi să accepte cazurile de urgenţă şi să încerce să stabilizeze cumva victimele, aşa cum era şi cazul bărbatului pe care îl transporta Lipinski. Numai că Lipinski bănuia că victima lui era un biet vagabond, lipsit de asigurare medicală, iar asta însemna că medicii de la Portola n-aveau să permită internarea bietului om pentru un tratament adecvat în spital.

Lipinski nu era doctor, dar văzuse de multe ori moartea şi îşi dădea bine seama când aceasta dădea târcoale câte unui suflet nefericit. Acum îşi spunea că victima transportată de el tocmai intrase în ghearele doamnei cu coasa. După îngrijirile primite în sala de urgenţe, nefericitul ar fi avut nevoie de un pat la Terapie intensivă, dar dacă nu dispunea de asigurare mai mult ca sigur că medicii de la Portola aveau să-l declare transportabil pentru a-l expedia repede la spitalul districtual.

Cu o lună în urmă, spitalul devenise subiectul unui scandal atunci când transferase un bebeluş de doar o zi — *un bebeluş!* — la spitalul County General după ce fetiţa ajunsese în Secţia C de urgenţe de la Portola în miezul nopţii, născută cu şase săptămâni înainte de termen şi deja dependentă de cocaină din pricina maică-sii. Evident că mama nu dispunea de nici un fel de asigurare. Deşi un doctor oarecare, dovedind mult bun-simţ şi profitând de lipsa de reacţie a administraţiei spitalului, ordonase internarea bebeluşului în Secţia de terapie intensivă de la Portola, a doua zi altcineva luase decizia că mama şi fetiţa nu aveau cu ce să plătească şi, ca atare, erau nevoite să fie transferate la County General.

Câţiva doctori din Portola protestaseră, susţinând că mama nu putea fi transferată aşa de repede după o naştere dificilă. Femeia se găsea încă în stare gravă după operaţie şi transportarea ei în altă parte o putea ucide. Administraţia spitalului dăduse înapoi, în schimb susţinuse că fetiţa, Emily, în ciuda dependenţei ei înnăscute de cocaină, putea supravieţui transportului în cealaltă parte a oraşului. Ca atare, fetiţa fusese externată. Separată de mama ei la nici o zi de la naştere.

Ajunsă la County General, Emily stătuse doar o zi în secţia supraaglomerată de copii născuţi prematur. Apoi Jeff Elliot, editorialistul de la *Chronicle* care ţinea rubrica „CityTalk”, prinsese de veste despre eveniment şi se luase de cei de la Portola. Dacă nu s-ar fi întâmplat aşa ceva, Lipinski ştia că biata micuţă probabil n-ar fi supravieţuit nici măcar o săptămână. După declanşarea scandalului, fetiţa fusese reinternată la Secţia de terapie intensivă de la Portola, unde fiica şi mama stătuseră zece zile, iar la plecare li se înmânase nota de plată de aproape şaptezeci de mii de dolari. Iar în tot acest timp, politrucii, ziariştii şi jumătate din chiriaşii proprietăţilor imobiliare ale spitalului — pe care administraţia spitalului îi acuza de furt de medicamente şi de tot felul de matrapazlâcuri fără să

aducă dovezi — ajunseseră să deranjeze profund ordinea şi armonia în general existente în spital.

La sfârşitul scandalului, spitalul anunţase că astfel de greşeli legate de internări nu aveau să se mai repete. Lipinski ştia mai presus de orice îndoială că, după stabilizarea victimei aflate în ambulanţa lui, cei de la Portola aveau să o suie într-o altă ambulanţă şi să o expedieze spre County General, cei de acolo fiind obligaţi să interneze pe oricine, mai ales pe cei fără asigurare. Lipinski nu era deloc sigur că victima avea să supravieţuiască unei a doua călătorii. Chiar dacă aşa ceva se petrecea printr-o minune, Secţia de terapie intensivă de la County General era o catastrofă, fără paturi pentru bolnavi, un loc unde tărgile se înşirau de-a lungul pereţilor.

Mai exista însă timp până la o asemenea decizie. Deocamdată, paramedicii încercau să-l pună pe accidentat pe o targă, iar poliţiştii începuseră să bată pe la uşi şi să discute cu oamenii din mulţimea strânsă pentru a vedea dacă poate cineva să identifice victima. Chiar şi bogătaşii snobi, ferecaţi în castelele lor şi necunoscuţi vecinilor lor, puteau recunoaşte pe cineva care trecea des prin cartierul lor.

Deoarece corpul victimei fusese practic făcut zob, operaţiunea de salvare dură mai mult decât estimase Lipinski, dar, în cele din urmă, paramedicii reuşiră să îl aşeze pe nefericit cum trebuie în ambulanţă. Între timp, Lipinski decisese să se îndrepte direct spre County General. Cei de la Portola şi-ar fi bătut joc de amărât, iar Lipinski nu credea că bietul de el putea supravieţui unor astfel de manevre. Tocmai introdusese maneta în viteză şi se pregătea să plece când observă doi poliţişti venind în fugă cu o femeie disperată pe urmele lor.

Lipinski ştia ce înseamnă asta. Scoase maneta iarăşi la punctul mort, lăsă motorul să meargă, deschise portiera şi coborî în stradă. Poliţiştii ajunseră la el când Lipinski deschidea deja uşile din spate. Pe jumătate mergând, pe

jumătate alergând, femeia venea la câţiva paşi în urma lor. Urcă înăuntru şi Lipinski o văzu cum încremeneşte şi cum îşi duce mâinile la gură.

— Oh, Doamne, auzi el. Oh, Doamne!

Nu mai putea aştepta. Trânti uşa în spatele femeii şi se duse repede la scaunul lui de şofer. Victima fusese identificată. Acum se putea duce cu ea la Portola.

2

Cu mult timp înainte de a împlini frumoasa vârstă de patruzeci de ani, Dismas Hardy alerga în mod regulat. Traseul lui pornea din dreptul casei de pe Thirty-fourth Avenue către plajă, apoi spre sud pe nisipul tare până la Lincoln Way, unde cotea spre est şi alerga pe trotuar până ce ajungea la intersecţia cu Ninth şi la barul Little Shamrock, unde el era coproprietar. Dacă era weekend sau început de seară, Hardy se oprea adesea acolo ca să bea o bere înainte ca vârsta să-i mai tempereze poftele. Ulterior, renunţase la bere şi începuse să se mulţumească doar cu un pahar cu apă. Îşi termina repede băutura şi apoi îşi încheia circuitul de şase kilometri prin parcul Golden Gate şi apoi înapoi spre casă.

Cam cu trei ani în urmă încercase pentru ultima dată un astfel de program de exerciţii fizice. Reuşise să alerge o săptămână şi cam jumătate din a doua săptămână după care renunţase, spunându-şi că trei kilometri de alergat nu era prea rău pentru o persoană de patruzeci şi şapte de ani. În ultimii zece ani se îngrăşase doar cu patru kilograme, mult mai puţin decât mulţi dintre colegii lui. La forma în care se simţea, n-avea de gând să-şi pedepsească trupul mai mult decât era nevoie.

Cu un an în urmă însă, prietenul lui cel mai bun, Abe Glitsky, suferise un infarct care aproape că îl doborâse. Glitsky era mai în vârstă decât Hardy doar cu câţiva ani şi totuşi o păţise. Hardy nu considerase niciodată că el sau

Abe ar fi fost suficient de bătrâni ca să aibă probleme de inimă.

Cei doi erau prieteni foarte buni încă de pe vremea când patrulau împreună pe străzi ca poliţişti după ce Hardy se întorsese din Vietnam.

Acum Glitsky era şeful Departamentului Omucideri al Poliţiei din San Francisco. Pe jumătate negru şi pe jumătate evreu, Glitsky era un fost absolvent de colegiu. Dintre colegii lui, nimeni nu l-ar fi descris vreodată altfel decât ca pe un dur. Aspectul contribuia cu prisosinţă la renume — o cicatrice groasă îi traversa buzele de sus în jos sub un nas ascuţit ca o secure, plus privirea extrem de neprietenoasă şi de dură. Fruntea care exprima inteligenţă îi era încadrată de smocuri de păr cărunt tăiat scurt. Glitsky nu bea, nu fuma şi nici nu folosea droguri. Când zâmbea, o făcea pentru a îngrozi personalul din subordine (sau copiii mici, aşa, de distracţie). Cu şase luni în urmă, când se însurase cu Treya Ghent, asistenta administrativă a noului procuror districtual, mai mulţi inspectori din subordinea lui puseseră pariu că stilul nou de viaţă al lui avea să-l mai înmoaie. Oamenii continuau şi acum să plătească în rate acel pariu.

Hardy era un avocat al apărării de succes. Deşi profesional el şi Glitsky se găseau în tabere opuse, prietenia lor era veche de o viaţă. Cu câţiva ani înainte, când Fio, prima nevastă a lui Glitsky, murise, Hardy şi soţia lui, Frannie, îi luaseră pe cei trei băieţi ai soţilor Glitsky ca să stea la ei până ce Abe avea să-şi revină din punct de vedere emoţional. Toamna trecută, Hardy ajunsese cavaler de onoare la nunta lui Abe.

Nu discutau despre chestia care îi lega — erau bărbaţi în toată firea, în definitiv —, dar fiecare din ei constituia un reper de nădejde în viaţa celuilalt.

Infarctul îi alertase la maximum pe toţi.

Cam la o lună după căsătoria lui Abe, intraseră într-un soi de rutină de exerciţii fizice, în cadrul căreia de două ori pe săptămână unul din ei căuta să-l convingă pe celălalt să

execute cu orice preţ ceva mişcări fizice. După ce nevoia de a se dovedi masculi feroce din primele câteva săptămâni îi făcuse să renunţe aproape la tot din pricina a tot felul de dureri resimţite, ajunseseră în cele din urmă să efectueze o plimbare scurtă de câteva ori pe săptămână şi poate să joace ceva cu mingea în weekenduri.

În această dimineaţă, se plimbau în ritm destul de alert pe o alee din jurul lacului Stow din parcul Golden Gate. Era o dimineaţă răcoroasă şi limpede, iar soarele se vedea clar printre ramurile copacilor. Deasupra apei plutea un soi de ceaţă, din care apăru la un moment dat o lebădă însoţită de cârdul ei de pui, în apropiere de malul lacului.

Glitsky discuta despre probleme de serviciu, ca de obicei, plângându-se de manevrele politice din jurul numirii unei perechi de inspectori lipsiţi de experienţă în cadrul unităţii lui de anchetatori de elită, ca reacţie la inexplicabila creştere a numărului de accidente rutiere cu fugă de la locul faptei din zona metropolitană. În ultimele douăsprezece luni, conform afirmaţiilor lui Glitsky, nouăzeci şi trei de persoane fuseseră lovite de vehicule cu motor în oraş şi la periferie. Dintre aceste nouăzeci şi trei de victime, douăzeci şi şapte muriseră. Dintre cele şaizeci şi şase de accidente cu victime care nu muriseră, paisprezece erau cazuri de fugă de la locul accidentului.

— Îmi place la nebunie cum rosteşti tu toate numerele astea, zise Hardy. Oricine ar putea jura că eşti tare stăpân pe ce spui.

— Dar sunt date reale.

— Sunt convins. Tocmai de aceea mă bucur că suntem pe alee şi nu pe stradă, unde am putea fi călcaţi de careva în orice clipă. Dar cum afectează numerele astea departamentul tău? Credeam că accidentele cu fugă de la locul faptei nu constituie subiectul anchetelor de omucideri.

Glitsky îl privi pieziş.

— Tehnic vorbind, o astfel de anchetă se declanşează când moare cineva.

— Aha. Şi de aceea vin la voi. Doar vă ocupaţi de omoruri.

— Dar nu noi efectuăm investigaţia. Nu am făcut niciodată aşa ceva. Vrei să ştii de ce? În primul rând, pentru că există o unitate separată intitulată deştept „loveşte şi fugi”.

— Bun nume dacă se ocupă cu ceea ce cred eu, zise Hardy.

— E un nume potrivit, fu Glitsky de acord.

Ştia prea bine, chiar dacă departamentul poliţiei nega asta, că nici un accident cu fugă de la locul faptei — chiar dacă era vorba de un omor — nu era investigat de altcineva decât de inspectorii obişnuiţi. De obicei, vreo doi membri ai unităţii specializate duceau raportul despre incident la procuratură a doua zi după accident. Poate se duceau chiar la locul faptei ca să vadă dacă dădeau de vreun martor care să furnizeze o descriere sau un număr de înmatriculare pentru vehiculul implicat. Dacă nu reuşeau, iar în raport nu existau martori oculari credibili, ancheta lua în principiu sfârşit. Dacă dispuneau de un număr de înmatriculare, îl introduceau în computer ca să vadă dacă exista o adresă asociată numărului. Uneori, dacă accidentul atrăgea atenţia presei şi dispuneau de o descriere a vehiculului, sunau la câteva ateliere de reparaţii ca să vadă dacă nu apăruse vreun vehicul care să se potrivească cu cel descris. De obicei răspunsul era negativ.

— E un departament chiar foarte bun, continuă Glitsky. Dar nu se ocupă cu ce ne ocupăm noi, cu anchetarea crimelor.

— În ciuda numelui unităţii tale, care arată interesul pentru toate cazurile de omucideri.

— De aici şi confuzia, replică Glitsky. Unora dintre şefii noştri civili continuă să nu le fie clar acest concept.

Se plimbară câteva secunde în tăcere.

— Şi care e al doilea? întrebă Hardy.

— Al doilea ce?

— Spuneai că nu investigaţi omoruri cu fugă de la locul faptei în primul rând pentru că există o unitate specializată. Când spui „în primul rând”, se deduce că există şi un al doilea rând.

Glitsky încetini ritmul, apoi se opriră amândoi.

— Al doilea motiv este că omorurile cu fuga de la locul faptei nu prea sunt crime. De fapt, *nu sunt niciodată crime.*

— Nu spune niciodată „niciodată”.

— În acest caz poţi spune liniştit. Vrei să ştii de ce?

— E greu să descoperi arma crimei?

— Asta e un motiv. Un altul este acela că e greu să convingi victima vânată să stea în faţa maşinii tale atunci când nu sunt martori în jur ca să o calci. Cei mai mulţi oameni nu ar face aşa ceva.

— Şi atunci unde e problema?

— Problema, replică Glitsky, este că douăzeci şi şapte de morţi în douăsprezece luni înseamnă un număr care pare să fi alarmat opinia publică.

— Pe mine, unul, m-a alarmat, comentă Hardy. Din ce în ce mai mult.

— Mda, în fine, aşa cum poate ai aflat, ilustrul nostru Consiliu de îngeri financiari a autorizat eliberarea unor fonduri speciale pentru recompensarea martorilor oculari şi pentru întărirea anchetelor în toate cazurile de omucidere în urma accidentelor de maşină.

— Este o idee foarte bună.

— Greşit. Este o idee foarte proastă, replică Glitsky. În primul rând, nu există anchete legate de omucidere în urma accidentelor de maşină, nici măcar în situaţiile de fugă de la locul faptei. În nouăzeci la sută dintre cazuri e vorba de un şofer beat la volan. În celelalte zece la sută din cazuri, şoferul îşi vede liniştit de treabă şi se trezeşte cu cineva care-i răsare în faţă dintre alte două vehicule, după care... *bum!* Omul se sperie şi fuge. Probabil că înainte de a spăla putina, omul respectiv n-a comis nimic rău. De acord,

sunt uciderі din culpă, pentru că şoferul ar fi trebuit să rămână pe loc, dar nu sunt crime.

— Şi chestia asta te preocupă pentru că...?

— Pentru că de două luni încoace îi am în echipa mea pe aceşti doi clovni politici — pardon, inspectori — despre care ţi-am povestit, iar ei par să nu-şi găsească nimic util de făcut. Să spunem că situaţia asta nu a trecut neobservată de restul echipei, care, apropo, îi numeşte pe cei doi „poliţişti de maşini”.

— Poate că porecla e un compliment, zise Hardy.

Glitsky clătină dezgustat din cap, apoi se uită la ceas.

— Hai să mergem.

Hardy şi-i imagina pe inspectorii noi, ştiind că n-aveau parte de un tratament prea blând din partea veteranilor Departamentului Omucideri. În ciuda scandalurilor şi a controverselor care loviseră crunt în respectul de sine al altor departamente de poliţie, cei doisprezece oameni, bărbaţi şi femei, de la Omucideri se considerau o unitate de elită. Munciseră mult ca să atingă o asemenea culme, iar ceea ce făceau conta enorm pentru ei. Se mândreau cu munca lor, iar tipii cei noi nu prea aveau cum să-şi găsească un loc.

— Aşadar, au apărut cazuri de abuz? întrebă Hardy.

— Cineva le-a vopsit „Maşina Cincizeci şi Patru” pe vehiculul lor de intervenţie. Mai ştii felinarul de stradă pe care îl avem de ani de zile în sediu? Cumva a ajuns să fie înfipt între birourile celor doi tipi, aşa că ei nu se pot vedea când se aşază pe locurile lor. A, mai ştii maşinile alea de jucărie din metal cu care se joacă copiii? Pe birourile lor apar câte şase sau opt maşinuţe noi în fiecare zi, în dulapurile lor, peste tot.

— Cred că putem numi chestia asta un abuz.

Glitsky încuviinţă.

— Aşa ar fi corect să spunem.

La puţin timp după ora nouă, Glitsky se aşează în spatele biroului său din încăperea mică aflată la etajul patru al Palatului de Justiţie. Uşa încăperii era închisă. Cei doi oameni noi ai echipei lui — Harlen Fisk şi Darrel Bracco — fuseseră chemaţi cam de zece ori la locul accidentelor cu fugă de la locul faptei în cele două luni de când lucrau acolo, şi, teoretic, cel puţin, ar fi trebuit să se îndrepte deja în acea dimineaţă spre locul accidentului în care fusese implicat Tim Markham. De această dată însă, preferaseră să aştepte instrucţiunile şefului lor înainte de a face vreo mişcare.

Glitsky nu-l putea învinui pe nici unul din ei că manifestaseră iritare faţă de condiţiile îndurate până atunci în cadrul departamentului, dar până în acea dimineaţă nici nu putea afirma cu mâna pe inimă că fusese prea îngrijorat de acest amănunt. Cei doi fuseseră numiţi politic şi meritau ceea ce primeau în ascensiunea lor pe scara ierarhică, în cadrul căreia faptul că veniseră acolo pe motive politice îi plasase deja mai sus decât pe alţi inspectori mai inteligenţi, mai calificaţi profesional şi mai muncitori.

Harlen Fisk era nepotul lui Kathy West, supervizor municipal. Era un individ înalt de aproape doi metri, cântărea peste o sută douăzeci de kilograme şi era atât de mândru de sine, încât atingea limita enervării. Darrel Bracco era zvelt, agil, curat, un fost soldat, arătând ca un terrier pe lângă Saint Bernardul de Fisk. Legăturile lui politice erau mai obscure decât ale partenerului, dar nu mai puţin puternice. Tatăl lui, Angelo Bracco, purtase uniforma militară timp de treizeci de ani, iar acum era şoferul personal al primarului Washingtonului — şi, ca atare, Bracco se bucura de sprijinul primarului oricând ar fi avut nevoie.

Aşadar, cei doi s-ar fi putut duce oricând să se plângă celor care îi susţineau, astfel încât Glitsky s-ar fi putut trezi în orice clipă cu o mustrare oficială de la inspectorul-şef Rigby pentru conducere neglijentă a departamentului său. În loc de asta, cei doi se găseau în biroul lui, punându-i pe

tapet problema lor. Situaţia era de aşa natură, încât Glitsky era înclinat să asculte spusele lor, dacă nu cu compasiune, atunci măcar cu un oarecare respect pentru poziţia lor.

Bracco stătea în picioare, ascultându-l atent pe Glitsky care vorbea deja de câteva minute, repetând câteva dintre ideile pe care le enunţase anterior în discuţia cu Dismas Hardy.

— De aceea Departamentul nostru de Omucideri este la etajul patru, trase el concluziile, de unde se poate vedea minunatul acoperiş al morgii, în vreme ce unitatea de intervenţie pentru cazurile de fugă de la locul faptei are doar o uşă care se deschide în aleea pe care se află tomberoanele de gunoi de la bucătăria puşcăriei. Ucigaşii sunt oameni răi. Şoferii care au comis un accident şi au fugit de la locul faptei au luat o decizie nefericită. Există o diferenţă.

Bracco oftă.

— Aşadar, nu prea avem ce să facem aici, nu-i aşa?

Glitsky se aplecă pe scaunul lui şi îşi puse palmele pe birou.

— Îmi pare rău, dar aşa stau lucrurile.

Chipul tânărului se întunecă.

— Şi atunci de ce am fost aduşi să lucrăm aici?

Întrebarea cerea un răspuns prudent.

— Înţeleg că amândoi cunoaşteţi anumiţi oameni. Poate că aceştia nu înţeleg anumite chestiuni tehnice.

Fisk se încruntă.

— Cum rămâne cu omul lovit în această dimineaţă? Markham.

— Ce e cu el? întrebă Glitsky.

— Nu a murit la faţa locului, dar, dacă moare, ce se întâmplă?

— Atunci, din câte am înţeles, preluăm cazul de la accidente cu fugă de la locul faptei.

— Şi ce facem cu el? se interesă Bracco.

— Încercăm să găsim şoferul? Nu ştiu. Într-un gest de neputinţă, Glitsky îşi deschise palmele şi ridică din umeri. Uite ce e, oameni buni, continuă el. Poate că reuşesc să vorbesc cu şeful ca să văd dacă poate aranja o mutare pentru voi. Poate că vreţi să vă transferaţi la Bande organizate sau la Jafuri, sau în altă parte. Să faceţi ceva ca lumea cu nişte cazuri adevărate şi să vă croiţi un drum serios înapoi încoace, unde să vă ocupaţi de nişte crime adevărate, ceea ce nu e cazul acum.

Ţinându-se tare pe poziţie, Bracco insistă să ştie care era misiunea lui.

— Între timp, suntem aici. Ce vreţi să facem, domnule? În legătură cu accidentul din dimineaţa asta?

Situaţia era cât se putea de stupidă, dar experienţa îl învăţase pe Glitsky că stupiditatea reprezenta rezultatul cel mai des întâlnit al soluţiilor politice. Poate că băieţii ăştia aveau să înveţe o lecţie.

— Vreţi sfatul meu? Duceţi-vă voi înşivă la faţa locului. Căutaţi mai atent indicii decât cei care se ocupă de accidente cu fugă de la locul faptei. Poate veţi descoperi ceva ce oamenii de acolo au trecut cu vederea.

Nu erau deloc fericiţi să o facă, dar Bracco şi Fisk se apucară să verifice pe îndelete împrejurimile locului accidentului. Chiar dacă nu găsiră nici un martor ocular al evenimentului în sine, eforturile lor dădură oarecare rezultate.

Cam în preajma orei accidentului, un broker de patruzeci şi cinci de ani, pe nume John Bandolino, ieşise din casa lui aflată pe Seacliff, la vest de Twenty-sixth Avenue, ca să-şi cumpere ziarul. Tocmai se întorcea în casă când auzise o maşină cu o ţeavă de eşapament zgomotoasă accelerând puternic, apoi virând în scrâşnet de cauciucuri pe după colţul străzii. Cum cartierul era în mod normal extrem de paşnic, Bandolino ieşise înapoi pe stradă ca să vadă dacă îl putea identifica pe individul de la volan care făcea atâta

zgomot dis-de-dimineaţă. Maşina ajunsese însă prea departe ca el să-i mai vadă bine numărul de înmatriculare. Era o maşină verde, probabil de origine americană. Cu siguranţă nu era o maşină nouă.

Ceilalţi martori care îi întăriră spusele privind descrierea maşinii erau George şi Ruth Callihan Brown, ambii pensionari, ieşiţi din casă ca să-şi ia obişnuitul mic dejun împreună cu nişte prieteni. Tocmai cotiseră de pe Seacliff pe Twenty-sixth, când Ruth îl zărise pe Markham întins printre tomberoanele de gunoi din faţă. După şocul iniţial, cei doi pensionari îşi dădură seama că o maşină verde de mărime medie îi depăşise pe banda a doua pe drum. Se răsuciseră amândoi pe locurile lor şi văzuseră maşina dispărând pe după colţ. Auziseră zgomotul tobei de eşapament şi accelerarea subită, dar nu se gândiseră să plece în urmărirea vehiculului — Markham zăcea inconştient şi plin de sânge. Oamenii aveau la ei un telefon mobil, iar victima avea nevoie de o ambulantă.

Expertul în reconstruirea scenei accidentului avu probleme în localizarea exactă a locului unde fusese lovit Markham. Era evident că forţa impactului aruncase victima o oarecare distanţă prin aer, iar pe asfalt nu existau urme de frânare care să indice intenţia şoferului speriat de a opri sau măcar de a încetini.

3

Ora prânzului şi Lou the Greek gemea de lume.

Fără nici un plan de dezvoltare sau plan de marketing şi părând să sfideze bunul-simţ sau bunul-gust, localul îşi găsise nişa de clienţi şi devenise o adevărată instituţie de peste o generaţie. Poate că de vină era locaţia, chiar vizavi de Palatul de Justiţie, numai că în zonă restaurantele şi barurile abundau. Nici unul dintre acestea nu o ducea la fel de bine sau nu rezistase atât de mult timp precum localul grecului. Oamenii de toate vârstele păreau să se simtă minunat acolo, în ciuda reţinerilor personalului manifestate faţă de oricine căuta să privească locul cu un ochi critic.

Intrarea în local se făcea pe un coridor cu miros vag de urină, care ducea spre o scară neluminată — şase trepte către un set de uşi duble capitonate în piele. Podeaua restaurantului se găsea la doi metri sub nivelul solului, aşa că înăuntru era întuneric chiar şi în cele mai luminoase zile, iar mirosul dinăuntru n-avea cum să stârnească apetitul cuiva în mod deosebit. De-a lungul unui zid se înşirau mai multe ferestruici, la nivelul ochilor celor dinăuntru şi la nivelul solului de afară. Din acest motiv, lumina naturală era extrem de zgârcită. Din nefericire, tot ce se vedea afară erau pantofii trecătorilor pe aleea de acces, plină cu tomberoane de gunoi şi alte deşeuri urbane, precum şi cu casele de carton ale vagabonzilor care îşi făcuseră sălaş acolo. Pereţii fuseseră pe vremuri tapetaţi ca la un bordel,

în maroniu şi auriu, dar acum deveniseră negri din pricina trecerii timpului.

Barul se deschidea la şase dimineaţa pentru alcoolici şi funcţiona în linişte timp de câteva ore. Se isca oarecare agitaţie odată cu începerea zilei de lucru în cealaltă parte a străzii, dar la ora 11 se deschidea bucătăria şi locul începea să se umple repede cu lume. Zilnic, nevasta lui Lou, Chui, combina o varietate nesfârşită de ingrediente chinezeşti şi greceşti pentru specialitatea zilei, de altfel singurul fel de mâncare din meniu. Lou (sau unul dintre alcoolicii care veneau de dimineaţă) se apuca să boteze felul cu tot felul de nume precum Kung-Pao Chicken Pita sau Yeanling Happy Family, iar clienţilor nu părea să le pese prea mult. Dată fiind calitatea mâncării (nimeni nu o putea numi bucătărie) şi sărăcia opţiunilor, popularitatea localului era un imens mister chiar şi pentru cei care obişnuiau să mănânce acolo.

Grupul de la masa mare de lângă uşa către bucătărie se încadra în această categorie. De câteva luni, într-un soi de aranjament neoficial, un grup de profesionişti se reunea în majoritatea zilelor de joi în restaurant ca să ia prânzul. Totul începuse după ce primarul îl numise procuror districtual pe Clarence Jackman. Până în acel moment, Jackman practicase avocatura ca partener la firma Rand & Jackman, una dintre cele mai bune firme de avocatură din oraş. Fostul procuror districtual, Sharron Pratt, demisionase în dizgraţia primarului.

Jackman se socotea mai puţin un politician şi mai mult un om de afaceri. Primarul îi ceruse să treacă la acţiuni dure în cadrul biroului aprig disputat din punct de vedere politic al procuraturii şi să-l repună pe picioare, anchetând crime, menţinând bugetul pe linia de plutire şi mediind conflictele de afaceri din oraş. Căutând o perspectivă nouă a vieţii personale de la noua slujbă, Jackman invitase imediat câţiva colegi din discipline diferite — dar în cea mai mare parte legate de practica legală — la un prânz informal la

Lou. Mutarea era în sine complet neortodoxă. Un prânz la Lou nu era atât de mult un secret, cât un non-eveniment. Nimeni nu discuta cu cineva faptul că vedea acolo aceiaşi oameni adunaţi în jurul unei mese în fiecare săptămână. Faptul nu constituia o ştire interesantă.

Jackman stătea cu faţa spre uşa de la bucătărie. Pe spătarul scaunului atârna haina de la costumul lui în dungi. Cămaşa albă, bine apretată, abia reuşea să-i acopere spatele plin de muşchi. Avea faţa întunecată la culoare, aproape de un negru-albăstrui, iar capul lui imens era lipit direct de umeri, părând lipsit complet de gât.

Probabil că Lou se apucase să coacă o mulţime de prăjiturele cu răvaşe pentru că în ultimele săptămâni pe fiecare masă din restaurant se odihnea câte un castron plin cu astfel de „delicatese”. Prânzul oferit de procurorul districtual astăzi se învârtise în jurul subiectului serios al contractului municipal legat de asigurările de sănătate, iar când Jackman rupsese o prăjiturică, râsul homeric în care izbucnise brusc mai domoli o parte din tensiunea care se acumulase la masă.

— Îmi place la nebunie chestia asta, zise el. Mesajul e perfect şi pică la ţanc: „Nu te îmbolnăvi”. Se uită la colegii lui de masă. Cine scrie chestiile astea? L-a plătit vreunul dintre voi pe Lou să strecoare mesajul ăsta aici?

— Cred că atunci când au rămas fără matriţe pentru numere de înmatriculare la San Quentin...

Vorbise Gina Roake, fost avocat din oficiu, ajunsă acum avocat privat. În ciuda diferenţei de treizeci de ani, umbla zvonul că ea era încurcată cu David Freeman, un alt mesean prezent.

— Imposibil, ripostă Marlene Ash. Marlene era procuror districtual adjunct în cadrul echipei lui Jackman. Şi ea îşi dăduse haina jos când se aşezase la masă, dezvăluind un piept plin sub un pulover maro. Părul lung castaniu încadra o faţă atrăgătoare, marcată doar de o uşoară cădere a

ochiului drept. E imposibil ca vreun deţinut să scrie: „Nu te îmbolnăvi”. Mai degrabă ar scrie: „Mori, molâule”.

— Un astfel de deţinut s-ar dovedi neobişnuit de politicos, nu-i aşa? întrebă Treya Ghent.

— Ar fi fără precedent, fu Glitsky de acord. Şi oricum nu e vorba de un răvaş de noroc. Locotenentul stătea la două scaune distanţă de procurorul districtual, alături de soţia lui, care îl ţinea de mână pe deasupra mesei. Un răvaş de noroc trebuie să se refere la viitor.

În acea clipă interveni Dismas Hardy:

— E într-un răvaş de noroc, Abe. Ca atare, prin definiţie, e vorba de o predicţie.

— Dar dacă ar fi fost o insectă înăuntru, asta ar fi însemnat un răvaş de noroc?

— Hei, oameni buni. Medicul legist-şef al oraşului San Francisco, John Strout, ridică o mână şi îşi potrivi ochelarii pe nas. Un gentleman cu maniere de sudist, Strout îşi desfăcuse propria prăjiturică şi acum se uita la bileţelul dinăuntru. Uitaţi mesaj de noroc: „Vei avea succes în domeniul ales”. Privi în jurul mesei. Mă întreb ce va însemna acest succes.

— Credeam că eşti deja în domeniul ales de tine, zise Roake.

— Şi eu, replică Strout. La naiba! Şi ce va urma?

Toată lumea izbucni în râs. Urmă o scurtă tăcere, întreruptă de Jackman.

— Asta e şi întrebarea mea, John. Ce va urma?

Cercetă cu privirea grupul strâns în jurul mesei. Doar doi dintre oamenii de acolo nu scoseseră nici o vorbă în timpul discuţiei legate de răvaşele din prăjiturele: David Freeman, un bărbat de şaptezeci şi ceva de ani, proprietarul casei în care locuia Hardy, cel mai cunoscut şi influent avocat din oraş, şi Jeff Elliot, editorialistul de patruzeci şi ceva de ani al rubricii „CityTalk” din ziarul *Chronicle,* ţintuit într-un scaun cu rotile de scleroza multiplă de care suferea.

Freeman fu cel care vorbi:

— Aici nu încape nici o îndoială, Clarence. Parnassus a trimis municipalităţii o notă de plată de aproape treisprezece milioane de dolari şi ceva mărunţiş pentru servicii pe care nu le-au prestat în ultimii patru ani. Cer plata integrală, cu dobânda aferentă, în şaizeci de zile, altfel, spun ei, ajung pe butuci. Aşa ceva înseamnă pur şi simplu şantaj ordinar. Chiar dacă le-ai datora bani.

— Fapt care nu este încă stabilit cert, interveni Marlene Ash.

Freeman ridică din umeri.

— Bine, e chiar mai bine aşa. Acuză-i de tentativă de estorcare şi închide-le porţile.

— Nu pot face asta. Jackman se ajuta de o scobitoare ca să-şi cureţe dinţii. Adică nu pot să-i închid. Oricum, nu aşa de repede, chiar dacă am început să sondez terenul cu alţi furnizori. Dar nu e un proces rapid. Cu siguranţă nu se va întâmpla în acest an. Iar contractul cu Parnassus e în vigoare alţi doi ani după aceea.

— Iar cei cu care eşti în discuţii oricum nu sunt mai breji, am dreptate? întrebă Hardy.

— Defineşte „mai”, replică Jackman, strâmbându-se. Să sperăm că avem parte de ceva îmbunătăţiri.

Treya îşi puse o mână pe braţul şefului ei.

— De ce nu-i lăsăm să falimenteze? Pur şi simplu nu le plătim.

— Oricum nu le plătim, interveni Marlene Ash. Dar nici nu-i putem lăsa să falimenteze. Cine va mai avea atunci grijă de toată lumea?

— Şi cine are grijă de toată lumea acum? întrebă Roake, moment în care tăcerea se lăsă asupra mesei.

Aşa cum erau aranjate lucrurile în San Francisco, angajaţii municipalităţii dispuneau de câteva opţiuni de asigurare medicală, în funcţie de nivelul de îngrijire dorit de fiecare individ. Aranjamentul părea destul de corect. Oamenii dispuşi să cheltuie mai mult din venitul personal pe sănătate dispuneau de variante mai multe şi mai bune.

Teoretic, sistemul funcţiona pentru că şi nivelul cel mai slab de îngrijire medicală — furnizat în acest caz de Parnassus — era adecvat. Numai că, în realitate şi fără a surprinde pe nimeni, situaţia nu era chiar aşa.

— Parnassus nu ar putea împrumuta bani ca să se menţină deasupra liniei de plutire? îl întrebă Glitsky pe Jackman.

Procurorul districtual clătină din cap.

— Ei spun că nu.

Gina Roake aproape se înecă sorbind din cafea.

— Sunt capabili să ia un credit, crede-mă, zise ea. Poate că nu cu o dobândă extraordinară, dar la câteva milioane nu e nici o problemă.

— Din câte am auzit eu, replică Jackman, ei susţin că nu pot plăti nici un împrumut, oricât de mic. Pierd zilnic bani. Şi, revenind la problema noastră iniţială, nici măcar nu au nevoie de un credit dacă municipalitatea le plăteşte ce le datorează.

— Adică ce nu le datorează, insistă Marlene Ash.

— Poţi dovedi asta?

Ca orice poliţist, Glitsky avea nevoie de dovezi.

— Asta şi intenţionez, răspunse Ash. O să revin la facturile iniţiale.

— Ajungem în faţa marelui juriu.

Hardy rupse o prăjitură cu răvaş.

Ash dădu serioasă din cap.

— La asta mă gândesc şi eu.

— Cum pot să susţină că au consumat treisprezece milioane *în plus* fără să vadă criza venind? întrebă Roake. Asta aş vrea eu să ştiu.

Jackman se răsuci spre ea.

— De fapt, a fost o mutare inteligentă. Ei susţin că acest contract cu municipalitatea acoperă şi tratamentul pacienţilor externi cu SIDA, al celor cu probleme psihice şi consilierea în cazurile de abuz de droguri, precum şi terapia fizică aferentă, iar ei au furnizat astfel de servicii

permanent fără să fie plătiţi. Cuvântul-cheie este „externi”. Acum au rămas fără bani, au furnizat mereu acest serviciu, iar noi le suntem datori. Ridică din umeri. Au tras al naibii de tare de contract ca să ajungă într-o astfel de poziţie, dar toate sindicatele vor să citească contractele *lor* pentru acoperirea acestor servicii, aşa că Parnassus se bucură de un oarecare sprijin politic.

— Aşadar, este o dispută de termeni contractuali, zise Freeman. Spune-le să dea municipalitatea în judecată într-o instanţă civilă.

— Aşa am face, replică Jackman, doar că începem să credem...

— *Ştim,* îl întrerupse Ash.

— Începem să credem, repetă Jackman, uitându-se cu reproş la adjuncta lui, că ei n-au furnizat serviciile pe care susţin că le-au oferit. În definitiv, e vorba despre pacienţi externi. Arhivele ţinute par incoerente, ca să folosesc un termen blând.

— Ajungem la marele juriu, repetă Hardy.

Jackman afişă un zâmbet de politician.

— Te-am auzit de prima dată, Diz. Poate că da. Dar mă mai gândesc şi să le îngheţ conturile şi să numesc un judecător sindic ca să aibă grijă de ele, o chestie pe care cei de la Parnassus nu o doresc, dar dacă ei cred că prin asta ar putea fi plătiţi... şi chiar au nevoie de bani.

— Eşti sigur de asta? întrebă Freeman.

Jackman încuviinţă.

— Au ajuns să nu plătească salariile doctorilor. Iau asta drept un indiciu. În ultimele şase luni am primit mai bine de o duzină de plângeri. Aşa că am fost nevoiţi să le scriem o scrisoare oficială, în care să le cerem să-şi revină şi să-şi plătească oamenii ca să nu intervenim noi. Am trimis câte o copie fiecărui membru al consiliului de administraţie. Apropo, fiecare membru continuă să fie plătit în medie cu trei sute cincizeci de mii de dolari anual.

— Anual? se miră Glitsky. În fiecare an?

— Ba eu cred că suma e chiar mai mare, zise Jeff Elliot.

— În fiecare an? Locotenentului nu-i venea să creadă. E clar că mi-am ales greşit meseria.

— Nu. Nu ţi-ai ales deloc greşit meseria, dragule, îl potoli Treya. Eşti foarte bine acolo unde eşti.

Hardy îi trimise lui Glitsky o bezea peste masă.

— În orice caz, merse înainte Jackman, ameninţarea i-a trezit la realitate. De fapt, dacă vreţi opinia mea, asta a şi fost cauza imediată pentru cererea lor legată de cele treisprezece milioane.

— Şi ce se întâmplă dacă îi lăsăm să falimenteze? întrebă Glitsky. Cât de rău poate fi?

Freeman chicoti.

— Pot să răspund eu, Clarence? îl întrebă el pe procurorul districtual, după care continuă fără să mai aştepte încuviinţarea. Stai să enumăr posibilităţile, locotenente. Primul lucru care se va întâmpla va fi acela că toţi angajaţii municipalităţii, iar printre ei te numeri şi tu, îşi vor pierde asigurarea de sănătate. Ca atare, în loc să plăteşti zece dolari pentru o consultaţie la doctor, vei plăti şaizeci, optzeci, poate o sută cincizeci. Asta la fiecare vizită. Pe urmă reţetele vor avea preţ integral. Apoi, toate sindicatele din oraş vor da în judecată municipalitatea pentru că tu ai garantat asigurarea ca parte integrală din contractul de muncă. Pe urmă municipalitatea va da Parnassus în judecată pentru nefurnizarea serviciilor de sănătate, iar Parnassus va da şi el municipalitatea în judecată pentru neplata serviciilor. Din acest moment, toţi locuitorii oraşului vor trebui să meargă la County General pentru orice problemă şi nimeni nu va mai avea timp să trateze oamenii care suferă accidente în timpul slujbei, cum ar fi poliţiştii răniţi în misiune. Dacă te trezeşti cu cancer, ţi se va spune să iei două aspirine şi să mai dai tu telefon a doua zi. Ideea de bază este că în cazul unui an prost din pricina unei epidemii de gripă sau de SIDA, sau a unui cutremur, intrarea Parnassus în faliment ar duce şi la falimentarea

municipalităţii. Freeman zâmbi tuturor celor de la masă. Întotdeauna părea stimulat de veştile proaste. Am uitat ceva?

— Ai fost suficient de succint, David, mulţumesc. Jackman dădu mai departe resturile prăjiturii lui cu răvaş. În orice caz, Parnassus trebuie să fie aproape de faliment dacă recurge la astfel de metode.

— Trebuie să-i acuzăm de ceva, zise Ash.

Freeman veni cu o altă idee.

— Mi-ar plăcea să introduc acţiune de îngheţare a conturilor bancare şi de a numi un sindic pentru investigarea arhivelor lor şi pentru menţinerea spitalului în funcţiune.

Bătrânul lăsă impresia că n-ar fi deloc deranjat să preia el însuşi o asemenea sarcină.

Jackman clătină din cap.

— Ar trebui să parcurgem un drum lung până la dovedirea fraudei, David. Nu putem intra acolo şi prelua frâiele pur şi simplu.

— Chiar dacă nu şi-au plătit doctorii? întrebă Roake. Eu aş numi asta o scânteie declanşatoare.

— Poate că aşa e, fu Jackman de acord. După expresia de pe chipul lui, era clar că găsea ideea interesantă. În fine, continuă el, vă mulţumesc tuturor pentru discuţie. Sunt convins că voi ajunge la o decizie. Jeff, astăzi ai fost neobişnuit de tăcut. Parcă îmi amintesc că ai scris despre Parnassus cu câteva numere în urmă. Nu ai vreun sfat de oferit pe această temă?

Reporterul zâmbi cu cinism pe sub barba lui groasă.

— Aţi auzit deja sfatul, domnule. Nu vă îmbolnăviţi!

4

Deşi se apropia de vârsta de cincizeci de ani, Rajan Bhutan era infirmier de doar zece. Ajunsese în Statele Unite, împreună cu soţia lui, pe la douăzeci şi ceva de ani. O vreme îşi câştigase existenţa din diverse slujbe pe la magazine, vânzând pantofi de femei şi haine pentru bărbaţi. Fusese acelaşi gen de slujbă pe care o avusese în Calcutta, deşi nu se potrivea prea bine personalităţii lui. Mic de statură, capricios şi în bună măsură introvertit, Rajan se văzuse obligat să zâmbească şi să fie amabil cu clienţii. Suplinea însă efortul prin eficienţă, onestitate şi inteligenţă. Venea la lucru în fiecare zi şi stătea până târziu, sau venea înainte de program fără să se plângă. Ca atare, chiar dacă nu era cine ştie ce vânzător, reuşise să-şi păstreze slujbele — prima fiind la Macy's Herald Square, unde lucrase şase ani. Apoi plecase la Nordstrom pentru alţi cinci ani.

Soţia lui mărea venitul familiei dând lecţii de pian. Timp de zece ani, cei doi fuseseră rezonabil de mulţumiţi în micul lor apartament din Haight, singura mare dezamăgire din viaţa lor fiind faptul că Chatterjee nu putea rămâne însărcinată. Într-un târziu, când ajunseseră amândoi la treizeci şi cinci de ani, ea constatase că burta începe să-i crească. Numai că, în locul unei vieţi noi care să crească în pântecele ei, abdomenul femeii începuse să se umfle din pricina unei tumori.

După moartea lui Chatterjee, Rajan nu mai putuse tolera vreo slujbă de vânzător sau vreun zâmbet. În timpul lunilor

cât avusese grijă de soţia lui bolnavă descoperise însă că acordarea de îngrijiri unei alte persoane îl atrăgea enorm. În următorii patru ani îşi folosise cea mai mare parte a economiilor strânse ca să urmeze şcoala de patru ani pentru infirmieri si asistente medicale. Primise certificatul de absolvire de la St. Mary şi obţinuse o slujbă permanentă la Portola.

Rămăsese acolo. Doctorii şi personalul administrativ îl simpatizau din aceleaşi motive din care îl simpatizaseră şefii lui din vânzări. Rajan îşi făcuse însă prea puţini prieteni printre colegi. Cu chipul întunecat şi mult mai morocănos acum decât fusese pe vremea când era vânzător, Rajan nu depunea nici un efort pentru a se face plăcut. Se pricepea însă la acordarea de îngrijiri medicale. În timp, pentru colegii lui de schimb el devenise o persoană aproape invizibilă — competentă şi politicoasă, dar distantă şi, cu aerul său morocănos, cumva ameninţătoare chiar.

Acum Rajan se găsea la patul lui James Lector. După ce verifică conexiunile la monitoare, netezi pătura peste pieptul bătrânului şi se întoarse să privească în spate, în cealaltă parte a salonului, unde doctorul Kensing era ajutat de colega lui de tură, sora Rowe, să potrivească perfuzia în braţul domnului Markham, care tocmai fusese adus sus după operaţie.

Rajan îl privi iarăşi pe Lector, legat de câteva săptămâni la aparatele de menţinere a vieţii. Omul fusese stabilizat, dar cine ştia pentru câtă vreme? Privind chipul cenuşiu şi imobil al bătrânului, Rajan se minună iarăşi — aşa cum făcea adesea — de minunile medicinii moderne. Îşi aduse aminte cum, în ultimele zile de viaţă, Chatterjee fusese conectată la aparate şi la perfuziile cu narcotice. Pe măsura trecerii anilor însă, Rajan ajunsese să creadă că totul nu reprezentase decât o cruzime inutilă — atât faţă de el prin speranţele false oferite, cât şi faţă de ea prin refuzarea liniştii sufleteşti finale.

Credea cu tărie în ajutorarea bolnavilor şi uşurarea durerilor. În definitiv, după moartea lui Chatterjee, asta devenise misiunea lui. Însă îl deranja prelungirea inutilă a vieţii, aşa cum se întâmpla mereu când lucra în Secţia de terapie intensivă.

Se uită iarăşi la chipul domnului Lector, apoi privi înapoi la doctorul Kensing şi la sora Rowe, care trudeau să salveze o altă persoană care poate suferise leziuni permanente pe creier şi avea să rămână o legumă, asta dacă supravieţuia.

„Ce nebunie, îşi spuse el. Ce nebunie enormă!”

Clătinând cu regret din cap, oftă din rărunchi şi se duse la patul următor.

Doctorul Malachi Ross se opri în uşa Secţiei de terapie intensivă şi aruncă o ultimă privire ca să se asigure că totul era în ordine. Salonul mare şi circular avea şapte paturi pentru cazurile critice. Toate şapte erau ocupate, aşa cum erau în permanenţă de-a lungul anului. Statistica spunea că între cinci şi toţi şapte dintre ocupanţii paturilor la un moment dat nu supravieţuiau. Ross ştia că asta nu se datora lipsei de expertiză medicală sau cheltuielilor mari, chiar dacă în ultimii ani factorul cheltuieli devenise elementul dominant al vieţii lui. Ross era directorul medical si totodată directorul financiar al Grupului Medical Parnassus şi se lupta mereu să menţină costurile sub control în timp ce continua să asigure un tratament adecvat (pe care el îl definea ca fiind minimul necesar pentru evitarea unor procese de malpraxis). Adică o treabă aproape imposibilă.

Ştia prea bine că urma o nouă perioadă de criză, cel puţin pe termen scurt. Căci pe unul dintre paturile salonului zăcea acum colegul lui şi directorul general al spitalului, Tim Markham, lovit de o maşină în timpul alergării de dimineaţă, un exerciţiu pe care el îl practica cu un zel aproape religios în efortul de a rămâne viguros şi sănătos până la adânci bătrâneţi. Ross îşi spuse că situaţia de acum

putea părea o ironie, numai că el îşi pierduse cu ani în urmă orice gust pentru ironii.

Monitoarele emiteau sunete cu regularitate, iar celelalte maşinării bâzâiau. Cearşafuri albe fuseseră puse peste toate ferestrele din încăpere ca protecţie împotriva soarelui puternic de primăvară.

Markham se găsea pe primul pat din stânga şi era plin de tuburi. Era acolo deja de trei ore, iar faptul că trăise atâta după toate traumatismele suferite era un miracol. Ross făcu un pas înspre pat, apoi se opri. Era doctor, dar nu-şi mai practicase meseria de zece ani. Ştia doar că punga pentru următoarea transfuzie atârna de cârligul de metal alături de pat, acolo unde trebuia să fie. Cealaltă pungă era încă pe jumătate plină. Trebuia să presupună că totul era în ordine.

Epuizat, îşi frecă faţa cu palmele, apoi se trezi că se uită la propriile mâini. Mâinile lui de chirurg, cum îi spunea maică-sa. Îşi simţea chipul fierbinte, şi totuşi mâinile nu-i transpiraseră.

Inspirând adânc, se răsuci pe călcâie şi deschise uşa ca să iasă.

Păşi pe coridor, unde alţi trei candidaţi la terapie intensivă, aflaţi după operaţie sau după o intervenţie de urgenţă, zăceau pe tărgi, ataşaţi la monitoare şi la instrumente. Pacienţii veniseră acolo după admiterea lui Markham în salon. Pe măsură ce deveneau disponibile paturile din salonul de Terapie intensivă, pacienţii de afară aveau să fie transferaţi înăuntru pentru o îngrijire teoretic „mai bună”.

În această dimineaţă, Secţia de terapie intensivă era supervizată de doctorul Eric Kensing. Acum el stătea aplecat peste unul dintre paturile de pe hol, dând ordine unui asistent medical. Ross n-avea nici un chef să stea de vorbă cu Kensing, aşa că se îndreptă spre celălalt capăt al coridorului, unde se afla sala specială de aşteptare a Secţiei de terapie intensivă. Deosebită de alte spatii care serveau în esenţă aceluiaşi scop, sala de aşteptare de la Terapie intensivă se bucura de canapele şi fotolii confortabile,

obiecte de artă suficient de plăcute pe pereţi, un tapet ales cu gust, ferestre acoperite de jaluzele şi covoare pe jos care absorbeau orice zgomot. Acest lucru se întâmpla deoarece cei mai mulţi oameni care aşteptau acolo aveau să afle veşti rele, iar decoratorii acelui loc se gândiseră că modul în care era aranjată încăperea avea să-i ajute cumva să treacă peste hop. Ross nu credea că aşa ceva se întâmpla.

Fusese doar o altă risipă de bani.

Ajuns la intrare, privi înăuntru şi observă cu oarecare satisfacţie că măcar Brendan Driscoll părăsise deocamdată zona, iar el n-avea să mai fie obligat să-i îndure reacţiile şi să-i asculte acuzaţiile. Driscoll era asistentul lui Markham şi uneori lăsa impresia că el şi nu şeful lui era cel care conducea Parnassus. Dădea ordine altora, chiar şi lui Ross, ca şi cum chiar ar fi fost şeful. De îndată ce aflase de accident, Driscoll plecase din sediul corporatist de pe Embarcadero ca să vină să stea de veghe la căpătâiul lui Markham. Îl întrecuse chiar şi pe Ross din acest punct de vedere. Acum însă dispăruse, alungat de doctorul Kensing pentru pătrunderea lui în Secţia de terapie intensivă din motive care ţineau practic doar de propriul orgoliu.

Chiar aşa iritant cum era, Driscoll nu reprezenta nici pe departe o problemă la fel de serioasă precum Carla Markham, nevasta lui Tim. Stând la marginea unei canapele ca în transă, femeia îşi ridică privirea spre el şi gura i se strâmbă într-o expresie de ostilitate şi amărăciune, ambele suprimate instantaneu printr-o indiferenţă trucată.

— E-n regulă, zise Ross, după care se grăbi să se corecteze: Adică e în aceeaşi stare.

Ea acceptă vestea fără să facă un gest.

Ross rămase nemişcat, dar continuă să o studieze cu privirea pe femeie. Soţia lui Markham şedea ţeapănă, cu genunchii lipiţi. Brusc, ea se uită la el, ca şi cum abia atunci i-ar fi conştientizat prezenţa.

— Dacă e la fel, nu e în regulă. La fel înseamnă că e aproape de moarte, iar asta nu e bine. Şi dacă moare el...

Ross intră în sala de aşteptare şi ridică mâna ca pentru a o opri.

— Nu va muri, rosti el.

— Ar fi bine să speri că aşa va fi, Malachi.

— Nu e nevoie să discutăm despre asta. Am auzit ce ai spus şi ai dreptate, au fost probleme. Dar nu insurmontabile. Când Tim va ieşi din povestea asta, o să discutăm, o să luăm ceva măsuri, aşa cum am mai procedat cu multe alte chestii.

— Acum nu e aceeaşi situaţie.

Gura lui începu să se arcuiască într-un zâmbet. Ea se înşela enorm. Până la urmă se mulţumi să încline din cap şi vorbi cu toată convingerea posibilă:

— Nu te păcăli singură. Toate situaţiile au fost aşa.

O privi, căutând cel mai mic indiciu de capitulare din partea ei.

Numai că ea nu-i susţinu privirea. În schimb, scutură scurt din cap, ca şi cum ar fi ajuns la o concluzie.

— De data asta nu avea de gând să mai facă nici o ajustare. Ajustările l-au distrus. Dacă nu supravieţuieşte, nici eu nu voi supravieţui.

Ross nu era sigur dacă ea se referea la traiul de una singură — ameninţase cu sinuciderea ultima dată când Markham o părăsise — sau la efectuarea „ajustărilor” cu care soţul ei învăţase să trăiască.

— Carla, începu el cu voce moale, nu...

Dar ea nu-l asculta. Dintr-odată se ridică în picioare, renunţând la aerul acela pierdut.

— Nu mai pot discuta cu tine. Nu pricepi? Nu aici şi poate niciodată. Nu se mai poate spune nimic până ce nu ştim sigur ce se va întâmpla cu Tim. Şi acum scuză-mă, dar trebuie să-i sun pe copii.

Ieşi din încăpere fără să-i mai arunce vreo privire.

Ross se aşează pe unul dintre fotoliile de piele. Strânse bine braţele fotoliului ca să-şi oprească tremurul mâinilor lui de chirurg.

Ross auzi primul sunetul alarmei, apoi auzi codul albastru pentru intervenţie la salonul de Terapie intensivă. Timp de douăzeci de minute, agitaţia generală atinse pragul nebuniei chiar şi pe coridoare, după care toată activitatea şi toate zgomotele încetară brusc.

Apoi, pe neaşteptate, Tim Markham muri.

Ross se ridicase de pe fotoliu şi aştepta în afara salonului cu paturi când doctorul Kensing apăru dinăuntru, tras la faţă de oboseală. Kensing întâlni privirea lui Ross, apoi se uită în jos şi zise:

— Credeam că am putea să-l salvăm, dar...

Cuvintele i se stinseră pe buze. Doctorul scutură neputincios din cap.

Ross îşi spuse că degeaba aştepta un cuvânt de compasiune de la el. De fapt, Ross se abţinu să-i arunce vorbe dispreţuitoare şi chiar acuzaţii. Avea să vină şi vremea pentru aşa ceva. Kensing fusese ca un spin în coasta lui Ross timp de câţiva ani, punând la îndoială deciziile lui medicale şi administrative, sfidând dispoziţiile date de el, ducând o cruciadă personală pentru a atrage personalul medical împotriva politicilor lui. Din perspectiva lui Ross, faptul că Kensing fusese cel care supraveghease ultimele îngrijiri acordate lui Markham în unitatea de terapie intensivă reprezenta o decizie amară, dar nu şi prost venită, a sorţii, pe care el, unul, avea s-o exploateze dacă putea după trecerea şocului iniţial al tragediei. Chestia asta trebuia însă să mai aştepte.

Acum Ross trebuia să aibă grijă de alte lucruri. Nu-l mai aşteptă pe Kensing să reapară pe coridor cu raportul, căci îşi dădea seama de pe acum ce urma. Nu suporta condoleanţele, strângerile de mână şi bătutul pe umeri care aveau să umple spitalul în următoarele ore. Părăsi etajul cu liftul şi coborî până la nivelul garajului subteran, unde se urcă în maşina lui Lexus şi îşi contactă secretara, pe Joanne, pe telefonul mobil.

— Tim n-a supravieţuit, rosti el simplu. Ajung acolo în zece minute.

5

David Freeman şi Gina Roake îl anunţară pe Dismas Hardy că de la Lou's aveau să se ducă acasă la Freeman, pe Mason, ca să studieze nişte documente. Freeman avea să revină la birou mai târziu, iar Hardy era rugat să-i spună acest lucru lui Phyllis.

— Voi fi încântat să fac asta, David. Aş folosi orice pretext doar ca să-i aud vocea dulce.

Aşa că, ajungând singur în hol, Hardy tocmai se felicita pentru că se abţinuse de la orice comentarii legate de scuza lamentabilă folosită de David şi de Gina când fu întâmpinat de vocea dulce a lui Phyllis.

— Domnul Elliot de la *Chronicle* ar dori să îl sunaţi cât puteţi de repede.

— Mulţumesc. A spus că e important?

— Nu chiar, dar presupun că da.

Hardy se duse şi se sprijini de blatul biroului de recepţie. Lui Phyllis îi displăcea când făcea asta. Însă ei nu-i plăcea nimic din ce făcea el. Hardy îi zâmbi.

— De ce?

— Ce anume?

Gândindu-se evident la lucruri neplăcute, Phyllis se uită la braţele lui încrucişate pe lemnul blatului.

— De ce presupui că e important?

Instruită de Freeman, Phyllis considera că orice avea legătură cu legea era important. Hardy nu putea fi strunit şi, indiferent cât se străduia să se poarte ca o profesionistă,

nu reuşea niciodată să-şi păstreze cumpătul când el se înfigea în ea. Oftă, exasperată şi încercă să zâmbească politicoasă.

— Presupun că toate apelurile pentru dumneavoastră sunt importante, domnule Hardy. Domnul Elliot şi-a făcut timp în mijlocul zilei ca să vă telefoneze. A cerut să-l sunaţi cât de repede puteţi. Trebuie să fie vorba de ceva important.

— Poate că voia doar să sporovăiască şi el cu cineva. Se mai întâmplă, să ştii.

În mod clar Phyllis nu credea că aşa ceva *ar trebui* să se întâmple.

— Vreţi să-l sun şi să-l întreb?

— Măi să fie, Phyllis! Hardy se dădu înapoi, îşi luă braţele de pe blat şi se uită admirativ la ea. Cred că tocmai ai spus o glumă. Şi încă în timpul programului, când ar trebui să lucrezi. Nu-i voi spune nimic lui David.

Ea rămase tăcută, în vreme ce el se răsuci pe călcâie şi porni spre scara care ducea la biroul lui.

— O, apropo de David, nu va veni prea repede aici. E cu domnişoara Roake ca să lucreze la nişte documente, deşi eu n-am mai auzit aşa ceva până acum.

— Ce anume? întrebă Phyllis.

Hardy îşi dădu brusc seama că o necăjise destul pe femeie. Arătă înspre scări.

— Nimic. Ascultă, mi-a făcut plăcere mica noastră conversaţie, dar acum trebuie să fug ca să-l sun pe domnul Elliot. S-ar putea să fie important.

Hardy lucra într-un mediu auster, aproape industrial. Dulapuri cenuşii metalice se înşirau de-a lungul unei mochete gri care se întindea de la un perete la celălalt al încăperii. Cele două ferestre care dădeau spre Sutter Street erau dotate cu jaluzele veneţiene demodate, care funcţionau în cel mai bun caz cu toane — în mod normal, el pur şi simplu le ridica de tot sau le lăsa complet. Rebecca şi Vincent, cei doi copii ai lui, îi decoraseră pereţii — pe unul

atârna un poster uriaş al noului stadion al echipei Giants, Pac Bell Park, şi un calendar de la Clubul Sierra. Biroul din lemn deschis la culoare avea dimensiuni standard, iar pe suprafaţa lui se găseau doar un telefon, o fotografie înrămată a lui Frannie, o trusă de scris, o plantă decorativă care ajungea până la podea şi o veioză. Sub patru rafturi pline cu cărţi de drept şi dosare, acvariul fără apă şi nava în sticlă pe care le adusese de acasă dădeau viaţă unei tejghele masive de lemn alături de care se mai găseau un rulou cu prosoape de hârtie şi mai multe pahare cu fundul în sus lângă o chiuvetă. Canapeaua şi fotoliile erau funcţionale, confecţionate din piele sintetică şi luate de la Sears, iar măsuţa de cafea provenea din aceeaşi sursă. Toate fuseseră achiziţionate cu aproape şase ani înainte. Lângă uşă, chiar vizavi de birou, se găsea ţinta de darts. O bucată de bandă izolatoare argintie de pe mochetă marca linia de aruncare de la doi metri şi jumătate distanţă. Săgeţile zăceau, două în gaura din centru şi una în zona de douăzeci de puncte a ţintei, acolo unde fuseseră aruncate ultima dată.

Când deschise uşa, îl întâmpină sunetul telefonului. Hardy se aplecă peste birou şi apăsă pe butonul de speaker.

— Da, rosti el.

Din nou vocea lui Phyllis, care nu-i lăsă timp să mai adauge nimic.

— Vă caută locotenentul Glitsky.

Numaidecât se auzi vocea lui Abe.

— Ia ghiceşte ce am auzit. Îţi va plăcea.

— Giants au luat Plazza.

— Vorbim de lumea reală, Diz.

— Păi aia e lumea reală, şi mie îmi place.

— Ce zici de Tim Markham?

— Ce-i cu el? E prinzător la grămadă? N-am auzit niciodată de el.

Între timp, Hardy înconjurase biroul şi se aşezase pe scaun ca să vorbească în receptorul telefonului.

— Este directorul executiv de la Parnassus Health, zise Glitsky.

Instantaneu, Hardy simţi un fior de adrenalină care-l trezi din starea de letargie. De obicei, Glitsky nu-l suna ca să-l ţină la curent cu ştirile zilei, în afara cazului că era vorba de o crimă, aşa că făcu imediat legătura.

— Şi a mierlit-o.

— Da, aşa e. Nu-i interesant?

Hardy admise că aşa era, mai ales după toată discuţia de la restaurant. Însă asta nu era totul.

— L-a omorât cineva?

— Da, dar probabil neintenţionat. Îţi aminteşti discuţia noastră de dimineaţă despre accidente şi fuga de la locul faptei?

— Îţi baţi joc de mine.

— Nu.

— Să ţinem minte ca la următoarea noastră discuţie să nu vorbim despre holocaustul nuclear. Chiar a dat cineva peste el?

— Mai degrabă s-a înfipt în el. L-au menţinut în viaţă la Portola până acum o jumătate de oră, apoi l-au pierdut.

— L-au pierdut în propriul spital? Pun pariu că a fost un moment de pomină.

— Asta-i altceva ce credeam că o să-ţi placă. Dar era evident că nu pot face prea multe. La internare era în stare critică şi n-a ieşit nici o clipă din comă.

— Şi a fost un accident?

— Am spus deja asta.

— Şi tu crezi? întrebă Hardy.

— Până acum, da.

Hardy ascultă pârâiturile de pe linia telefonică.

— În aceeaşi săptămână în care el încearcă să zguduie oraşul? Compania lui e ameninţată cu falimentul? Nu-şi

plătesc doctorii şi îşi bat joc de pacienţi, şi brusc arhitectul întregii poveşti o mierleşte?

— Da.

— Şi tu numeşti asta coincidenţă? Asta e părerea ta de profesionist?

— Probabil. Adesea despre asta e vorba, aşa cum am menţionat de dimineaţă.

— Cu excepţia cazurilor când nu e vorba de aşa ceva. Se petrec multe lucruri care nu s-au mai petrecut înainte.

— Nu aşa de des precum ai crede, replică Glitsky. Urmă o nouă pauză, ceva mai lungă. Dar mi-ai răspuns la întrebare. Voiam doar o opinie de la omul obişnuit de pe stradă.

— Atunci va trebui ca altă dată să apelezi o persoană mai idioată decât mine, ripostă Hardy. Oricum îţi voi trimite nota de plată.

Telefonul lui Jeff Elliot avea acelaşi scop, doar că Jeff nu era interesat de teoria coincidenţelor emisă de Hardy. Omul o respinse cu o replică şi mai scurtă decât o făcuse Glitsky.

— Nu ucizi pe cineva cu maşina, Diz, nu atunci când o armă costă mai nimic, iar cuţitele sunt pe gratis.

— Pun pariu că s-a mai întâmplat aşa ceva, deşi şi Glitsky refuză să creadă.

— Vezi? Aşa ceva se întâmplă la fel de des ca apariţia zăpezii în Sahara.

— Aşa să fie? Eu nu cred. Dar chiar dacă aşa stau lucrurile, ele nu fac decât să-mi dovedească argumentul.

Un oftat.

— Diz? Putem abandona subiectul?

Hardy îşi zise că toţi amicii lui îşi pierduseră simţul umorului. Nici el nu credea în sinea lui că fusese o crimă, dar era interesant să discute pe tema asta, căci îi rămăseseră puţine lucruri pe care le mai socotea interesante.

— Bine, Jeff, bine. Cum te pot ajuta?

— De fapt, nu poţi. E doar un telefon dat din milă, ca să văd dacă n-ai vrea să-ţi iei liber restul zilei. Am observat la prânz că ai avea chef de aşa ceva.

— A fost chiar aşa de evident?

— Sunt reporter, Diz. Nimic nu îmi scapă.

Hardy privi teancul masiv de hârtii de pe birou — propriile documente şi dosarele altor avocaţi. Notiţe. Acte administrative pe care le neglijase. Facturi. Câteva rapoarte de poliție de la clienţi potenţiali. Ultimele actualizări ale Codului de Procedură Penală, care trebuia bine cunoscut. Momentan era ocupat până peste cap. Era convins că ar fi trebuit să se bucure pentru aşa ceva, deşi uneori îi scăpa motivul.

Elliot insistă.

— Mă gândesc că la Parnassus o să izbucnească un adevărat iad. Poate că ar fi interesant să mergem până acolo şi să vedem ce se întâmplă. Să vedem dacă e cineva dispus să discute cu mine şi poate scot de un articol sau două din chestia asta. Ce zici? Vrei să faci puţin pe ziaristul?

— Mi-ar plăcea enorm, răspunse Hardy. Dar mă tem că nu astăzi.

— Asta e răspunsul tău final?

Hardy trase câteva hârtii în faţa lui şi le răsfoi dezumflat. Un reporter experimentat ca Elliot, dacă s-ar fi aflat atunci în încăpere, ar fi depistat uşor la Hardy semne de îngrijorare, chiar de tensiune. Cu siguranţă lipsa umorului. Hardy oftă din rărunchi.

— Scrie un articol pe cinste, Jeff. Fă-mă să mă simt ca şi cum aş fi fost acolo.

Nu era genul de lucru despre care Glitsky să discute cu colegii săi, dar nu se putea abţine să nu-şi mărturisească îngrijorarea soţiei.

Jackman o lăsa pe Treya să-şi ia uneori o pauză de un sfert de oră dacă cerea, astfel că acum ea şi Abe stăteau pe scara exterioară a clădirii dinspre Seventh Street, bându-şi

ceaiurile din pahare de carton. Afară bătea un vânt uşor de după-amiază, aşa că erau forţaţi să se sprijine cu spatele de clădire, astfel că priveliştea le era limitată la autostradă şi la Vârfurile Gemene de dincolo de aceasta.

— Şi eu care credeam că m-ai adus în acest locşor romantic ca s-o facem în mijlocul zilei.

— Putem s-o facem dacă vrei, îi spuse Glitsky. N-am complexe din acest punct de vedere.

Ea îl sărută.

— Am observat. Dar tu te gândeai la altceva, nu-i aşa?

Îi povesti despre Markham, despre cât de mult îl nelinişteau coincidenţele şi despre faptul că moartea lui Markham se încadra perfect în categoria coincidenţelor.

— Dar nu am minţit când i-am spus lui Diz că probabil nu a fost vorba de o crimă cu premeditare. Era vocea celor treizeci de ani de experienţă care îmi şoptea în ureche.

— Şi atunci?

— Şi atunci, celălalt înger păzitor al meu, cel rău, îmi tot şopteşte: „Poate că, şi dacă, ce-ar fi…”

— Adică să-l fi călcat cineva intenţionat?

El dădu din cap.

— Încerc să-mi imaginez un scenariu cu un început de dimineaţă, imediat după ivirea zorilor, o pândă, dar nu mă pot convinge. Pur şi simplu nu se putea petrece aşa ceva în viaţa reală. În fine, poate că se putea, dar nu cred că s-a întâmplat.

— De ce nu?

Ea era cam singura persoană căreia el îi zâmbea, iar acum o făcu.

— Ce bine îmi pare că întrebi. Să-ţi spun. Primul şi cel mai evident motiv este acela că şoferul n-a terminat treaba. Markham a mai trăit aproape patru ore după accident, şi poate că ar fi supravieţuit dacă n-ar fi fost aruncat într-un container de gunoi. Şoferul n-ar fi avut de unde să ştie că l-a omorât. Dacă ar fi plănuit aşa ceva, fie ar fi dat cu spatele maşinii peste el, fie ar fi oprit, s-ar fi dat jos şi i-ar fi zdrobit

capul cu vreun obiect contondent pe care l-ar fi luat cu el special pentru asta.

— Ce drăguţ! comentă Treya.

— Dar adevărat.

Glitsky continuă cu al doilea motiv, cel pe care i-l spusese şi lui Hardy. Maşina reprezenta o alegere idioată şi stângace de armă a crimei. Dacă plănuia cineva o crimă şi aştepta executarea ei, chiar şi un tâmpit ar fi cumpărat pur şi simplu o armă, mult mai uşor de găsit, mult mai letală şi mult mai uşor de descotorosit decât un vehicul.

— Bine, m-ai convins. Probabil că n-a fost asasinat.

— Ştiu. Asta am spus şi eu. Dar...

— Dar nu vrei să închizi toate portiţele posibile.

— Corect. Iar asta mă conduce spre adevărata mea problemă. Astăzi la prânz ai avut cumva impresia că prietenul meu şi şeful tău Clarence Jackman are de gând să stârnească un mare tărăboi politic în jurul subiectului Parnassus? Moartea directorului spitalului nu reprezintă un subiect de aruncat pe o pagină din spate a ziarului şi care să dispară după câteva zile, când cazul devine cu autor necunoscut.

— Nu, nu cred, zise Treya.

— Şi atunci cine primeşte cazul, care în mod clar este o omucidere şi ar putea deveni o crimă?

Treya cunoştea bine problemele din cadrul Departamentului Omucideri al poliţiei, aşa că pricepu imediat dilema soţului ei. Pe un făgaş normal al lucrurilor, Abe n-ar fi trebuit să aibă nimic de-a face cu acest caz. Era un accident de maşină cu fugă de la locul faptei. Cineva din cadrul departamentului trebuia să fie alocat pentru identificarea vehiculului, fără nici un rezultat, iar cu asta cazul s-ar fi închis. Acum, din cauză că în departament existau Fisk şi Bracco, Glitsky trebuia să le dea lor cazul — acţiune pe care deja o executase. Dacă încerca să paseze cazul unuia dintre inspectorii veterani, mai întâi tipul respectiv i-ar fi spus că se socoteşte insultat şi i-ar fi râs în

nas, apoi primarul i-ar fi cerut capul pe o tavă, şi probabil că l-ar fi primit.

Pe de altă parte, dacă prin cine ştie ce minune se dovedea că fusese vorba despre un asasinat cu încărcătură politică, şi se descoperea că el dăduse cazul celor mai noi membri ai echipei, care probabil aveau s-o dea în bară, fapt care nu numai că avea să-l înfurie pe Jackman, ci mai mult ca sigur avea să strice relaţiile dintre procurorul districtual şi departamentul de poliţie pentru o lungă perioadă de timp.

— Eu aş zice că trebuie să-i laşi pe băieţii cei noi să se ocupe.

— La concluzia asta am ajuns şi eu. Dar e o situaţie în care se pierde oricum.

— Din fericire, zise ea, atingând obrazul lui cu blândeţe, cu experienţa căpătată de tine, ai ajuns să te pricepi la aşa ceva.

Îi chemă pe Fisk şi pe Bracco înapoi în biroul lui la sfârşitul zilei de lucru şi le ţinu un discurs în cea mai blândă manieră:

— ... o ocazie ca voi să faceţi o treabă de calitate. Dacă vă iese chestia asta, oamenii de aici ar putea începe să creadă că în definitiv aveţi ceva stofă de poliţişti.

Făcu o pauză şi se abţinu din răsputeri să nu adauge „şi nu doar nişte politruci nenorociţi”.

Darrel Bracco stătea la fel ca în acea dimineaţă şi la fel ca întotdeauna în biroul şefului — aproape în poziţie de drepţi, în spatele scaunului pe care şedea partenerul lui.

— Nu noi am cerut să fim transferaţi aici, domnule locotenent. Nici unul din noi nu a cerut asta. Dar am prins ocazia din zbor. Cine nu ar fi făcut-o?

— Bine. Glitsky putea accepta aşa ceva. Aveţi acum şansa să dovediţi ce puteţi.

Câteva minute mai târziu, citea cu voce tare de pe un carneţel pe care îl umpluse cu idei care îi trecuseră prin minte în cursul după-amiezii.

— ... prietene? Şi dacă da, tocmai se despărţise? Apoi sunt copiii. Cum s-a împăcat cu ei?

— Scuzaţi-mă.

Fisk ţinea o mână ridicată şcolăreşte în sus.

Glitsky îl privi peste marginea carneţelului.

— Da? Apoi, cu o răbdare exagerată: Harlen?

— Credeam că totul se leagă de problemele pe care Markham le avea cu afacerea lui. Acum vă aud că vorbiţi despre familia lui?

Glitsky se ridică mai bine pe scaun şi îşi depuse carneţelul pe birou fără un cuvânt. În ochii lui albaştri nu se putea citi mai nimic.

— Vreau ca amândoi să înţelegeţi un lucru. Şansa ca domnul Markham să fi fost omorât intenţionat, de unde ar rezulta şi o anchetă legată de crimă cu premeditare, este extrem de redusă. Harlen, tu, eu şi inspectorul Bracco am discutat în această dimineaţă despre faptul că nu prea aveţi ce să faceţi aici, în acest departament. Credeam că v-ar putea plăcea să luaţi povestea asta de la zero. Iar nivelul zero înseamnă familia victimei.

— Vreţi să spuneţi că n-are nici o legătură cu maşina?

Locotenentul îşi stăpâni cu greu o izbucnire de nervozitate.

— Nu, nu spun asta. Maşina e cea care l-a lovit. Iar dacă la volanul ei era vreun cunoscut de-al lui, atunci tărăşenia asta începe să semene a crimă. Ceea ce, repet, probabil că nu e.

— Dar povestea ne va ţine pe teren, rosti Bracco. Asta vreţi să spuneţi?

Glitsky încuviinţă.

— Posibil. E spre binele vostru, şi cred că veţi fi de acord cu mine.

La întoarcerea lor de la ancheta de dimineaţă, inspectorii descoperiseră fiecare pe biroul lui câte o păpuşă reprezentând un clovn poliţist. Colegii celor doi nu păreau deloc înclinaţi să-i accepte sau să-i tolereze pe nou-veniţi. Glitsky îşi spuse că era o problemă de rezolvat, dar n-avea de gând acum să se apuce de rezolvarea ei. Nu era treaba lui, şi dacă începea să facă ordine în acest sens, avea să-şi piardă orice fel de autoritate.

Aşadar, da, ancheta avea să-i ţină pe Fisk şi pe Bracco pe teren, departe de sediu. Iar asta era bine. Glitsky apucă iarăşi carneţelul şi începu să citească din el.

— Are vreunul din copiii lui vreun prieten cu o maşină verde? Cum rămâne cu viaţa socială a nevestei, dacă există aşa ceva? Dincolo de asta, toată lumea cu care discutaţi are nevoie de un alibi. Ţineţi minte că incidentul s-a petrecut la şase şi ceva dimineaţa, aşa că oricine declară că nu dormea la ora aia ar trebui să devină un subiect interesant.

— Cum rămâne cu afacerea lui? întrebă Fisk. Parnassus?

— Ajungem şi acolo. Există un proces pe rol, răspunse evaziv Glitsky. În definitiv, pentru aceşti inspectori noi misiunea era aproape una de caritate, iar el n-avea de gând să-i lase să intervină şi să tulbure apele în caz că Jackman decidea să apeleze la marele juriu pentru reglementarea neregulilor legate de afacerile Parnassus, nereguli în care Markham putea sau nu să fi fost implicat. Să vedem unde ne va duce ancheta, rosti el. În aceeaşi clipă, îşi aminti un detaliu. Aţi face bine să vă uitaţi şi pe raportul autopsiei.

Cei doi se priviră, iar Bracco îşi drese glasul.

— A murit în spital, domnule, zise el. Cunoaştem cauza morţii.

— Chiar aşa? replică Glitsky. Şi care a fost ea?

— A fost călcat de maşină. Aruncat pe o distanţă de circa zece metri. Zdrobit de un container de gunoi.

— Şi care e ideea ta? Uite ce, să presupunem că descoperim pe cineva care a vrut să-l calce pe domnul

Markham cu maşina şi s-a descurcat de minune. Arestăm suspectul şi nu ne uităm nici o secundă pe raportul autopsiei. Ştiţi ce se va întâmpla? Se va dovedi că tipul a murit în urma unui infarct fără legătură cu rănile rezultate din accident. Sau poate cineva complet diferit de suspectul nostru i-a înfipt o bucată de gheaţă în ureche, sau i-a otrăvit sticla de apă de la gheaţă. Poate că victima era spion al ruşilor şi CIA-ul l-a scos din circulaţie. Ideea e că atunci când moare cineva, primul lucru e să-i verificăm raportul de autopsiere. De fiecare dată, *capisci?*

Îşi ridică privirea şi le oferi zâmbetul lui faimos.

— Bun venit la Omucideri, băieţi, acolo unde e întotdeauna distracţie.

6

Eric Kensing era încă îmbrăcat în salopeta lui verde, pătată cu sânge. Stătea trântit pe un scaun în salonul doctorilor de la parter, cu picioarele lungi întinse în faţă şi încrucişate la nivelul gleznelor. În rest, camera era pustie. O şuviţă de păr negru înspicat cu alb îi atârna pe fruntea pe care părea că şi-o sprijină cu podul palmei drepte.

Auzi uşa deschizându-se şi cineva aprinse luminile din tavan. Deschise ochii. Era viitoarea lui fostă soţie.

— Mi s-a spus că te găsesc aici.

Vocea ei părea o şoaptă, bine ţinută sub control.

— Se pare că au avut dreptate.

Ea atacă frontal.

— Puteai să mă suni măcar, Eric. Asta nu înţeleg eu. Aflu totul de la blestematul de radio. Şi atunci când sunt şi copiii lângă mine, mulţumesc foarte mult.

El se ridică repede în picioare. Nu voia să-i confere ei nici un fel de avantaj.

— Unde sunt acum? Sunt bine?

— Bineînţeles că sunt bine. Ce crezi? I-am lăsat la Janey. Sunt bine.

— Atunci e foarte bine.

Aşteptă, silind-o să continue ea.

— Deci de ce nu m-ai sunat?

El se dădu un pas înapoi şi îşi încrucişă braţele pe piept. Avea o faţă deschisă, foarte tânără, în ciuda ridurilor, a pungilor de sub ochi şi a stratului relativ mic de grăsime

depus sub bărbia cândva mândră. Învăţase, mai ales în ultimii doi ani, ca în preajma soţiei sale chipul său să exprime cât mai puţine emoţii. Nu că ar fi conştientizat nevoia să facă asta, dar era hotărât să nu-i dea nimic lui Ann. Părea modelat ca o statuie de ceară şi putea uşor trece drept o persoană de cincizeci şi ceva de ani, deşi avea cu cincisprezece mai puţin.

— De ce să te sun? Erau aici soţia şi familia lui. În plus, ultima dată auzisem că ai rupt-o iarăşi cu el. Definitiv.

Ea deschise gura şi trase adânc aer în piept.

— Vreau să-l văd.

— N-ai decât. Doar dacă au plecat Carla şi copiii lui. Te-aş ruga să dovedeşti sensibilitate dacă ei mai sunt încă aici.

— A, da. Domnul Sensibilitate. Ăsta e rolul tău, nu-i aşa? Manierat la căpătâiul bolnavului şi consolându-i pe cei în suferinţă, nu?

— Uneori. El ridică din umeri. Nu-mi pasă. Fă ce vrei. Oricum o s-o faci.

— Corect. Asta intenţionez. Nările îi fremătau. Cum de a murit aici? Cum s-a putut întâmpla aşa ceva?

— A fost făcut terci, Ann. Rău de tot.

— Oamenii sunt mereu făcuţi terci. Şi nu mor.

— Ei bine, Tim a murit.

— Şi ţie nu-ţi pasă, nu-i aşa?

— Asta ce mai înseamnă? Nu-mi place să pierd un pacient, dar el nu era...

Ea ridică vocea, aproape în pragul isteriei:

— *Nu era un simplu pacient,* Eric. Se uită urât la el. Nu-mi ţine mie discursurile tale medicale. Ştiu ce crezi în realitate.

— Nu zău? Şi ce cred eu?

— Te bucuri că a murit, nu-i aşa? Voiai de mult timp să moară.

El nu avea un răspuns gata pregătit. Se mulţumi să clatine din cap a lehamite.

— Ei bine, mă bucur că am vorbit cu tine. Şi acum, scuză-mă...

Dădu să treacă pe lângă ea.

Numai că ea se postă în faţa lui.

— Unde te duci?

— Înapoi la lucru. Nu mai am nimic ce să-ţi spun. Ai venit aici ca să-l vezi pe Tim? Pe mine m-ai găsit suficient de uşor. Nu vei întâmpina nici o problemă. Şi acum dă-te, te rog, din calea mea. Am de lucru.

Ea rămase pe loc.

— A, da, doctorul cel ocupat. Apoi, schimbând tactica: Au spus că eşti la etaj.

— Care etaj?

— Ştii tu care.

El se dădu un pas înapoi.

— Despre ce vorbeşti?

— Când a murit.

— Corect, rosti el, arţăgos. Şi ce-i cu asta?

O cunoştea prea bine şi ştia cât de iraţională putea deveni când se lăsa copleşită de emoţii. Acum zări ceva cunoscut în privirea ei, un soi de luciditate sălbatică pe care o găsi profund neliniştitoare.

— Ar trebui să povestesc cuiva, zise ea. Pun pariu că ştiu ce s-a întâmplat cu adevărat acolo sus.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Ba ştii, Eric. Sunt singura care ştie de ce eşti cu adevărat capabil. Cât de lipsit de sentimente poţi fi. Cum *eşti.*

— Ah, te rog, Ann, nu începe cu chestia asta.

— Ba *voi începe.* Tu l-ai ucis, nu-i aşa?

El îşi zise că ea depăşise limita şi furia îl copleşi. Forţându-se să nu-şi piardă complet stăpânirea de sine, privi în jur ca să vadă dacă nu-l aude cineva, apoi se aplecă şi se apropie la câţiva centimetri de faţa ei. Schiţă un zâmbet fioros.

— Categoric, rosti el cu cea mai mare răceală posibilă. I-am băgat rahat în perfuzie de îndată ce am rămas singur cu el.

Ea se dădu înapoi şi încremeni.

O prinsese pe picior greşit. Expresia ei de panică îl îndemnă să meargă mai departe.

— Pe aici ucid mereu oameni. E una dintre plăcerile secrete ale slujbei.

Îl privi cu teamă preţ de câteva clipe. El însă reuşise să o facă să-şi revină. Umerii se relaxară şi ea inspiră adânc de câteva ori.

— Crezi că e amuzant? îngăimă într-un târziu. Crezi că se poate glumi cu aşa ceva?

— Tu crezi că glumesc? Tu glumeai când m-ai întrebat? Apoi, brusc, îşi zise că lucrurile merseseră prea departe. Vino-ţi în fire, Ann! Dacă l-am ucis? Isuse!

— Erai acolo si îl urai.

— Şi ce-i cu asta? Poate că n-ai priceput mesajul. A fost făcut terci de o maşină.

— Şi apoi adus aici.

— Era cel mai apropiat spital, Ann. Nu eu am aranjat asta.

— Nu ar fi trebuit să preiei cazul.

— Şi de ce, mă rog? Ca să nu am ocazia să-l ucid? Poate că n-ai priceput — şi dacă voiam să-l omor? Ce zici de asta?

Se uită lung la străina cu care împărţise doisprezece ani de viaţă şi cu care făcuse trei copii. Pentru o fracţiune de secundă, fu tentat să o provoace din nou.

Numai că n-avea rost. Ea clătină în cele din urmă din cap.

— Nu l-ai omorât, zise într-un târziu. Nu ai curajul pentru aşa ceva.

— Tu ai spus-o, nu eu. Însă indiferent ce am făcut eu, el s-a dus, nu-i aşa? Iar micuţa Annie va înghiţi destul de greu chestia asta, nu?

O lovise iarăşi unde o durea. Rămase cu gura căscată de uimire. Brusc, ea întinse mâna şi îl trase cu violenţă de mâneca salopetei.

— Nemernicule! Şi acum ce am să mă fac, Eric? Spune-mi tu. Ce am să mă fac?

— Acelaşi lucru ca mai înainte, Ann. Chiar nu îmi pasă. Oricum el nu se întorcea la tine. Apoi o ultimă împunsătură. Să nu-mi spui că n-ai şi un amant de rezervă...

Ea se apropie de el cu pumnii ridicaţi de furie.

— Ticălosule!

Continuă să se apropie, înjurând, până ce el o prinse de ambele încheieturi. O strânse cu putere.

— Au! Dă-mi drumul. Mă doare.

— Foarte bine.

— Dă-mi drumul, lua-te-ar naiba!

— Să nu mai îndrăzneşti să te repezi la mine. Mă auzi?

O ţinu aşa încă o clipă, strângând-o cu toată forţa. Ea continuă să se zbată, scoţând nişte icnete inumane şi încercând să-şi elibereze mâinile, să-şi răsucească trupul, numai că el o ţinea bine şi n-avea de gând să-i dea drumul. În cele din urmă, el o trase mai aproape şi o privi drept în ochi. Ea nu era gata să cedeze, cel puţin nu încă, aşa că o ţinu strâns în continuare până ce simţi că dorinţa de a lupta o părăsea.

— M-ai auzit, fir-ar să fie? şopti el.

— Da. Dă-mi drumul.

El se dădu înapoi şi o împinse departe.

— Eu plec, anunţă el. Dă-te la o parte din calea mea.

Ea îşi frecă mâinile, apoi le întinse în faţă.

— Uite ce mi-ai făcut. M-ai rănit.

— O să trăieşti, ripostă el.

Păşi în faţa lui, provocându-l la o nouă rundă.

Numai că, odată ce îi trecuse furia, el nu mai avea chef de o nouă confruntare.

— De ce nu te duci acasă, Ann? Înapoi la copii. N-ai ce căuta aici.

Ea îl privi cu încăpăţânare.

— Trebuie să-l văd. Unde e acum?

Ştia la ce se referă ea. Voia să vadă trupul lui Markham. „La dracu' cu toate astea”, îşi zise el.

— În momentul ăsta, dacă ar fi să ghicesc, replică el, cred că e în drum spre iad.

Cu asta trecu pe lângă ea şi ieşi din încăpere.

*

Juniorii le dăduseră peste cap programul celor doi Hardy. Vincent avea antrenament în zilele de luni şi miercuri, iar Hardy făcea pe antrenorul. Aşa că el şi Frannie se văzuseră nevoiţi să schimbe data pentru întâlnirea lor sacră pentru marţi seara, pe toată durata sezonului. În seara asta, la puţin timp după ora şapte, Hardy deschise uşa localului Little Shamrock unde trebuiau să se întâlnească, dar constată că ea nu venise încă.

Fratele ei, Moses McGuire, stătea în spatele balustradei şi discuta cu un cuplu de tineri îmbrăcaţi în geci de piele neagră. Aflat într-o dispoziţie locvace, McGuire tuna suficient de puternic ca să acopere vocea lui Sting, care răsuna cu putere din boxe.

Hardy trase un scaun la fereastră şi se întoarse pe jumătate ca să poată privi chiparoşii bătuţi de vânt la marginea parcului Golden Gate, de cealaltă parte a străzii. Moses se uită la el şi sorbi pe îndelete din halba lui de Guinness — în nouă cazuri din zece un gest care-i făcea automat poftă lui Hardy. Spuma de două degete avea nevoie de mai multe minute ca să dispară, dându-i astfel lui Moses un răgaz suficient ca să spună ce avea de spus. Oricum n-avea sens să întrerupi o poveste bună.

— ... deci tipul se plângea de dureri de stomac de circa nouă luni. Îi scoseseră deja mai întâi apendicele — greşit — apoi vezica biliară — vai, iarăşi greşit. Nu-l ajuta nimic. Nu au descoperit nimic şi, în cele din urmă, l-au trimis acasă, spunându-i că e din cauza stresului. Măi să fie. Aşa că tipu' a început cu acupunctura, cu chiropractica, cu ceaiurile din ierburi, cu masaje, dar nimic. Între timp... McGuire se

întoarse către Hardy şi îi arătă halba aproape terminată... Între timp, tipul încearcă să-şi vadă mai departe de viaţa lui, căci trebuia să se însoare în câteva luni.

Cei doi tineri întrebară aproape la unison:

— Şi ce s-a întâmplat?

— Acu' două săptămâni, omu' se trezeşte îndoit de durere. Nici măcar nu se mai putea da jos din pat. L-au deschis din nou, dar de data asta l-au cusut şi i-au spus că le pare rău. Mai are o lună. Probabil că au ratat tumoarea când l-au deschis înainte.

— O lună de trăit? întrebă fata. La asta s-au referit?

— Mda, dar n-a fost nici măcar o lună, trase Moses concluzia. A mai dus-o cinci zile.

Băiatul care asculta privea prin paharul lui cu băutură şi clătina din cap.

— Cinci zile?

McGuire încuviinţă dezgustat.

— L-am servit cu ceva de băut aici acum trei săptămâni şi luni am fost la înmormântarea lui.

Înşfacă halba lui Hardy şi porni de-a lungul barului.

— A fost o poveste interesantă. Despre cine vorbeai?

— Shane Mackey. Nu ştiai?

În cei doi ani cât jucase în echipa de softball Shamrock Hardy, care pe atunci lucra ca barman, îl cunoscuse pe Mackey. Individul nu putea să aibă mult mai mult de patruzeci de ani. Hardy îşi aminti că le făcuse cinste lui şi logodnicei lui la petrecerea de Anul Nou chiar în barul unde se afla acum, cu patru luni în urmă. Îşi puse cu grijă halba pe tejgheaua barului şi o roti.

— A fost o poveste adevărată?

— În cea mai mare parte. Nunta trebuia să aibă loc luna viitoare. Eu şi Susan le cumpăraserăm deja nişte veselă.

7

La ora 9.30, Malachi Ross şedea în fotoliul de piele din biroul lui, cu o ceaşcă de cafea care se răcise pe măsuţa de sticlă de alături. De cealaltă parte, cu un carneţel galben în poală şi cu un reportofon aşezat în faţa lui Ross, Jeff Elliot stătea în căruciorul lui cu rotile. De la fereastra biroului său de la etajul şaptesprezece, Ross privea centrul oraşului. Nu observa nici luminile de pe North Beach dansând sub el, nici licărul stelelor pe cerul limpede de deasupra. Nu mâncase nimic de la micul dejun, însă nu-i era deloc foame.

Discutau de aproape o jumătate de oră, iar Ross adusese discuţia în jurul propriei persoane şi a trecutului său. Cum se alăturase Consiliului de Administraţie de la Parnassus ca doctor a cărui misiune iniţială fusese aceea de a oferi legitimitate medicală deciziilor bazate pe profit ale companiei. Asta se întâmpla în primele zile de implementare a programului de îngrijire dirijată, iar Ross îi mărturisi lui Elliot că ajunsese portdrapelul modelului de asistenţă medicală primară, sau AMP, acordat oricărui pacient, transformându-se astfel în protectorul fortăreţei medicale, un concept care ajunsese între timp un etalon pentru organizaţiile de menţinere a sănătăţii pretutindeni pe teritoriul ţării.

— Dar nu este o idee prea populară, observă Elliot.

Ross se aplecă pe fotoliul lui şi se uită drept în ochii reporterului.

— Oferiţi-mi o soluţie mai bună şi de mâine o adopt, zise el. Dar, în esenţă, asta funcţionează.

— Deşi pacienţilor nu le place?

Ross ridică resemnat din umeri.

— Să fim cinstiţi, domnule Elliot, oamenii sunt greu de mulţumit. Cred că cei mai mulţi pacienţi apreciază eficienţa, iar asta se traduce prin satisfacţie.

Ar fi vrut să adauge că, în opinia lui, oamenii erau prea mult preocupaţi de chestiunile legate de grija faţă de pacient. Organismul uman era o maşinărie şi existau mecanici care ştiau cum să repare piesele care se stricau. Aşa-numitul element uman al actului medical era cu mult supraevaluat. Dar nu-i putea spune asta lui Elliot.

— Este cu adevărat mai bine pentru majoritatea bolnavilor, se mulţumi el să adauge.

— De ce? întrebă reporterul. Oare nu sunt ei scoşi din orice fel de act decizional?

— Bine, presupun că e o întrebare rezonabilă. Dar am şi eu una pentru dumneavoastră, deşi nu vă va plăcea cum sună. De ce *ar trebui* să ia parte şi ei la decizie? Îşi ridică mâna, pentru a-l împiedica pe Elliot să-l întrerupă. Este şi aşa suficient de greu să menţinem nava pe linia de plutire doar cu profesioniştii care cunosc detaliile afacerii. Dacă pacienţii ar avea ultimul cuvânt, ar îngropa totul din punct de vedere financiar. Nu spun că n-ar trebui să-i informăm şi să-i implicăm pe pacienţi, dar...

— Dar oamenii ar fi în stare să ceară tot felul de teste scumpe de care nu au în realitate nevoie.

Ross zâmbi cu o sinceritate prefăcută.

— Asta e. Vindecarea cere timp, domnule Elliot. Aţi fi surprins să aflaţi cât de multe probleme de sănătate dispar de la sine în timp.

Se ridică şi se duse la micul frigider din colţul camerei, de unde scoase două sticle de apă. Îi oferi o sticlă reporterului, apoi se aşeză la loc pe fotoliu.

— Uitaţi ce e, zise el, aplecându-se în faţă şi vorbind ca şi cum ar fi discutat cu maximă sinceritate. Ştiu că toată povestea asta sună al naibii de mercantil, dar nimeni nu se opune irosirii de fonduri pe tot felul de teste dacă ele sunt necesare. La naiba, în definitiv pentru asta există asigurările. Dar dacă în fiecare lună apar cincizeci de indivizi care cer teste scumpe când doar cinci dintre ei au nevoie de aşa ceva, atunci în loc ca Parnassus să piardă douăzeci şi cinci de mii, bani acoperiţi din primele de asigurare, va pierde un sfert de milion. Ca să acoperim aceste pierderi, ar trebui să creştem primele de asigurare şi garanţiile de zece ori, o sumă pe care nimeni nu şi-o poate permite. Atunci întregul sistem se va prăbuşi şi nimeni nu va mai avea parte de asigurare de sănătate.

Elliot bău din sticla lui de apă.

— Să presupunem că din cincizeci de indivizi care vor să-şi facă testele, zece chiar au nevoie de ele. Nu cinci. Ce se întâmplă cu aceştia?

— Sunt identificaţi, domnule Elliot. Poate un pic mai târziu, ceea ce e un fapt regretabil. Nimeni nu neagă asta. Recunosc că alegerea e grea. Personal, îmi doresc ca nimeni să nu se îmbolnăvească vreodată. De-asta am şi devenit doctor. Dar acum e treaba mea să menţin nava sistemului sanitar pe linia de plutire, iar dacă am testa fiecare pacient pentru ce vrea el, faţă de ceea ce are cu adevărat nevoie, ne-am scufunda ca o piatră de moară. Asta e adevărul dur. Atunci nimeni n-ar mai avea parte de nici un test, pentru că nimeni nu şi le-ar mai putea permite. Credeţi că ar fi mai bine aşa?

— Să vă mai întreb ceva, replică Elliot. Am auzit că nu v-aţi plătit câţiva dintre doctori. Vreţi să comentaţi acest zvon?

Ross îşi păstră chipul imobil, dar faptul că Elliot avea habar de acest lucru îl neliniştea profund. Totodată, avu impresia că ştia care era sursa zvonului — mereu dificilul Eric Kensing, cel care recunoscuse ce se întâmplase în

cazul fetiţei Emily, după care, probabil, devenise sursa lui Elliot în privinţa problemei salariale. Se mulţumi să răspundă:

— Nu ştiu de unde aţi auzit aşa ceva. Nu este corect.

Răspunsul îl amuză evident pe reporter.

— E acelaşi lucru cu „nu este adevărat”?

Ross se lăsă pe spate în efortul de a părea relaxat.

— Le-am cerut medicilor noştri să împrumute spitalul cu o sumă de bani, cu dobândă, o sumă care le-a fost reţinută de pe statele de plată. A fost un act în întregime voluntar şi am returnat împrumutul tuturor celor care au cerut banii înapoi.

Jeff Elliot stătuse mai bine de o oră ca să asculte scuzele şi explicaţiile lui Malachi Ross. Acum directorul perora despre raţiunea din spatele nomenclatorului de medicamente aprobat de Parnassus, sperând poate ca Jeff să întoarcă situaţia în favoarea sa şi să obţină un plus de imagine în războiul pe care Ross îl întrevedea cu municipalitatea.

— Uitaţi ce e, zise Ross, să spunem că Genesis Corporation descoperă un medicament pentru tratarea cancerului pe nume Nokance. Bugetul de cercetare şi dezvoltare şi milioanele de teste clinice până la obţinerea aprobării finale din partea FDA[1] ajunge la un miliard de dolari. Avem aşadar un medicament care poate duce la vindecarea cancerului, dar Genesis trebuie să-şi recupereze investiţia dacă vrea să mai facă afaceri şi să descopere alte medicamente minune, aşa că preţul medicamentului ajunge la o sută de dolari doza. Timp de câţiva ani, câtă vreme este singurul medicament de acest fel, Nokance este stăpânul pieţei. În cele din urmă însă, alte companii farmaceutice apar cu versiunile proprii de Nokance, poate îmbogăţite şi cu altceva ca să evite disputele legate de patente...

---

1 The Food and Drug Administration, agenţie a SUA responsabilă printre altele cu reglementarea listelor de medicamente omologate. (n.tr.)

— Dar care pot duce la apariţia unor efecte secundare?

Chipul lui Ross se întristă.

— Foarte rar se întâmplă asta, domnule Elliot. Serios. Foarte rar. Aşadar, uitaţi unde ajungem. Medicamentele astelalte vindecă şi ele cancerul, dar ca să câştige cotă de piaţă sunt tarifate la zece dolari doza. Ca răspuns, Nokance coboară preţul la, să zicem, cincizeci de dolari.

— E mult mai mult decât zece.

— Da, aşa e. Aţi putea crede că, odată ce-i instruim pe oameni şi le expunem toate faptele, vor înceta să mai folosească Nokance şi vor trece la produsele ieftine, nu-i aşa?

— Şi nu-i aşa?

— Niciodată. Sau niciodată din punct de vedere statistic. Dacă au ocazia, pacienţii aleg aproape întotdeauna Nokance. Este marca pe care o cunosc ei. Au încredere în produs.

— Ca şi în cazul aspirinei Bayer.

— Exact! Ross îşi împreună tăcut mâinile, ca şi cum ar fi aplaudat. Aşadar, şi tocmai aici este punctul sensibil, deşi fiecare doză de Nokance ne costă mai mult cu patruzeci de dolari, dacă noi aprobăm reţeta şi păstrăm medicamentul în nomenclator, pe pacienţi îi costă la fel ca întotdeauna, adică zece dolari cât costă medicamentul ieftin. Aşa că scoatem şi noi medicamentul scump de pe listă.

— Adică Nokance?

— Corect.

— Dar, şi acum vorbim ipotetic, spuneţi că medicamentul e bun, dar că nu le veţi permite pacienţilor dumneavoastră să îl ia.

— Îl pot lua, dar noi nu plătim pentru el. Dacă am plăti, am rămâne lefteri. Vorbim despre marje de profit extrem de mici pentru supravieţuirea afacerii. Trebuie să înţelegeţi asta. Ideea e că Nokance nu este singurul medicament care dă rezultate bune. Asta e mesajul pe care încerc să vi-l transmit. Ideea unei mărci face toată treaba.

De-a lungul timpului, Elliot îşi formase propriile convingeri legate de medicamente. Suferea de scleroză multiplă de mai bine de douăzeci de ani şi, după ce urmase sfaturile doctorilor lui, uneori avea impresia că încercase toate medicamentele posibile din lume pentru tratarea numeroaselor şi schimbătoarelor simptome ale bolii lui. De mai multe ori simţise pe pielea lui efectele secundare sau o senzaţie de disconfort după ce luase anumite medicamente, fapt care îl făcuse să fie sceptic în această privinţă. Când revenise la mărcile consacrate de medicamente, problemele dispăruseră. Ca atare, Ross nu-i putea vinde gogoşi despre beneficiile universale ale medicamentelor generice.

— Deci ca să lămurim poziţia dumneavoastră, zise Elliot, atitudinea aceasta de protejare a intereselor spitalului şi de reducere a costurilor, de la îngrijirea dirijată la oferirea de medicamente generice, este în concordanţă cu jurământul lui Hipocrat pe care l-aţi depus, de pildă. Jurământ în care accentul se pune în primul rând pe a nu provoca un rău mai mare, şi apoi pe vindecare.

— În esenţă, da. Ross părea mulţumit cu această abordare, dar Elliot ştia că mulţumirea lui nu avea să dureze prea mult. Lucrăm în domeniul medical, domnule Elliot, continuă el. Obiectivul este starea de bine pentru cei mai mulţi oameni.

— Şi nu există nici un conflict între interesele dumneavoastră de afaceri şi nevoile pacienţilor?

— Bineînţeles că există. Ross se lăsă confortabil pe speteaza fotoliului, cu picioarele încrucişate. Dar încercăm să reducem la minimum acest conflict. Compania trebuie să fie în stare să se susţină pentru a-şi putea continua munca.

— Şi să nu uităm că trebuie să facă şi un profit. Trebuie să aveţi încasări suficiente ca să vă satisfaceri investitorii, nu-i aşa?

Ross zâmbi şi îşi desfăcu mâinile.

— Ei bine, în ultima vreme nu ne descurcăm prea bine din acest punct de vedere.

— Aşa am auzit şi eu. Elliot se apropie în scaunul său cu rotile şi vorbi pe un ton amabil: Investitorii dumneavoastră şi-au exprimat vreodată nemulţumirea în legătură cu salariile membrilor consiliului şi ale directorilor spitalului?

Ross clipi de câteva ori din ochi, dar nu lăsă să se vadă prin ceva că întrebarea l-ar fi iritat.

— Nu prea des. Membrii consiliului nostru de administraţie sunt oameni de afaceri talentaţi. Dacă n-ar fi bine remuneraţi, s-ar duce în altă parte. Astfel de persoane de nădejde sunt greu de găsit, iar când le găseşti, trebuie să le plăteşti generos.

— Şi astfel de persoane cu ce se ocupă, mai exact? Conduc compania?

— Corect.

— Şi cu toate astea, sunteţi aproape de faliment. Nu era o întrebare, dar Elliot îi dădu o astfel de intonaţie. Fapt care poate face pe oricine să se întrebe cu ce s-ar descurca mai prost nişte persoane mai puţin bine plătite, nu-i aşa?

Poate că în ochii colegilor lor inspectori, Fisk şi Bracco apăreau ca o pereche perfectă, dar în realitate era greu să găseşti două persoane mai diferite. Iar asta însemna că erau şi două genuri complet diferite de poliţişti.

La ora cinci, Harlen Fisk îl rugă pe partenerul lui să-l lase la Tadisch's, cel mai vechi restaurant din oraş. În ciuda faptului că nevasta însărcinată şi copilaşul îl aşteptau acasă, el avea de gând să ia cina cu mătuşa lui, Kathy, şi cu câţiva dintre cei care o susţineau. Nu-l invită pe Bracco să li se alăture, iar acesta nu se supără. Fisk era, cu siguranţă, un animal politic antrenat să privească spre recompense de natură politică în viitor.

În schimb, Bracco era fiul unui poliţist. Chiar şi aşa, până la promovarea lui în cadrul Departamentului Omucideri, nu-şi dăduse seama prea bine cât de mult îi afecta cariera

amiciţia tatălui său cu primarul şi cât de mult îl dispreţuiau colegii săi. Nu ceruse niciodată vreun tratament aparte — pur şi simplu totul venise în chip firesc. Politrucii din departament credeau că-l puteau face fericit pe primar dacă se purtau drăguţ cu fiul lui Bracco, şi nici măcar nu greşeau prea tare.

Când Fisk îi mărturisise că se gândeşte serios să discute cu mătuşa lui, o persoană importantă în oraş, despre tratamentele rele la care erau supuşi la slujbă, Bracco se străduise din răsputeri să-l facă să se răzgândească. Învăţase de la tatăl lui că poliţiştii nu se plâng. Niciodată. Îi spusese că trebuiau să discute mai degrabă cu Glitsky. Să pună problema clar pe tapet şi să înghită răspunsul, care probabil era acela că nu era vorba de crimă cu premeditare în cazul accidentului de maşină şi, ca atare, nu avea să existe nici o investigaţie.

Bracco era convins că acesta era adevărul. Dar ce putea el să facă?

După ce îl lăsă pe Harlen în centrul oraşului, câteva ore şi le petrecu verificând indiciile pe care le găsiseră în ziua respectivă în legătură cu vehiculul implicat în accident. Nu-şi făcea prea mari speranţe, dar nu se ştia niciodată. Experienţa îl învăţase că, în cele mai multe cazuri, şoferii aşteptau până ce considerau că nimeni nu le va mai căuta maşina ucigaşă. O parcau undeva la adăpost de priviri indiscrete sau într-un garaj încuiat. După o lună, duceau maşina la o spălătorie sau la un atelier. Iar cu asta povestea se încheia.

Poate că, de data asta, lucrurile aveau să stea altfel, deşi o astfel de posibilitate părea a naibii de îndepărtată. Primiseră unsprezece apeluri în cursul zilei. Era vorba de vehicule care se potriveau descrierii şi care fuseseră zărite de poliţiştii de pe maşinile de patrulă pe diverse străzi sau alei din oraş. Fisk ura o astfel de muncă de teren. Pe de altă parte, Bracco îşi petrecu câteva ore verificând fiecare apel în parte. Impactul în urma căruia murise Markham trebuia

să fi lăsat urme, chiar şi pe o maşină americană veche, cu tabla groasă, iar o privire rapidă aruncată acestora i-ar fi spus imediat dacă era nevoie să revină cu un mandat de percheziţie. Nu găsise însă nimic în neregulă la nici una dintre maşini.

Neştiind prea bine de ce, îşi omorî încă o jumătate de oră plimbându-se prin parcarea spitalului Portola, dar nu zări nici o maşină verde şi veche. Simţindu-se ca un idiot, reveni la maşina lui şi îşi făcu unele însemnări de ţinut minte pentru a doua zi — să verifice firmele de închiriat maşini la mâna a doua, să nu uite de apelurile date de cetăţenii interesaţi de primirea recompensei anunţate de autorităţi (zece mii de dolari pentru orice informaţie care ar fi dus la arestarea şi condamnarea făptaşului etc.).

În cele din urmă, după ce-şi cumpără nişte colţunaşi de pe Nineteenth Avenue, decise să se ducă înapoi spre Seacliff, acasă la Markham. Aşa cum spusese Glitsky, trebuia să pornească de la familie. Avea să se uite la maşinile parcate în faţa casei. În definitiv, îşi reaminti el cu oarecare amărăciune, conducea o maşină de poliţie.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Bracco se îndreptă repede de spate şi îndreptă fasciculul lanternei dincolo de capota Toyotei albe pe care o examina. Era ultima maşină dintr-un grup de douăzeci şi trei de automobile parcate pe strada lui Markham. Fasciculul luminos dezvălui un bărbat de înălţime medie, care îşi protejă repede ochii de lumină şi vorbi din nou, cu voce aspră:

— Ce naiba faci?

Bracco observă oarecum alarmat că omul îşi băgă mâna cealaltă în buzunarul hainei.

— Stai pe loc! Poliţia! Altceva nu-i venise în minte. Nu mişca.

Habar n-avea dacă trebuia să arate insigna sau să scoată arma din tocul de la umăr. Se hotărî să scoată arma, pe care o întinse în faţa lui.

— O să înconjur maşina asta. Simţea sângele cum îi curge mai repede prin vine. Nu mişca! repetă el.

— Nu mă mişc.

— Bun, încet, foarte încet, scoate mâna din buzunar ca să o văd.

— Chestia asta e ridicolă, replică omul, dar se supuse ordinului.

Bracco pipăi haina, îşi băgă mâna înăuntru şi scoase un telefon mobil, apoi se dădu un pas înapoi.

— Uitaţi ce e, sunt doctor, zise individul. Un pacient de-al meu care locuia aici a murit astăzi. Aşa că am venit să-mi prezint condoleanţele familiei, şi mă trezesc cu cineva cercetându-mi maşina cu o lanternă. Tocmai voiam să folosesc telefonul ca să sun la poliţie.

După câteva clipe, Bracco îi înapoie telefonul doctorului şi îşi vârî arma la loc în toc. Dacă mai devreme în parcarea spitalului se simţise ca un idiot, acum era de-a dreptul umilit, deşi n-avea de gând ca omul să-şi dea seama de asta.

— Pot vedea un act de identitate, vă rog?

Omul privi o clipă spre casă, apoi reveni la poliţist.

— Nu pricep... începu el. Sunt... În cele din urmă oftă şi îşi căută portofelul. Mă numesc doctor Eric Kensing. Astăzi am fost de serviciu la Secţia de terapie intensivă de la spitalul Portola.

— Acolo unde a murit domnul Markham?

— Da. Era... cred că şeful meu. Ce caută poliţia aici?

Bracco simţi că nu poate ascunde adevărul.

— Caut maşina care a fugit de la locul faptei.

Kensing pufni.

— Îmi daţi portofelul înapoi, vă rog? Îl strecură în buzunar, apoi întrebă brusc: Doar nu vreţi să spuneţi că un cunoscut

de-al lui Tim l-a lovit intenţionat, apoi a venit aici ca să-i viziteze familia?

— Nu. Dar ar fi o prostie să nu explorăm şi această pistă, nu?

— Mie mi se pare cam deplasată, dar cum cu asta vă ocupaţi... Doctorul lăsă ideea neterminată. Uitaţi ce e, am terminat? Aş vrea să plec acum. Nu maşina mea l-a lovit. Vedeţi vreo urmă de lovitură? Vreţi să verificaţi din nou ca să vă asiguraţi? V-am întrerupt din lucru.

Ceva din tonul doctorului îi atrase atenţia lui Bracco — un amestec de aroganţă şi nerăbdare. Ştia prea bine că oamenii reacţionau diferit în prezenţa poliţiştilor. Credea însă că, uneori, reacţia dezvăluia ceva neobişnuit, poate o conştiinţă vinovată. Kensing întindea deja mâna spre mânerul portierei, însă Bracco simţi brusc dorinţa de a-l mai reţine câteva momente.

— Spuneţi că domnul Markham vă era şef? Nu ştiam că a fost doctor.

Kensing se îndreptă de spate şi oftă din nou.

— N-a fost. Conducea compania pentru care lucrez eu. Parnassus Health.

— Aşadar, îl cunoşteaţi bine, nu?

O pauză.

— Nu chiar. Omul îşi mută iarăşi privirea peste umărul lui Bracco. Acum, dacă am terminat aici...

— Ce e în casă? întrebă Bracco.

— Cum adică? Nimic.

— Vă tot uitaţi într-acolo.

— Chiar aşa? Doctorul ridică din umeri. Nu o făceam conştient. Presupun că sunt îngrijorat în privinţa lor. E o mare tragedie ce s-a întâmplat. Familia e devastată de durere.

Bracco sesiză nota de iritare din vocea lui, care putea să se datoreze oboselii, la fel de bine cum putea avea şi altă cauză. Dacă reuşea să-şi menţină un ton adecvat, poate că reuşea să scoată ceva de la el.

— Credeam că aţi spus că nu-l cunoşteaţi prea bine.

— Aşa e.

— Şi totuşi, vă îngrijorează familia lui?

— Vă deranjează chestia asta? Din câte ştiam eu, grija faţă de familia unei victime nu constituie o crimă. Kensing îşi duse o mână la frunte şi aruncă o privire rapidă în susul şi în josul străzii. Uitaţi ce e, domnule poliţist, vreţi să ajungeţi undeva cu povestea asta şi nu îmi dau eu seama?

Bracco nu-i răspunse. Se mulţumi să-i mai pună o întrebare.

— Aşadar, nu nutreaţi resentimente faţă de el?

Doctorul îşi înclină capul într-o parte.

— Cum adică? În calitatea lui de şef al meu?

— În orice calitate.

De această dată doctorul nu se grăbi cu răspunsul.

— Dacă nu vă supăraţi, cum vă numiţi, domnule poliţist? Aş vrea să ştiu cu cine vorbesc.

— Bracco. Sergent inspector Darrel Bracco. Omucideri.

Îşi dădu seama imediat că făcuse o greşeală. Kensing aproape că sări în sus auzind cuvântul.

— Omucideri?

— Da, domnule.

— Şi anchetaţi moartea lui Tim? De ce? Crede cineva că a fost asasinat?

— Nu neapărat. Un accident cu fugă de la locul faptei care duce la moartea victimei reprezintă o omucidere. E vorba doar de rutină.

— Rutină. Verificarea maşinilor care vin acasă la victimă?

— Corect. Şi tocmai i-aţi spus Tim.

— Şi asta înseamnă ceva? Numele lui era Tim.

— Nu-l cunoşteaţi foarte bine, şi totuşi îi spuneţi pe numele mic?

Kensing tăcu şi clătină din cap. În cele din urmă expiră cu putere.

— Uitaţi ce e, domnule sergent, nu ştiu ce ar trebui să spun. Omul a murit astăzi în secţia mea, în timp ce se afla

sub îngrijirea mea. Îl cunosc de cincisprezece ani, iar acum am venit aici ca să îmi exprim condoleanţele faţă de soţia şi de familia lui. Ceasul arată aproape ora zece şi eu sunt treaz de la şase dimineaţa, iar acum sunt frânt. Nu pricep ce înţeles poate avea faptul că i-am spus victimei pe numele mic, dar, dacă nu vă supăraţi, mâine am o zi grea. Voi fi bucuros să discut cu dumneavoastră la spital, dacă veţi binevoi să fixaţi o întâlnire.

Bracco îşi dădu seama că era posibil să fi mers prea departe cu acest interogatoriu spontan. Tot ce spusese Kensing, indiferent de tonul folosit, avea sens. N-avea nici un rost să-l hărţuiască pe acest om care, de fapt, deschisese din proprie voinţă posibilitatea unui alt interviu a doua zi. Inspectorul îşi dădu seama că îşi depăşise atribuţiile.

— Aveţi dreptate. Dar s-ar putea să vă sun peste câteva zile.

— E foarte bine, replică Kensing. Nu plec nicăieri.

Rămaseră amândoi ţintuiţi locului preţ de câteva secunde, apoi Bracco îi ură noapte bună şi se întoarse în direcţia casei.

Glitsky îi spusese să înceapă cu familia şi poate că avea să descopere ceva înăuntru, să obţină câteva impresii valoroase la cald. Nu făcuse nici doi paşi însă când auzi iarăşi vocea lui Kensing.

— Doar nu vă gândiţi să vă duceţi acasă la el?

Bracco se opri şi se întoarse.

— Ba asta era intenţia mea.

Doctorul ezită, părând să se decidă dacă era cazul să mai adauge ceva. În cele din urmă vorbi.

— Ei bine, faceţi ce credeţi, domnule sergent, dar poate că ar fi mai bine să-i lăsaţi în pace în noaptea asta şi să reveniţi mâine. Au avut o zi grea. Sunt storşi de puteri. Vă garantez că nici unul nu se afla la volanul maşinii vinovate. Ce trebuie să-i întrebaţi aşa de urgent?

Bracco avusese el însuşi o zi lungă. Privi înapoi spre casă, care continua să fie luminată. Îi trecu prin minte gândul că nevoia lui de a descoperi ceva, orice, care să aibă legătură cu moartea lui Tim Markham şi prin care să-şi demonstreze el însuşi valoarea în faţa lui Glitsky îl determina să meargă prea departe şi prea repede. Inventase nişte fantome şi tocmai comisese mai multe greşeli de anchetare cu Kensing.

Iar acum era pe punctul de a comite aceleaşi greşeli cu familia victimei, în condiţiile în care el nu avea nici un plan şi nici o întrebare cu adevărat urgentă de pus. Era mai indicat să-i lase pe bieţii oameni cu durerea lor. Şi mâine avea să fie o zi.

Bracco încuviinţă.

— Aveţi dreptate, dar tot s-ar putea să vă sun în curând.

— Abia aştept, răspunse Kensing, după care deschise portiera maşinii.

8

Glitsky locuia în acelaşi duplex de douăzeci de ani şi ajunsese să creadă, din pricina chiriilor şi a exploziei preţurilor în domeniul imobiliar din San Francisco, că va locui acolo până la moarte. Chiar dacă proprietarul vindea, un proprietar nou n-avea cum să-l oblige să se mute, doar dacă nu voia chiar el să se mute acolo, iar un asemenea proces era de lungă durată şi putea costa o avere. Chiria lui Glitsky nu putea creşte mai mult de un procent anume, convenit dinainte. Iar cu apartamentele cu un singur dormitor ajunseseră acum să coste cel puţin o jumătate de milion de dolari oriunde în oraş, Glitsky îşi dădea seama că nu-şi permitea să cumpere o proprietate. Aşa cum stăteau lucrurile în acel moment, el plătea o chirie mai mică de o mie de dolari pe lună pentru locuinţa care se afla în zona liniştită de la nord de Lake, pe o stradă plină de copaci. Curtea din spate dădea înspre o centură verde şi o alee de jogging de la marginea parcului Presidio, aşa că adesea el se trezea dimineaţa în ciripit de păsărele şi nu în zgomot de claxoane. Vedea deseori căprioare şi ratoni prin zonă. Nu se amăgea deloc — ştia prea bine că era unul dintre norocoşii sorţii.

Cu toate astea, simţea că nu trăia grandios. Un astfel de ideal era greu de atins în o sută treizeci de metri pătraţi, mai ales când suprafaţa era împărţită în trei dormitoare, o bucătărie şi un living. Cu toate astea, el şi Flo crescuseră trei băieţi acolo. În acele vremuri, lipsa de spaţiu nu fusese

niciodată o problemă, după cum nu era nici acum. În ultimii ani, alături de el şi de Orel locuise o menajeră pe nume Rita Schultz, care dormea în spatele unui paravan din living. Rita dispăruse între timp de acolo, fapt care făcea livingul să pară uriaş. Raney, fata de şaisprezece ani a Treyei, ocupase pentru o scurtă perioadă de timp camera televizorului aflată de-a lungul holului, în spatele bucătăriei. Toată lumea avea spaţiu suficient la dispoziţie.

Acum ceasul arăta 7.30 şi cei doi copii ai lui plecaseră la şcoală. Glitsky şi Treya îşi luau ceaiul şi citeau ziarul la masa din bucătărie, insuficient de mare pentru a permite împărţirea ziarului pe secţiuni, aşa că ei doi jucau un soi de joc împreună, citind fiecare o porţiune din pagina celuilalt atunci când acesta o întorcea. După ce Treya făcu acest lucru pentru a patra oară, ca să citească şi ea articolul mare despre ultimele noutăţi legate de cursurile de apă de pe Marte şi despre însemnătatea acestui lucru, Glitsky îşi puse cana jos, întinse mâna şi, cu blândeţe, rupse pagina cu pricina în două. Apoi o lăsă să cadă pe podea.

— Ce amuzant eşti! rosti ea. Mie nu-mi pasă ce spune toată lumea.

— Există oameni care nu cred că sunt amuzant?

— Cred că ar fi câţiva.

Glitsky clătină din cap.

— Greu de crezut. Hardy mi-a spus acelaşi lucru anul trecut. Schiţă un rânjet, care îi făcea cicatricea să arate sinistru. Dar mai pune vreo pagină de ziar peste pagina mea înainte să termin articolul şi îţi scot inima din piept. Bine?

— Avem nevoie de o masă mai mare.

Ar fi vrut să-şi continue lectura, dar se opri şi o privi lung.

— Da, aşa e. Dar atunci am avea nevoie de o bucătărie mai mare în care să încapă şi unde am ajunge?

— Poate că dărâmăm un perete pe aici... nu, vorbesc serios. Şi, pe urmă... Soneria o întrerupse şi ea se uită la ceas. Cine să fie?

— Vreunul dintre copii şi-o fi uitat ceva. Abe se ridică şi se puse în mişcare. Nu e, anunţă el. Problemă de serviciu.

Deschise uşa. Bună dimineaţa, Darrel. Te-ai sculat devreme. Unde-i Harlen? Apoi: Cum naiba ai aflat unde locuiesc?

Darrel îi explică faptul că Harlen Fisk aflase de undeva — politicienii pot întotdeauna să afle — şi îi explicase cum să ajungă. Ca atare, de dimineaţă, îndreptându-se spre centru dinspre Seacliff, Bracco se trezi că trebuia oricum să o ia pe lângă locuinţa lui Glitsky, aşa că decisese să treacă pe la el şi astfel să facă împreună drumul până la sediu.

În maşină, aşezat pe scaunul din dreapta, Glitsky încercă să-şi adune toată răbdarea de care era capabil.

— Dă-mi voie să înţeleg bine. Erai pe stradă în faţa casei domnului Markham în jur de ora zece seara, apoi ai decis că e prea târziu ca să mai intri şi să pui întrebări. Şi de ce aveai de gând să faci asta din nou? Să pui întrebări?

— Mi-aţi spus să încep cu familia.

— Adevărat.

— Aşa că am vrut să discut cu ei în măsura posibilităţilor. Numai că o groază de lume a trecut pe acolo ca să-şi exprime condoleanţele şi alte chestii dintr-astea, şi atunci mi-am dat seama că familia trebuia să fi trecut printr-o zi de coşmar, aşa că am zis că e mai bine să-i las să se odihnească. Totul putea aştepta până astăzi.

— Şi ai fost acolo iarăşi pe la ce oră? Şase şi jumătate?

— Aproape de şapte. Mi-am zis că puştii au şcoală şi că e bine să-i prind la prima oră. Oricum, nu credeam că vreunul dintre ei va avea parte de un somn plăcut.

— Dar nu ţi-a răspuns nimeni la sonerie?

Bracco îi aruncă o privire şefului său.

— Nu s-a întâmplat nimic prima dată când am ciocănit doar, aşa că mi-am zis că dorm. Am mai aşteptat o juma' de minut, apoi am sunat de patru-cinci ori şi am aşteptat. Ezită. Erau în casă atunci când am plecat, domnule locotenent. Doctorul Kensing tocmai ieşise de acolo după ce

îi vizitase. Sunt nouăzeci şi nouă la sută sigur că au dormit acolo. Nu ştiu de ce n-au răspuns. Credeam că îi voi trezi.

Cu braţele încrucişate, Glitsky se mulţumi să încuviinţeze scurt. Nu ştia dacă în casa lui Tim Markham se petrecea ceva. Era foarte posibil ca toţi cei din casă să fi dormit profund în vreme ce Bracco ciocănea şi suna la uşă. Văzuse familii ale victimelor unor omoruri, epuizate fizic şi psihic, cum dormiseră mai bine de douăzeci şi patru de ore. Sau poate că oamenii deciseseră pur şi simplu să nu deschidă unui necunoscut la o oră aşa de matinală.

Pe de altă parte, pe Glitsky îl bucura iniţiativa inspectorului său, chiar dacă aceasta nu ducea la nici un rezultat. Aveau să afle destul de curând.

Era o altă dimineaţă limpede şi răcoroasă. Parcară chiar în faţa reşedinţei cu două etaje şi parcurseră aleea din faţă, spre o verandă acoperită cu dale de piatră, mai lată şi mai lungă decât întregul living al lui Glitsky. Bracco ciocăni, apoi apăsă soneria, un gong asurzitor pe trei tonuri care se auzea chiar şi de afară.

— Nu cred că ar putea să doarmă cu aşa ceva în casă, nu-i aşa?

Glitsky întinse mâna şi sună din nou. Aşteptară. După o nouă încercare şi un alt minut de aşteptare, Abe îi spuse lui Darrel să rămână pe loc, în vreme ce el se duse să verifice de jur împrejurul casei. Jaluzelele ferestrelor din faţă erau trase, dar prin geamul de la garaj văzu două maşini parcate înăuntru. Deschise poarta gărduleţului spre curtea din spate şi fu izbit de linişte. Se apropie cu paşi rapizi de ferestruica uşii din spate. În capătul unui soi de încăpere-debara se vedea un câine mare, care părea să doarmă, aşa că Glitsky ciocăni cu putere în uşă de câteva ori. Câinele nu se mişcă.

Alergă înapoi în partea din faţă a casei, unde văzu că pe verandă, lângă Bracco, apăruse o femeie. Se uită la ceas şi constată că era abia opt dimineaţa. Încetinind pasul, Glitsky îşi scoase insigna şi se prezentă. Femeia se numea Anita

Tong. Aşa cum bănuise el, era menajera care sosise la lucru.

— Vă aşteptaţi ca doamna Markham să fie acasă în această dimineaţă?

Femeia încuviinţă.

— Domnul Markham a murit ieri. Unde s-ar fi putut duce doamna?

— Nu ştiu, răspunse Glitsky. Eu vă întrebam pe dumneavoastră.

Nu primi nici un răspuns.

— Aveţi o cheie de la casă? Mi-o puteţi da, vă rog?

Nervoasă şi dând mecanic din cap, femeia începu să-şi muşte buza de jos. Scotoci în poşetă, scoase un set de chei şi le scăpă jos.

— Îmi cer scuze, rosti ea, ridicându-le. Uitaţi. Asta e.

Glitsky se răsuci înspre inspector.

— Darrel, vreau să rămâi aici. Doamnă, şi dumneavoastră trebuie să staţi aici cu inspectorul Bracco. Înţelegeţi? Nu intraţi în casă.

Glitsky descuie uşa şi se trezi într-un vestibul mare, circular şi luminat. În stânga lui se deschidea o cameră spaţioasă. Intră în ea şi privi în jur. Totul părea în ordine. Dincolo de vestibul se afla o sufragerie completă cu masă clasică şi candelabru atârnat de tavan. Şi acolo totul părea în regulă.

Şi totuşi, liniştea era prea profundă. Nimic nu mişca înăuntru.

Traversă sufrageria înspre bucătărie. Nu apucă să intre bine că văzu trupul femeii zăcând pe o parte, şi arma pe podea în dreptul capului. Se apropie de ea cu câţiva paşi mari, evită balta de sânge care se închega şi îngenunche câteva clipe lângă femeie. Zări sursa şuvoiului de sânge, o gaură în ţeastă undeva în spatele urechii drepte. Deşi nu mai încăpea nici o îndoială, atinse pielea rece a gâtului, apoi îşi scoase arma proprie şi începu să verifice restul casei. Două minute mai târziu, folosi un telefon din

dormitorul principal de la etaj şi formă numărul pe care îl cunoştea cel mai bine.

Echipa criminalistică sosise în urmă cu o oră. Sergentul care o conducea, Jack Langtry, traversă pajiştea din faţa casei către locul unde Glitsky stătea înconjurat de un mic grup format din poliţişti şi medici legişti. Soarele se înălţase pe cer, dar nu reuşea să încălzească prea mult atmosfera. Toată lumea stătea în picioare cu mâinile în buzunare.

De origine australiană, Langtry era un bărbat de aproape patruzeci de ani, cu constituţie de jucător de rugby. În ziua aceea faţa lui părea buhăită, iar el se clătina uşor pe picioare, aproape ca şi cum ar fi fost beat. Glitsky se despărţi de grupul care îl înconjura şi îi ieşi în întâmpinare.

Langtry expiră cu putere şi se frecă la tâmple cu o mână. Lovi cu piciorul în pământ, îşi înălţă privirea şi se uită în zare.

— Ştii care a fost unul dintre lucrurile pe care le-am îndrăgit la ţara asta când am venit aici? Nu existau restricţii în privinţa deţinătorilor de arme. Dar cred că ajung la momentul în care am să mă răzgândesc. Dacă laşi arme într-o casă plină de oameni disperaţi... Am văzut porcăria asta prea des. Ce tâmpenie!

Glitsky avu impresia că înţelege ce vrea Langtry să spună, dar nu era momentul pentru şarade. Voia să afle clar opinia echipei de criminalişti.

— Ce crezi că s-a petrecut acolo, Jack?

Langtry se scărpină pe sub gulerul cămăşii şi se uită iarăşi la cerul albastru de deasupra. Când privirea lui reveni asupra lui Glitsky, îşi recăpătă alura profesională.

— Era arma lui Markham. Am găsit documentele de posesie în acelaşi sertar unde probabil că era ţinută, în biroul lui de lângă bucătărie. Era la îndemâna ei.

— Bun. Deci în mâna ei era arma lui. Ce înseamnă asta?

— În sine, nu prea ştiu. Poate că laboratorul ne va dezvălui lucruri pe care nu le ştim.

— Altele în afară de?

— Altele în afară de ceea ce pare la prima vedere.

Glitsky se simţi uşor iritat.

— Ce facem aici, Jack, jucăm un joc de societate?

— Tu eşti cel cu întrebările, Abe. Dacă vrei să afli ce cred, poţi întreba direct. Ea a comis toate crimele, apoi s-a sinucis.

— Carla?

— Aşa o chema?

— Da. Tot ea şi-a ucis copiii?

Langtry păru să intre în defensivă.

— Vrei să spui că n-ai văzut niciodată aşa ceva?

— Am văzut multe, Jack. Poate că nu de un asemenea calibru.

— Cum adică?

Însă Glitsky descoperi că nu poate preciza nimic despre ceea ce îl deranja în legătură cu această teorie.

— Nu ştiu, Jack. Poate că doar îmi imaginez lucruri. Faro a dat peste ceva?

Faro era Lennard Faro, tehnicianul de laborator care se ocupa de scena crimei.

Langtry încuviinţă.

— E încă acolo. Poţi vorbi cu el. Ai vrut opinia mea, şi ţi-am dat-o. Poate că ştii tu ceva ce eu nu ştiu.

Era o întrebare, la care Glitsky se mulţumi să clatine din cap.

— De ce? De ce întreaga familie?

Pentru Langtry răspunsul nu părea deloc greu.

— Soţul ei a murit ieri, corect? Aşa am auzit.

— Da. Lovit de maşină.

— Şi poate că aveau ceva probleme înainte de asta?

— Nu ştiu. Ai auzit tu aşa ceva?

— Nu. Dar se potriveşte profilului. Ştii chestia asta la fel de bine ca mine.

— Poate că nu, replică Glitsky, deşi ştia. Spune-mi.

Langtry se uită iarăşi la cer, punându-şi gândurile în ordine.

— Lumea asta e prea oribilă ca să trăieşti. Prea multă durere şi oricum nimic nu are sens. Aşa că tipa i-a scutit pe toţi de probleme. Poate chiar le-a făcut o favoare.

Glitsky ştia că era o ipoteză care nu putea fi trecută cu vederea. Văzuse, de-a lungul carierei, femei omorându-şi familiile. Auzise sau citise despre alte cazuri asemănătoare. Niciodată nu era uşor de imaginat sau de conceput aşa ceva. Dar din experienţa lui, acele evenimente — chiar dacă groaznice — fuseseră declanşate de altceva, de o motivaţie mai profundă şi cumva mai greu de suportat decât simpla moarte a soţului.

Îşi aminti de o familie — trecuseră ceva ani de atunci — de cinci persoane care reuşiseră să fugă din Vietnam. Băiatul cel mai mare, un adolescent, murise pe vasul care îi transporta spre State. La câteva luni după sosire, fuseseră îngrămădiţi într-un apartament cu un singur dormitor. Una dintre găştile de cartier din Chinatown le spărsese casa, luase câteva obiecte dinăuntru, după care — posibil furioşi că nu mai aveau altceva de furat — indivizii îl împuşcaseră pe bărbat. Ziua următoare, mama îi omorâse prin sufocare pe ceilalţi doi copii mici, după care îşi tăiase venele.

Fusese martor şi la un alt caz, denumit „cazul patului incendiat”. O tânără era bătută constant de prietenul ei, până ce femeia l-a împuşcat pe individ în somn, apoi şi-a împuşcat copilul mic şi la urmă s-a împuşcat şi ea. Cu vreo doi ani înainte, o femeie cu tendinţe sinucigaşe pe nume Gerry Patecik — îşi amintea numele ei din cine ştie ce motiv — se otrăvise şi îşi otrăvise doi dintre cei trei copii cu barbiturice puse în milkshake după ce soţul ei o părăsise şi îi intentase proces de divorţ.

Aşadar, Glitsky văzuse multe — crimele/sinuciderile nu mai reprezentau ceva necunoscut sau foarte neobişnuit, în ciuda naturii lor odioase. Însă toate celelalte cazuri la care fusese martor sau despre care auzise aveau o anumită

trăsătură care aici părea să lipsească cu desăvârşire. Nu mai văzuse sau auzise până atunci de victime adolescenţi — întotdeauna fusese vorba de copii mici. Cazul de faţă părea să fie cel al unei familii aparent liniştite, din care dispăruse tatăl. O tragedie, evident — dar era posibil să fi fost Carla Markham atât de disperată şi totuşi să se poarte ca o gazdă decentă pentru mai mulţi oameni cu o noapte înainte? Greu de imaginat.

— La naiba, Abe! exclamă brusc Langtry. Se întoarse către casă, ca şi cum ar fi căutat nişte răspunsuri. La naiba, ce stupid, stupid, stupid!

Glitsky ura exprimarea, dar era de acord cu furia lui Langtry. În casă erau patru oameni morţi, femeia şi cei trei copii adolescenţi ai ei, împuşcaţi în paturile lor de la etaj. Iar cu moartea lui Tim Markham cu o zi în urmă, asta însemna că o întreagă familie fusese ştearsă de pe faţa pământului în douăzeci şi patru de ore.

— Te-am auzit, Jack, replică el. Mai ai ceva ce trebuie să ştiu?

— Nu, totul acolo e liniştit ca un mormânt însângerat. Chiar *este* un mormânt însângerat. Isuse!

În acel moment, în uşă îşi făcu apariţia o femeie din echipa de criminalişti, cărând trupul inert al câinelui familiei Markham, un golden retriever mare şi frumos. Glitsky o urmări cum poartă, încovoiată, povara pe alee. Langtry făcu un pas spre ea, apucă să rostească „Clare”, dar se opri numaidecât ce îi văzu privirea. Femeia plângea încet şi nu voia să fie ajutată. Ajunsă în stradă, depuse trupul inert al câinelui într-una dintre ambulanţele de acolo, apoi se urcă într-una dintre maşinile de patrulă, închizând portiera cu zgomot.

Glitsky îşi aşează prieteneşte mâna pe umărul lui Langtry, apoi se îndepărtă de el, traversă pajiştea şi intră în casă.

Înăuntru dădu peste Lennard Faro, tehnicianul criminalist, care se afla lângă chiuveta din bucătărie. Sobru şi uscăţiv, cu o mustaţă subţire şi o cruce mică de aur în lobul

unei urechi, Faro stătea cu braţele şi picioarele încrucişate. Fotograful făcea poze şi el părea să aştepte tot mai nerăbdător ca omul să-şi termine treaba.

Glitsky se opri o secundă la intrarea în bucătărie, aruncă o privire scurtă către cadavrul doamnei Markham, apoi i se alătură lui Faro lângă chiuvetă.

— Jack Langtry mi-a spus că ea a tras cu arma, zise el.

Faro îşi răsuci capul într-o parte.

— Poate. Uitaţi-o acolo. Suficient de aproape.

Arma zăcea pe podea, cam la treizeci de centimetri de mâna dreaptă a Carlei.

— Era dreptace? întrebă Glitsky.

Un chicotit.

— Ar trebui să o întrebaţi pe ea.

Glitsky îşi zise că o meritase.

— Ce-ar fi să-mi spui ce ştii? Asta ca să nu mai pun întrebări tâmpite.

Faro ezită puţin, apoi se îndreptă de spate.

— Vă supără dacă ieşim de aici? Vezi lucrurile mai puţin limpede după o oră sau două. Traversă bucătăria, ieşi prin sufrageria mare şi intră în hol, unde pătrundea aerul proaspăt prin uşa deschisă. Bun. Arma este un revolver calibrul douăzeci şi doi, cu şase cartuşe, deşi am recuperat doar cinci dintre ele, ceea ce se potriveşte cu scena crimei. După cum văd eu lucrurile, ea a început de sus, cu fiul ei.

— De ce spui asta?

— E singura ocazie când a încercat să amortizeze focul. A tras prin pernă.

— Bine. După aceea?

Faro arătă înspre etaj. Sufrageria era mare, cu tavanul aflat cam la şase metri înălţime şi cu un luminator imens în centru. Pe la jumătatea distanţei, pe părţile laterale ale camerei, o balustradă marca holul către camerele de la etaj.

— Următoarea cameră, zise Faro, a fost cea în care dormeau fetele. Gemene. Se pare că acolo s-a dus după

aceea. N-avea sens să amortizeze primul foc, aşa că probabil le-a executat rapid pe amândouă.

— După care a coborât şi s-a sinucis?

Faro îl corectă:

— Mai întâi a ucis câinele.

Brusc, Glitsky fu izbit de detaliul pe care nu-l putuse preciza exact mai devreme, în conversaţia cu Langtry. Chiar dacă doamna Carla Markham socotise lumea prea crudă pentru ea şi copiii ei, de ce să-şi împuşte câinele? Cu siguranţă nu pentru că ar fi vrut să-l scutească de durerea de a-şi continua viaţa. Mult mai logic ar fi fost să lase un bilet prin care să lase animalul în grija unei rude sau a unui prieten apropiat.

— Domnule? întrebă Faro. Aţi spus ceva?

— Vorbeam cu mine însumi, Len. Ce e cu rana ei?

— În spatele urechii, pe partea dreaptă, ceea ce iarăşi se potriveşte. Nu există urmă de ieşire, aşa că nu pot face ipoteze asupra traiectoriei. Strout trebuie să ne spună asta.

— Sunt convins că o va face, zise Abe. Dar să te întreb ceva, Len. Bănuiesc că susţii varianta lui Jack de crimă/sinucidere, nu?

Analistul scutură din cap.

— N-am terminat de lucru aici, domnule. Să spunem mai bine că nu văd nimic care să excludă această variantă. Se pare că ea a tras cu arma. Nu există nicăieri semne de luptă. Ridică din umeri. Dar nu ştiu. Dacă aveţi o idee mai bună, caut unde îmi spuneţi.

— Nu ştiu dacă este o idee mai bună, replică Glitsky, dar eu i-aş cere lui Strout să verifice bine traiectoria şi să afle dacă femeia era dreptace. Glitsky arătă cu mâna înspre un loc din spatele urechii drepte. Pare un pic ciudat, nu crezi?

Harlen Fisk fusese trimis de la centru şi se alăturase partenerului său aici, la casă, unde Glitsky le dădu amândurora sarcina de a o interoga pe Anita Tong. Acum

locotenentul se alătură grupului de trei persoane, care se strânsese în jurul mesei din salonul pentru micul dejun.

Menajera era încă vizibil şocată. Când Glitsky ieşise prima dată afară după descoperirea cadavrelor, femeia aproape se prăbuşise pe verandă la aflarea veştilor care i se păreau imposibile. Timp de câteva minute, pusese aceleaşi întrebări, după care negase răspunsurile primite.

Cum adică *morţi?* Glitsky trebuia să se fi înşelat. Doar nu se referea că erau *toţi* morţi, nu? Nu se putea să fie toţi morţi, era imposibil. Nu şi Ian, la şaptesprezece ani, cel mai mare dintre copii. Era prea mare, prea puternic şi agil, aproape un bărbat. Cu siguranţă că ar fi auzit pe cineva intrând în camera lui şi s-ar fi trezit, nu-i aşa? Glitsky era sigur că le văzuse pe *ambele* fete, Chloe şi Siggy? Poate că nu le văzuse. Poate că trebuia să se întoarcă şi să verifice. Poate că mai trăia cineva.

Anita Tong era o femeie micuţă şi bine-crescută. Lucra de şapte ani şi jumătate pentru familia Markham. Era singura ei slujbă. Locuia la câţiva kilometri distanţă spre sud, în districtul Sunset, şi venea acasă la familia Markham cinci zile pe săptămână — fără zilele de luni şi marţi — de la opt dimineaţa la şase seara.

Glitsky trase un scaun şi se aşeză pe el de-a-ndoaselea. Începu să asculte povestea femeii în vreme ce ea le spunea inspectorilor că se oferise să rămână peste noapte — Glitsky presupunea că se referea la noaptea precedentă — şi acum mulţumea Domnului că nu rămăsese.

— Carla, adică doamna Markham, a spus că ea şi copiii se puteau descurca. Mi-a zis să plec. Nu se aşteptau la mulţi oameni care să vină în vizită.

— Câţi oameni erau când aţi plecat? întrebă Brocco.

Femeia se gândi câteva clipe.

— Păi în principal era grupul ei de prietene de cafea. Asta înseamnă alte şase femei. Se întâlneau în fiecare dimineaţă de vineri. Cred că atunci când au aflat de domnul Markham... În fine, au adus nişte caserole şi alte lucruri

asemănătoare, aşa că m-am gândit că ea vrea să rămân şi să le încălzesc la cuptor. Dar n-a fost cazul.

Fisk dădea din cap, ca şi cum tot ce spunea femeia era relevant. Bracco îşi lua notiţe într-un carneţel galben. Glitsky observă cu surprindere şi uşurare că inspectorii aşezaseră un reportofon pe masă. Dar îşi dădea seama că nu ajunseseră prea departe dacă toate răspunsurile femeii fuseseră de acelaşi gen. Decise să intervină, păstrând interogatoriul la obiect, şi poate oferind chiar şi câteva lecţii în timpul ăsta.

— Aşadar, domnişoară Tong, rosti el cu blândeţe, la ce oră v-aţi pregătit de plecare?

— *Doamna* Tong, îl corectă femeia. Cu puţin înainte de şapte seara.

— Şi în casă se găseau doar doamna Markham şi cele şase prietene ale ei? Nimeni altcineva?

Ea se întoarse spre el.

— Păi erau şi copiii şi vreo doi prieteni de-ai lor. Mai exact ai lui Ian, nu ai fetelor.

— Doi?

— Cred că da. Adolescenţi. Stăteau acolo.

— Deci doi prieteni de-ai lui Ian, reluă Glitsky. Le cunoaşteţi numele?

— Unul era Joel Burrill. E pe aici tot timpul. Celălalt cred că se numeşte Mark, dar...

Scutură din cap.

— Şi pe prietenele doamnei Markham cum le cheamă?

Doamna Tong se înseninã puţin.

— Păi era Ruth Fitzpatrick. Şi Jamie Rath. O, era şi fiica ei, Lexi. E în clasă cu Chloe. Jamie locuieşte foarte aproape. V-aş putea arăta.

Glitsky îi făcu semn lui Bracco să-şi noteze numele. Apoi, către doamna Tong:

— Ar fi foarte bine să o faceţi după ce terminăm aici, dacă nu vă deranjează. Acum, în privinţa celorlalţi oaspeţi, mai

era şi altcineva aici când aţi plecat, sau doar gaşca de cafea şi prietenii lui Ian? Şi colega lui Chloe.

— Păi, evident că asistentul domnului Markham a fost aici permanent. Brendan, care plângea şi plângea, uneori mai rău decât doamna Markham. Apoi mai era şi vecinul, Frank Husic. E un om tare drăguţ. A aflat despre domnul Markham de la radio şi a venit imediat să vadă dacă poate ajuta cu ceva. Doamna Tong închise ochii câteva clipe, apoi dădu din cap. Ăştia erau toţi cât am fost eu acolo. După aceea nu mai ştiu.

— Deci nu l-aţi văzut pe doctorul Kensing? întrebă Glitsky.

Femeia reacţionă imediat. Glitsky îşi spuse că arăta chiar şocată.

— Vă surprinde vizita doctorului Kensing aici?

Femeia avu nevoie de câteva clipe ca să îngaime un răspuns.

— Păi...

Se opri.

Inspectorii aşteptau. În cele din urmă ridică din umeri.

— Cred că da, mărturisi ea.

— De ce?

Doamna Tong începea să se închidă în ea. Îşi coborî uşor capul între umeri.

Glitsky o presă.

— Îl cunoşteaţi pe doctorul Kensing, doamnă Tong? Era prieten al familiei?

— Nu chiar un prieten. Nu-l cunoşteam, dar numele... numele mi-e cunoscut.

Glitsky nu-şi mişcase scaunul de pe loc, dar părea să se fi apropiat cumva de ea.

— Şi nu vă aşteptaţi să treacă pe aici? De ce?

Fu întrerupt de unul dintre inspectori înainte ca doamna Tong să răspundă. Dornic să arate ce aflase, Bracco interveni:

— Era de gardă la spital când a murit Markham. Probabil că a simţit că ar trebui să treacă pe aici.

Privirea pe care i-o aruncă Glitsky ar fi îngheţat pe oricine. Preferă să revină însă cu tact la subiectul lui.

— Îmi cer scuze, doamnă Tong. Ce voiaţi să spuneţi? De ce nu v-aţi fi aşteptat la vizita doctorului Kensing?

— Păi... Femeia sesizase tensiunea dintre Glitsky şi inspectori, fapt care nu avea darul să o liniştească. Nu ştiu, răspunse ea în final.

Glitsky ştia că, în anumite privinţe, interviul curent şi întreruperile de pe parcursul lui aveau să se dovedească instructive pentru Fisk şi Bracco, dar în acel moment nu era cazul de aşa ceva, căci un martor cooperant se închidea chiar în faţa ochilor lui pentru că el nu fusese capabil să stabilească un ritm al discuţiei, etapa intermediară în construirea unei relaţii de încredere.

Însă nu încheiase socotelile încă. Femeia întredeschisese o altă uşă, pe care el reuşea să o deschidă larg.

— Bine, rosti el. Aţi spus însă că doctorul Kensing nu era tocmai un prieten. Cred că astea sunt cuvintele folosite. N-aţi spus aşa?

— Cred că da. Da.

— Ne puteţi detalia ce aţi vrut să spuneţi cu asta?

Aruncă iarăşi o privire aparent inofensivă spre colegii lui, dar aceasta le transmise clar mesajul: „Tăceţi şi lăsaţi-o pe ea să răspundă”.

— Păi lucra pentru domnul Markham.

— Deci aţi vrut să spuneţi că nu era tocmai un prieten pentru că era mai degrabă un angajat? Când ea păru să se gândească la idee, Glitsky merse mai departe: Sau nu era tocmai un prieten pentru că era un duşman.

Aşteptară, şi de data asta privirea femeii dezvălui intenţia unui răspuns mai detaliat.

— Numele lui apărea uneori, începu ea, între Carla şi prietenele ei. Am auzit fără să vreau, în vreme ce le serveam, înţelegeţi? De fapt, nu auzeam atât numele lui, cât numele soţiei lui. Brusc, prin mintea ei trecu un alt gând. Ar trebui să spun aşa ceva? Am nevoie de un avocat?

Glitsky o linişti imediat:

— Nu cred, doamnă. Nu aţi făcut nimic rău. Nu aţi intrat în nici un bucluc. După ce spuse asta, reveni imediat la ideea anterioară, sperând că o nouă întrebare o va deturna pe femeie de la chestiunea avocatului. De ce a apărut numele soţiei doctorului Kensing în cadrul acestui grup?

— Spunea că vrea să divorţeze de el.

Răspunsul pluti în aer câteva secunde.

— Soţia doctorului Kensing? întrebă Glitsky. Voia să divorţeze?

— Nu. Doamna Tong dădu nerăbdătoare din cap. Carla. Doamna Kensing era... Cred că toată lumea ştie asta... Domnul Markham avea o relaţie cu ea.

Fisk îşi aplecă faţa de copil. Pe ea se citeau uşor emoţiile declanşate de dezvăluire.

— Cu soţia doctorului Kensing? întrebă el cu aviditate.

„Nu, ar fi vrut să-i răspundă Glitsky cu sarcasm. Cu câinele familiei.” Se abţinu. Încă o întrerupere însă şi se vedea nevoit să le ceară să plece. Îşi păstră vocea nealterată.

— Spuneţi că soţia doctorului Kensing...

— Ann.

— Bine, Ann. Ea şi domnul Markham aveau o relaţie intimă? Adică nu se terminase?

— Ar fi trebuit să se termine. Când a ieşit totul la iveală...

— Când s-a întâmplat asta?

— Cu vreo cinci sau şase luni în urmă, chiar înainte de Ziua Recunoştinţei. Atunci a aflat Carla. În acel moment l-a dat afară din casă pentru vreo două săptămâni. Nu credeam că el se va mai întoarce. Însă a făcut-o. Ea l-a rugat să revină. Dacă ar fi fost după mine, nu cred că l-aş fi iertat... dar asta sunt eu.

— Dar domnul Markham s-a întors?

Doamna Tong încuviinţă.

— Jurând că totul s-a terminat, bineînţeles.

— Dar nu se terminase?

— Nu ştiu. O ridicare din umeri. Carla nu era sigură, adică. Dar credea... Le spunea prietenelor că a angajat un detectiv particular şi că, dacă el continua să se vadă cu amanta, avea să-l părăsească. Se lăsă tăcerea câteva clipe, apoi doamna Tong se întoarse spre Glitsky şi reluă subiectul: Aşa că aveţi dreptate, am fost surprinsă când am auzit că doctorul Kensing a fost aici azi-noapte.

Mimând nonşalanţa, Glitsky se lăsă pe spate şi îşi încrucişă braţele la piept. Informaţiile despre Tim Markham şi Ann Kensing îl sileau să reconsidere două posibilităţi contradictorii: prima, aceea că doamna Markham era deprimată de multă vreme, ceea ce întărea argumentul crimei/sinuciderii; a doua, că exista un motiv aparent pentru crimă.

Mai târziu urma să se gândească pe îndelete la fiecare atunci când va avea timp, însă acum mai avea o întrebare pentru femeie.

— Din câte ştiţi, doamnă Tong, doctorul Kensing avea habar de relaţia dintre domnul Markham şi soţia lui?

— Da, cred că da. Când Carla a auzit că soţii Kensing divorţează...

— Kensing şi Ann? Acum sunt divorţaţi? Din pricina asta?

— Nu ştiu dacă divorţul s-a pronunţat, dar am înţeles că s-au separat. Cel puţin atunci când Carla a auzit că ei au început procedurile de divorţ, a încercat să se asigure că numele domnului Markham nu avea să apară în nici un document. Aşa că doctorul Kensing trebuia să fi ştiut, nu credeţi?

9

Dismas Hardy stătea pe trotuar pe Irving Street şi discuta cu un alt avocat, pe nume Wes Farrell. Cei doi se mai întâlniseră doar o dată sau de două ori înainte, ultima oară la nunta lui Glitsky din septembrie trecut, unde fiecare, în mod independent, apoi împreună, exploraseră limitele toleranţei umane la consumul de şampanie. Descoperiseră că amândoi au această limită destul de ridicată.

Noaptea trecută, Frannie apăruse în cele din urmă la Shamrock, de unde ea şi Hardy se duseseră la localul chinezesc, Purple Yet Wah. De acolo plecaseră acasă, fără ca Hardy să-şi poată scoate din cap povestea lui McGuire despre Shane Mackey. De dimineaţă dăduse nişte telefoane şi aflase că familia lui Mackey angajase într-adevăr un avocat — pe Farrell — care să investigheze dovezile de malpraxis în cazul morţii acestuia. După toate scandalurile recente din lumea medicală, la care se adăuga moartea lui Tim Markham, Hardy era curios să afle mai multe. Farrell era o sursă bună de informaţii. Totodată, Hardy ştia că timpul petrecut în compania lui Farrell însemna şi o distracţie. Ca atare, când Wes apăruse la biroul lui Hardy puţin după ora 8.30, acesta îl aştepta afară, pe trotuar, în mână cu o sticlă de vin spumant prinsă cu panglică.

Farrell îl salută ca pe un frate pierdut de multă vreme, după care, văzând şampania, se dădu înapoi prefăcându-se oripilat.

— Nu cred că am mai băut aşa ceva de la nunta lui Abe, ceea ce îmi convine pentru că se face aproape un an de atunci, dacă îmi amintesc eu bine, lucru despre care nu sunt deloc sigur.

— E ca şi cum ai călări un cal, replică Hardy. Trebuie să te urci imediat înapoi în şa după ce ai fost trântit la pământ. Ştiai că Churchill bea chestia asta zilnic? La micul dejun. Şi a luat Premiul Nobel. De două ori.

— Pentru că bea şampanie?

— Nu. Pentru pace şi literatură.

— Pace? Farrell îl lăsă pe Hardy să intre primul în birou. Iubesc la nebunie modul cum li se acordă premiul pentru pace războinicilor ăstora de talie mondială. Henry Kissinger. Ho Şi Min. Winston Churchill. Ştii bine că tipii ăştia nu au semănat deloc cu Gandhi.

— Oameni de stat, replică Hardy. Dacă eşti om de stat, poţi căsăpi câţi oameni vrei câtă vreme eşti în război, după care, când încetezi, toţi suedezii îţi vor fi atât de recunoscători, că îţi vor acorda premiul pentru pace.

— Aş putea deveni şi eu om de stat, zise Farrell. Mi-ar plăcea să căsăpesc mulţimi de oameni. Între timp ajunseseră în birou, unde Farrell se aşeză pe un scaun. Poate că aşa m-aş putea apăra singur, ceea ce ar însemna că am şi eu un client, continuă el.

Hardy se lăsă pe spate şi îşi aşeză o gleznă peste genunchiul celuilalt picior.

— Lucrurile merg cam prost în ultima vreme?

Farrell dădu vag din mână înspre mediul înconjurător.

— Nu merită să deschizi biroul în fiecare zi. Oftă. Dacă nu mi-ar păsa aşa de mult de vreo doi clienţi de-ai mei...

— Mackey, de exemplu?

Farrell se schimbă la faţă. Dădu cu disperare din cap de câteva ori, apoi îşi ridică o privire de căţeluş.

— Să nu-mi spui că au venit la tine!

Hardy râse scurt, apoi îşi dădu seama că pierderea unei afaceri nu era deloc un motiv de râs.

— Nu, răspunse el. Promit. Nu-ţi fur clienţii, Wes. Dar *este vorba* de Mackey.

— Ce-i cu ei, în afară de faptul că, pe lângă pierderea unui fiu, sunt şi terminaţi?

— Cum adică terminaţi?

— Pentru că draga noastră de Curte Supremă a emis recent o reglementare, despre care poate că ai auzit, conform căreia persoanele fizice nu pot da în judecată doctorii pentru malpraxis deoarece ei nu practică medicina. Sunt entităţi de afaceri, nu medicale. Îşi întinse palmele în faţă, le ridică, apoi le lăsă frustrat să cadă la loc. Din nefericire, Diz, chestia asta anulează aproape complet motivul pentru care am deschis proces pentru Mackey şi pentru alţi cinci clienţi. Şi ca un făcut, m-am cam băgat cu totul în chestia asta, crezând că va declanşa noul val de acţiuni în justiţie al viitorului. În fine, acum trebuie să rescriem întreaga motivaţie şi să încercăm o altă acţiune. Greşeli de coordonare, neglijenţă generală, erori de administrare a medicaţiei, chestii dintr-astea. Între timp însă, nu emit nici o factură.

Hardy şedea cu braţele încrucişate, pe jumătate bucuros de păţania celuilalt. Ştia prea bine ce însemna să nu emiţi facturi. Dacă nu făceai aşa ceva, n-aveai ce căuta în afaceri.

— Şi ce s-a întâmplat cu Shane?

— Cazul lui Shane e unul de manual. Farrell ţâşni în picioare şi se duse la fişet, de unde scoase un dosar gros. Uită-te la asta. Verifică.

Hardy se ridică şi se apropie de birou. Farrell dispunea de documente medicale precum cele descrise de Moses McGuire seara trecută la Shamrock, dar aici lucrurile erau prezentate mult mai detaliat şi cu o concluzie care făcea moartea lui Shane Mackey şi mai tragică. Unul dintre doctorii lui Shane sugerase că era posibil ca el să sufere de „ceva” care să răspundă bine la un nou tratament efectuat la spitalul Cedars-Sinai din Los Angeles. Însă medicul curant

al lui Shane decisese că acest tratament era „experimental”, aşa că nu putea fi acoperit financiar. Ceea ce însemna că pe Shane l-ar fi costat circa trei sute de mii de dolari din propriul buzunar.

— După luni întregi de agonie, încercând să vadă dacă poate suporta costul, Shane s-a decis să-l urmeze. El şi părinţii lui şi-au vândut casele, rămânând practic faliţi, şi s-au dus în Los Angeles, unde, ia ghici?

— A murit, rosti Hardy cu voce severă.

— A murit, repetă Farrell. Dar am un martor acolo care spune că dacă ar fi venit cu trei luni mai devreme ar fi putut să fie salvat.

Hardy fluieră.

— Dacă martorul e credibil, ar putea însemna mulţi bani pentru tine.

— Mda, dar dă-mi voie să-ţi spun că n-are de gând să vină mâine. Farrell închise dosarul. Oricum, pentru mine partea grea este cea legată de omisiuni, care sunt foarte greu de dovedit. Chestii pe care cineva putea sau trebuia să le facă, dar nu le-a făcut pentru că Parnassus nu îngăduia...

Hardy se îndreptă de spate, aproape sărind pe loc, la auzul numelui.

— Parnassus? Despre ăştia discutăm noi?

— Evident. Shane lucra pentru municipalitate, aşa că acolo era asigurat.

— Şi cum e cu ceilalţi clienţi ai tăi? Şi ei erau în parohia Parnassus?

— Desigur. În definitiv, e cea mai mare firmă din oraş.

— Şi în cazul acestor clienţi, şi lor le-a murit cineva?

— Da.

— Au fost toate cazuri de omisiune, ca în cazul lui Shane?

— Nu toate. A fost şi cazul unei fetiţe — Susan Magers. Era alergică la medicamente pe bază de sulfamide, şi doctorul care a consultat-o a uitat să întrebe. Îţi vine să crezi? Ai crede că toate alergiile pacientului sunt stocate în computer, dar acum cinci ani s-a decis să nu se

achiziţioneze aplicaţia software necesară, ca să se economisească nişte bănuţi. Clătină dezgustat din cap. Să te întreb ceva, Diz. Dacă nu ai clienţi de acest gen, care e interesul tău?

Hardy se aşeză pe colţul biroului.

— Ca să fiu sincer, nu sunt sigur. Am auzit de Shane noaptea trecută şi am ajuns să mă întreb dacă logodnica sau familia lui au nevoie de ajutor, fapt care m-a adus la tine. Dar când am aflat că totul se leagă de Parnassus...

— Cum adică, totul se leagă de Parnassus?

Hardy se încruntă, ezitând ca de obicei să dezvăluie informaţii care-i fuseseră oferite oarecum confidenţial.

— Numele ăsta apare des în ultima vreme. Ai auzit de Tim Markham, nu?

— Ce-i cu el?

Hardy se uită întrebător — îşi bătea Wes joc de el? —, dar omul părea serios.

— A fost omorât ieri. Lovit de o maşină care a fugit de la locul accidentului.

— Nu se poate! Farrell părea consternat. Chiar va trebui să încep să mă uit la televizor, să citesc un ziar, ceva. Când s-a întâmplat?

— Ieri-dimineaţă. L-au dus la Portola, unde a murit.

— Doamne, în propriul spital. Îmi place. Cred că pe acolo e mare haos acum. Farrell schiţă un zâmbet. Poate ar trebui să o sun pe nevastă-sa şi să văd dacă nu vrea să deschidă proces. N-ar fi interesant?

— Proces contra cui?

— Contra Portola, Parnassus, suspecţii obişnuiţi.

— Doar că nu din pricina lor a murit, Tim. A fost lovit de o maşină.

Farrell se aplecă, încă zâmbind, cu coatele pe birou.

— Ascultă-mă bine, Diz. L-ai cunoscut pe Tim Markham? Eu da. Dacă e internat într-un spital plin de doctori de care şi-a bătut joc timp de cincisprezece ani, nu are cum să mai iasă viu de acolo. Ţi-o garantez.

Hardy schiţă şi el un zâmbet.
— Bună teorie, Wes, dar nu cred că s-a petrecut aşa ceva.
Farrell arătă cu degetul spre Hardy.
— Aşteaptă şi ai să vezi, rosti el.

Uneori Hardy se întreba la ce-i mai folosea să aibă un birou în centrul oraşului. Trecuse pe acolo timp de o oră după ce se văzuse cu Farrell. Apoi el şi Freeman luaseră un prânz prelungit în Belden Alley. La ora trei şi ceva se apucase în sfârşit de materialul pe care intenţiona să îl scrie când fusese întrerupt de un apel telefonic de la prietenul său Pico Morales, care nu voia să-l deranjeze, dar era vorba de o urgenţă. Unul dintre amicii lui avea nevoie de un avocat specializat în drept penal. Putea Hardy să vină până în Steinhart Aquarium ca să discute cu el? Tipul era unul dintre clienţii lui. Hardy ştia la ce se referea. Când Pico îi spuse că prietenul lui era un doctor pe nume Kensing, de la spitalul Parnassus, lui Hardy îi pică fisa. Avea să mai facă un drum, înapoi spre Avenues.

În calitate de administrator la Steinhart, Pico nutrea de multă vreme ambiţia de a achiziţiona un rechin alb mare pentru acvariul din Golden Gate Park. De patru, de şase sau de nouă ori pe an, câte un vas prindea un rechin viu, iar Pico se apuca să sune lista lui de voluntari. Hardy fusese unul dintre primii voluntari, dar de atunci trecuse atâta timp, încât chestia asta parcă se petrecuse într-o altă viaţă. Cobora în bazinele din cadrul acvariului unde îşi punea un costum de scafandru şi se apuca să antreneze rechinul ore întregi, manevrându-l în cercuri nenumărate prin bazinul circular. Teoretic, un astfel de antrenament exersa branhiile animalului până ce acesta putea respira în voie. Metoda încă nu dăduse rezultatele scontate cu vreun rechin.

Pe jumătate ascunsă de arbuşti, intrarea din spate se găsea chiar în spatele acvariului, după ce coborai şase trepte de beton. În coridorul îngust, cineva lăsase aprinsă o

lumină chioară. Hardy împinse uşa de sticlă, care se deschise uşor, la simpla lui atingere.

În ciuda faptului că nu mai fusese aici de ani buni, Hardy era surprins să constate cât de familiar i se părea locul. Aceiaşi pereţi verzi, impregnaţi de aceeaşi umiditate. Tavanul jos din beton îl făcea să-şi aplece instinctiv capul, deşi ştia prea bine că putea merge drept. Auzi voci înfundate, sunând ca şi cum ar fi provenit din interiorul unui puţ. Şi paşii lui răsunau tare pe coridor. Hardy începu să audă zumzăitul constant — poate de la nişte generatoare sau pompe.

Coridorul vira stânga, apoi se îndrepta, apoi vira iarăşi dreapta. În sfârşit, se deschise într-o încăpere rotundă dominată de un bazin spaţios, plin cu apă de mare, pe marginea căruia zări silueta masivă a lui Pico Morales. Sub o claie de păr negru, chipul acestuia părea o bucată necioplită de granit negru, oarecum umanizată de o mustaţă mare, pe oală, şi de nişte ochi cu expresie blândă. Pico avea în mână o cană imensă de cafea şi purta doar pantalonii de la un costum de scafandru, întinşi la maximum peste burta lui goală şi mare.

În bazin, un bărbat îmbrăcat în costum de scafandru se ocupa de rechin, unul dintre cei mai mari văzuţi de Hardy — lung de peste doi metri. Aripioara dorsală se ivea la suprafaţa apei, iar coada agita apa în urma lui. Hardy era însă obişnuit de ani de zile cu fascinaţia exercitată de rechini.

Cu bărbatul care antrena acum rechinul era însă altă chestiune.

— Ah! exclamă Pico în loc de salut. Soseşte cavaleria. Diz, doctor Eric Kensing.

Bărbatul din bazin ridică privirea şi dădu din cap. Continua să muncească din greu şi aproape gemea de efort. Cu toate astea, stătea aproape de marginea bazinului.

— Tu eşti Hardy? întrebă el. Aş da mâna cu tine, dar... Apoi, pe un ton mai serios: Mulţumesc că ai venit.

— Hei, dacă mă sună Pico... Spune că ai necazuri.

— Nu încă, dar e posibil...

În acel moment, rechinul se agită şi se smulse din braţele bărbatului, moment în care acesta înjură şi se întoarse ca să se ia după animal.

— Lasă-l în pace, interveni Pico.

Bărbatul reveni spre margine, dar se opri ca să se mai uite o dată în spatele lui. Totul dură o fracţiune de secundă, dar chiar atunci rechinul, după ce traversase bazinul, se întoarse şi porni spre om, înotând cu viteză. Pico nu-şi luase privirea de pe rechin şi nu-i scăpase manevra.

— Ieşi! Acum! Ai grijă!

Kensing se întinse spre marginea bazinului. Hardy şi Pico îl prinseră, fiecare de câte un braţ, şi îl traseră în sus, peste marginea bazinului, exact în clipa în care rechinul se năpusti şi muşcă în gol în locul în care fusese el.

— Imprevizibil, zise Hardy. Cred că e un rechin sănătos.

— Şi flămând, replică Kensing. Poate că a crezut că Pico e o morsă.

Hardy dădu gânditor din cap.

— O greşeală uşor de înţeles.

Stăteau cu toţii pe marginea bazinului, urmărind din priviri rechinul singur.

Pico continua să se uite spre apa din bazin şi spre rechin. Nutrise şi înainte speranţe legate de supravieţuirea măcar a unui exemplar de rechin şi nu avea nici un chef să le vadă iarăşi spulberate.

— Voi doi oricum trebuie să vorbiţi. Ce-ar fi să plecaţi de aici?

Little Shamrock se găsea la mai puţin de o jumătate de kilometru de acvariu. După ce doctorul se schimbase cu haine de oraş, îl lăsaseră pe Pico să aibă grijă de rechinul care continua să înoate de unul singur în bazin.

Străbătuseră cu maşina lui Hardy cele câteva sute de metri în după-amiaza târzie. Acum cei doi îşi luaseră ceva de băut — Hardy o bere neagră, iar Kensing o cafea obişnuită — şi stăteau la o masă de colţ în faţa unui şemineu, pe nişte canapele desfundate mai potrivite pentru pipăieli între amorezi decât pentru punerea la punct a unui plan de apărare legală.

— Deci, începu Hardy, cum l-ai cunoscut pe Pico?

O ridicare din umeri, o înghiţitură de cafea.

— Fiul lui e unul dintre pacienţii mei. Am ajuns să discutăm cu ce se ocupă şi în cele din urmă mi-a povestit despre rechinii lui. Mi s-a părut un lucru interesant. M-a invitat într-o seară la el, iar acum vin de câte ori sunt chemat dacă îmi permite timpul. Dar tu? Am auzit că şi tu ai fost voluntar. Nu credeam că Pico le îngăduie oamenilor să renunţe.

— Am primit o dispensă specială. Răspunsul părea nepotrivit, aşa că Hardy adăugă: Nu mai puteam suporta să văd rechinii murind.

Un râset amar.

— Atunci să nu te apuci de medicină.

— Aşa e, fu Hardy de acord. Mi-am dat seama de asta cu multă vreme în urmă. Sorbi din halba lui. Însă umblă zvonul că acum ai nevoie de un avocat.

Pentru prima dată, Hardy observă paloarea pe chipul celuilalt şi oboseala din ochi.

— Știi cine e Tim Markham?

Hardy încuviinţă.

— A fost lovit de o maşină ieri, apoi a murit la spital.

— Corect. Eram de serviciu la Secţia de terapie intensivă când a murit. În plus, îmi regula nevasta.

— Deci eşti îngrijorat că poliţia ar putea crede că ai prins o ocazie neaşteptată şi l-ai ucis?

— Nu cred că e imposibil aşa ceva.

— Dar n-ai făcut-o?

Kensing se uită drept în ochii lui Hardy.

— Nu.

— Ai fost tentat să o faci?

Încercarea de a mai detensiona atmosfera.

Kensing aproape că izbucni în râs.

— Obişnuiam să visez asta aproape permanent, doar că, în versiunea mea, totul era mult mai dureros. Mai întâi îi zdrobeam genunchii, poate îi secţionam un tendon al lui Ahile, apoi îi tăiam ouăle. Orice l-ar fi făcut să sufere mai mult decât a suferit. Clătină dezamăgit din cap. Chiar că nu există dreptate, ştii asta?

Hardy îşi zise că probabil ştia asta mai bine decât doctorul Kensing.

— Indiferent că există sau nu, replică el, eşti îngrijorat.

Nu era o întrebare.

Kensing dădu din cap.

— Dacă poliţia începe să mă întrebe despre Tim, parcă mă văd: „Da, l-am urât. Şi voi l-aţi fi urât. Mă bucur că e mort. Numai că nu mă bucur”.

Nici Hardy nu credea asta, dar totul era legat de o stare de spirit.

— Hai să te liniştesc puţin. Am înţeles că Markham a murit în urma rănilor suferite, iar dacă aceasta este situaţia, atunci nu eşti implicat în nici o crimă.

— Dar dacă spune cineva că n-am făcut destule ca să-l salvez? Există vreo chestie numită malpraxis intenţionat sau ceva asemănător? O chestiune legată de omucidere?

Hardy scutură din cap.

— N-am auzit de aşa ceva. De ce?

— Pentru că un inspector de la Omucideri pe nume Bracco a trecut pe la mine ieri. Iar astăzi se face autopsia cadavrului.

— Eu nu mi-aş face griji în privinţa asta. Ăştia fac autopsii tuturor.

— Nu, n-o fac. Mai ales dacă mori la Terapie intensivă după operaţie. Noi am efectuat o autopsie la spital, iar eu am semnat certificatul de deces — leziuni interne masive ca

urmare a exercitării forţei brute asupra corpului — dar ei l-au luat oricum astăzi la sediul lor central.

— A murit în urma unui accident de maşină, explică Hardy. Asta se numeşte omucidere, şi în astfel de cazuri se fac autopsii. De fiecare dată.

Însă doctorul avea o altă întrebare.

— Bun, dar noaptea trecută l-am întâlnit pe Bracco, care îmi verifica maşina acasă la Markham.

— Bracco? Hardy scutură perplex din cap. Eşti sigur că e vorba de Departamentul Omucideri al Poliţiei din San Francisco, şi nu de Brigada de Accidente Rutiere? Nu-l cunosc.

— Aşa mi-a spus. Avea o insignă.

— Şi îţi verifica maşina? Dar de ce erai acasă la Markham?

— O cunoşteam pe Carla, soţia lui. Mi-am zis că se cuvine să trec pe acolo şi să îmi exprim condoleanţele, să văd dacă pot ajuta cu ceva. Oftă. N-am ce face. Mă simt cumva responsabil.

— Şi ce făcea poliţistul ăla cu maşina ta?

Privind de jur împrejur ca şi cum n-ar fi ştiut cum ajunsese acolo, Kensing se gândi câteva clipe, apoi reveni la Hardy.

— Cred că voia să vadă dacă maşina mea a fost implicată în vreun accident, dacă eu l-am lovit pe Markham. Înainte de a pleca de acolo, am văzut şi alţi oameni, şi alte maşini. Am avut impresia că le verifica pe toate.

Chestia asta părea improbabilă. Însă Hardy îşi aminti de discuţia pe care o avusese cu Glitsky în cursul ultimei lor plimbări. Poliţia de maşini. Bracco ăsta trebuia să fie unul dintre clovnii cei noi care intrase prin abuz în Departamentul Omucideri.

— Ei bine, în orice caz, din câte am auzit, nu mi se pare că ai avea vreo problemă serioasă. Nu tu l-ai ucis.

— Dar a murit în tura mea, şi nu era secret faptul că îl uram.

— Atunci, încă o dată, l-ai ucis?

— Nu.

— A murit în urma leziunilor suferite, corect? Le-ai înrăutăţit cumva? Nu? Atunci, ascultă, eşti în regulă. În mod clar mesajul nu era receptat cum trebuie, aşa că Hardy continuă: Să te întreb ceva. Ce şanse existau ca Markham să moară chiar dacă făceai tot ce trebuie?

— Dar am făcut.

— Evident, dar nu asta este întrebarea.

Doctorul se gândi serios.

— Statistic, odată ce ai ajuns la Terapie intensivă, cam doi pacienţi din zece scapă cu viaţă.

Surprins de cifre, Hardy se lăsă pe spate pe canapea.

— Asta-i tot? Doi din zece?

Kensing ridică din umeri.

— Poate trei. Nu ştiu cifra exactă, dar nu este atât de mare precum cred cei mai mulţi oameni.

— Deci şansele sunt, în cel mai bun caz, de treizeci la sută ca Markham să fi supravieţuit, chiar dacă se făcea tot ce era posibil.

— Ceea ce s-a şi făcut. Da, cam de treizeci la sută.

— Deci există şaptezeci la sută şanse ca impactul cu maşina să-l fi ucis, indiferent ce ar fi făcut medicii după aceea, corect? Hardy se aplecă în faţă pe canapea. E, uite şi vestea bună. Chiar dacă ai fi comis o greşeală — ţine minte că nu spun că ai comis aşa ceva — oricine l-a lovit nu se poate folosi de malpraxisul medical drept apărare la proces. Oricărui acuzat de omucidere i se interzice în mod explicit să apeleze la scuza că medicul ar fi putut salva victima.

În ochii lui Kensing licări o scânteie de viaţă.

— Parcă am mai auzit chestia asta undeva. Care e motivul?

— Dacă nu ar exista aşa ceva, oricare avocat din lume şi-ar începe pledoaria de apărare susţinând că nu faptul că clientul lui şi-a împuşcat soţia de patru ori în inimă a

omorât-o pe femeie. De vină au fost doctorii care nu au putut să o salveze. A fost vina lor, nu a clientului său.

Kensing acceptă explicaţia avocatului cu un amestec de uşurare şi neîncredere.

— Dar aici nu a fost vorba de malpraxis. Vorbea pe un ton hotărât. Serios, adăugă el.

— Te cred. Vreau doar să spun că nu văd de unde ar apărea vreo acuzaţie penală care să te privească. Markham a ajuns acolo după ce a fost izbit cu maşina de cineva care a fugit de la locul faptei. Pe acest individ îl caută acest Bracco, pe şoferul maşinii. Însă îşi aminti de ceva. Ai spus că o *cunoşteai* pe doamna Markham?

Umerii lui Kensing căzură. Privi în podea, apoi din nou înspre avocat.

— Nu ştii? Ăsta-i celălalt lucru.

Hardy aşteptă.

— Se pare că s-a petrecut ceva noaptea trecută. Făcu o pauză. Ea a murit. Împreună cu restul familiei.

— Doamne!

Hardy se simţi brusc ţintuit de canapea.

Kensing continuă:

— Vestea a început să circule prin birouri pe la sfârşitul dimineaţii de azi. Eu aveam grijă de pacienţi şi nu am auzit-o decât la amiază. Apoi, la scurt timp după aceea, m-a sunat Bracco ca să se asigure că sunt de găsit. Voia să treacă şi să discute cu mine despre asta.

— Deci ai discutat cu el şi azi?

Kensing scutură din cap.

— Poate că a fost o greşeală, dar i-am zis recepţionerei să-i transmită că nu sunt la spital. Cam la aceeaşi oră m-a sunat Pico să-mi spună despre rechinul lui. Oricum miercurea după-amiaza nu am consultaţii, şi nu aveam chef să discut cu poliţia până ce nu-mi puneam o oarecare ordine în gânduri. Aşa că m-am dus la acvariu, mai mult ca să mă ascund, şi l-am plimbat pe Francis...

— Francis?

— Rechinul. Pico l-a botezat Francis. Aşa că am venit aici ca să încropesc un plan, adică să fac rost de un avocat. Iar Pico te cunoştea pe tine. Kensing se strâmbă, în semn de scuză şi nedumerire. Deci iată-ne ajunşi aici. Şi acum ce urmează?

Hardy dădu din cap şi se lăsă pe spate. Amintindu-şi de halba cu bere, o apucă şi luă o duşcă.

— Ei bine, o să discuţi cu poliţia, indiferent că vrei sau nu.

— Şi ce le spun despre nevastă-mea dacă mă întreabă?

Hardy răspunsese deja, dar venise vremea să pecetluiască înţelegerea cu clientul lui.

— Eu aş spune adevărul şi aş încerca să nu intru în panică. Dacă ei cercetează, tot vor *afla.* despre Markham şi nevastă-ta, corect? Aşa că ia-o înainte şi spune-le tu. Asta nu înseamnă că ai ucis pe cineva.

Kensing reflectă.

— Bine. Oricum nu mai contează dacă ei îl caută pe autorul accidentului, corect?

— Aşa socotesc şi eu, replică Hardy, uitându-se la chipul celuilalt. Ochii bărbatului erau înfundaţi în orbite de oboseală. Ţi-e bine?

Kensing chicoti încet.

— Sunt doar obosit, dar eu sunt mereu obosit, zise el. Sunt obosit de cincisprezece ani. Dacă n-aş fi epuizat dincolo de orice limită umană, nu m-aş recunoaşte.

Hardy se lăsă înapoi pe spătarul canapelei şi îşi dădu seama că nici el nu era într-o formă prea bună.

— Şi cu toate astea, te mai duci după-amiaza ca să te ocupi de rechinii lui Pico?

— Da, ştiu, replică Kensing. Nici mie nu mi se pare logic. Pur şi simplu o fac.

— Şi eu eram la fel.

Hardy se ocupase de rechini într-un moment al vieţii când se afla într-o stare de spirit extrem de proastă, la sfârşitul unui deceniu de somnambulism care urmase morţii fiului său, Michael, şi divorţului de soţia lui, Jane. Nici pentru

el nu avusese vreo logică ceea ce făcea, aşa cum nu avea pentru Kensing acum. Dar din cine ştie ce motiv, să se ocupe de rechini păruse să însemne *ceva.* Iar într-o lume plină de nimicuri, aşa ceva însemna un lucru de care să te agăţi.

Cei doi bărbaţi se ridicară în picioare. Hardy îi dădu lui Kensing cartea lui de vizită şi, odată cu ea, un ultim sfat.

— Ştii, e posibil să apară la tine la serviciu sau acasă. Ar putea să-ţi bată la uşă cu un mandat sau cu o citaţie. Dacă se întâmplă aşa ceva, nu spune nimic. Nu-i lăsa să te intimideze. Ai dreptul la un telefon.

Kensing căscă uşor gura. Expiră cu zgomot, scuturând din cap.

— Începe să sune a joc serios.

— Nu. Jocul e joc. Hardy voia să-şi liniştească pe deplin clientul, dar nu avea nici un chef să-i creeze lui Kensing iluzia că anchetele în caz de omucidere erau o glumă. Dar din ce am auzit, eşti la adăpost. Nu tu ai condus maşina, iar accidentul e cel care l-a ucis. Soţia lui nu are nimic de-a face cu tine, corect? Corect. Deci lucrul cel mai important este să spui adevărul, dar să laşi deoparte partea cu dorinţa de a-i zdrobi genunchii.

10

John Strout continuă autopsia lui Tim Markham şi în timpul pauzei de prânz. Trupul decedatului suferise enorm de pe urma impactului cu maşina şi apoi cu containerul de gunoi. Craniul era fracturat în două locuri şi ceea ce părea să fi fost chipul unui bărbat neobişnuit de chipeş în viaţă — sprâncene groase, maxilare puternice, bărbie armonioasă — era acum plin de răni.

Markham fusese lovit în şoldul stâng, care se fracturase la impact, împreună cu femurul. Trupul părea să se fi izbit de capota sau de parbrizul maşinii, ceea ce putea explica una dintre fracturile craniului. Strout presupuse că a doua fractură apăruse după ce corpul aterizase pe caldarâm după un scurt zbor prin aer. Umărul drept ieşise de la locul lui şi trei coaste de pe partea dreaptă erau rupte.

Dintre organele interne, în afara tractului digestiv, doar inima, lobul stâng al plămânilor şi rinichiul stâng scăpaseră nevătămate. Plămânul drept fusese zdrobit, iar splina, ficatul şi rinichiul drept suferiseră leziuni mai mult sau mai puţin dramatice. Având în spate patruzeci de ani de experienţă medicală, Strout era de părere că intervenise un soi de miracol ca Markham să supravieţuiască până la sala de operaţii. Pierderile de sânge, oricare dintre leziunile interne sau chiar şocul atâtor leziuni apărute dintr-odată ar fi fost suficiente ca să provoace moartea victimei.

Însă Strout era un bărbat atent şi metodic. Chiar dacă Tim Markham nu ar fi fost o persoană importantă, medicul

legist nu şi-ar fi pus semnătura pe vreun document oficial până ce nu s-ar fi declarat satisfăcut că identificase cât se putea de precis cauza principală a morţii. Ca să ajungă la un asemenea rezultat, comandase seturile standard de analize ale sângelui şi ţesuturilor. În vreme ce aştepta aceste rezultate, începu o a doua examinare, mai riguroasă, a leziunilor de pe organele interne.

Acum atenţia îi era fixată pe un hematom imens de pe partea din spate a ficatului, dar asta nu îl împiedică să conştientizeze subliminal prezenţa asistentei sale, Joyce, care traversa morga de la un capăt la celălalt. Când ea se opri lângă el şi se aplecă să vadă ce face, Strout îşi continuă examinarea câteva clipe, apoi rosti tărăgănat:

— Chestia asta d'aci îl putea termina singură. După care ridică privirea şi, zărind expresia ei de îngrijorare, lăsă munca deoparte. S-a întâmplat ceva, dragă?

Joyce era nouă la morgă, dar nu la fel de nouă precum echipamentul pe care îl achiziţionaseră recent ca să modernizeze laboratorul. În ultimele zile, Strout o supervizase pe Joyce în vreme ce ea realiza teste de calibrare a aparatelor care efectuau teste complicate de sânge şi de ţesut uman. Iar cum, în acea după-amiază, pe blocul de ciment al morgii se găsea cadavrul lui Tim Markham, Strout îi dăduse lui Joyce mostre din trupul decedatului spre analiză.

Acum Joyce părea extrem de nervoasă, iar pentru o clipă, Strout crezu că ea stricase vreunul dintre aparatele noi şi scumpe.

— Orice ar fi fost, nu poate fi vorba de ceva iremediabil, zise el. Care e problema?

Ea ridică o foaie de hârtie cu rezultatele testelor de laborator:

— Nu cred că testul ăsta e corect. Adică, aparatul...

Lăsă propoziţia neterminată.

Strout luă hârtia şi se uită la cifre, văzu ce o îngrijora pe Joyce şi îşi scoase mănuşile chirurgicale.

— Numărul ăla e corect?

— Asta voiam să vă întreb. Ar putea fi corect? Am efectuat testul de două ori şi cred că trebuie să fi greşit ceva.

Îi cercetă chipul, apoi reveni la hârtie, pe care acum se apucă să o studieze cu şi mai mare atenţie.

— E vorba de sângele domnului Markham?

— Da, domnule.

— Măi să fie! exclamă el şoptit, mai mult pentru sine.

Ieşind din morgă, Strout parcurse coridorul exterior care lega morga de intrarea din spate a Palatului de Justiţie. Afară sufla un vânt rece, dar el abia dacă observă asta. După ce trecu de paznici şi de detectorul de metale, decise să renunţe la ascensoare. Viră drept spre casa scărilor, şi sări câte două trepte o dată. Glitsky nu se afla în biroul lui. După cum cerea regulamentul pentru mijlocul zilei de lucru, în unitatea de poliţie se găseau doar doi inspectori de serviciu, dar nici unul nu îl văzuse pe Glitsky în acea zi. Strout ezită o secundă, apoi îi rugă pe inspectori să-i transmită lui Abe să-l sune, după care se răsuci pe călcâie şi porni iarăşi spre scară.

Un etaj mai jos, reuşi să intre în sanctuarul procuraturii districtuale — la naiba, dacă tot făcuse atâta drum, voia să discute cu *cineva* —, iar peste un minut se trezi faţă în faţă cu Treya Ghent, pe care o întrebă dacă Clarence Jackson era disponibil. Apăruse ceva interesant. Înainte ca femeia să-i răspundă, expresia din ochii ei îi dădu de înţeles că n-avea parte de o zi norocoasă.

— A avut şedinţe şi întâlniri toată dimineaţa, John, şi are programate altele toată după-amiaza. Să ştii că asta fac în realitate procurorii districtuali. Nu îndeplinesc acte de justiţie. Se duc la şedinţe.

Strout o considera pe domnişoara Ghent — sau era doamna Glitsky? — o mulatră foarte chipeşă, mai ales că avea şi ceva sânge indian sau asiatic. Acum ea îi zâmbea.

— Pot face ceva pentru tine?

Strout se gândi câteva clipe.

— Ştii unde s-a dus Abe?

Ea scutură din cap.

— A plecat de acasă de dimineaţă cu unul dintre inspectori. De atunci n-am nici o veste de la el. De ce?

Deşi ea ştia prea bine răspunsul. Strout voia să se vadă cu soţul ei pentru că acesta era şeful Departamentului Omucideri. Nu exista nici o îndoială că acel lucru „destul de interesant” nu se referea la vreun pont de ultimă oră legat de bursă.

Strout oftă, apoi se dădu într-o parte şi, după ce-i ceru femeii permisiunea, se aşeză pe scaunul de lângă uşă.

— Trebuie să-mi trag un pic răsuflarea. Am urcat pe scări, ceea ce la vârsta mea nu este tocmai recomandat.

— Trebuie să fi fost important, replică Treya, sperând că vorbele ei îl vor încuraja să se destăinuie.

Strout nu avea nevoie de cine ştie ce îndemn. Abia aştepta să verse totul.

— Îţi aminteşti discuţia pe care am avut-o cu toţii alaltăieri la Lou's despre Parnassus Group?

Evident că ea îşi amintea.

În câteva propoziţii, Strout o puse la curent cu esenţialul. După ce termină, ea întrebă:

— Potasiu? Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că nu maşina l-a ucis, deşi e posibil să fi murit în cele din urmă şi de pe urma leziunilor. Dar nu ele l-au omorât.

— Nu se poate să fi fost un accident? Cineva să fi folosit un ac contaminat?

Strout ridică din umeri.

— Presupun că orice e posibil. Însă, intenţionat sau nu, tipul era plin de potasiu, iar ideea e că povestea asta poate părea suficient de naturală, chiar şi în cazul unei autopsii. Aşa că eu zic că ar fi bine să vezi unde îţi e soţul. O să vrea să afle.

Când Jackman află despre potasiu, o rugă pe Treya să ia legătura cu Abe în maşina lui de patrulă şi să-i ceară să vină numaidecât la sediu. Apoi îi sună pe Marlene Ash şi pe John Strout. Amândoi răspunseră prompt la apel şi acum se aflau în biroul lui.

Ceasul arăta 18.45 şi adierea proaspătă de după-amiază se transformase într-un vânt năprasnic, ale cărui gemete se puteau auzi chiar şi în biroul aproape izolat fonic al procurorului districtual.

În vreme ce Jackman privea pe fereastră la traficul congestionat de pe Bryant Street, primele picături mari de ploaie izbiră cu forţă geamul, părând hotărâte să îl facă să explodeze. Jackman se dădu din reflex cu un pas înapoi.

Auzi zumzet de voci în spatele lui. Vestea despre descoperirea potasiului fusese şocantă, însă după ce Glitsky răspunsese în sfârşit la apelul Treyei şi îi povestise acesteia unde fusese şi ce se întâmplase cu familia lui Markham, Palatul de Justiţie păruse cuprins de un sentiment de criză iminentă, ca de un tsunami. Aproape în aceleaşi momente în care Abe îi spunea Treyei despre familia Markham, vestea despre tragedie ajunsese la urechile publicului şi din toate părţile începuseră să sune telefoane pentru Jackman — ziare, televiziuni, posturi de radio, biroul primarului, Consiliul de Supervizori, şeful poliţiei.

Glitsky apăru în cadrul uşii exact când Jackman se răsuci pe călcâie.

— Bună, Abe. Intră.

Locotenentul o atinse pe Treya pe braţ şi îi salută din cap pe cei din încăpere. Jackman se postă în faţa biroului, cu faţa spre ei, şi decise să nu mai piardă timpul cu chestiuni introductive.

— Aşadar, în decurs de douăsprezece ore a fost ştearsă de pe faţa pământului o întreagă familie de vază din oraş. Compania bărbatului mort deţine contractul cu municipalitatea pentru asistenţa sanitară, iar această firmă

este aproape falimentară. Pe termen scurt, prevăd o nebunie în mass-media. Pe termen lung, cine poate bănui? Dumnezeu ştie ce haos se va declanşa dacă Parnassus nu-şi revine. E cineva care să mă contrazică? Ştia că nimeni nu o va face, şi în mod clar se aştepta la aceeaşi unanimitate pentru următoarea întrebare. Are cineva de aici idee despre modul cum vom descrie aceste evenimente? O să am nevoie de nişte răspunsuri deştepte când oamenii vor începe să întrebe.

Cicatricea de pe faţa lui Glitsky părea şi mai mare din pricina concentrării. Omul îşi drese glasul.

— Le spunem că investigăm. Fără alte comentarii.

— Mă gândeam eu că asta va fi poziţia ta.

— Nu există o alta, Clarence, replică Glitsky, încă şocat după ziua petrecută la reşedinţa Markham şi fără să-şi dea seama ce voia procurorul districtual de la ei şi mai ales de ce ţinuse să organizeze o astfel de şedinţă. Totodată, este şi adevărul, adăugă el.

— Da, aşa e. Dar mă gândesc că poate e bine să le sugerăm oamenilor cum să socotească întreaga tărăşenie. Toată tărăşenia. Cred că ar fi poate bine să declarăm răspicat că Tim Markham a fost ucis.

Glitsky se uită la chipurile celor de acolo. În acel moment, conversaţia părea să se poarte doar între el şi Jackman.

— Dar ştim că a fost ucis?

— Ştim ce s-a întâmplat, Abe, interveni Marlene. Este evident.

— Urăsc chestiile evidente, replică Glitsky pe ton măsurat. Nu e posibil să fi fost vorba de o supradoză accidentală? Lua el potasiu din cine ştie ce motive? Se uită la Strout. Nu e posibil să fi comis cineva vreo greşeală în spital?

Medicul legist încuviinţă.

— E posibil.

Dar lui Jackman nu-i plăcu răspunsul, aşa că pufni.

— Şi atunci de ce s-a sinucis soţia?

— Cine a spus că s-a sinucis? ripostă Glitsky.

— Am auzit că asta scrie în raportul preliminar, insistă Jackman.

— Ştii de ce i se spune „preliminar”, Clarence? Pentru că nu este final. S-ar putea să nu fie adevărat. Încă nu ştim nimic despre soţie şi copii, căci întreaga situaţie...

— Sergentul Langtry mi-a spus că a fost clar un caz de omor/sinucidere, Abe. Ca multe altele pe care el le-a mai văzut. Şi le-ai mai văzut şi tu, nu-i aşa?

— Poate că există similitudini, dar există şi diferenţe. Pur şi simplu e mai bine să nu spunem nimic până ce nu cunoaştem cu certitudine ce s-a întâmplat.

Însă Jackman începuse să se plimbe prin faţa biroului, impunându-şi prezenţa în încăpere.

— Poate că ştiu şi eu ce e mai bine, Abe. Poate chiar sunt de acord cu tine. Dar am nevoie să mă intrigi. Şi alte minţi iscoditoare o să vrea să afle — presa, primarul, alţii — şi toţi o să mă întrebe pe mine. Mă îngrijorează faptul că, dacă nu le spunem nimic, o să lăsăm impresia că nu ştim nimic...

— Dar *nu ştim* nimic! Şi e foarte bine dacă lăsăm această impresie.

Jackman ignoră întreruperea, repetând afirmaţia lui anterioară.

— Ştim că Markham a fost ucis. Credem că soţia lui s-a sinucis.

— Eu nu cred asta, Clarence. John, aici de faţă, nici măcar nu i-a făcut autopsia. Glitsky se opri imediat. Ştia că Jackman juca rolul avocatului diavolului, dar nu i-ar fi plăcut deloc să vadă că procurorul districtual făcea declaraţii publice atunci când nu era nevoie. Ar fi însemnat iarăşi că politica se amesteca în treburile lui. Nu afirm decât că e posibil să-şi fi dat cineva toată silinţa să pară o sinucidere. Ştiu că Langtry o socoteşte o sinucidere, dar încă n-am eliminat toate posibilităţile şi m-aş simţi mai bine — de fapt, *tu* te-ai simţi mai bine, Clarence — dacă am elimina câteva posibilităţi înainte de a discuta cu presa.

Jackman se încruntă.

— Spui că e posibil să o fi ucis cineva pe femeie şi pe copii şi după aia să fi aranjat lucrurile în aşa fel încât să arate ca o sinucidere? S-a găsit ceva acasă la ea care să sprijine o asemenea teorie?

— Încă nu. Dar băieţii de la laborator mai au încă multe de făcut, continuă Glitsky. În clipa în care sinuciderea este dovedită, o să susţin fără rezerve ideea, Clarence. Promit. Deocamdată însă avem o teorie care mi se pare şubredă: Markham ajunge la spital cu oasele zdrobite, aproape mort, şi cineva decide, sub impulsul momentului, să profite de ocazie ca să-l omoare?

Jackman nu voia să cedeze.

— Cred sincer că se va găsi un reporter care să lanseze o astfel de teorie.

— Bun, atunci spune-i individului că teoria asta nu ţine. De ce să-şi asume cineva riscuri dacă Markham oricum urma să moară?

Jackman se uită la Strout.

— Nu murea oricum, nu-i aşa, John?

Ipotezele conjuncturale nu constituiau punctul forte al lui Strout, dar procurorul îi pusese o întrebare directă şi omul simţi nevoia să răspundă ceva.

— Poate că nu. Mai ales dacă ieşea din Secţia de terapie intensivă. Se opri, ridică din umeri, apoi îi lăsă să cadă la loc. E posibil să fi supravieţuit.

— Deci, izbucni Jackman, luând răspunsul lui Strout ca pe o întărire a afirmaţiilor proprii, cineva, poate chiar soţia lui...

— *Poate chiar soţia!* Chestia asta era o noutate, o imensă bizarerie pentru Glitsky. Vrei să spui că ea şi-a ucis soţul în spital?

Jackman bătu în retragere.

— Bine, bine, poate că nu. Dar cineva de la spital a ajuns la concluzia că Markham avea să supravieţuiască şi, din cine ştie ce motiv, nu putea permite aşa ceva.

— Iar eu spun, atunci, că trebuie să găsim motivul, Clarence.

Schimbul de replici ameninţa să se încingă, aşa că Treya interveni:

— Poate că ar fi bine să nu te grăbeşti cu chestia cu soţia, Clarence? Trebuie doar să spui că l-a ucis *cineva* pe domnul Markham. Şi cred că suntem cu toţii de acord, adăugă repede Treya, întorcându-se spre soţul ei, că acea concentraţie mare de potasiu indică mult mai probabil o crimă decât un accident la spital. Nu e aşa, Abe? Poţi fi de acord cu asta?

Glitsky înţelese ce îi cerea ea. Mai mult, înţelegea ce făcea ea. Şi chiar dacă acum credea că era posibil ca Markham să fi fost ucis din pricina supradozei de potasiu, asta nu însemna că aşa şi era.

— Bine, îi zise el soţiei. Să convenim deocamdată că Markham a fost ucis în spital. Deci le spui tuturor celor care întreabă că investigăm crima. Asta şi facem. În fond, ce e cu graba asta de a ieşi în public?

Din expresia de pe chipul Treyei, Glitsky îşi dădu seama că pusese în sfârşit întrebarea corectă. Jackman se ridică de pe biroul pe care se aşezase.

— Un singur lucru îţi spun, Abe. Dacă Markham a fost ucis, se ajunge la proces cu juraţi. Pot folosi în mod legal investigarea morţii lui ca să am acces la registrele şi practicile financiare de la Parnassus. Avem toate motivele să ne uităm în dosare, să răscolim locul ăla şi să vedem dacă aflăm motive. Şi cine o să se plângă? Cineva le-a ucis şeful. De ce să nu *vrea* cei de acolo să coopereze sub toate formele posibile?

Jackman lăsă cuvintele în suspensie în aer, apoi continuă:

— Dacă începem vreo anchetă privind sistemul de facturare, avocaţii lor îşi vor da seama, iar noi vom avea nevoie de luni, poate chiar de ani de zile de citaţii, întârzieri de livrări acte care până atunci vor fi oricum puricate sau chiar falsificate. Plus toată agitaţia publică, pierderea încre-

derii în instituţiile publice, bla bla bla. Aşa vom pătrunde lejer înăuntru. Este vorba de o crimă, Abe, şi chiar şi într-un oraş ca acesta cea mai mare parte a alegătorilor se opun crimelor. Cel puţin deocamdată nimeni nu va vedea altceva decât investigarea unei crime. Marele juriu va judeca uciderea lui Tim Markham. Avem toate justificările posibile ca să anchetăm relaţiile lui de afaceri şi chiar metodele folosite. Şi cum el a murit în spitalul Portola, avem o conexiune şi aici.

Glitsky se agita pe scaunul lui. Nu-i plăcea deloc ca biroul procurorului să se amestece în anchetele lui, mai ales dacă uciderea lui Markham era folosită drept acoperire pentru investigarea financiară a firmei Parnassus.

— Şi dacă îl descoperim pe ucigaşul lui Markham înainte ca tu să termini? întrebă el.

Îi răspunse Marlene:

— Vom recuza marele juriu. Şi vom continua cu chestiunile financiare.

Abe se încruntă, dar ştia că, tehnic vorbind, Marlene putea face asta. Marele juriu nu era ales special pentru crimă — Jackman şi Ash se puteau folosi de asta ca să sape mai departe.

— Dar voi continua să am sprijinul vostru în ce priveşte investigarea crimei? întrebă el. Nu vreau să ajung la un suspect şi să nu pot pune laba pe el.

— Nu se va întâmpla, Abe, replică Marlene.

— Nu se poate întâmpla, o susţinu Jackman. Suntem în aceeaşi echipă.

Glitsky zâmbi, dar zâmbetul lui nu păcăli pe nimeni.

— Ei bine, cu o astfel de asigurare, rosti el, ridicându-se, ar fi mai bine să plec să-mi văd de treabă.

Partea a doua

11

Hardy apăsă butonul ca să oprească alarma. Dând la o parte cuvertura, se forţă să se ridice în capul oaselor, ca să nu cedeze tentaţiei de a se întinde din nou, măcar încă un minut. Frannie murmură ceva din spatele lui, şi el simţi mâna ei mângâindu-l pe spate. Se răsuci, îi prinse mâna, o mângâie uşor, apoi îi dădu drumul şi se ridică în picioare.

În casă, întunericul era aproape *perceptibil.* Rămase în picioare preţ de câteva secunde bune, adunându-şi toată voinţa ca să se urnească din loc. Afară, un vânt rece şi puternic zdrăngănea geamurile. Furtuna nu încetase.

După ce făcu duş şi se bărbieri, îşi trase pe el pantalonii şi o cămaşă, în baie, ca să facă pe cât de puţin zgomot posibil. Nu-şi amintea cu precizie, dar probabil avusese o noapte agitată. Încă nu părea capabil să se trezească în întregime. Nici Frannie nu se mişcase din pat — se gândi să coboare şi apoi să-i ducă şi ei o ceaşcă de cafea. Aşa ar fi avut amândoi parte de câteva minute de linişte împreună înainte de a porni maratonul zilnic impus de ducerea copiilor la şcoală.

În bucătărie, aprinse lumina şi hrăni peştele tropical din acvariu. Coridorul lung până la uşa de la intrare părea la fel de întunecos, dar Hardy trăsese deja concluzia că de vină era vremea, aşa că nu se mai gândi la asta. Când deschise uşa, observă cu satisfacţie că ziarul *Chronicle* îl aştepta pe prag — fapt care nu se întâmpla zilnic. Poate că era un semn. Îl aştepta o zi norocoasă.

„Dar, Doamne, ce beznă e!” îşi zise el.

Îşi exprimase adesea cu glas tare convingerea că una dintre cele mai mari invenţii moderne era automatul de cafea care începea să-ţi prepare băutura vitală de dimineaţă cam în momentul în care se oprea alarma ceasului, astfel că, atunci când ajungeai la aparat, băutura era gata. Când ajunse la aparat însă, Hardy se încruntă. Vasul de cafea era gol. Mai rău de atât, ledul verde pentru „programul” de făcut cafea era încă aprins — când intra în mod „preparare” lumina se făcea roşie. Ce se întâmpla? Îşi amintea clar cum pregătise cafeaua în noaptea precedentă înainte de a se duce la culcare, aşa că acum se aplecă spre aparat, mijind ochii, şi verifică ceasul incorporat. 4.45.

Întorcându-se, se uită la ceasul mare de perete. Aceeaşi oră. În cele din urmă, îşi consultă şi ceasul de la mână şi descoperi acelaşi lucru. Era cinci fără un sfert joi de dimineaţă şi el era complet treaz, îmbrăcat, fără să aibă unde să se ducă. Şi totul fără vreun alt motiv aparent în afara faptului că îi resetase cineva în mod clar alarma ceasului. Când avea să descopere care dintre copii făcuse pozna, acela avea să plătească scump. Îi trecu prin minte să-i scoale pe cei doi puşti acum, să identifice vinovatul şi apoi să-i tragă o mamă de bătaie.

Asta-i era norocul. Iar acum mai trebuia să aştepte şi ca nenorocita de cafea să fiarbă. Fără să aibă altceva de făcut decât să-şi omoare timpul, desfăcu furios ziarul şi îl aruncă pe masa din bucătărie. Se aşeză pe un scaun şi observă că, da, era încă întuneric afară.

Cel puţin, acum ştia de ce.

Apoi observă titlul din ziar: „Moartea directorului de la asigurări de sănătate e socotită crimă”. Din subtitlu află despre povestea cu potasiul şi îşi dădu seama că avea toate informaţiile de care avea nevoie, dar citi totuşi articolul până la capăt. Numele noului său client apărea o singură dată, ca medic în cadrul Secţiei de terapie

intensivă, dar o singură dată era suficient. Hardy începu să se îngrijoreze.

Articolul despre familia lui Markham îi întări îngrijorarea. Ziarul caracteriza evenimentul în termeni ambigui, indicând că dovezile păreau s-o implice pe soţia lui Markham într-un caz de crimă/sinucidere — o altă tragedie americană absurdă, ale cărei motive puteau rămâne necunoscute pe vecie. În sufletul lui însă, Hardy avea sentimentul că declararea morţii lui Markham drept crimă făcea prematură orice concluzie legată de motivele şi modul în care pierise restul familiei sale.

După ce termină şi al doilea articol, rămase pe gânduri câteva minute. Apoi se ridică şi îşi turnă o ceaşcă de cafea, reveni la masă şi se apucă să citească rubrica lui Jeff Elliot.

CityTalk
de Jeffrey Elliot

Ca director medical al Parnassus Health, controversata instituţie medicală care se ocupă de asigurările medicale ale angajaţilor municipalităţii, doctorul Malachi Ross a avut viaţă grea în ultimele luni. De la refuzul lui iniţial şi oarecum controversat de a accepta reţete compensate pentru Viagra la incidentul mai serios cu bebeluşul Emily de la spitalul Portola, deciziile lui au fost atacate aproape neîntrerupt de beneficiari, de organismele publice şi de societatea civilă, inclusiv de către acest ziar. Acum, în urma decesului de marţi al şefului Parnassus, Tim Markham, şi a alegerii lui Ross în funcţia de director executiv de către consiliul de administraţie, se prea poate ca adevăratele probleme ale lui Ross de-abia să înceapă. (La ora trimiterii la tipar a acestui material, *Chronicle* a aflat că anchetatorii poliţiei au declarat crimă moartea domnului Markham).

În cursul săptămânii trecute, domnul Markham a emis municipalităţii o factură mai mare cu 13 milioane de dolari pentru asistenţă medicală excesivă nedescoperită anterior

şi acordată de diverse clinici din împrejurimi. O sursă din cadrul biroului procurorului districtual descrie actele însoţitoare ale acestei facturi ca fiind „cel puţin neobişnuite” şi posibil „frauduloase”. În acelaşi timp, Parnassus a crescut cu 23 de dolari taxa lunară plătită pentru fiecare angajat al municipalităţii, creştere care, odată aprobată, va duce la o lovitură lunară de aproape 700 000 de dolari în bugetul oraşului.

Simultan, agitaţia din cadrul companiei Parnassus şi a spitalului portdrapel, Portola, continuă să crească în intensitate. Într-un interviu pe care l-a acordat marţi seara, doctorul Ross a recunoscut că medicii de acolo au intrat într-o profundă criză financiară, deşi domnia sa a caracterizat neplata unora dintre medicii de la Parnassus cu termenul de „program voluntar de creditare”. O altă sursă — medic — a avut o părere uşor diferită: „Desigur, a spus el. Este voluntariat. Te oferi voluntar să creditezi firma cu salariul tău sau eşti concediat”.

Cu toate acestea, Ross şi-a exprimat încrederea că Parnassus va trece peste actuala criză. „Obiectivul este starea de bine pentru cei mai mulţi oameni”, a spus el. Întrebat dacă vede vreun conflict între interesele de afaceri ale firmei şi nevoile pacienţilor, Ross a replicat: „Firma are nevoie să se întreţină singură ca să-şi poată continua activitatea”.

Deoarece desfăşoară afaceri cu primăria, finanţele companiei Parnassus sunt publice. Anul trecut, salariul mediu al unui medic a fost de 98 000 de dolari. Un membru al consiliului de administraţie — şi există treizeci de persoane într-o astfel de poziţie — a primit în medie 350 000 de dolari, inclusiv primele, cheltuielile totale ale companiei ridicându-se la aproximativ 10,5 milioane de dolari. În calitate de director executiv, răposatul domn Markham avea cel mai mare salariu din firmă — 1,4 milioane de dolari, urmat fiind de doctorul Ross, care a primit 1,2 milioane de dolari sub formă de salariu şi prime.

Imaginaţi-vă ce bine ar duce-o domnia sa dacă Parnassus nu ar intra în faliment.

Glitsky se afla în ascensor. Când uşile se deschiseră la etajul patru, se trezi faţă în faţă cu Dismas Hardy, care îi spuse:

— Tocmai am fost la tine la birou. Nu erai acolo.

— Glumeşti. Glitsky păşi în hol. Când?

— Chiar acum.

— Şi nu eram în biroul meu?

— Nici urmă de tine.

— Unul dintre lucrurile pe care le-am admirat mereu la tine este grija pentru detalii.

Cei doi porniră împreună, întorcându-se spre Departamentul Omucideri.

— Şi care e un altul?

— Un alt ce?

— Lucru pe care l-ai admirat mereu la mine. „Unul dintre” implică faptul că sunt mai multe.

Glitsky se uită scurt la Hardy, mai făcu vreo câţiva paşi, apoi scutură din cap.

— Dacă mă gândesc mai bine, cred că e singurul. Grija pentru detalii.

În biroul lui Glitsky, Hardy se aşeză pe unul dintre scaunele pliante din faţa biroului. Privi înjur cu un ochi critic.

— Ţi-ar prinde bine nişte opere de artă pe aici, zise el. E cam deprimant.

— Îmi place aşa, replică Glitsky. Aşa şedinţele sunt scurte. Că veni vorba de asta, continuă el, arătând spre teancurile de hârţoage de pe birou, am de lucru până peste cap şi deja sunt în întârziere. Ce pot face pentru tine?

— Grija pentru detalii îmi spune că în dimineaţa asta nu prea eşti sociabil, aşa că o să trec direct la subiect. Înţeleg că Bracco este unul dintre oamenii tăi de la circulaţie.

— Corect. Glitsky întinse mâna după primele hârtii. Ei bine, poţi trece oricând pe aici. Mi-a făcut plăcere să te văd.

— Mai am o problemă. Ce ştii despre Tim Markham?

Glitsky se opri, înclină capul într-o parte şi se încruntă.

— Pe cine reprezinţi?

— Etic Kensing.

— Minunat! Când s-a întâmplat asta?

— Recent.

Glitsky se aplecă înainte pe scaunul lui şi îşi trecu o mână peste cicatrice.

— Din câte îmi amintesc, ultima dată când am discutat cu tine despre un caz am fost suspendat timp de două săptămâni.

— Adevărat. Dar ai făcut ce trebuia.

Cu un an în urmă, Glitsky fusese forţat să-şi ia concediu fără plată după ce îi arătase lui Hardy o înregistrare video cu mărturisirile îndoielnice ale clientului acestuia în faţa procurorilor, după ce aceştia ajunseseră la o înţelegere cu suspectul.

— Ştii ce spunea mereu Davy Crockett? „Asigură-te că ai dreptate, apoi mergi înainte.”

— Mereu am zis că ăsta e cel mai stupid lucru pe care l-am auzit vreodată. Puşcăriile sunt pline de tipi care gândesc ca bătrânul Davy. Cred că şi Genghis-Han avea acelaşi motto.

— Şi ce lider de seamă a fost! Am doar două întrebări rapide. Nu îţi vor aduce concedierea. Promit.

— Pune-o pe prima şi lasă-mă pe mine să decid. Şi, dacă e posibil, cât mai repede, deşi, istoric vorbind, aşa ceva e improbabil.

— Are Kensing probleme?

Glitsky dădu apreciativ din cap.

— Asta a fost destul de bună. O ridicare din umeri. Păi, indiferent cum am sta în privinţa uciderii lui Markham, pun pariu că clientul tău este unul dintre cei care în mod clar vor avea nevoie de avocat, fie şi doar pentru malpraxis. În afară de asta... Glitsky aruncă o privire spre uşă — închisă. Reveni la Hardy. Presupun că ţi-a spus că avea motiv. Făcu o pauză, apoi renunţă. A mai fost şi ultima persoană care a văzut familia.

— Te referi la familia lui Markham? Articolul din ziar sugera că era o soţie disperată.

— Mda. L-am citit. Glitsky se lăsă pe spate. Cred că ţi-ai terminat întrebările.

— Tu crezi că n-a fost nevasta de vină? Şi dacă n-a fost ea, de vină a fost aceeaşi persoană care i-a venit de hac soţului?

— Încă nu cred nimic. Îmi păstrez opţiunile deschise.

— Dar dacă clientul meu este suspect în cazul Markham, atunci e...

Glitsky îl opri.

— Nu discutăm despre aşa ceva, Diz. Ţi-ai depăşit cu mult cota de întrebări. Asta e tot.

— Bine. Acum nu pun o întrebare. Am vorbit cu Kensing de dimineaţă chiar înainte de a ieşi din casă. Vrea să discute cu tine.

— Sunt convins. Iar eu sunt regina Bavariei. Şi o să-i dai voie?

— I-am spus că e o idee tâmpită. Am fost chiar un pic obraznic. Dar poate că ai aflat chestia asta: doctorii ştiu cel mai bine. Îşi imaginează că o să-i auzi povestea şi o să-l laşi în pace. Este martor, nu suspect.

— Vorbeşte deja de imunitate într-o asemenea fază?

— Nu, nici vorbă. Nu a făcut nimic rău. Este un martor.

— Iar cea mai bună apărare este un atac frontal.

Hardy ridică din umeri. Nu fusese ideea lui. Ştia că Glitsky putea crede aşa ceva, dar îşi spunea că în acel moment treaba lui era să-l liniştească pe Kensing şi să aranjeze discuţia în termenii stabiliţi de el.

— Deci ce zici de biroul meu, la sfârşitul programului?

Glitsky se gândi, apoi acceptă.

— Bine. Pregăteşte totul.

— Şi e martor, nu suspect.

— Cred că ai menţionat asta de câteva ori.

— Chiar dacă tu nu ai spus că e în regulă.

— Din nou grija pentru detalii, replică Glitsky. Apoi, lăsându-se pe spate: E ceea ce e, Diz. Mă tem că va trebui să vedem ce iese.

După ce plecă de la poliţie, Hardy se duse la biroul lui Jackman ca să vadă dacă poate da peste vreo informaţie utilă noului său client. Puţin probabil, dar oamenii de acolo erau relativ lipsiţi de experienţă în probleme infracţionale şi poate scăpau ceva, mai ales dacă era vorba de vreun prieten al lui Hardy, care avea cu acesta o mică şuetă.

Ajuns în anticamera biroului lui Jackman, Hardy se opri. Înăuntru, Treya spunea „Da, domnule” la telefon cuiva de mai multe ori. Când îl văzu, îi zâmbi şi îi ridică un deget în semn de „o secundă”. Hardy intră, se duse la ea şi o sărută pe obraz, apoi se aşeză pe scaun lângă uşa lui Jackman. Treya îşi continuă răspunsurile cu vocea ei profesională, însă dădu ochii peste cap şi pe chip îi apărură diverse grimase.

Privind-o, Hardy zâmbi.

După moartea primei soţii a lui Glitsky, Hardy nu crezuse că ar mai fi putut exista cineva compatibil ca tovarăş de viaţă pentru prietenul lui în afară de regretata Flo. Însă, în decurs de mai puţin de un an, Treya îl cucerise şi o cucerise şi pe Frannie. Nu numai că era competentă şi optimistă, dar avea şi un simţ al umorului care reuşea să atenueze mult din duritatea lui Abe.

Treya închise în fine telefonul.

— Primarul, explică ea. Întotdeauna vrea părerile mele despre diverse chestii. Aruncă o privire întrebătoare spre Hardy. Ai o întâlnire? Te aşteaptă Clarence? Nu te am notat aici.

— Nu. Am trecut doar ca să văd dacă are un minut să mai sporovăim şi noi.

— Nu cred că şueta are loc pe agenda lui de azi. Tocmai m-a pus să-i spun şefului lui că nu e aici. Treya zâmbi dulce.

Poate că vrei să o faci pe calea normală şi să-ţi faci o programare?

— Aş face asta, dar nu sunt sigur când voi reveni prin zonă.

— Îţi dau o idee, Diz. Ai putea *să planifici* chestia asta. Alţii o fac, cu succes.

— Dar eu şi Clarence ne cunoaştem de multă vreme. Suntem amici.

— Şi el nutreşte acelaşi sentiment.

— Urăsc să văd cum dispare spontaneitatea din relaţia noastră.

Treya dădu uşor din cap.

— La fel e şi cu Clarence. Se plânge mereu de asta. Te programez pentru mâine la ora trei. Poţi discuta cu el atunci despre povestea asta.

În acea clipă sună telefonul. Făcându-i lui Hardy cu mâna un gest de rămas-bun, Treya răspunse la apel.

Ajuns înapoi în biroul lui, Hardy sună la acvariu şi află că Francis, rechinul, mai trăia şi înota singur. Însă Pico încă se temea să declare că reuşise.

— N-a mâncat nimic. Înotatul e o chestie, dar el mai trebuie să şi mănânce.

— De unde ştii că e un el?

— Cum crezi că am ajuns administrator aici? Să fi fost de vină doctoratul în biologie marină? Abilitatea de a deosebi peştii femele de peştii masculi? Vreuna din toate astea?

— Mi-am zis mereu că trebuie să te fi afirmat tu în vreun fel. Şi cu ce încerci să-l hrăneşti?

— Hrană de peşti. Din ton, era limpede că Pico încheiase subiectul. Putem discuta despre altceva? Cum a mers cu Eric?

Hardy se întunecă la faţă şi vocea lui deveni serioasă.

— Trebuie să vorbesc ceva cu tine. Cât de bine îl cunoşti?

— Destul de bine. E doctorul nostru de familie de ani de zile. Eram mai apropiaţi — din punct de vedere social — înainte ca el şi Ann să o rupă. De ce?

— Crezi că ar putea ucide pe cineva?

Pico pufni.

— Imposibil! O pauză. Vrei să auzi o poveste ca să afli cum e el?

— Mai mult ca orice, dacă asta mă va face să am o părere bună despre tine.

— Bun, îţi aminteşti când a început Danny să aibă probleme?

— Desigur.

Fiul cel mare al lui Pico avea şaptesprezece ani acum, dar cu zece ani în urmă fusese diagnosticat cu leucemie. Hardy îşi amintea unele momente dramatice legate de diagnostic şi de tratament, care dusese la transplant de măduvă şi, în cele din urmă, la ameliorarea bolii.

— Kensing s-a ocupat de el?

— Mda. Dar ce poate nu ştii este că el a stabilit diagnosticul cu mult înainte ca vreun consiliu de administraţie să aprobe tratamentul comandat. S-a spus că un asemenea tratament este mult prea scump. Voiau să aşteptăm, să facem mai multe teste, chestii dintr-astea. Şi atunci ce a făcut Eric?

— Spune-mi.

— Şi-a zis că nu mai poate aştepta. Dacă aştepta, Danny putea muri. Aşa că a minţit.

— Faţă de cine?

— Faţă de conducerea firmei. Când ai mai auzit de un doctor care să-şi rişte slujba pentru a salva un pacient? Ei bine, Eric a făcut-o. A făcut în aşa fel ca fişele lui Danny să arate că leucemia era într-un stadiu mai avansat decât era în realitate. Dacă s-ar fi înşelat şi spitalul ar fi plătit degeaba o căruţă de bani, asta era. Dar dacă avea dreptate, Danny supravieţuia. Pico încercă să-şi stăpânească emoţia din voce. În fine, ăsta e Eric, Diz.

Verifică. Face astfel de chestii mereu. Isuse, îmi dă telefoane *acasă.* Se ocupă de rechini. Dacă mă întrebi pe mine, tipul e cel puţin un sfânt, dacă nu chiar un adevărat erou.

După ce Hardy închise telefonul, începu să nu-i dea pace un gând. Povestea lui Pico avea şi o latură mai puţin plăcută. Poate că doctorul Kensing era un sfânt şi un erou, dar un anchetator bun putea scoate în evidenţă faptul că el fusese capabil de fraude consistente şi constante. Falsificase fişe medicale, poate chiar îşi înşelase patronul cu mii de dolari. Şi dacă o făcuse o dată pentru Danny Morales, cine putea spune dacă nu repetase isprava şi cu alţi pacienţi? Şi existau toate şansele ca măcar într-unele dintre aceste cazuri să se fi dovedit că el greşise.

*

Imensul birou al lui David Freeman era lambrisat cu lemn vechi şi închis la culoare. Draperii groase flancau cele două ferestre, între care trona biroul tapisat cu piele şi având picioare în formă de gheare de leu. Cea mai mare parte a mesei de lucru era plină de hârtii, dosare, scrumiere, cutii de corespondenţă, prespapieruri, fotografii cu vedete şi telefoane. Barul aprovizionat din plin avea o cramă cu temperatură controlată pentru vinuri, dozatoare de bere Anchor Steam, două umidificatoare pentru trabucuri şi o maşină de cafea espresso. Două seturi de canapele confereau clienţilor — şi avocaţilor părţilor adverse — posibilitatea de a alege între o scenă formală de discuţie sau una degajată. Podeaua era acoperită cu covoare persane. Pe diversele piedestaluri şi măsuţe din încăpere se găseau cadouri primite de la clienţii bogaţi şi recunoscători în cei cincizeci de ani de activitate. Dintr-un colţ, camera era binecuvântată de o sculptură semnată Bufano care îl înfăţişa pe Sfântul Francisc din Asissi. Ca o contrapondere,

se găseau acolo mai multe litografii erotice originale ale lui John Lennon. Într-o cutie de sticlă în stil bizantin, mai multe arme presupuse a fi fost folosite în crime („presupuse” pentru că toţi proprietarii lor fuseseră achitaţi) depuneau o mărturie elocventă şi tăcută în privinţa talentelor lui Freeman în sala de judecată. Iar faptul că David le achiziţionase ulterior proceselor de la procurori şi poliţişti, după ce câştigase cazurile, reprezenta încă o mărturie a popularităţii lui.

Hardy se aşează picior peste picior şi sorbi din ceaşca de espresso, apoi puse ceaşca înapoi pe braţul canapelei. Proprietarul acelei piese de mobilier îşi preparase şi el o ceaşcă de cafea, pe care o adusese la birou unde suflă în ea şi o sorbi dintr-odată, adâncit în nişte hârtii, după care depuse ceaşca goală cu grijă exact în mijlocul farfurioarei de porţelan. Timp de încă un minut şi ceva, Freeman nu-şi ridică privirea din hârtii, ci le răsfoi, din când în când însemnând câte ceva, alteori mormăind pentru sine o frază sau două, respingând sau aprobând ceea ce citea.

În vreme ce îl urmărea lucrând, Hardy se minună din nou de energia şi de entuziasmul aproape copilăreşti ale individului. Freeman avea şaptezeci şi şase de ani. Practica avocatura de cincizeci de ani şi, deşi le văzuse pe toate la viaţa lui, nu era deloc plictisit de experienţele prin care trecuse. Venea la birou în fiecare zi cam pe la ora şapte dimineaţa şi, când nu se ducea la tribunal, lucru pe care îl făcea cât de des era posibil, stătea la birou până la cină, apoi se întorcea pentru o ceaşcă sau două de cafea şi sorta rapid douăzeci de pagini de înştiinţări sau de corespondenţe.

Hardy avea impresia că bătrânul se mai micşorase cu câţiva centimetri în cei opt ani de când erau asociaţi şi se îngrăşase cu vreo şapte kilograme. Aproape că şi-ar fi putut peria părul lui alb, lung şi subţire. Probabil că ar fi putut face acelaşi lucru şi cu sprâncenele dacă le-ar fi lăsat să crească. Favoritele lui erau costumele maro – „juraţilor nu

le plac hainele scumpe” – dintre care multe fuseseră cumpărate de la magazine de solduri, indiferent că îi veneau perfect sau nu. Nu îşi călca niciodată hainele. Fuma şi/sau mesteca trabucuri în permanenţă, şi bea cel puţin o sticlă de vin, de unul singur, în fiecare zi la birou, şi probabil aproape încă una la prânz şi apoi alta la cină. Nu făcea niciodată exerciţii fizice. Pielea de pe faţă şi de pe mâini îi era plină de pete de bătrâneţe. Astăzi avea urme de sânge pe guler pentru că se tăiase la bărbierit. Uitându-se la el, Hardy îşi zise că avea în faţă cea mai fericită şi posibil cea mai sănătoasă persoană de pe această planetă.

O persoană căreia nu-i scăpa nimic.

— Te simţi bine, Diz? Ai dormit suficient?

Cu toate că se uitase tot timpul la Freeman, nu observase când acesta îşi ridicase privirea din hârtii. N-avea nici un sens să-i povestească eroarea cu ceasul de alarmă şi problemele iscate de copii în viaţa unui om. Dacă ar fi început să se plângă, Freeman i-ar fi zis: „Cum îţi aşterni, aşa dormi. Treci peste asta”. Aşa că Hardy se mulţumi să spună:

— Toropeală de după prânz. Plus că m-am sculat devreme.

— Sper că a meritat, replică Freeman. Arătă spre zona barului. Dacă mai vrei o ceaşcă, serveşte-te. Între timp, că vorbim de meritat, sunt la dispoziţia ta, dar spune repede ce ai de zis. În patruzeci de minute trebuie să ajung la tribunalul federal. Apelul în cazul Latham, Dumnezeu să-i binecuvânteze inima lui asasină şi sănătoasă. Deci ce te-a făcut să te trezeşti devreme?

Hardy îi oferi o versiune prescurtată a întâlnirii lui cu doctorul Kensing, iar bătrânul chicoti dezaprobator.

— Ai discutat cu un client nou timp de mai bine de o oră, i-ai luat cazul *de facto,* tipul este un posibil suspect de *crimă* şi nu aţi discutat nici o secundă despre onorariul tău?

În universul dreptului penal, onorariile se discutau primele. Hardy fusese o dată sau de două ori mai puţin

riguros în privinţa acestei reguli şi descoperise imediat adevărul ei. Dacă aveai succes şi îţi scăpai clienţii, atunci ei nu mai aveau nevoie de tine, aşa că de ce să te plătească? Pe de altă parte, dacă dădeai greş, şi ei mergeau la închisoare, de ce să te mai plătească? Ca atare, cel mai bine era să menţionezi cuvântul „onorariu” în decurs de circa şase minute după ce ţi-ai salutat posibilul client pentru prima dată.

Freeman, ca un mentor amabil, îi amintea mereu de asta.

— Acesta e motivul, fiule, pentru care mă tem că vei muri dator vândut şi nu există nici o scuză bună ca un avocat să moară sărac.

— Da, domnule. Cred că ai mai spus aşa ceva şi altă dată. Oricum, i-am pus în vedere lui Glitsky că e martor, nu suspect.

— Ah. Freeman dădu entuziast din cap şi sorbi din cafea. Bunul locotenent vrea să-l cunoască ceva mai bine, nu-i aşa? Bătrânul se aşează mai comod în fotoliu şi îşi fixă interlocutorul cu privirea. Ţi-ai ieşit din minţi? Un martor şi nu un suspect? Este primul suspect pe listă! Şi să-ţi mai spun ceva. Şi Kensing crede asta. De ce crezi că a vrut să-şi ia un avocat? De fapt, cu cât mă gândesc mai bine, cu atât îl plac mai mult.

— Nu l-ai cunoscut.

— Şi ce dacă? Şi tu te-ai întâlnit o singură dată cu el. Încerci cumva să-mi spui că tu ştii că nu e vinovat de crimă?

— Să-i fi injectat potasiu lui Markham?

— Sau să-l fi călcat cu maşina. Poate amândouă.

— David...

— De ce nu? Mortul îi regula nevasta, cel mai vechi motiv de crimă din lume.

— Deci l-a ucis după ce a aşteptat doi ani?

Freeman se lăsă pe spate, liniştit ca un Buddha.

— Se întâmplă mereu aşa ceva. Vorbesc serios, Diz. Ce nu ţi se pare în regulă? Mie mi se pare totul clar. Oricum,

motivaţia este suficient de solidă pentru o condamnare şi mai mult decât suficientă pentru o arestare. Ştii cum merge treaba.

Văzând acum lucrurile prin ochii lui Freeman, Hardy era nevoit să accepte că bunul doctor avea motive, mijloace şi dispusese de oportunitatea de a-l fi ucis pe Markham. Iar Hardy obţinuse multe condamnări cu doar două dintre aceste cerinţe, iar uneori chiar cu una singură.

Şi mai intermediase şi această întâlnire stupidă cu şeful poliţiştilor de la Omucideri peste câteva ore. Era posibil ca doctorul să apară în birou şi să spună cine ştie ce, iar Glitsky să-i servească pe tavă o citaţie de prezentare la procesul cu juraţi sau chiar să-l aresteze pe loc.

Şi tot ce făcuse Hardy pentru Kensing până atunci fusese să-l trimită la lucru cu nişte sfaturi de doi bani şi nişte poante răsuflate. Îşi dădu seama acum că mediul familiar de la acvariu şi de la restaurantul Shamrock, precum şi prietenia cu Pico Morales îl puseseră pe picior greşit, orbindu-l pe moment în privinţa realităţilor cu care se confrunta Kensing. Oare la ce naiba se gândise?

Se ridică brusc în picioare.

— Scuză-mă, David, zise el. Trebuie să plec de aici.

— Mă încearcă sentimentul cumplit de déjà-vu, zise Glitsky. N-am mai trecut prin asta?

— S-a întâmplat de dimineaţă, replică Hardy. Oportunităţile noi apar mereu dacă ai curaj să te confrunţi cu ele.

Locotenentul se uită în ochii prietenului său, apoi îşi desfăcu fermoarul hainei de piele, scoase câţiva biscuiţi albicioşi, rupse unul dintre ei şi îşi băgă o bucată în gură.

— Vrei şi tu nişte biscuiţi din orez? Sunt groaznici.

Se uită la ce-i rămase câteva clipe prelungi, apoi aruncă totul în coşul de gunoi.

— Ce s-a întâmplat cu alunele? întrebă Hardy. Timp de ani de zile, unul dintre sertarele biroului lui Glitsky se

transformase în depozitul de alune al întregului departament, astfel că locotenentul avea mereu la el o punguţă.

— Acum mi-ar plăcea nişte alune.

— Prea mult colesterol, sau grăsimi, sau una din chestiile astea, replică Glitsky. Am uitat care.

— Deci dincolo de chestia cu inima, te-ai căptuşit şi cu NAN?

Glitsky se lăsă pe spate, îşi încrucişă braţele la piept şi se uită fix la avocat.

— Nu vreau să aflu.

— Bine, în regulă. Dacă nu ştii, nu ştii. Şi dacă ai ghicit prost, oricum vei spune ceva negativ. Dar nu e niciodată prea târziu să te schimbi, să ştii. Să accentuezi partea pozitivă.

— Că vorbim de partea pozitivă, rosti Glitsky pe un ton sec. Mai am o chestie pentru tine. Hai să anulăm întreaga poveste.

Hardy se încruntă uşor.

— Asta-i o altă melodie. Şi, observă, din nou pe temă negativă. Dar de această dată exact melodia asta o aveam şi eu în minte.

— Cum adică?

— Păi regret să te informez că clientul meu nu va fi disponibil pentru interviu diseară. Cazul ăsta a devenit prea fierbinte pentru mine ca să-i permit să vorbească. Oricum, dacă vrei să-mi dai o citaţie scrisă, voi fi fericit să încerc să-ţi obţin orice informaţie vrei.

Glitsky pufni.

— Şi dacă o să vrei să-mi pupi tălpile, probabil că voi deveni o balerină. Mereu am visat asta.

Cei doi se priviră cu seninătate. Glitsky fu cel care sparse tăcerea.

— Bine, rosti el. Ce înseamnă NAN?

Hardy făcu o pauză pentru efect:

— Nu-mi... amintesc... nimic. Zâmbi. Într-o tristă zi, nu vei mai întreba.

11

Glitsky lăsase atât de limpede să se înţeleagă că socotise jalnice performanţele lui Bracco şi Fisk din cursul zilei anterioare în legătură cu interogarea Anitei Tong, încât le interzisese să mai discute cu vreun alt martor menţionat de Tong. În mod special, li se interzisese să se apropie de Eric Kensing sau de oricine de la sediul Parnassus. Dacă descopereau piste noi pe cont propriu şi mai găseau şi pe altcineva, atunci puteau folosi propriile metode. Asta dacă raportau imediat cele aflate departamentului — în fiecare zi.

Locotenentul le sugerase chiar că, de vreme ce era zona lor de expertiză, cei doi şi-ar folosi mai eficient timpul dacă ar vizita câteva ateliere mecanice şi spălătorii de maşini, şi dacă ar urmări rapoartele patrulelor de poliţie despre vehicule suspecte din împrejurimi. Fisk acceptă misiunea oarecum cu umor, probabil simţindu-se chiar uşurat, însă după câteva ore de condus pe o ploaie mocănească prin zonă, Bracco îşi pierdu răbdarea.

— La dracu', chestia asta nu mai are nimic de-a face cu un accident intenţionat de maşină, Harlen! Glitsky ne-a cerut să construim un caz şi probabil că până la urmă vom reuşi să descoperim ceva. Dar să fiu al naibii dacă mai merg cu maşina căutând o altă nenorocită de maşină pe o zi mizerabilă ca asta. Nu chestia asta l-a ucis pe tip, oricum.

Veniseră dinspre Mission şi acum erau opriţi la un semafor pe Van Ness, în apropiere de primărie. Ghemuit pe

scaunul pasagerului şi cu braţele încrucişate ca să se protejeze de frig, Fisk scutură din cap.

— Glitsky a spus să căutăm maşina. Să nu ne încurcăm cu Kensing.

— Bine, dar cum rămâne cu nevastă-sa? Se regula cu Markham, şi ştii şi tu că e amestecată cumva în povestea asta.

Remarca îl deranjă pe Fisk.

— Nu ştiu. Am fi cam aproape de Kensing, nu crezi? Pe lângă asta, unde e tipa?

— Sus, pe Anza, în spatele USF. Am adresa ei.

— Cum ai dat de ea?

— Am sunat la informaţii şi am întrebat. Bracco îi zâmbi partenerului. Crezi sau nu, dar a funcţionat. Tipa locuieşte la patru străzi distanţă de Kaiser, pe Masonic. Am jucat un pic de teatru şi am sunat acolo. Sigur pe mine. Ai observat că toate nevestele de doctori sunt asistente? Eu zic să mergem şi să vorbim cu ea.

Fisk continua să nu agreeze ideea, dar peste câteva clipe se înseninã.

— Mai ţii minte alaltăieri-noapte când m-ai lăsat la Tadich's? I-am pomenit de caz mătuşii Kathy şi ea mi-a spus că toată porcăria asta cu Parnassus a afectat-o serios pe Nancy Ross. Îi părea aşa de rău pentru ea.

— Nancy Ross?

— Nevasta lui Malachi.

— Nu cunosc nici un Malachi Ross, replică Bracco.

Fisk schiţă un zâmbet.

— Parnassus, rosti el. Cu Markham mort, el conduce spectacolul acum. Nu ai citit „CityTalk” de azi? A fost destul de interesant.

— Faci pe copoiul cu mine, Harlen? Deci mătuşa ta o cunoaşte pe nevasta lui?

— Cred că destul de bine. Ea ştie pe toată lumea.

— E ceva, zise Bracco. Şi chiar acum, în vreme ce vorbim, primăria se vede în dreapta. Hotărându-se brusc, viră repede în curbă. Hai să mergem şi să o salutăm!

*

Kathy West nu semăna deloc cu nepotul ei. Bracco îşi zise că poate era nevasta vreunei rude de sânge a lui Harlen. La cincizeci şi ceva de ani, cu o atitudine de om care nu înghite multe şi o structură osoasă fragilă, cu părul înspicat cu alb, femeia îi amintea lui Darrel Bracco de o vrăbiuţă. O vrăbiuţă prietenoasă şi foarte inteligentă.

Biroul supervizorului municipal de la etajul doi era mic — îngust chiar — dar plăcut. Se găseau acolo un birou vechi, rafturi de cărţi şi un şir de ferestre de-a lungul peretelui vestic. Chiar dacă nepotul ei şi partenerul lui îşi făcură apariţia pe neaşteptate, cei doi nu părură să întrerupă nici o activitate importantă. Ea îi întâmpină pe amândoi cu căldură, apoi îşi trimise asistentul personal, un tânăr bine îmbrăcat pe nume Peter, să aducă nişte cafea.

După câteva minute de conversaţie lejeră şi un tur rapid al locului ei de muncă — trei birouri într-un spaţiu exterior în formă de cub, o bibliotecă înghesuită şi o cameră cu fişete —, la sosirea cafelei, femeia închise uşa şi toţi trei luară loc.

— Deci, începu ea, presupun că aţi venit aici ca să vorbim despre Parnassus. Nu vi s-a părut devastatoare rubrica „CityTalk”? Nu-mi dau seama cum va reuşi Malachi Ross să dea ochii astăzi cu angajaţii lui şi să nu spună nimic în faţa consiliului de administraţie. Ei bine...

Se opri, aşteptând.

Bracco preluă iniţiativa:

— Harlen mi-a spus că o cunoaşteţi pe doamna Ross. Mă întreb dacă ne puteţi povesti câte ceva despre ea înainte ca noi să mergem şi să îi punem câteva întrebări.

— Şi de ce vreţi să faceţi asta? Doar nu e suspectă de ceva?

Fisk interveni imediat:

— Suntem cam strânşi cu uşa de către locotenentul Glitsky. Asta e primul nostru caz adevărat şi cred că vrea ca noi să lucrăm cumva din exterior la el. Să nu speriem vreun martor important cu întrebări naive.

— E posibil ca Parnassus să se numere printre motive, dacă există vreunul.

Bracco vorbea pe un ton plin de încredere în sine, ca şi cum mai făcuse asta de o sută de ori până atunci.

— Dar Nancy Ross? se miră West. A fost ea acolo măcar atunci când a murit Markham? Ar fi trebuit să fie în spital, nu?

— Nu se numără printre suspecţi, explică Fisk. Ne interesează doar latura relaţiilor personale din Parnassus, dacă vrei. Jucătorii de acolo. Asta dacă găsim ceva interesant.

— Ei bine... Femeia îşi lăsă ceaşca jos. Chiar nu-l cunosc deloc pe Malachi Ross, deşi evident că ne-am întâlnit de câteva ori. Pe Nancy însă o cunosc destul de bine. E o persoană încântătoare. Foarte activă, mă refer pe plan social. E voluntară şi pentru Opera Board, Kidney Foundation, alte câteva instituţii de binefacere, multe de natură medicală. West îşi îngustă uşor ochii. Vă pot spune că mi-este prietenă şi din punct de vedere politic. Aşa că mă tem că nu voi fi o sursă prea bună de amănunte picante.

— Nu căutăm amănuntele picante, o asigură Bracco. Deşi ideea că ar putea exista astfel de amănunte părea atră-gătoare, nu reprezenta o cale de urmat. Apropo, era cumva soră medicală?

West scutură din cap.

— Nu cred că Nancy a muncit vreodată ca să-şi câştige pâinea. Adică să fi avut o slujbă adevărată. N-a avut niciodată nevoie de asta. Provine dintr-o familie cu bani.

— Nici măcar atunci când soţul ei era tânăr? Ca să ajute familia? întrebă Bracco.

West izbucni în râs.

— Când soţul ei era tânăr, inspectore, Nancy era un bebeluş. Este a doua soţie a domnului Ross. M-ar surprinde dacă ar avea mai mult de treizeci şi cinci de ani. Se încruntă uşor. Părinţii ei n-au fost încântaţi de această căsătorie. Îmi amintesc că am auzit că sursa banilor ei din această direcţie a secat. Lor nu le plăcea ideea că Nancy este un soi de soţie-trofeu pentru un bărbat mai în vârstă, aşa că i-au tăiat de tot fondurile. Oricum s-a dovedit că nu a contat. Malachi se descurcă foarte bine... Clătină din cap gândindu-se la asta... aşa cum o ştie întregul oraş de altfel.

Harlen se gândi în sfârşit să pună o întrebare.

— Face ceva împreună cu soţul ei? Pentru Parnassus?

Femeia scutură din cap.

— Nu cred, nu anume pentru firmă. Dar dă petreceri mereu şi presupun că într-o anumită măsură asta îl ajută pe el în afaceri.

— Mereu? se miră Bracco.

O încuviinţare scurtă.

— Nu ştiu cum se descurcă cu copiii mici — are două gemene, cred că au acum şase ani —, dar presupun că are dădace... Se gândi câteva clipe. Ca să revin însă la întrebarea ta, cred că organizează câte o petrecere somptuoasă în fiecare lună, precum şi evenimente mai mici — legate de opere de binefacere — de două ori sau chiar de trei ori pe săptămână.

Bracco nu cunoştea un asemenea stil de viaţă şi nu părea să-l înţeleagă.

— Şi asta se întâmplă în cele mai multe săptămâni ale anului?

— Aşa aş spune. Când e în oraş.

— Şi unde altundeva mai e?

— Păi... Femeia zâmbi şi îşi deschise palmele în faţa ei. Presupun că oriunde vrea să se ducă. Au şi o a doua

reşedinţă — cu adevărat spectaculoasă. Am fost acolo, are opt sau nouă sute de metri pătraţi — chiar pe malul lacului Tahoe. Şi mai ştiu că ei — sau ea şi fetele — îşi fac Crăciunul în Aspen sau în Park City. Cred că au propriul avion.

Darrel Bracco alergă prin ploaie împreună cu partenerul lui, urcă în maşină şi se aşează la volan. Prinse privirea lui Harlen, care îşi lega centura de siguranţă pe scaunul de alături.

— Uau!

— Bani adevăraţi, fu Fisk de acord. Bani adevăraţi din care să trăieşti.

— Propriul avion? Mi-ar plăcea să am avionul meu.

— Şi cum ai plăti benzina ca să te duci undeva?

— Mda, cam aşa e.

Bracco ieşi în trafic. Ploaia continua să cadă ca şi cum nu avea de gând să se mai oprească, curgând în perdele lichide în faţa lor. Era aproape amiază, dar afară continua să fie întuneric ca la amurg, şi după un timp, chipul lui Bracco se înnegură, ca răspuns la vremea mizerabilă.

— Dar ca să începem cu ceva, ştim că au fost bogaţi de la început, nu? zise el. Nu văd ce altceva am mai aflat.

Fisk se gândi puţin.

— Ne-a adus o ceaşcă de cafea mai bună decât la Ed's.

— Da, măcar asta.

Mesajul, mai ales că venea de la Fisk, era unul pozitiv. În sfârşit munceau la un caz adevărat de omucidere, nu la o variantă de omor prin imprudenţă. Iar adevărul era că un astfel de caz era cu totul altfel. Fără o îndrumare reală, acum erau obligaţi să urmeze pistele descoperite de inteligenţa şi instinctele lor. Nu făceau decât să adune informaţii la întâmplare. Iar prin definiţie, cea mai mare parte a unor astfel de informaţii era irelevantă. Însă unele dintre ele puteau fi importante — pur şi simplu, nu aveai de unde să ştii până ce nu le aflai.

Fără să mai discute, Bracco viră spre vest, către Kaiser şi casa lui Ann Kensing. Concentrat, Fisk rămase tăcut o vreme.

— Darrel.

— Da?

— Cât crezi că ar costa un avion?

— Cred că e unul dintre lucrurile alea pe care, dacă ajungi să întrebi cât costă, e clar că nu ţi le permiţi.

Însă partenerul lui era plin de surprize. Ceva îl stârnise în legătură cu ancheta, iar acum îşi urmărea în mod clar un şir de idei.

— Nu, nu la asta mă refer. Mă refer la întreţinere — hangarul, benzina, cheltuielile lunare, asigurarea?

— Nu ştiu. Presupun că depinde de locul unde îl ţii, de mărimea avionului, de multe. De ce?

Fisk ridică din umeri.

— Mă gândeam la unu virgulă două milioane. Cât ar însemna asta?

Lui Darrel nu-i fu greu să răspundă.

— Dacă aş avea atât, m-aş retrage pe o plajă în Costa Rica. De unde a mai răsărit şi numărul ăsta?

— Atât câştigă Ross pe an. Bracco îi aruncă o privire plină de scepticism şi Fisk se grăbi să replice: Hei, asta a fost suma dată în ziar — în „CityTalk”. Trebuie să fie adevărată. Dar pe mine nu mă interesează cât de mult înseamnă asta. Mă interesează dacă e suficient.

Bracco izbucni în râs.

— Ajunge, crede-mă.

— Oare? Două reşedinţe, o căsătorie anterioară, care înseamnă probabil partaj şi pensie alimentară. O nevastă nouă, tânără, care dă petreceri, copii la şcoli private, servitori, avioane, vacanţe.

— Totuşi sunt unu virgulă două milioane.

Pentru Darrel Bracco, fiu de poliţist, un milion de dolari însemna acelaşi lucru cu un miliard. Ambele erau sume imense de bani, de necâştigat într-o viaţă întreagă.

Pentru Fisk însă, era clar că lucrurile nu stăteau aşa.

— Ai citit vreodată o carte intitulată *Rugul deşertăciunilor?*

— A fost o carte? Cred că am văzut filmul.

— Mda, în fine, filmul a fost prost, dar mai întâi a fost cartea. În fine, o chestie mişto din carte este atunci când tipul parcurge lista cheltuielilor şi vede că îi este imposibil să se ajungă cu un milion de dolari pe an. Iar asta se întâmpla cu zece ani în urmă.

— Ar fi trebuit să mă cheme pe mine, replică Bracco. L-aş fi ajutat imediat.

— Ideea e, insistă Fisk, că poate am aflat ceva util de la mătuşa Kathy. În loc să ne concentrăm pe averea lui Ross, poate că e mai bine să ne gândim cât de sărac e. Adică, să fim cinstiţi, dacă ai cheltuieli mai mari decât veniturile, eşti sărac, nu? Indiferent câţi bani faci.

Se opriră mai întâi la Kaiser, unde aflară că doamna Kensing sunase ca să anunţe că e bolnavă.

Ploaia care cădea necontenit din noaptea precedentă se înteţise. Ajunsese ca un muson, izbind aproape orizontal din pricina vântului puternic care sufla dinspre ocean, astfel încât picăturile îi loveau cu furie pe cei doi inspectori care aşteptau pe veranda casei. Femeia răspunse la sonerie îmbrăcată cu ciorapi gri, blugi de firmă şi un pulover roşu, pe gât. Bracco avu imediat impresia că femeia nu dormise de două nopţi.

Părul blond, lung până la umeri, era complet răvăşit. Fără pic de machiaj, femeia părea trasă la faţă şi trecută. Cu toate astea, continua să fie atrăgătoare. Ochii, în special, de un albastru profund, aproape electric, păreau imenşi cât întreaga lume. Bracco nu mai văzuse aşa ceva.

Chiar şi după ce se prezentară şi scoaseră legitimaţiile, doamna Kensing continuă să îi privească pur şi simplu, până ce Bracco întrebă dacă puteau să intre. Femeia dădu din cap şi se retrase un pas, deschizând larg uşa.

— Îmi cer scuze, rosti ea pe un ton absent, apoi aşteptă alte câteva clipe lungi până ce închise uşa în urma tuturor.

Vestibulul era prost luminat. Rămaseră, şiroind de apă, pe carpeta de pe podeaua încăperii micuţe.

— Poate că ar trebui... rosti ea, aeriană şi fără să termine propoziţia, după care o luă înainte către un hol mic, apoi în dreapta, spre bucătărie.

Un maldăr imens de rufe zăcea pe masă. Pe blatul de lucru se vedeau vase murdare de la micul dejun — o cutie de lapte şi suc, două cutii de cereale, o pară maronie şi felii de banană pe o farfurie crăpată. Într-un târziu, femeia se concentră asupra celor doi bărbaţi care aşteptau în încăperea micuţă şi umedă.

— Bine. Ce e?

Privirea ei se plimbă de la un inspector la celălalt.

Bracco scoase reportofonul şi îl puse pe blatul în faţa femeii. Îşi drese glasul şi recită numele lui, data, numărul insignei, chestiile obişnuite pentru interogatorii. Nu repetase ce avea de gând să întrebe şi nu se gândise în ce stare se putea găsi femeia care avea să le răspundă la uşă. Însă acum trebuia să înceapă de undeva, altfel era convins că ea avea să-i dea pe amândoi afară pe uşă.

— Doamnă Kensing, dumneavoastră şi Tim Markham aţi fost amanţi, nu-i aşa?

Femeia îşi drese glasul.

— Am fost, dar el a rupt relaţia. De două ori.

— De ce?

— Pentru că se simţea vinovat faţă de familie. Mai ales faţă de copii. Însă nu-şi mai iubea soţia. Aşa că a continuat să vină la mine.

— Dar v-a părăsit din nou, nu-i aşa? Corect?

— Temporar. Ar fi revenit.

— Şi de ce a plecat?

— Pentru că trebuia să încerce din nou cu familia. Mi-a spus că încă o dată.

— Şi când s-a întâmplat asta? întrebă Fisk.

— Săptămâna trecută. La sfârşitul săptămânii trecute.

— Şi aţi avut ceva probleme? întrebă Bracco. Legate de decizia lui?

— Cum să nu? Ştiam... Femeia avea o privire dură. Ştiam că în cele din urmă va reveni la mine, ca întotdeauna. Mă iubea. Nu am înţeles de ce a mai vrut să treacă iarăşi pe toată lumea prin chinuri. Toată tevatura asta. I-am spus că ar fi mai bine să se separe. Să cureţe atmosfera.

— Aşa cum aţi făcut dumneavoastră în căsnicie? întrebă Fisk.

Femeia nu arătă în nici un fel că s-ar simţi ofensată de întrebare.

— Da, cum am făcut eu. Imediat ce mi-am dat seama că îl iubeam pe Tim, şi nu pe Eric, i-am spus că trebuie să se mute. Adică, ce sens mai avea? N-aveam de gând să trăiesc în minciună.

Fisk se uită la partenerul lui.

— Şi Carla cum a suportat toate astea? Plecarea lui?

— Dar el nu a părăsit-o niciodată, îl corectă femeia cu amărăciune în glas. Eu am fost mereu cea de pe tuşă.

— Dar ştia de dumneavoastră? Ce s-a întâmplat atunci?

— Păi, l-a ameninţat, evident. A spus că îl părăseşte şi îi ia toţi banii. El n-avea să primească drept de vizitare a copiilor. De-asta s-a întors el.

— Adică ultima dată?

Însă Fisk nu aşteptă ca femeia să răspundă la întrebarea colegului său.

— Ştiţi că şi Carla şi copiii ei sunt morţi?

Ea încremeni o fracţiune de secundă. Apoi:

— Am văzut grozăvia, dar am închis televizorul. Nu mă interesează. Nu are nimic de-a face cu mine. Se uită sfidătoare la ei. Nu vreau să mai discut despre asta. Nu-mi pasă de ea.

Fisk interveni:

— Poate Carla nu l-a primit înapoi? Poate că era încă furioasă pe el?

Brusc ea ridică vocea:

— *Nu mă ascultaţi?!* Se terminase. Vântul izbi cu putere în fereastra bucătăriei, aducând picături grele de ploaie cu el. Tim avea de gând să-i spună tot ce greşise în viaţa lui. Poate să o ia de la capăt. Ce prost nenorocit!

— Dar i-a spus aşa ceva? întrebă Fisk.

— Cui îi pasă? Ce mai contează acum? După ce a plecat de la mine, nu l-am mai văzut, ripostă femeia. Habar n-am ce a făcut.

— Şi când s-a întâmplat asta? întrebă Bracco pe un ton mai blând. Ultima dată când l-aţi văzut?

Femeia plesni cu putere în blat.

— La naiba! Nu-mi pasă! Nu mă auziţi? Ce contează e că eu am fost lăsată baltă aici. Făcu un gest larg, disperat, arătând în jurul bucătăriei micuţe. Aici. De una singură.

Fisk interveni iarăşi:

— Ştiaţi că soţul dumneavoastră l-a îngrijit pe domnul Markham la Portola?

— Mda, ştiam asta. L-am văzut imediat după. Privirea ei deveni tăioasă. De ce e aşa de important?

— Markham v-a distrus căsnicia. Poate că l-a urât pentru asta.

— Poate, şi ce-i cu asta? Femeia clătină din cap. Chestia asta a ieşit la iveală acum doi ani. Este o poveste veche.

Inspectorii schimbară o privire.

— Vreţi să spuneţi că nu mai nutrea resentimente? întrebă Fisk.

— Ba sigur că nutrea resentimente. Nu ascundea deloc faptul că îl ura pe Tim. Întotdeauna... Ezită. De ce mă întrebaţi?

Fisk îi spuse.

— Încercăm să aflăm cine l-a ucis, doamnă Kensing. Ştiu că şi dumneavoastră vreţi să aflaţi asta.

Ochii ei se îngustară.

— Cum adică, l-a *ucis?* A fost lovit de o maşină.

— Nu, doamnă, a fost ucis, replică Bracco.

— Nu ştiaţi? întrebă Fisk cu brutalitate. Nu aţi citit ziarul de dimineaţă?

— Ba da, răspunse ea cu o voce încărcată de sarcasm. Mi-am dus copiii la şcoală, apoi i-am cerut menajerei să-mi aducă ziarul, cafeaua şi prăjiturile. Încă n-a ajuns să spele rufele sau vasele. Concediindu-l pe Fisk, se întoarse către Bracco. Spuneţi că l-a călcat cineva intenţionat?

Bracco încuviinţă.

— Nu a fost accidentul de vină, zise el. A fost ucis la spital. Cineva i-a injectat potasiu.

În ochii ei se observă panica.

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi.

Fisk făcu un pas către ea.

— Sunteţi soră medicală şi habar n-aveţi de potasiu?

— Bineînţeles că am habar. Dar ce legătură are asta cu moartea lui Tim?

— Asta l-a ucis, replică Bracco. Pe bune.

Încet, vestea păru să ajungă în mintea ei.

— În spital? Apoi încet, pe măsură ce se gândea la ce auzise, chipul ei se transformă până ce ajunse contorsionat de furie. Nenorocitul! Nemernicul ăla nenorocit! Se uită pe rând la inspectori şi rosti cu convingere: Puteţi înceta căutările, anunţă ea. *Ştiu* cine l-a ucis.

13

Kensing lucra la clinica Judah şi nu părea dispus să răspundă la apelurile telefonice, aşa că Hardy decise să se ducă acolo, sperând ca apariţia lui neaşteptată să contribuie la transmiterea sentimentului de pericol de care el se simţea ameninţat. Aşa că se aventură prin furtuna de afară şi ajunse la clinică la timp pentru a mai petrece o jumătate de oră în sala de aşteptare aglomerată înainte ca doctorul Kensing să vină să-l vadă, îmbrăcat în uniforma lui albă şi stetoscopul atârnat de gât. Doctorul îi spuse că nu putea lua o pauză, nici măcar pentru câteva minute.

Slujba era mai importantă. Era pur şi simplu prins până peste cap acolo, după cum îşi dădea seama şi Hardy. Şi, oricum, nu aveau ei programată o întâlnire pentru acea seară?

Hardy încercă să-l facă să priceapă cu ce realitate se confruntau, dar doctorul nu părea dispus să o accepte.

— Nu văd ce s-a schimbat azi faţă de ieri, replică el.

Făcu un gest de neajutorare cu mâinile.

— S-a schimbat totul, îi explică Hardy cu o răbdare de care nu se crezuse în stare. Ieri nimeni nu credea că Markham a fost ucis, aşa că nu conta faptul că îl urai. Acum contează. Mult de tot. Ca atare, ai avut motivele, mijloacele şi oportunitatea. Crede-mă că înseamnă mare ghinion să strângi toate aceste trei elemente în jurul tău într-un caz de omucidere.

Însă doctorul respinse grijile avocatului printr-o scuturare a capului.

— Am discutat despre toate astea la telefon azi-dimineaţă, nu? Îşi puse mâna pe braţul lui Hardy. Ascultă, apreciez preocuparea ta, dar trebuie să am grijă de pacienţi, altfel nu mai apucăm să vorbim diseară. Îmi pare rău că ai fost nevoit să vii până aici, dar acum n-am timp.

Hardy se apropie şi îşi coborî vocea.

— Asta încercam să-ţi spun şi eu. Nu vom discuta diseară, doctore. Cel puţin, nu cu poliţia. Am anulat întrevederea.

Kensing se arătă uşor surprins.

— De ce ai făcut asta?

— Pentru că sunt avocat şi treaba mea este să te protejez pe tine.

— Nu am nevoie de protecţie. Odată ce vor auzi ce am de spus, mai ales dacă ofer informaţiile voluntar, mă vor şterge de pe lista lor.

— Zău? Şi tu ştii asta pentru că ai o experienţă îndelungată în dreptul penal, nu? Hardy se uita fix în ochii clientului său. Ascultă-mă bine. Îţi promit — ai cuvântul meu de onoare — că ei *nu* vor face asta. Nu te amăgi singur. Îţi place sau nu, eşti suspect de crimă. Nu vor căuta motive ca să-ţi dea drumul. Vor căuta motive ca să te bage la răcoare. Iar eu nu vreau să le dau ocazia să facă asta. Noi doi trebuie să petrecem mai mult timp împreună. Mult timp. Cum ar fi cea mai mare parte a weekendului.

Kensing clătină din cap.

— Nu ştiu ce să zic. Pentru sâmbătă am bilete la meciul echipei Giants. Copiii sunt la mine şi vreau să-i duc la meci.

— Minunat, replică Hardy, dar n-o să duci pe nimeni nicăieri dacă eşti în puşcărie. Ideea e că noi doi avem nevoie să petrecem ceva timp împreună. Chestia asta e serioasă, înţelegi?

Dincolo de umărul lui Kensing, în sala de aşteptare, un bebeluş începu să plângă.

Kensing se uită la ceas, se încruntă şi privi spre bebeluş.

— Bine, rosti el, arătând spre sursa zgomotului, dar şi ce e aici e o chestiune serioasă. Cu ce mă ocup eu. Schiţă un zâmbet profesional. Poate duminică, ce zici?

Bătându-l uşor pe Hardy pe spate, se răsuci pe călcâie şi dispăru prin uşa care ducea spre cabinetul doctorilor.

Hardy venise pe jos din parcare şi era ud leoarcă. După plecarea lui Kensing, se aşează puţin pe un scaun de plastic, apoi îşi trecu degetele prin părul ud, se ridică şi îşi încheie haina de ploaie, pregătindu-se să se întoarcă.

— Îmi verific doar investiţia, zise Hardy când Moses McGuire ridică surprins privirea din spatele tejghelei barului de la Shamrock.

Era singurul client de acolo.

— Ce investiţie? Ţi-am dat sfertul tău la schimb, în caz că te lasă memoria, ceea ce nu se întâmplă niciodată. Bei?

Hardy nu băuse de şase luni ceva în cursul zilei, dar în urma eşecului de a discuta cu cineva de la procuratură, a atitudinii lui Freeman, a vremii mizerabile şi a recentei dispute cu Kensing, era gata să încerce orice ca să-şi schimbe norocul.

— Ai Sapphire în spatele barului?

Deşi McGuire dezaproba ginul sub orice formă, nu avea nevoie să-l întrebe pe Hardy cum îl dorea. Sec, într-un pahar plin şi rece. În timp ce turna, întrebă:

— Eşti bine? Frannie e bine?

O crescuse mai mult singur pe sora lui mai mică, soţia lui Hardy, şi încă simţea nevoia să o protejeze.

— Suntem bine. Am avut o întâlnire care n-a mers bine. Nu are legătură cu Frannie. Sorbi din pahar şi dădu satisfăcut din cap. Chestia asta e perfectă, zise el.

Moses, a cărui băutură, Scotch Macallan, se afla întotdeauna la îndemână, ridică paharul, îl ciocni cu al lui Hardy, şi îl duse la buze.

— Aia, replică el, e gin amestecat cu vermut sec şi cu gheaţă. *Asta*, accentuă el, ridicând propriul pahar, este

perfecţiune. Dar accept complimentul cu graţie şi umilinţă. De ce nu îl chemi la tine la birou?

— Pe cine?

— Pe cel cu care te-ai întâlnit. Nu ştiam că faci vizite la domiciliu.

— Nu fac. Chestia asta părea importantă.

— Păi cel puţin pentru unul dintre voi.

Auzind adevărul vorbelor, Hardy dădu trist din cap.

— Sau poate aveam nevoie doar de un pretext ca să mai ies din rutină.

Moses trase taburetul pe care îl ţinea în spatele barului.

— Te-am auzit, zise el. Vrei să pleci la un drum lung? Dacă plecăm acum, până la căderea nopţii suntem în Mexic.

— Nu mă tenta. Hardy îşi ridică paharul, bău din el şi rosti gânditor: Poate că aş reuşi să retrag copiii de la şcoală...

— Nu mă gândeam să luăm progeniturile cu noi.

Hardy observă tonul şi se uită la chipul ridat din cealaltă parte a tejghelei.

— Tu şi Susan sunteţi bine?

— Cel puţin, nu cred că divorţăm. Moses luă o gură de whisky. Dar cred că asta se întâmplă doar pentru că am convenit amândoi ca primul care rosteşte cuvântul cu D să ia copiii. Am auzit că în Mexic e cald în perioada asta a anului.

— Întotdeauna e mai cald ca aici.

Priviră amândoi spre fereastră, pe care ploaia cădea şiroaie. Copacii care mărgineau parcul erau pe jumătate aplecaţi în bătaia vântului.

Brusc, Hardy se ridică în picioare. Împinse paharul neterminat spre marginea tejghelei.

— Pleci aşa de repede? se miră McGuire. Abia ai venit.

Hardy arătă spre băutură.

— Dacă termin chestia aia, şi aş vrea cu disperare să o fac, nu mai plec niciodată.

— Din fericire, nu trebuie să o faci.

— Ba nu, trebuie. Am de lucru şi diavolul încearcă să-mi ofere un pretext ca să nu fac asta. Dar am o idee pentru tine şi Susan. De ce nu luaţi pe cineva să vă ţină locul aici şi să aduceţi la noi copiii la noapte. Îi ţinem la noi. Iar voi doi ieşiţi în oraş. Cum sună?

— Ar putea funcţiona, răspunse McGuire. Deşi nu e Mexic.

— Mda, dar decât deloc... Hardy îl bătu prieteneşte pe McGuire pe braţ. Gândeşte-te la asta.

Stând în faţa marelui juriu după un prânz de lucru cu Clarence Jackman şi cu Abe Glitsky, Marlene Ash se simţea în elementul ei. Cei nouăsprezece cetăţeni adunaţi în sala de audieri a Comisariatului de Poliţie, aflată la etajul cinci al Palatului de Justiţie, un etaj mai sus faţă de biroul lui Glitsky şi două etaje mai sus faţă de biroul lui Jackman, păreau dornici să ajute cu tot ce puteau la înfăptuirea actului de justiţie. Deşi arătau ca o adunătură — persoane de ambele sexe şi reprezentând majoritatea grupurilor etnice din oraş, Marlene ştia prea bine că aceşti oameni din faţa ei, la fel ca şi alţii aidoma lor care compuneau juriile (nu numai marile jurii) din întreaga ţară, alcătuiau coloana vertebrală a sistemului legal în cadrul căruia îşi desfăşura ea activitatea. Fără aceşti indivizi, cetăţenii cumsecade ai naţiunii, justiţia ar fi fost un concept fără conţinut, iar structura societăţii s-ar fi destrămat.

Aşa că Marlene se purtă corect faţă de ei, din respect pentru inteligenţa şi experienţa lor.

— Doamnelor şi domnilor din marele juriu, începu ea. Marţi, 10 aprilie, Timothy Markham şi-a început alergarea obişnuită de dimineaţă. Când a ajuns în dreptul Twenty-sixth Avenue, aici în oraş, a fost călcat de o maşină verde, model vechi american. Şoferul a fugit repede de la locul faptei. Dar domnul Markham nu a murit din pricina acestui accident de maşină. După ce a fost operat şi oarecum stabilizat în spitalul Portola şi în vreme ce zăcea neajutorat pe pat, o persoană sau mai multe persoane i-au administrat

o supradoză de potasiu. Potasiul e un medicament banal. Se găseşte în sălile de urgenţe şi în secţiile de terapie intensivă. Dar, dacă este administrat în doze mari, potasiul poate ucide. Iar domnului Markham i s-a administrat tocmai o asemenea doză. În aceeaşi noapte, soţia lui, Carla, şi cei trei copii ai familiei au decedat în locuinţa lor în urma unor plăgi împuşcate. Astăzi şi aici am decis să intervenim ca să aflăm identitatea ucigaşului sau a ucigaşilor responsabili de aceste morţi violente.

Toate privirile stăteau aţintite asupra ei. Cei mai mulţi juraţi aveau la dispoziţie carneţele pe birourile din faţa lor şi erau gata să-şi ia notiţe.

— Medicul legist a declarat că doamna Carla Markham s-ar fi putut sinucide, continuă Marlene, dar o astfel de concluzie este încă prematură. Locotenentul Glitsky, şeful Departamentului Omucideri, va depune mărturie în câteva clipe. El conduce o anchetă paralelă pentru lămurirea acestui aspect al cazului, şi este posibil să ajungă la concluzia că într-adevăr doamna Markham s-a sinucis după ce şi-a omorât restul familiei sau este posibil să aresteze un suspect de crimă înainte ca dumneavoastră să fi adunat destule dovezi pentru a da un verdict. Făcu o pauză şi se uită în ochii câtorva dintre juraţi. Vom rezolva această chestiune când vom ajunge la ea. Între timp, municipalitatea a primit o factură în valoare de treisprezece milioane de dolari pentru servicii...

Hardy nu era deloc sigur de ce venise la Portola. Îşi zise că probabil avusese intenţia de a discuta cu cineva din administraţie, dar nimeni nu voia să discute cu el. Nu-şi fixase vreo întâlnire — iar chestia cu întâlnirile fixate începea să devină deja o obsesie. Toată lumea era ocupată, întreg personalul medical şi administrativ era implicat în gestionarea crizei declanşate de evenimentele care apăruseră cu o săptămână în urmă în spital, unde mai pui

problemele companiei care gestiona activitatea. Nimeni nu avea timp pentru întâlniri neprogramate.

„O astfel de zi ar trebui să mă înveţe să-mi ţin în frâu entuziasmul adolescentin”, îşi spuse el în vreme ce străbătea ud leoarcă holul lung, îndreptându-se spre ieşire. Tocmai îşi făcea curaj să dea piept cu vremea de afară când observă un indicator care îndruma oamenii spre diverse locaţii, pe una dintre acestea stând scris Bufet. Îşi dădu seama că, dacă nu întreabă, nimeni nu-i putea refuza accesul, aşa că se întoarse şi urmă direcţia săgeţii. Trecuse binişor de ora prânzului, iar locul, chiar dacă nu era pustiu, nu era nici aglomerat. Hardy luă o gogoaşă şi o ceaşcă de cafea, plăti la casă şi rămase în picioare, aşteptând o clipă de inspiraţie divină. La o masă de lângă fereastră, o femeie în uniformă de asistentă citea o carte. Hardy porni spre ea.

Când se apropie, aprecie că femeia avea între treizeci şi treizeci şi cinci de ani. Drăguţă, păr şaten tuns scurt, constituţie medie.

— Scuzaţi-mă, zise el.

Femeia nu-şi dezlipi ochii de pe pagină şi ridică un deget. După ce termină de citit paragraful, îşi ridică privirea.

— Da? Vă pot ajuta cu ceva?

Cuvinte de bun venit. Dar Hardy nu ştia dacă trebuie să se aştepte să descopere ceva discutând cu ea. N-avea de unde ști dacă nu încerca.

— Mă numesc Dismas Hardy. Sunt avocatul doctorului Kensing. Vă supăraţi dacă mă aşez câteva clipe?

Pe chip îi apăru o umbră de dezgust, care dispăru într-o fracţiune de secundă. Femeia ridică din umeri şi zise:

— Deloc, dar de ce? Am intrat în vreun bucluc? Hardy trase un scaun de la o masă învecinată.

— Nu cred. Dar dumneavoastră? Vorbele o deranjară.

— Nu! Adică, aţi spus că sunteţi avocat. De obicei avocaţii nu le fac vizite oamenilor care au dat de bucluc?

— Dacă spuneţi dumneavoastră, presupun că da. Însă acum nu este cazul.

Îi dădu femeii o carte de vizită şi, în vreme ce ea o studia, o întrebă cum o cheamă.

— Rebecca, răspunse femeia. Rebecca Simms.

— Aşa o cheamă şi pe fata mea. Noi îi spunem Beck. Femeia dădu din cap, oarecum mai liniştită, apoi privi din nou cartea de vizită.

— Dismas? Am pronunţat bine?

El încuviinţă.

— Hoţul cel bun. Şi sfântul patron al ucigaşilor. Adesea mă întreb la ce s-au gândit părinţii mei când m-au botezat aşa.

— Deci doctorul Kensing are probleme? întrebă femeia.

Hardy reflectă asupra răspunsului. Suflă în cafea, apoi puse ceaşca neatinsă în faţa lui.

— Pe scurt, da.

— Din pricina lui Tim Markham? Şi a faptului că se crede că a fost ucis aici?

Hardy îşi zise că se aşezase unde trebuia.

— Exact.

Femeia clătină dezgustată din cap.

— Dar e ridicol. Crimă. Să fim serioşi.

— Ridicol în ce fel?

— Păi nu spun că trebuie să fi fost neapărat un accident. Presupun că e posibil să-i fi administrat cineva intenţionat o supradoză. Dar la Urgenţe, noi folosim mereu potasiu.

— Sunteţi asistentă la Urgenţe?

— Uneori, răspunse femeia. Facem cu schimbul. Am fost acolo de multe ori.

— Şi potasiul este la îndemâna tuturor?

— Evident, orice cadru medical are acces la el. Dozele se află chiar în spatele oficiului asistentelor.

Pentru Hardy, vestea era bună, căci asta însemna că mai mulţi oameni, nu doar clientul său, aveau acces la substanţă.

— Aşadar, în opinia dumneavoastră, o supradoză de potasiu se putea administra şi accidental? Sau doar intenţionat?

— Nu. De obicei doar accidental.

— Şi se întâmplă des astfel de accidente?

— Uneori. Femeia nu părea să-şi facă griji în privinţa asta. Îmi amintesc de o noapte de sâmbătă de la sfârşitul verii, când am avut nişte răniţi prin împuşcare şi cred că avuseseră loc şi vreo două accidente de maşină. Vă daţi seama că la Urgenţe a fost o nebunie. Doctorii ţipau ordine în stânga şi în dreapta. Unul dintre tipii împuşcaţi avea hemoragie puternică, inima începea să-i cedeze şi avea nevoie de fluide cu potasiu, aşa că a primit o doză şi, înainte ca doctorul să revină la el, cineva i-a mai administrat o doză, crezând că e prima.

— Şi ce s-a întâmplat? Omul a murit?

— Nu. Doctorul şi-a dat seama imediat ce se petrece. Aşa că i-a pus padelele de şoc electric, apoi a pompat insulină şi glucoză, iar omul şi-a revenit.

— Şi atunci, ce credeţi? S-a întâmplat acelaşi lucru şi în cazul domnului Markham?

— Nu ştiu. Nu am fost acolo. Mai întâi ar fi trebuit să-şi dea seama care e problema, corect? Adică, în cazul tipului împuşcat, doctorul era chiar acolo şi ceruse potasiu. Poate că doctorul Kensing n-a ştiut. Sau nu a pus cap la cap indiciile suficient de repede. El ce spune?

Hardy dădu semne de frustrare.

— A fost foarte ocupat. Până la autopsie, credea că Markham a murit în urma accidentului.

— Să ştiţi că oamenii mai şi mor. Pur şi simplu.

O încuviinţare scurtă. Ştia prea bine. Revenea la ziua de naştere a fiului său demult dispărut dintre cei vii, Michael. Cu un efort vizibil, Hardy se scutură de amintirile dureroase.

— Unul dintre motivele pentru care am venit azi aici a fost să-mi fac o idee despre acest loc, despre atmosfera

generală. Am auzit zvonuri că unii doctori sunt nemulţumiţi de administraţie. Pacienţii sunt refuzaţi. Apoi a mai fost şi toată tărăşenia aia cu fetiţa Emily.

Făcu ochii mari de surprindere.

— Şi atunci a fost cazul doctorului Kensing, nu-i aşa? El e cel care a internat-o. Ştiam eu că îmi amintesc ceva când aţi menţionat numele lui pentru prima dată. Asta era.

Hardy jucă inteligent prefăcându-se că ştiuse de la bun început acest amănunt despre Kensing, deşi era pentru prima dată când auzea de el.

— A avut necazuri mari atunci? întrebă el.

Brusc, Rebecca îşi întoarse capul, privind de jur împrejur. Hardy îşi dădu seama că întrebările lui o făcuseră să intre în defensivă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Femeia expiră cu zgomot, cercetă iarăşi încăperea cu privirea, se uită la ceas şi la cartea din mână. În cele din urmă reveni la el.

— Nu se ştie niciodată adevărul în astfel de chestiuni. Mă refer la ce s-a petrecut cu adevărat. Dar nimeni nu poate da crezare notelor interne sau tuturor stupidităţilor... Oftă încă o dată, apoi îşi recăpătă stăpânirea de sine. În fine, toată lumea a vorbit, evident, despre incident săptămâni întregi. Cu toţii — personalul mediu — şi chiar şi doctorii, o chestie care nu se întâmplă prea des, am socotit că el a procedat corect. Adică, era vorba de un nou-născut. Ce să fi făcut? Să-i lase să ţină bebeluşul la County fără mama lui?

— Şi să înţeleg că administraţiei nu i-a plăcut chestia asta?

Ea râse amar, apoi se aplecă peste masă şi răspunse în şoaptă:

— Am auzit că l-ar fi concediat, moment în care povestea a ajuns în ziare...

— Poftim? Lista lucrurilor necunoscute despre client continua să crească, iar povestea asta îl uimea. El şi clientul

lui aveau neapărat nevoie de o discuţie. Vreţi să-mi spuneţi că doctorul Kensing a fost sursa? Pentru ziare?

Ea încuviinţă.

— N-a recunoscut niciodată, dar toată lumea ştie că el a fost. Cred că acum e doar o chestiune de timp până ce îl vor concedia de-a binelea, chiar dacă va trebui să se inventeze un motiv. Nu că ar fi singurul.

— Cum adică?

Ea se asigură din nou că n-o auzea nimeni.

— Cei mai mulţi oameni de aici sunt speriaţi să nu-şi piardă slujbele, fie că fac ceva ce nu trebuie, fie că nu fac nimic. E rău de tot. Se încruntă. Deci o să îl acuze pe doctorul Kensing de această crimă? Ar fi groaznic.

— Nu ştiu, recunoscu Hardy. E posibil.

— Pentru că domnul Markham avea de gând să-l concedieze?

— Ar putea fi un motiv, da. „Încă unul”, îşi zise Hardy în gând. Cu voce tare: Sunteţi sigură că domnul Markham a fost cel care voia să-l concedieze?

— Sunt sigură, răspunse ea. El conducea totul pe aici. Cine altcineva?

14

— Glitsky, Omucideri.

— Cine e acolo?

— Păi n-ai auzit? Aici e Abe Glitsky, Departamentul Omucideri, Poliţia din San Francisco. Cu cine vorbesc?

— Jack Langtry. Abe? Chiar tu eşti?

— Da, chiar eu sunt, Jack. Ce se întâmplă?

— E ceva tare ciudat. Tocmai am apăsat butonul de reluare apel de pe telefonul celular al Carlei Markham. Să fi sunat la Omucideri înainte de a muri?

— Unde eşti acum?

— Jos. În laborator.

— Nu te mişca de acolo. Vin imediat.

Langtry aştepta în biroul lui de la capătul holului. În afară de el, mai era un criminalist, sergentul Carol Amano. Acesta aşeza telefonul chiar în mijlocul mesei de lucru, ca şi cum ar fi fost o bombă. Langtry ceruse deja înregistrările complete ale apelurilor telefonice efectuate de la casa Markham şi de pe telefonul mobil. Totodată, îl sunase pe Lennard Faro de la laborator şi îl rugase să vină cât se putea de repede la el.

Glitsky ajunsese în birou şi acum se plimba nervos în timp ce vorbea, ceea ce i se întâmpla foarte rar. Langtry îşi dădu seama că era extrem de agitat.

— Bun, hai să ne gândim şi la alte posibilităţi, zise Glitsky. Telefonul era în geanta ei. Poate că unul dintre oamenii

noştri nu a putut ajunge la un alt telefon şi a sunat aici în vreme ce noi cercetam casa.

— Imposibil.

Armano nici măcar nu voia să ia în calcul o asemenea posibilitate.

Chiar şi Langtry scutură din cap.

— Sunt de acord. Nici o şansă, Abe. Ai văzut cine era la locul crimei. Eu, Len, Carol, ceilalţi, şi vorbim aici de echipa „A”. Nimeni nu scoate un telefon dintr-o poşetă la locul unei crime ca să vorbească acasă. Pur şi simplu, nu se poate întâmpla. Dar presupunând că luăm lucrurile aşa cum se prezintă, ea a sunat la Departamentul Omucideri. Asta ce mai înseamnă?

— Ne-ar ajuta să ştim când a sunat, zise Glitsky.

— Dacă avem noroc, vom avea informaţia peste câteva ore, replică Langtry. Dar cred că putem presupune că s-a întâmplat după ce ea a plecat din spital şi înainte de venirea musafirilor.

— Probabil în timp ce conducea spre casă, adăugă Amano.

Glitsky procesă informaţiile.

— Adică înainte să ştie cineva de potasiu. Înainte ca noi să ştim că e vorba de o crimă.

— Poate că *ea* ştia că e o crimă, rosti Amano oarecum agitat. Poate că ea a comis crima şi a sunat ca să mărturisească, apoi s-a răzgândit.

— A fost la spital, Abe? Când el a murit?

— Mda, răspunse Glitsky, oarecum distrat.

— Bine, atunci, zise Langtry. Zărind expresia lui Glitsky, întrebă: De ce nu?

— Nu ştiu.

— Poate că el o rupsese iarăşi cu ea. Evident, lui Amano îi plăcea ideea. O părăsea pentru totdeauna. Era geloasă, furioasă...

Glitsky scutură din cap.

— Şi apoi, ca din întâmplare, el a fost lovit de o maşină oarecare, oferindu-i Carlei ocazia de a merge în ambulanţă cu el, după care l-a ucis la spital? După care ea s-a întors acasă şi şi-a întreţinut prietenii timp de şase sau şapte ore înainte de a-şi omori copiii şi de a se sinucide? Chestia asta nu mi se pare plauzibilă, oameni buni. Deloc chiar.

Cei doi inspectori schimbară o privire.

— Ai altă teorie? întrebă într-un târziu Langtry.

Glitsky îşi ţuguie buzele.

— Nu. Nu-mi plac teoriile. Nu ştiu la ce oră a făcut apelul şi nici dacă a răspuns cineva de la sediu. Din câte ştiu, e posibil ca ea să fi văzut accidentul.

Amano se duse la uşă şi privi pe coridor. Apoi se întoarse.

— Vine Faro, anunţă ea.

Câteva secunde mai târziu îşi făcu apariţia şi şeful echipei de investigaţii criminalistice, care salută pe toată lumea şi întrebă ce se întâmplase. Când află de apelul telefonic, dădu gânditor din cap. „Desigur, e important, îşi spuse el, dar n-am chef să ghicesc ce poate însemna.” Ca şi Glitsky, lui Faro îi plăcea ca un şir de dovezi să conducă spre o teorie şi nu viceversa.

— Am eu câteva veşti, anunţă el.

— Ia uimeşte-mă, îl îndemnă Glitsky.

— Păi sunt două chestii. Una e traiectoria — discutăm despre doamna Markham şi de rana din cap — e din spate spre faţă.

Glitsky repetă informaţia, apoi zise:

— Deci arma s-a aflat în spatele urechii femeii, iar glonţul s-a dus în faţă? Strout ţi-a spus de câte ori a văzut aşa ceva la răni autoprovocate?

Faro făcu un gest nedefinit.

— Îl cunoaşteţi mai bine decât mine, domnule. A spus că a mai văzut aşa ceva.

— De mare ajutor.

— Şi eu mi-am zis la fel. Acum cealaltă chestie. Femeia era stângace.

— Cum a ajuns Strout la concluzia asta?

— Nu el. Eu. În casă exista o colecţie de căni de cafea pentru stângaci, ştiţi genul — „Cea mai bună mamă din lume”, „Regina tribului Southpaws”. Totodată, am găsit câteva plicuri cu scrisul ei, care seamănă cu al unei persoane stângace.

— Dar arma s-a găsit în mâna ei dreaptă?

— În apropiere de mâna dreaptă, îl corectă Faro. Dar da. Oricum, rezultatele testelor pentru urme de praf de puşcă ne pot oferi indicii mai bune dacă ea chiar a tras cu arma, dar asta nu va fi decât peste câteva zile.

— Bine, Len. Mersi. Glitsky era tot mai încruntat. Ei bine, vă mulţumesc tuturor. Dacă mai apare ceva, vreau să fiu imediat anunţat.

Glitsky n-avea de gând să recunoască public faptul că intrase şi el în jocul ghicitorilor, dar ultimele dovezi apărute aproape îl convinseseră de ceea ce fusese tentat să creadă încă de la început. Carla Markham nu se sinucisese. Femeia nu s-ar fi împuşcat cu mâna nepotrivită, într-un unghi neobişnuit. Nu ar fi omorât câinele. Sau pe copiii ei adolescenţi.

Asta însemna că fusese ucisă de cineva. Glitsky încă nu ştia de ce, dar apelul la Departamentul Omucideri din ziua morţii ei indica faptul că femeia îl văzuse sau suspecta pe cineva ca fiind ucigaşul soţului ei.

Glitsky închise uşa biroului său. Acum bătea darabana cu degetele ambelor mâini în tăblia biroului, încercând să nu mai facă supoziţii. Îşi spuse că nu ştia suficient de multe lucruri ca să formuleze vreo teorie consistentă sau să tragă vreo concluzie.

Însă un gând nu-i dădea pace. Dacă o omorâse cineva cu adevărat pe Carla, acea persoană trebuia să-l fi ucis şi pe soţul acesteia. Habar n-avea care era motivul în cazul soţiei, dar nu avea nevoie de aşa ceva. Deţinea deja un

suspect cu un motiv puternic în cazul soţului. Un suspect cu mijloace de a ucide. Şi care avusese ocazia.

Venise vremea să-l ia la întrebări.

Când ajunse acasă de la lucru, Kensing îl găsi pe Glitsky aşteptând în faţa uşii, încercând să se adăpostească de rafalele de ploaie. Îl salută politicos, deşi era un pic confuz.

— Credeam că domnul Hardy a anulat această întrevedere.

Glitsky ridică din umeri cu indiferenţă.

— Uneori, avocaţii nu vor ca poliţiştii să discute cu clienţii lor. De obicei, asta se întâmplă atunci când acei clienţi sunt vinovaţi. Mie mi-a spus că dumneavoastră vreţi să vorbiţi cu noi. Glitsky nu forţa nota. Mi-am zis că poate e mai bine să ne economisim reciproc timpul, asta e tot.

După câteva clipe de reflecţie, Kensing îl invită pe Glitsky în apartamentul lui, fără ca măcar să-i treacă prin minte să-i ceară un mandat. Locuia într-un apartament cu două dormitoare vizavi de Alta Plaza, un parc în Upper Fillmore. Apartamentul ocupa întregul etaj dintr-o clădire mai veche de trei etaje. Era construit în stil clasic, cu tavane înalte, grinzi aparente şi parchet din lemn. O fereastră imensă cu trei panouri de geam dădea înspre parc, iar Glitsky se opri acolo câteva clipe ca să se uite la ploaia de afară şi să facă vreo câteva remarci legate de aceasta.

Câteva minute mai târziu, după ce Kensing îi făcuse un ceai locotenentului, se auzi soneria. Kensing se trezi cu inspectorul cu care discutase în faţa casei Markham — Bracco — şi cu un alt bărbat care se prezentă cu numele Fisk. Îi lăsă pe amândoi să intre şi îi întrebă dacă vor să bea ceva.

Glitsky adusese o cameră video portabilă şi un mic reportofon pe care le aşeză pe masa din bucătărie. După ce dădu drumul benzii audio, îi spuse din nou lui Kensing, cu scop de înregistrare — aşa cum menţionase şi la intrare —

că înţelesese din discuţia cu domnul Hardy că doctorul voia să scape cât mai repede de interogatoriul poliţiei.

— Evident, puteţi refuza să vorbiţi, zise el pe un ton amical, sau puteţi amâna interviul până ce va fi disponibil şi domnul Hardy, dar noi ştim cât sunteţi de ocupat. Ca să fiu sincer, cu toţii suntem ocupaţi. Aşa cum v-am spus jos, ne-am gândit că ar fi mai uşor dacă am face asta acum, la începutul anchetei.

Kensing dădu din cap.

— Asta i-am spus domnului Hardy. N-am nimic de ascuns.

Însă locotenentul, plin de curtoazie, voia ca nimic să nu rămână neclar, aşa că adăugă:

— Sunteţi sigur că nu preferaţi să-l aveţi pe domnul Hardy aici?

— Nu, e-n regulă. Cred că oricum el este un pic prea protector. Nu contează. Prezenţa lui aici nu va afecta ceea ce vreau să declar. Nu mă deranjează.

— Mulţumesc, rosti Glitsky cu sinceritate neprefăcută.

Ştia că îl determinase pe Kensing să vorbească în absenţa avocatului, şi că măsura era legală. Dreptul de a nu declara nimic aparţine suspectului, nu avocatului. Kensing putea păstra tăcerea dacă aşa voia, dar la fel de bine putea decide să vorbească.

— Apreciem foarte mult gestul dumneavoastră.

Îl aşează pe Kensing în faţa camerei de luat vederi, pe care o porni, şi începu:

— Bine, domnule doctor. Trei, doi, unu. Aici este locotenentul Abraham Glitsky, SFPD, insigna numărul unu unu patru patru...

Îşi continuă litania obişnuită, identificând numărul cazului, martorul, unde se aflau, cine mai era prezent. În cele din urmă, Glitsky aruncă o privire rapidă spre cei doi subordonaţi ai lui. Ţinea un carneţel galben în faţa lui, pe care îl consultă rapid, după care trecu la treabă:

— Doctore Kensing, începu el, dumneavoastră aţi semnat certificatul de deces al domnului Markham?

Kensing adoptă o expresie tristă. Îşi dădea seama ce urma.

— Da, eu. Deşi într-o astfel de situaţie, semnătura mea este doar provizorie.

— Provizorie. Ce înseamnă?

— Înseamnă că ţine locul unei autopsii. Poate fi trecută cu vederea, aşa cum a fost cazul aici, de către medicul legist. Fără a arăta nici o emoţie, explică mai departe: Adesea, mai ales atunci când un pacient a fost internat în spital, cauza morţii este evidentă, şi nu se recurge la autopsie. Deşi domnul Hardy mi-a spus că decesele în urma accidentelor de maşină ajung întotdeauna la autopsie.

— Are dreptate. Dar n-aţi ştiut asta înainte de a vă spune el?

— Nu.

— Şi pentru dumneavoastră cauza morţii domnului Markham a fost evidentă?

— Da. În acel moment. Fusese izbit de o maşină şi suferise leziuni interne majore, însoţite de hemoragie masivă. A fost chiar surprinzător că a supravieţuit până în Secţia de terapie intensivă.

— Deci nu vă aşteptaţi la efectuarea unei autopsii?

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

— În regulă. Domnule doctor, cunoaşteţi simptomele supradozei cu potasiu?

— Da, evident. În esenţă, în termeni de profan, inima încetează să-ţi mai bată.

— Şi tratamentul?

Kensing ridică din umeri.

— Dacă ştim că e vorba de potasiu, injectăm glucoză şi insulină, apoi defibrilăm — aplicăm şocuri — cu padelele.

— Şi n-aveaţi cum să recunoaşteţi adevărata cauză a problemei domnului Markham, adică supradoza de potasiu?

— Nu. Nu văd cum.

— Bine. Glitsky se uită pe însemnările lui şi păru să se reculeagă pentru o nouă salvă de artilerie. Acum, domnule

doctor, dumneavoastră îl cunoşteaţi bine pe domnul Markham, nu-i aşa?

— Îl ştiam de multă vreme. Era şeful meu. Cât de bine îl cunoşteam este cu totul altă chestiune.

— Şi totuşi, asta v-am întrebat. Nu este adevărat că el şi soţia dumneavoastră au avut o relaţie care a contribuit la destrămarea căsniciei dumneavoastră?

Kensing înghiţi în sec, simţindu-şi gura brusc uscată, începu să creadă că greşise enorm când consimţise să dea acest interviu.

*

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, încheiară cu aspectele personale. Glitsky nu precupeţi nici un moment înainte de a trece mai departe la o chestiune extrem de sensibilă, adică rolul lui Kensing în cazul fetiţei Emily şi răspunsul dat de Parnassus.

— Şi domnul Markham v-a concediat?

— Nu chiar. M-a avertizat însă că vor exista repercusiuni serioase dacă va descoperi că eu am fost sursa informaţiilor pentru presă.

— Şi aţi fost?

Kensing încercă să zâmbească, dar nu reuşi decât să rânjească strâmb.

— Aş prefera să nu spun nimic, dacă nu e nici o problemă.

Glitsky luă răspunsul ca pe o afirmaţie şi decise că n-avea nevoie de alte informaţii.

— Şi unde a avut loc acea discuţie cu domnul Markham?

— M-a chemat în biroul lui. Acolo am discutat.

— Şi ulterior el a descoperit că dumneavoastră aţi fost sursa?

— Nu cred. N-am auzit de aşa ceva. O nouă tentativă nu tocmai reuşită de eschivă. Nu m-a concediat, deci cred că nu a descoperit nimic, nu?

Fără să-l menajeze, Glitsky continuă interogatoriul. Kensing tocmai recunoscuse că, pe lângă fetiţa Emily, existaseră „câteva” alte chestiuni conflictuale între el şi Parnassus. Kensing mărturisise că prescria adesea medicamente care nu se regăseau în nomenclatorul standard.

— Cu alte cuvinte, concluzionă Glitsky, medicamente pe care firma nu le aproba.

— Nu era chiar aşa, explică Kensing. Medicamentele prescrise de mine erau bune. De fapt, erau chiar mai bune decât cele standard. Kensing îşi şterse fruntea cu un prosop de hârtie, deja umed de transpiraţie. Politica firmei este ca noi, doctorii, să prescriem medicamente din nomenclatorul standard, asta-i tot.

— Şi v-aţi făcut un obicei din a nu respecta acest nomenclator?

— Nu un obicei. Doar când am crezut că e cazul. Kensing simţi nevoia să explice. Medicamentele generice nu sunt întotdeauna *exact* la fel, din punct de vedere chimic, cu cele patentate, aşa că nu sunt mereu la fel de eficiente. Sau pot provoca alte probleme.

— Cum ar fi?

— Complicaţii. Trebuie luate de două ori mai des, sau pot avea efecte secundare nedorite, precum indigestia. Aşa că, în unele cazuri, sau atunci când aveam o experienţă neplăcută cu vreun medicament generic, prescriam unul patentat.

— Iar Parnassus avea o problemă cu acest procedeu?

Kensing ridică din umeri.

— Îi costă bani.

— Puteţi explica?

— Păi lucrurile funcţionează la Parnassus cam aşa: cei mai mulţi pacienţi dispun de acelaşi tip de asigurare, care cred că e în valoare de zece dolari, indiferent de costul medicamentelor. Ca atare, atunci când un medicament generic costă treizeci de dolari şi cel din nomenclator costă

zece, compania pierde douăzeci de dolari pentru fiecare reţetă în care apare medicamentul patentat.

— Şi prescrieri regulat astfel de medicamente patentate?

— Când este cazul, da. Treaba mea este să salvez vieţi, nu să economisesc banii firmei.

— Şi aţi avut şi alte discuţii cu domnul Markham despre această practică?

Mâinile lui Kensing începuseră să tremure vizibil. Doctorul le luă de pe masă şi şi le puse în poală. În ultima oră îşi dorise din ce în ce mai mult să-l fi ascultat pe avocatul lui şi să nu fi discutat cu aceşti oameni. Dar după ce acceptase acel interviu, acum nu mai ştia cum să-i pună capăt. În cele din urmă încercă să facă totuşi ceva.

— Dacă nu vă supăraţi, am nevoie de o pauză de câteva clipe, zise el.

Dar Glitsky nu voia să-l lase să se ducă la baie, fie şi doar pentru a nu-i oferi ocazia de a-şi pune gândurile în ordine.

— Peste o secundă, rosti el cu asprime. Apoi repetă întrebarea: Aţi avut vreo discuţie cu domnul Markham pe marginea acestei chestiuni cu medicamentele?

— Nu, n-am avut. Nu ne vorbeam.

— De când?

— Cam de doi ani.

— Doi ani? Dar afacerea cu fetiţa Emily s-a petrecut în ultimele câteva luni şi aţi spus că atunci aţi vorbit cu el.

Kensing se şterse cu prosopul de hârtie pe faţă.

— Credeam că vă referiţi la emiterea de reţete. Când am discutat despre aşa ceva.

După plecarea poliţiştilor, Kensing se aşează tremurând pe canapeaua din living. Într-un târziu, decise că ar fi mai bine să-l sune pe Hardy şi să vadă cât de mult îşi făcuse singur rău. Afară aproape că se înnoptase, iar ploaia continua să cadă în rafale pe fereastra din faţă.

Hardy era încă la birou, încercând să recupereze terenul şi cu ceilalţi clienţi ai lui. Kensing îi povesti ce se întâmplase

şi că interviul fusese foarte, foarte neplăcut, o mare greşeală.

— Cred că ei au cu adevărat impresia că eu am avut ceva de-a face cu toate nenorocirile, trase el concluzia.

Urmă o tăcere lungă, urmată de o izbucnire furioasă din partea lui Hardy, care îl luă pe Kensing complet pe nepregătite.

— A, deci aşa crezi tu, doctore? Şeful Departamentului Omucideri, locotenentul Glitsky, te interoghează timp de două ore în legătură cu o crimă care ţine zilnic prima pagină a ziarelor, o crimă care poate avea legătură cu uciderea brutală a unei întregi familii, iar tu ai motive, mijloace şi ocazia de a o fi comis, şi crezi că poate, doar poate, ei ar putea socoti că eşti suspect. Ai studiat anatomia, nu-i aşa, doctore? Mai există cineva care să gândească în halul ăsta cu fundul, sau doar tu?

Kensing rămase pe loc, uitându-se la receptorul din mână. Simţi cum îi pulsează sângele în tâmple, apoi că i se face rău. Avu senzaţia că o să verse. Încheieturile mâinilor i se albiseră pe telefon. Gâtul îi era uscat ca iasca. După alte câteva secunde, incapabil să scoată vreo vorbă, închise.

Douăzeci de minute mai târziu, când îl sună pe Kensing ca să-şi ceară scuze pentru izbucnire, Hardy nu fu concediat, după cum se aşteptase. În loc de asta, clientul său îşi ceru scuze şi sfârşi prin a comenta că: „Glitsky ar putea crede cu adevărat că eu l-am omorât pe Tim”.

„Era şi timpul să pricepi mesajul”, îşi zise Hardy. Însă, cu voce tare, rosti:

— Ar fi bine să presupui asta.

Numai că îşi sunase clientul înapoi şi dintr-un alt motiv în afară de a-şi cere scuze. Dacă avea să continue să-l apere pe bunul doctor, atunci avea câteva întrebări de pus.

— Eric, am trecut pe la Portola astăzi şi am discutat cu câteva asistente de acolo. Ce şanse crezi că sunt ca supradoza de potasiu să fie accidentală?

— Practic, în acest caz, zero. De ce?

Hardy îi relată teoria Rebbecăi Simms despre supradozele administrate ocazional. După ce termină, Kensing repetă ceea ce spusese şi înainte.

— Nu. Nu a fost vorba de aşa ceva.

— De unde ştii?

— Eram acolo. Markham nici măcar nu primise potasiu. Era stabilizat. Mă rog, într-o oarecare măsură.

— Şi atunci ce ne rămâne? întrebă Hardy simplu. Cine mai avea acces?

— Tehnic vorbind, presupun că soţia lui, Carla. Poate Brendan Driscoll ceva mai devreme. Ross, alţi câţiva doctori. Asistentele.

— Câte?

— Ar trebui verificate arhivele. Nu ştiu. De obicei acolo se află două, poate chiar trei. Cred că erau două. Brusc, îşi dă seama de gravitatea situaţiei. Vrei să spui că unul dintre aceşti oameni l-a ucis, nu?

— Aşa se pare, Eric.

Hardy se abţinu să adauge: „Ori unul dintre ei, ori tu”.

— Isuse, rosti Kensing moale. Şi acum ce facem?

Hardy ezită pentru o fracţiune de secundă. Ezitarea se datora izbucnirii pe care o avusese mai devreme. Însă continuă:

— Chestia asta poate părea cam prozaică după ce ai trecut prin ce ai trecut în seara asta, Eric. Dar înainte ca lucrurile să avanseze, trebuie să discutăm de onorariul meu.

— Nu-mi poţi factura poliţa mea de asigurare?

Nici unul din ei nu râse.

Hardy păstră tăcerea un timp rezonabil, apoi zise:

— Poate vrei să mergi undeva unde să te simţi bine. Chestia asta va dura o vreme.

Glitsky voia să ţină o şedinţă de îndată ce termină interogatoriul lui Kensing, aşa că, deşi era târziu, se întoarse în centrul oraşului. Acum stătea la birou şi îi

aştepta pe Fisk şi pe Bracco ca să discute despre ceea ce aflaseră şi despre cum aveau să procedeze în continuare. Dincolo de uşa biroului său, alţi cinci inspectori îşi vedeau de treburile lor. Cineva adusese o pizza, al cărei miros îl înnebunea pe Glitsky, mai ales că fusese nevoit să renunţe la felurile de mâncare care îi plăcuseră la nebunie şi care includeau grăsimi şi brânzeturi.

Ce îi reţinea pe cei doi? Crezuse că erau chiar în spatele lui. Într-un târziu, auzi râsete în departament şi se ridică brusc ca să vadă despre ce era vorba. Părea posibil să-i fi făcut cineva o farsă lui Fisk.

Glitsky nu se putu abţine şi înşfăcă o felie de pizza de pe biroul lui Marcel Lanier şi o înghiţi pe jumătate înainte de a se mai putea răzgândi. După ce mestecase suficient de mult ca să poată vorbi, întrebă oamenii ce era aşa de amuzant.

Lanier era un veteran al unităţii, şi stătea aplecat pe spate pe scaun, cu picioarele încrucişate pe birou. Îşi ţinea mâinile la ceafa.

— Doar că procuratura a mai trimis un nebun azi la noi şi am găsit în sfârşit o cale de a-l ajuta fără să-l trimit la FBI.

Glitsky ştia că în oraş existau o sumedenie de lunatici — persoane care în general trăiau pe străzi şi care auzeau voci, credeau că sunt posedaţi sau comunicau cu extratereştrii. Din când în când, unele dintre aceste persoane se duceau cu problemele lor la biroul avocatului poporului, care îi îndruma imediat spre secţia centrală de poliţie. Acolo, funcţionarul dădea compătimitor din cap şi-l trimitea pe amărât la biroul procuraturii, de unde era expediat la Omucideri. În cele mai multe ocazii, Omuciderile îndrumau persoana către FBI, unde numai Dumnezeu ştia ce păţea respectivul sau respectiva.

—... dar azi am avut o idee excelentă, spunea Marcel, şi i-am spus bietului domn că nu are de ales decât să facă o funie din bucăţi de hârtie — i-am dat o cutie întreagă şi treaba i-a luat cam o oră — până ce funia îi ajungea din

creştet până la tălpi. Apoi trebuia să o prindă de păr şi să lase celălalt capăt să atârne pe podea, iar aşa vocile aveau să înceteze.

— Şi de ce ai făcut asta, Marcel?

Deşi Glitsky nu era sigur că vrea să afle răspunsul.

— Pentru că atunci avea să aibă împământare. Marcel îşi ridică mâna dreaptă, râzând iarăşi laolaltă cu ceilalţi inspectori. Jur pe ce am mai sfânt, Abe. A plecat de aici un om vindecat.

— Faci minuni, Marcel. Ce poveste frumoasă! Pot să mai iau o felie de pizza?

Glitsky se întoarse spre biroul său, dar se opri când dădu cu ochii de Bracco în uşa departamentului. Unul dintre tipii din spatele lui se apucă să fredoneze:

— *Maşina cincizeci şi patru, unde eşti?*

Ceilalţi se amuzară copios de poantă.

Glitsky se strâmbă, apoi îi făcu semn tânărului inspector să se ducă în biroul lui. După ce Bracco intră, Glitsky mai aşteptă un minut în uşă.

— Voi doi aţi admirat peisajul sau ce? Unde e Harlen?

— Păi e... ăăă... nu-i aici.

Glitsky închise uşa după el.

— Mi-am dat şi singur seama de asta, Darrel. Întrebarea era unde *e,* nu unde nu e.

— Nu ştiu exact, domnule. Avea o întâlnire.

— Avea o întâlnire?

— Da, domnule. Una dintre acţiunile de binefacere ale mătuşii sale...

Glitsky îl întrerupse:

— Aţi avut cumva impresia că eu vă dau o întâlnire amoroasă? N-au fost ultimele mele cuvinte către voi ceva de genul „Ne vedem la sediu”? Credeai că mă refer la dimineaţa de mâine?

— Nu, domnule. El a zis că trebuie să se ducă şi că s-a terminat programul de lucru pe ziua de azi, domnule.

Glitsky se încruntă, apoi, brusc, se trezi chicotind.

— „S-a terminat programul de lucru pe ziua de azi.” Îmi place. De pe ce planetă vine băiatul ăsta? Bine, stai jos, Darrel, dacă nu ţi-ai terminat şi tu orele de lucru. Mă ocup mâine de Harlen. Doamne! După ce Darrel se aşează, îşi dădu în spate scaunul, îşi puse mâinile peste abdomen şi îşi ridică picioarele pe birou. Deci tu ce zici de doctorul Kensing?

Bracco şedea pe marginea scaunului, cu spatele drept şi ţeapăn şi îşi ţinea mâinile încrucişate în poală.

— Cred că are motive să se simtă încolţit — cine altcineva să fi vrut să-l ucidă pe Markham? —, dar fără dovezi clare, nici un juriu nu-l va condamna, zic eu.

— De acord.

— Mi s-a părut vinovat, dacă asta înseamnă ceva, opină Bracco. Cred că şi-a zis că e mai deştept decât noi şi ne poate îndrepta în ce direcţie doreşte.

Glitsky îşi îngădui un mic zâmbet.

— Totuşi, e posibil să-l fi dezamăgit în acest sens.

— Deci ce facem?

— Deocamdată m-ar interesa să aflu cum şi-a petrecut doctorul Kensing fiecare minut din joia trecută, din clipa în care s-a trezit.

— Credeţi că el e?

Glitsky încuviinţă.

— Mi-aş dori mai multe dovezi clare, dar chiar şi fără ele, tipul era acolo, îl ura şi poate se temea de Markham, şi a avut mai multe ocazii. Uneori asta e tot ce reuşim să obţinem.

Pe Bracco părea să îl frământe ceva.

— Dacă el l-a ucis pe Markham, credeţi că a ucis-o şi pe soţie?

— Sunt profund sceptic în privinţa ideii că femeia s-a sinucis. Hai să socotim astfel...

Îi povesti lui Bracco despre telefonul celular din poşeta ei, cu apelul la Omucideri, despre traiectoria spate-faţă a glonţului, despre ţinerea armei în mâna nepotrivită.

— Femeia a sunat la Omucideri? De pe telefonul mobil? Când s-a întâmplat asta?

— La ora şase.

Aflase acest lucru din mesajul pe care i-l lăsase Langtry în căsuţa vocală. Poate că informaţiile apăreau lent, dar ele se adunau şi asta era ceea ce conta.

— Deci când toată lumea era acasă la ea...?

— Da. Şi nimeni nu era aici, la Omucideri. Nu a lăsat nici un mesaj.

— Cam pe la ora şase a ajuns şi Kensing acolo, nu-i aşa?

Glitsky dădu din cap.

— Din câte mi-am dat seama. Cam pe atunci.

Se lăsă tăcerea.

Bracco ezita din nou, gândindu-se dacă era cazul să vorbească. Decise iarăşi că trebuie să o facă.

— Ştiţi, astăzi am discutat cu soţia lui Kensing şi...

Glitsky ridică din sprâncene.

— Când şi de ce?

— Păi vă amintiţi că aţi spus că preferaţi să nu interogăm anumiţi martori. Nu voiam să vă stăm în cale, aşa că am luat-o de la margine. Ne-am dus să o vedem pe mătuşa lui Harlen, apoi pe Ann Kensing.

Locotenentul îşi ridică palmele şi se frecă la ochi. Apoi întâlni privirea lui Bracco.

— N-ar fi trebuit să vă dau impresia că nu vreau să vorbiţi cu oamenii, Darrel. Poţi vorbi cu cine vrei. Doar e cazul tău.

— Da, domnule. Mulţumesc.

— Dar vreau să-mi raportezi zilnic. Înainte de a pleca, după ce te întorci.

— Da, domnule. Dar dacă pot...

— Poţi. Nu trebuie să ceri asta. Ce e?

— Continuăm să mergem pe presupunerea că lovitura iniţială cu maşina a fost un accident? Harlen încă vrea să caute maşini. Adică, cineva l-a lovit. Poate că a făcut-o intenţionat.

Glitsky îşi păstră o privire neutră şi vocea măsurată şi calmă.

— În acest punct, m-ar surprinde să nu fi fost un accident, dar n-aş fi prezis nici că familia lui Markham are să fie împuşcată. De ce? Ai obţinut vreun soi de indiciu despre maşină?

— Nu, domnule. Voiam doar să mă lămuresc dacă trebuie să renunţăm la idee sau nu.

— Un astfel de moment, dacă va apărea, va fi limpede pentru tine, Darrel. Până atunci, menţine deschise toate variantele. Şi acum, ne putem întoarce la ce aveai de spus despre doamna Kensing?

Bracco avu nevoie de o secundă sau două ca să-şi facă puţin curaj, după care vorbi în fine, cu un soi de ezitare în glas.

— Păi ea a cam spus că are impresia că el a recunoscut fapta, dar eu şi Harlen nu am crezut că vorbeşte serios. Era foarte supărată şi destul de incoerentă în ceea ce spunea.

Glitsky se opri din mestecat pizza.

— A spus că cine a admis ce anume?

— Kensing. Că l-a ucis pe Markham.

— A spus că el i-a zis asta?

— Mda, dar, sincer, nu cred... trebuia să fi fost acolo. Pur şi simplu urla şi era furioasă ca naiba.

Glitsky se trase de ureche, îndoindu-se de ceea ce tocmai auzise şi vrând să fie absolut sigur că pricepuse bine.

— Vrei să îmi spui că Ann Kensing ţi-a spus că soţul ei i-a zis că l-a omorât pe domnul Markham? I-a spus asta chiar în faţă?

— Da, domnule. Asta a zis ea, dar...

— Şi cum de nu mi-ai povestit chestia asta până acum?

— Eraţi deja aranjat cu camera video şi gata de acţiune, domnule, şi, dacă vă amintiţi, nu am fost nici o clipă singuri înainte de a începe. Aşa că ne-am zis să aşteptăm până ce...

Glitsky de-abia se putu stăpâni.

— Nu v-a trecut nici unuia prin minte că informaţia asta poate fi importantă?

Bracco se agită stingherit pe scaun.

— Păi eu am înţeles că nu trebuie să acordăm mare credit zvonurilor, ceea ce a şi fost în realitate. Cel puţin, aşa am gândit.

Cu degetele lipite de buze, Glitsky îşi coborî vocea ca să nu ajungă să urle.

— Nu, Darrel. De fapt, asta este o mărturie adăugată la o confesiune, ceea ce înseamnă la fel de mult ca o dovadă fizică. Nu cumva aveai pornit şi reportofonul?

Pe bandă Ann Kensing părea isterică, ba chiar nebună de-a binelea. Tirada ei era plină de obscenităţi, de crize de plâns şi de căderi nervoase, de urlete de nebun şi de râsete de lunatic. Însă nu exista nici o îndoială în privinţa celor auzite de ea şi de înţelesul acelor vorbe. Le spusese lui Bracco şi Fisk că singurul motiv pentru care ea nu se dusese la poliţie cu o zi înainte de crime fusese acela că ea crezuse că Tim Markham murise în urma accidentului de maşină. Imediat ce îşi dăduse seama că el fusese omorât, şi de *modul* în care fusese omorât...

— „Ascultaţi-mă! Ascultaţi-mă! Vă spun că mi-a zis că l-a umplut de rahat. Exact asta a zis. Da, plin de rahat. Astea-s cuvintele. Ceea ce înseamnă că el l-a ucis, nu? Nu putea însemna altceva. Adică nimeni altcineva nu ştia atunci, nu? Nu înainte de autopsie. Oh, ticălosule, Eric! Nenorocitule, nenorocitule...”

Glitsky ascultă totul, apoi îi ceru lui Bracco să ducă banda direct la biroul procurorului districtual pentru transcriere. Cineva trebuia să mai fie acolo, iar dacă nu era nimeni, atunci cineva trebuia sunat acasă şi adus imediat la muncă.

După plecarea lui Bracco, Glitsky scoase un mandat de arestare din birou şi începu să-l completeze, dar după primele rânduri renunţă. Mărturia se constituia într-o dovadă nouă şi lipsită de echivoc — adevărat — şi probabil,

în sine, suficient de puternică pentru arestarea lui Eric Kensing. Dar date fiind toate motivele multiple şi toate consecinţele politice ale afacerii Parnassus, Glitsky îşi zise că e mai bine să aibă răbdare până dimineaţă, ca să se ducă mai întâi la Jackman pentru actul final.

Singura întrebare rămasă era dacă să includă numele Carlei — şi pe cele ale copiilor — pe mandat.

15

La ora 23.15, când ajunse abia târşindu-şi picioarele în faţa casei lui întunecate şi tăcute, Hardy se întrebă dacă îi mai rămăsese suficientă energie ca să urce scările până la dormitor. Poate că era mai bine să se prăbuşească pe canapeaua din living.

Tăciunii din cămin răspândeau încă o lumină roşiatică. Hardy îşi lăsă jos geanta, apăsă comutatorul de perete pentru lumină difuză, apoi se dezbrăcă de haina de ploaie şi de sacou şi traversă încăperea. Pe poliţa căminului, colecţia de elefanţi de sticlă a lui Frannie era înşirată în jurul câtorva cactuşi miniaturali în ghivece. Hardy căpătase obiceiul de a rearanja colecţia aproape zilnic — ca un joc de şah fără reguli sau tablă, creând un soi de legătură între el şi nevastă-sa. Era o comunicare non-verbală, aproape pozitivă, şi fiecare fleac ajuta în acest sens. Cu copiii, şcoala ei şi munca lui, Hardy avea uneori impresia că aproape era nevoie să-şi dea întâlnire cu nevastă-sa ca să se mai salute. Dacă n-ar fi existat serile dinainte stabilite pentru a se întâlni şi a petrece ceva timp împreună, probabil că s-ar fi înstrăinat complet unul de celălalt. Aşa că acum efectuă câteva mutări cu elefanţii.

Tăciunii trosniră, provocând o mică jerbă de scântei. Hardy se sprijini cu braţul de poliţă şi îşi rezemă capul pe braţ. După un minut, se trezi în fund, cu coatele pe genunchi, privind în gol la ultimele licăriri ale tăciunilor.

— Am crezut că aud uşa.

Frannie era îmbrăcată într-un halat turcesc de baie, alb, pe care îl cumpăraseră din Napa în ultimul lor weekend petrecut în doi, cu aproape un an în urmă. Femeia veni alături de el, se ghemui lângă Hardy şi se apucă să-l frece cu mâna pe spate.

— De ce te-ai trezit? întrebă el.

— Moses şi Susan au plecat cu doar câteva minute în urmă, răspunse ea. Eram trează.

— Moses şi Susan? Ce căutau aici?

— Şi Colleen şi Holly. Păi le-ai spus că putem avea noi grijă de copii în noaptea asta, ca ei doi să poată ieşi undeva împreună. Era o întrebare rostită pe jumătate. A fost o idee bună, dar data viitoare când te mai gândeşti la aşa ceva, dă-mi şi mie de ştire. Mai ales dacă n-ai de gând să fii aici.

Hardy îşi băgă capul între umeri şi dădu din el cu greutate.

— Ce pot să mai spun? Sunt un idiot. Îmi cer scuze.

— Scuze acceptate. Mâna ei continua să-l mângâie pe spate. Nu era furioasă, deşi probabil ar fi preferat ca el să-şi amintească de angajamentele luate şi care o implicau şi pe ea. Dar e în regulă, continuă Frannie. Totul a mers bine. Noroc că am fost acasă. Apropo, a sunat Abe. Şi o femeie pe nume Rebecca, care spunea că ar putea fi important.

Ceva mai devreme în cursul zilei, poate că Hardy ar fi simţit o scânteie de interes la auzul unor asemenea veşti. Acum însă, avea sentimentul că totul nu însemna decât şi mai multă muncă.

— E o asistentă medicală de la Portola cu care am discutat astăzi. Despre cazul ăsta nou. Era încă furios că Glitsky lucrase pe la spatele lui ca să-i interogheze clientul. Încercă să-şi menţină vocea sub control. Abe ce a vrut?

— Spunea că ştii tu.

Hardy tăcu preţ de câteva clipe.

— Minţea.

Oare vroise să-i ofere o explicaţie lungă? Însă mâna lui Frannie avea un efect reconfortant asupra lui. Erau împreună. Hardy se aplecă uşor spre ea.

— Abe a luat o declaraţie de la clientul meu după ce eu i-am spus să nu o facă. A făcut-o trăgând cu toate armele posibile. Poate că a aflat că nu clientul meu e vinovatul şi acum vrea să-şi ceară scuze. Dar mă îndoiesc de asta.

— Crede probabil că de fapt clientul tău a făcut ceva.

Aici mereu apăreau probleme. De când Hardy începuse munca de avocat al apărării, Frannie nutrea un sentiment de neplăcere la gândul că soţul ei avea legături cu oameni acuzaţi de crimă, dintre care unii chiar erau criminali. Când acuzaţiile se refereau la vreun gen de hoţie sau fraudă, situaţia nu era chiar aşa de rea. Însă atunci când era vorba de crimă, Frannie începea să-şi facă griji mari, conform teoriei nu lipsite de fundament că oricine a omorât o dată se putea înfuria pe altcineva — să spunem pe avocat — şi putea repeta fapta.

— Şi deci ce a făcut clientul tău la urma urmei?

— El spune că nu e vinovat, răspunse simplu Hardy. Dar cine nu spune asta?

— Şi tu îl crezi?

— Întotdeauna. Se întoarse cu faţa spre ea. Abe e problema mea. Habar n-am ce face.

— Probabil că de-asta a sunat. Ca să explice.

— Sunt sigur. „Aiurea”, gândi el în sinea lui. Se uită la ceas. Mă tentează să-l sun chiar acum şi să-l fac să-şi mişte fundul ăla din pat. Oftă din rărunchi. Cine a mai sunat? Rebecca? Asistenta? Spunea că ar putea fi important?

Îşi dădea seama că Frannie ura să recunoască din nou — îşi făcuse deja datoria anunţându-l. În mod clar spera ca el să uite. Dar nu. Hardy nu uita prea multe în legătură cu munca lui — uita doar înţelegerile pe care le încheia cu rudele. Veni rândul lui Frannie să ofteze.

— A spus că nu contează ora.

— Cred că asta înseamnă şi acum, nu?

— Credeam că vrei să vii la culcare la un moment dat.

— O să încerc să nu lungesc lucrurile.

Hardy simţi ceva rupându-se din ea.

— Am lăsat numărul ei lângă telefon, zise Frannie, ridicându-se în picioare. Ai reuşit să mănânci ceva?

Hardy scutură din cap.

— Clientul meu a început în sfârşit să-şi dea seama că are necazuri, dar n-am reuşit decât să-l fac să vorbească la telefon cu mine. Iniţial se presupunea că asta e noaptea lui cu copiii. Credea că povestea cu Glitsky o să dureze cel mult o jumătate de oră. L-am întrebat când crede că putem sta de vorbă câteva minute, poate să lămurim unele lucruri pe care să nu fiu nevoit să le aflu de la terţi. Aşa că el a spus că nu ştie — copiii sunt la el şi în acest weekend. Lucrează un milion de ore pe zi. Dar l-am ţinut la telefon. N-aveam să mai am altă ocazie. I-am spus să-şi sune fosta soţie, să schimbe planurile şi să-i spună că nu poate în noaptea asta. Trebuia să vorbim.

Frannie se uita la Hardy. Îşi încrucişase braţele peste piept. Limbajul trupului exprima totul — dezamăgire, dezaprobare. Tristeţe.

— Au mai rămas nişte spaghete în frigider, rosti ea.

— Nu ştiu dacă înseamnă ceva, rosti Rebecca Simms.

— E-n regulă, replică Hardy. Dacă v-a ţinut trează, probabil că e vorba de ceva ce merită.

Hardy se aşează la masa din sufragerie, cu carnetul de notiţe în faţă şi cu telefonul mobil la ureche. Îşi turnase un pahar cu suc de portocale şi bău jumătate din acesta dintr-o înghiţitură.

— V-aţi amintit ceva legat de doctorul Kensing?

— Nu, nu chiar. De fapt, nimic în privinţa asta.

Hardy aşteptă.

— M-am gândit cum să vă spun asta, de vreme ce nu cunosc nimic anume, nu cu certitudine. M-am întors pe

secţie după ce am vorbit şi cred că întreaga discuţie pe care am avut-o — ştiţi? Condiţiile generale de aici?

— Desigur. Îmi amintesc.

Urmă o pauză de câteva secunde. Apoi Rebecca rosti dintr-o suflare:

— Chestia e că tot personalul ştie că e ceva cu adevărat în neregulă aici. Mă refer la asistente. Probabil şi la unii doctori. Dar nimeni nu discută deschis despre asta. E mai mult o senzaţie, ca şi cum locul ar fi bântuit de o fantomă sau ceva de genul ăsta.

Hardy închise ochii pe care îi simţea grei. Femeia vorbea de parcă ar fi crezut în existenţa fantomelor. „Groaznic”, îşi spuse el. Persoana pe care o alesese la întâmplare în bufetul spitalului, deşi păruse inteligentă la lumina zilei, era în realitate o lunatică, iar acum avea şi numărul lui de telefon de acasă. Frannie avea dreptate — n-ar fi trebuit să-l treacă pe cartea de vizită.

— Păi... Hardy era gata să încheie conversaţia. Nu ştiu dacă o senzaţie...

— Nu, nu, i-o reteză ea. Nu e vorba de asta. Este... ce vreau să spun este că oamenii mor aici.

Hardy ridicase paharul lui cu suc de portocale, iar acum îl lăsă brusc jos. Oboseala îi dispăruse ca prin minune.

— Cum adică oamenii?

— Pacienţi. Oameni care n-ar trebui să moară.

— Ce fel de pacienţi?

— Cred că majoritatea vârstnici. Cei mai mulţi în Secţia de terapie intensivă.

— Dar nu sunteţi sigură?

— Nu, nu sută la sută. Hardy simţea exasperarea din vocea ei. Asta am spus de la început. Nu sunt sigură.

— Bine, rosti el, sperând să menţină conversaţia pe această pistă. E-n regulă. Mă interesează.

— Dar nimeni nu este cu adevărat sigur de ceva, şi nici nu spune că ar fi...

— Corect. Dar oricum sunt mai mult interesat de condiţiile generale de acolo. Nu trebuie să fie ceva anume — moralul scăzut şi aşa mai departe...

— Toate astea sunt şi ele adevărate, adică banii puţini, nesiguranţa slujbei, toate cele. Dar, zău, atunci când am discutat nu puteam pune punctul exact pe i, până ce am ajuns acasă în seara asta şi m-a izbit...

— Ce anume?

Parcă scotea vorbele cu cleştele din gura femeii, dar efortul părea că începe să dea roade.

Ea făcu o scurtă pauză.

— Sună stupid fie şi doar să o spun.

— Puteţi încerca? Nu voi crede că e stupid, indiferent ce ar fi. Promit.

O pauză mai lungă.

— Ei bine, rosti ea, dacă oamenii continuă să moară când nu ar trebui...

Hardy încheie fraza în locul ei:

— Înseamnă că poate îi ucide cineva.

— Da. Se simţea chiar şi la telefon uşurarea în vocea ei. Asta încercam să spun. Asta e.

— Aveţi idee cine ar putea fi?

— Nu. În fine, poate, nu ştiu. Aşa cum am spus, nici măcar nu ştiu dacă e adevărat. Însă primul caz de care am auzit a fost cam cu un an în urmă. Un bărbat a făcut congestie cerebrală, dar era unul dintre cazurile acelea, ştiţi, în care familia spera ca el să-şi revină, prognosticul era bun dacă ieşea din comă, şi ei n-au vrut să-l deconecteze de la aparate. Aşa că au aşteptat. Toată lumea credea că va fi de durată, dar două zile mai târziu omul a murit brusc.

— Bine, zise Hardy. Nu e posibil să se întâmple, pur şi simplu?

— Uneori. Desigur.

— Nu înseamnă neapărat că l-a omorât cineva.

— Nu, bineînţeles că nu. Femeia tăcu preţ de câteva secunde. Dacă ar fi fost vorba doar de acel bărbat, toată

lumea ar fi uitat de el până acum. Însă el a fost cam al treilea pacient care a murit în tot atâtea luni. Aşa că una dintre asistentele de la Terapie intensivă a pomenit ceva despre asta în oficiul asistentelor. Există un tip micuţ şi ciudat care lucrează acolo, pe post de asistent. Se numeşte Rajan Bhutan. El a fost de serviciu în toate cele trei cazuri.

— Cineva crede că el omoară pacienţi?

— Nu, nu chiar. Nici măcar nu ştiu de ce am menţionat asta. Adică, nimeni nu s-a gândit la asta pe moment, dar apoi... chestiile s-au tot repetat.

— S-au tot repetat, repetă Hardy. Cât de des?

— Nu ştiu. Chiar nu ştiu. Dar suficient de des.

Hardy o auzi respirând greu, cu povara luată de pe suflet.

Însă Hardy mai avea ceva de întrebat.

— Ştii dacă s-a dus cineva la poliţie cu povestea asta? Despre omul ăsta, Rajan?

— Nu. Nu ştiu. Dacă s-ar fi dus, n-am fi aflat şi noi?

— Aşa s-ar zice.

— Şi...

Femeia se opri.

Dar Hardy sări imediat.

— Ce e?

— Nimic. Zău că nimic.

— Rebecca, te rog. Voiai să spui ceva.

Dură ceva timp până se hotărî să vorbească.

— Ei bine... să spunem că ar fi fost greu să mai munceşti acolo dacă se ducea cineva la poliţie sau la ziare sau altundeva. Adică, uitaţi-vă la doctorul Kensing în cazul bebeluşului Emily. Imaginaţi-vă că s-ar fi aflat că spitalul Portola îşi ucide pacienţii. Există o cultură acolo care... femeia căută expresia... cred că este autoprotecţie.

— Cele mai multe culturi sunt aşa, replică Hardy. Dar nu ştiu dacă pot crede aşa ceva. Tu spui că administraţia n-ar fi vrut să ştie dacă vreun membru al propriului personal omora pacienţi?

— O, ar fi vrut să ştie, categoric. Doar că n-ar fi vrut să ştie şi altcineva. E ca şi cu doctorii slabi.

— Ce e cu doctorii slabi?

Ea râse uşor.

— Păi, în esenţă, nu există aşa ceva.

— Şi asta ce mai înseamnă?

— Înseamnă că orice doctor din cadrul personalului este minunat până ce este transferat, să spunem în Illinois. Primeşte referinţe excelente, poate chiar o creştere de salariu şi primă de mutare. De ce? Pentru că nu există doctori slabi.

— Şi nici gură-spartă.

Era o afirmaţie dură, iar Rebecca Simms reacţionă imediat la ea. Vocea ei deveni aproape de neauzit.

— Iar eu nu am devenit aşa ceva acum, domnule Hardy. Am trei copii şi un soţ, şi cu toţii au nevoie ca eu să-mi păstrez slujba asta. Nu ştiu nimic sigur. Mi-am zis doar că v-ar putea ajuta să cunoaşteţi condiţiile generale, aşa cum le-aţi denumit. Ştim că domnul Markham a fost omorât, nu-i aşa? Poate că asta schimbă ceva.

— Poate că există cineva care s-ar putea duce la poliţie.

— Nu cred că aşa ceva se va întâmpla. În definitiv, ce să le spună celor de acolo?

— Le-ar spune ce mi-ai spus şi mie.

— Dar totul e atât de nebulos. Nu există nici o... nu există dovezi palpabile...

— Dar există cadavre, spuse Hardy cu voce calmă. Aceste cadavre ar putea fi autopsiate. Nu s-au făcut autopsii până acum? Măcar în unul sau două cazuri?

— Nu ştiu. Nu cred că de obicei familiile... Femeia se opri şi repetă că pur şi simplu nu ştia. Oricum, dumneavoastră nu faceţi parte din lumea asta. Mă refer la sistemul din spital. Poate că dumneavoastră puteţi face ceva.

Hardy îşi dădu seama că mai mult nu putea obţine în acea noapte.

— Posibil să pot face ceva, admise el. Oricum, o să încerc, îi mulţumi Rebeccăi pentru telefon. Aveai dreptate. Era important. Şi nu cred că există cu adevărat vreun motiv să te temi. Oricum voi acţiona, nu te voi implica. Ai dat dovadă de curaj sunându-mă.

Hardy simţi recunoştinţa în vocea ei.

— Mulţumesc, rosti femeia. Sunteţi un om bun. Îmi cer scuze că am sunat aşa târziu.

După ce închise, Hardy rămase la masă, nemişcat, o bună bucată de timp. Nu reuşise să aibă o convorbire scurtă şi fără îndoială că Frannie adormise până acum. Chiar dacă nu adormise, probabil că îi trecuse tot cheful atunci când plecase la culcare. Rebecca Simms îi spusese că era un om bun, dar în acel moment el nu prea se simţea aşa.

În cele din urmă îşi termină de băut sucul, se ridică şi duse paharul în bucătărie, unde îl spălă în chiuvetă. Tocmai îl ştergea când auzi un zgomot în spatele lui. Se întoarse şi îşi văzu fiul, cu un picior sprijinindu-se pe celălalt şi privindu-l din cadrul uşii.

— Hei, amice, rosti Hardy în şoaptă. Ce faci?

Vincent nu ajunsese încă la vârsta adolescenţei, dar nici nu mai arăta ca un băieţel. Avea părul tuns scurt şi urechile îi ieşeau în afară, în vreme ce trupul, până nu demult rotofei, devenise subţiratic, aproape deşirat.

— Nu am putut să dorm.

Hardy veni spre el şi se aşeză pe prag.

— N-ai dormit deloc în noaptea asta?

Băiatul se aşeză pe genunchiul lui Hardy şi îşi petrecu un braţ în jurul gâtului său.

— Nu. Am vise urâte.

— Despre ce?

— În care tu dispari. Suntem cu toţii într-o pădure şi tu pleci un minut ca să faci ceva, după care noi aşteptăm şi aşteptăm până ce mami spune că merge să te caute, dar noi o rugăm să nu facă asta pentru că altfel nici ea nu se va

mai întoarce, însă ea se duce, şi eu şi Beck rămânem acolo şi începem să o strigăm pe mami, moment în care mă trezesc.

Hardy nu trebuia să-şi folosească prea mult imaginaţia ca să găsească o explicaţie a dedesubturilor acestui scenariu, deşi cu siguranţă că Vincent nu folosea aşa ceva ca pretext pentru a-l învinovăţi pe taică-său de ceva. Totuşi, Hardy spera să nu fi fost chiar aşa de sofisticat. Dacă ar fi fost vorba de sora lui, Hardy n-ar mai fi fost aşa de sigur. Îl trase pe Vincent mai aproape, un gest pe care fiul lui încă îl mai accepta la o asemenea oră târzie de noapte.

— Ei bine, sunt aici, rosti el pe ton liniştitor, iar dacă te-ai trezit, asta înseamnă că ai adormit, nu-i aşa? Ceea ce înseamnă că poţi adormi, nu-i aşa?

Era avocatul, care găsea argumente logice într-o disertaţie.

— Cred că da, recunoscu băiatul.

— Haide, te bag eu înapoi în pat.

Însă în patul lui Vincent din camera de lângă bucătărie, nu dormise nimeni. Băiatul arătă spre spatele casei, unde se găsea vechiul birou al lui Hardy.

— Stau în camera lui Beck. Mami a zis că e în regulă.

Ajunseră la uşă şi Hardy observă maldărul de pături de lângă patul fetei lui.

— De ce stai aici?

Hardy îşi spuse că nu era de mirare că fiul lui nu dormea bine pe duşumea.

— O ştii pe Beck. Se sperie, şopti Vincent.

Hardy ştia. Alimentate de diversele programe şcolare de „conştientizare a pericolelor”, temerile profunde şi aleatorii ale Rebeccăi — legate de moarte, de sinuciderea adolescentină, de răpiri, de SIDA, de droguri şi de atâtea altele — ajunseseră la proporţii epice cam cu un an în urmă.

— Credeam că le-am rezolvat pe cele mai multe dintre ele. Acum de ce se mai teme?

— În principal, doar de întuneric. Şi uneori să rămână singură. Interpretând oftatul din rărunchi al tatălui, Vincent se grăbi să adauge, ca să-şi protejeze sora: Nu se întâmplă în fiecare noapte. E mult mai bine decât era.

— Bine. Aşa credeam şi eu. N-ai o saltea sau ceva pe care să pui păturile alea?

— Nu. Dorm foarte bine pe podea.

— Văd, constată Hardy. Doar că ai coşmaruri şi te trezeşti la douăsprezece şi jumătate noaptea. Însă Hardy vorbea pe un ton conspirativ, lipsit de critică. Cei doi bărbaţi din casă îşi construiseră relaţia proprie — trebuiau să rămână împreună. Hai să-ţi aduc ceva totuşi, bine?

Aduseră perne de pe scaunele din camera lui Vincent şi le puseră pe podea. După ce Vincent se întinse, Hardy trase păturile peste el.

— Probabil că te-ai putea duce acum în patul tău şi Beck n-ar observa.

Însă băiatul scutură din cap, fericit că juca un rol important.

— E-n regulă. Uneori ea are nevoie de mine aici. Fetele simt asta, să ştii, tată.

Hardy îşi petrecu palma peste capul băiatului. Vincent nu voia să răsucească un cuţit în inima lui — îşi perfecţiona doar talentele de bărbat, pe care, poate, într-o bună zi avea să le folosească mai bine decât taică-său.

— Ştiu, rosti Hardy. Îl mângâie din nou pe creştet. Încă nu ne sărutăm de noapte bună?

Acest ritual nocturn încetase cu câteva luni în urmă, chiar după Crăciun, dar uneori, când lăsa garda jos, sau prin jur nu mai era nimeni din familie, Vincent uita că nu mai era la modă să-ţi săruţi tatăl. În noaptea asta, Hardy avu noroc, închipuindu-şi că avea să fie una dintre ultimele ocazii pentru aşa ceva, îşi ţinu băiatul îmbrăţişat o fracţiune de secundă în plus.

— Bine, încearcă să dormi, Vin.

— O să încerc. Mersi, tată.

— Cu plăcere.

— Vrei să auzi o glumă?

Pe picior de plecare, Hardy îşi chemă în ajutor ultimele fărâme de răbdare.

— Una singură, zise el.

— Ce obţii când transformi un elefant într-o pisică?

— Nu ştiu.

— Nu, trebuie să încerci.

— Bine, încerc. Priveşte. Am ochii închişi. Numără în tăcere până la trei. Gata, renunţ. Ce?

— Chiar nu ştii? Un elefant într-o pisică? Gândeşte.

— Vin...

Se ridică în picioare.

— O pisică, rosti băiatul. Dacă transformi un elefant într-o pisică, obţii o pisică. Pricepi?

— Bună, rosti Hardy. Ar trebui să i-o spui şi unchiului Abe. I-ar plăcea la nebunie.

Din motive care îi scăpau, se plimbă de la un capăt la altul al casei de mai multe ori şi rearanjă elefanţii. Apoi se aşeză o vreme în living, până ce fii convins că Vincent adormise. Intră iarăşi în camera fetei, se aplecă peste pat şi apoi peste perne ca să desluşească contururile feţelor copiilor, calme şi împăcate în braţele somnului.

În cele din urmă urcă scara către dormitorul principal. Acolo verifică alarma şi descoperi că era fixată — iarăşi — la ora 4.30. Trebuia să stabilească o regulă în casă ca nimeni să nu se mai atingă de ceasul cu alarmă în afară de el şi de Frannie. Fixă alarma cu două ore mai târziu.

În pat, auzind alături respiraţia regulată a soţiei, Hardy se gândi la toate tipurile de comunicare non-verbală existente în casă, în familia sa. El şi Frannie cu elefanţii, temerile nerostite, dar supărătoare ale lui Beck, ultima glumă a lui Vincent ca o tentativă evidentă de a-şi mai reţine tatăl în cameră câteva secunde, deşi cu voce tare n-ar fi cerut niciodată aşa ceva. Dinamica relaţiilor interne părea să se fi

schimbat brusc, şi Hardy, cel puţin, se simţea plutind în derivă, mişcându-se printre ceilalţi cu un soi de conexiune gravitaţională, dar fără să existe ceva solid, ceva care să-i ţină laolaltă pe toţi.

Zăcea pe deplin treaz, ca un alter ego al fiului său, incapabil să adoarmă, în ciuda oboselii. Memoria lui adusese la suprafaţă o contradicţie care acum îl neliniştea. Ceva mai devreme în cursul zilei, Rebecca Simms luase în derâdere ideea că Tim Markham fusese ucis de cineva în spital. Considerase ideea ridicolă. Trebuia să fi fost un accident.

Sau omul murise pur şi simplu, căci, aşa cum îi amintise ea, „oamenii mai şi mor”. Însă până în această noapte, astfel de decese — posibile omucideri inexplicabile — deveniseră banale, o caracteristică a situaţiei de mai bine de un an de la Portola. Hardy vru să o sune pe femeie ca să clarifice poziţia ei — poate că el încălcase bariera culturală a spitalului, dincolo de care critica nu era tolerată, forţând-o pe ea să se gândească la ce era de neconceput, poveste care trezise la viaţă alte fantome ale trecutului.

Însă doar faptele legate de decese — dacă existau astfel de fapte şi dacă puteau fi dovedite — aveau implicaţii uluitoare, şi nu doar pentru clientul lui, deşi Kensing avea să se găsească în mijlocul oricărui uragan pe cale să se dezlănţuiască. Pentru Hardy ar fi însemnat mai multe ore de muncă, angajament mai profund, implicare tot mai mare; timp mai puţin alături de soţie, legături mai slabe cu copiii, interes mai mic faţă de rutina zilnică a gospodăriei.

Totodată, asta însemna că el se punea efectiv în calea răului. Dacă exista cineva, indiferent că era vorba de acest Rajan Bhutan sau de altcineva de la Portola, care ucisese de mai multe ori şi dacă Hardy se implica în dezvăluirea acestor crime, atunci avea să se implice în căutarea ucigaşului.

Se întoarse pe o parte şi poate că ar fi alunecat uşor într-un somn agitat, în care înota în ape agitate alături de câţiva

dintre rechinii lui Pico, care îi dădeau târcoale, se repezeau să-l muşte, se apropiau de el. Apoi ceva — vreun pocnet al casei sau un zgomot oarecare de afară — declanşă un val de adrenalină în el şi Hardy aruncă pătura şi se ridică drept în capul oaselor. Gâfâia.

Mişcarea o trezi pe Frannie,

— Dismas, ţi-e bine? Ce oră e?

— Mi-e bine. Mi-e bine.

Însă nu-i era deloc bine. Teama aceea nedefinită, dar apăsătoare descrisă de Rebecca Simms părea să-l cuprindă şi pe el. Chiar şi întunericul familiar din dormitor părea cumva sinistru, ca şi cum ceva pândea ascuns pe la colţurile lui.

Încercă să-şi alunge din minte imaginile socotindu-le drept ceea ce erau — şicane iraţionale ale minţii aflate în pragul unui coşmar. Însă imaginile persistau. În cele din urmă, simţindu-se ridicol, aprinse puţin lumina de pe noptieră.

Nimic, evident. Nimic.

Cu toate astea, dură destul de mult până ce respiraţia îi reveni la normal. Într-un târziu, se lăsă înapoi pe pernă şi se acoperi cu pătura. După un minut, se răsuci pe o parte, potrivindu-şi trupul după cel al nevestei lui.

Înainte ca imaginile de coşmar să-i reapară în minte, Hardy reuşi să cadă în braţele binefăcătoare ale somnului.

16

Kensing îşi termină vizita de dimineaţă la Secţia de terapie intensivă de la Portola şi se îndreptă spre oficiul asistentelor. Acolo îl aştepta administratorul spitalului, Michael Andreotti, un tip înalt şi subţire, care voia să discute în particular cu Kensing. Merseră împreună în tăcere de-a lungul unui coridor, apoi luară ascensorul până la parter, unde Andreotti îl conduse spre o sală de conferinţe goală de lângă biroul său din aripa administrativă. După ce intrară, Andreotti închise uşa în urma lor.

Kensing îşi făcuse deja o idee despre ce urma, dar întrebă oricum:

— Despre ce e vorba?

Între cei doi nu exista cine ştie ce simpatie, aşa că administratorul nu pierdu vremea cu amabilităţi.

— Mă tem că s-a decis în consiliul de administraţie să fii pus pe liber.

— Nu cred. Nu pot face asta. Am un contract.

Andreotti se aşteptase oarecum la un asemenea răspuns.

Avea nişte documente cu el, pe care i le dădu lui Kensing odată cu scrisoarea de concediere.

— Nu e decizia mea, doctore. Aşa cum am spus, a fost decizia consiliului.

Kensing pufni dispreţuitor.

— Consiliul. Adică Ross. Care îşi vede în sfârşit ocazia multaşteptată.

Andreotti nu simţi nevoia de a răspunde.

— Ce pretext a mai inventat de data asta?

— Totul este limpede explicat în scrisoare, dar se pare că sunt prea multe chestiuni care te implică pe dumneata în legătură cu moartea domnului Markham.

— Asta-i o tâmpenie. N-am avut nimic de-a face cu asta.

Colţurile gurii lui Andreotti se lăsară dezaprobator în jos.

— Nu acesta este argumentul consiliului. Este vorba de aparenţe.

Andreotti adoptase postura de birocrat. Putea fi la fel de bine un manechin de lemn. Se găsea acolo doar ca să livreze scrisoarea şi mesajul şi să aibă grijă ca voinţa consiliului să fie îndeplinită.

— Care aparenţe? Nu există aparenţe.

Andreotti îşi desfăcu larg braţele.

— Chestiunea mă depăşeşte, doctore. Dacă vrei să conteşti decizia, ţi-aş sugera să-l contactezi pe doctorul Ross. Între timp, nu mai ai voie să practici aici sau în clinică.

— Cum rămâne cu pacienţii mei? Trebuie să-i văd.

— Am programat alţi doctori să preia sarcinile dumitale.

— Începând de când?

— Mă tem că imediat.

— Te temi. Pun pariu că te temi. Temperamentul coleric al lui Kensing ieşi la iveală pentru o secundă. Ar trebui să te temi.

Andreotti se dădu cu un pas înapoi.

— Mă ameninţi?

Kensing fu tentat să joace mai dur şi să îl facă pe nemernic să simtă frica, dar odată cu vizita lui Glitsky din noaptea precedentă, începuse să-şi facă o imagine despre modul în care lucrurile puteau evolua în rău în cadrul acestei anchete şi a suspiciunii de crimă care plana asupra lui. Se opri în urma unui reflex autodefensiv.

— Este o mare greşeală, se mulţumi el să spună.

Uitându-se scurt la hârtiile din mâna lui, se răsuci pe călcâie şi ieşi din încăpere.

*

Încă nu se făcuse ora 9 dimineaţa. Furtuna de afară se potolise în sfârşit. Cerul era în curs de limpezire, devenind de un albastru profund şi fără nori.

Kensing revenise acasă şi stătea acum în livingul apartamentului. Se duse şi deschise o fereastră, lăsând aerul proaspăt de afară să năvălească înăuntru. Apoi se duse în bucătărie, unde Glitsky îl făcuse bucăţi în noaptea precedentă. Ceaşca de ceai a locotenentului zăcea încă în chiuvetă. Ceaşca făcea parte dintr-un set pe care Kensing îl moştenise de la părinţi după moartea tatălui său. Acum doctorul dădu distrat drumul la apă, apoi ridică cu atenţie obiectul fin de porţelan. Deasupra chiuvetei exista o altă fereastră. Kensing se opri brusc şi se holbă afară spre marginea de vest a oraşului, fără să vadă nimic din peisaj.

Strânse atât de tare ceaşca, încât aceasta i se sparse în mână.

Kensing îşi coborî privirea, cuprins de o furie rece. Sângele începu să i se prelingă din palmă şi să picure pe farfurioara albă de porţelan, rămasă în chiuvetă, printre cioburile sparte ale ceştii împrăştiate pe metalul chiuvetei.

Jeff Elliot avea numărul lui de telefon de acasă din perioada în care se ocupase de cazul bebeluşului Emily. Îl sună pe Kensing douăzeci de minute mai târziu. În ultima vreme dăduse târcoale pe la Parnassus în căutare de subiecte noi, aşa că auzise că fusese concediat în acea dimineaţă, probabil nu la multă vreme după ce însuşi Kensing primise vestea. Elliot îi propuse doctorului să-i povestească versiunea proprie a faptelor unui reporter care

acoperea subiectul de la un capăt la celălalt. Putea veni chiar atunci dacă Kensing avea o oră la dispoziţie.

Când ajunse, Elliot se duse cu scaunul cu rotile direct în bucătărie. Fusese acolo şi în timpul evenimentelor cu Emily şi ştia drumul. După ce ajunse în dreptul mesei, primul lucru pe care îl remarcă fu pansamentul de la mâna lui Kensing.

— Încercam să-mi tai încheieturile de disperare. Bănuiesc că am greşit ţinta. Doctorul râse fals şi oferi o explicaţie. Să nu apuci niciodată un cuţit de măcelar de lamă. S-ar crede că până acum ar fi trebuit să învăţ aşa ceva. Schimbă repede subiectul. Hei, apropo, mi-a plăcut articolul tău despre Ross. L-ai „citit”perfect pe individ.

Elliot dădu din cap.

— Nu voi înţelege niciodată ce l-a motivat să se facă doctor. Pare să-i pese de pacienţi la fel cum companiilor forestiere le pasă de pădurile ecuatoriale. Apoi trecu însă la subiect. Deci te-au dat în sfârşit afară?

În cele din urmă ajunseră la personalităţile de la Parnassus, la jucători. Elliot mărturisi că discutase multe cu asistentul executiv al lui Tim Markham, un tânăr amărât, care părea să fie următorul pe lista concediaţilor, pe nume Brendan Driscoll.

— Sigur, îl cunosc pe Brendan. Toată lumea îl ştie pe Brendan.

— Se pare că şi el te ştie pe tine. Aţi avut un schimb de replici dure la spital?

Kensing ridică din umeri.

— Nu voia să plece de la Terapie intensivă când Markham era acolo. Am fost obligat să-l dau afară. N-a fost prea încântat.

— Dar de ce era acolo dacă treaba lui e de secretar?

— Muşcă-ţi limba, Jeff. Brendan este asistent executiv şi n-ai voie să uiţi asta.

— Deci care e povestea lui? De ce e atât de pornit pe tine?

— Trebuie să fie vorba de vreun virus care circulă pe acolo. Mă surprinde că nu te-a infectat şi pe tine. Dar adevăratul răspuns este că Brendan este unul dintre acei secretari supereficienţi, asta-i tot. Viaţa lui înseamnă munca. A fost împreună cu Markham încă dinainte de venirea lui la Parnassus. Oricum, el aranja fiecare aspect al vieţii lui Markham. Inclusiv pe Ann, deşi nu spunea nimic public despre asta.

— Ann, soţia ta?

Kensing încuviinţă.

— *Ea...* trebuie să ştii că ea nu-l prea place. Dar Brendan este unul dintre oamenii care se identifică întru totul cu şeful lor, aşa ajung să creadă că ei înşişi nu pot comite greşeli. Eu l-aş lua, pe el şi tot ce spune, cu oarecare precauţie.

— Păi am vorbit cu el despre ce mă interesa. Dar ţi-ar putea face rău. Vrea ca toată lumea să afle cât de aproape a fost Markham de a te concedia şi cât de mari duşmani eraţi voi doi.

— Păi pe jumătate are dreptate, replică doctorul. Nu ne înţelegeam. Dar nu avea de gând să mă concedieze. De fapt, îmi ţinea chiar partea. Ştia ce îmi făcuse prin relaţia lui cu Ann. Dacă mă concedia, cum avea să apară în ochii tuturor? I-aş fi dat în judecată pe el şi compania lui pentru un miliard de dolari şi aş fi câştigat. Iar el ştia asta.

— Şi atunci ce era cu toate scrisorile alea ameninţătoare?

O ridicare din umeri.

— Markham o făcea pentru consiliul de administraţie, asta-i tot. Încerca să menţină costurile jos, să disciplineze doctorii rebeli ca mine, dar ei nu voiau să asculte. Mai ales eu, mă tem. Am o atitudine proastă. Nu sunt jucător de echipă. Dar Tim nu mă putea atinge.

— Dar situaţia s-a schimbat acum? Cu Ross la cârmă?

Kensing adoptă o expresie mai serioasă.

— Ross e o mare problemă. De fapt, ar trebui să-i spun avocatului meu că poate aduce ca argument puternic de

apărare că ar fi fost cea mai proastă idee să-l omor pe Markham dacă voiam să-mi păstrez slujba. Adevărul e că doar Markham stătea între mine şi Ross. Acum Markham a dispărut. Iar dacă ascult cu mare atenţie, pot auzi cum gheaţa începe să se crape sub picioarele mele.

Se auzi sunetul unei chei răsucite în broască, apoi o uşă se trânti în spatele lor. Kensing era pe jumătate ridicat în picioare când amândoi auziră o voce de femeie răsunând pe hol.

— Cuiva i-ar prinde tare bine un futai chiar acum. Oh!

În cadrul uşii de la bucătărie îşi făcu apariţia o femeie de treizeci şi ceva de ani, cu părul cârlionţat. Zărindu-l pe Elliot la masă, îşi duse mâna la gură într-un gest tipic de surpriză.

— Oh, la naiba!

Se întoarse spre Kensing cu o privire de „mi-a scăpat” în ochi, apoi ridică teatral mâinile în aer.

— Păi cred că e momentul potrivit pentru prezentări. Kensing ajunsese în picioare şi se îndreptă spre femeie. Judith, el e Jeff Elliot, de la *Chronicle.* Jeff, ea e Judith Cohn.

— Scuze, rosti femeia. Acum o să mă scurg prin podea de ruşine.

— O să trec peste asta, replică Elliot. Din când în când mi-ar prinde şi mie bine ce ai spus.

Curând, reieşi că femeia nu era nici ea o admiratoare a lui Ross.

— Nemernicul ăla! Nu te poate concedia aşa, pur şi simplu, zise ea, furioasă. Ar fi trebuit să rămâi acolo, pe baricade.

Kensing stătea iarăşi lângă chiuvetă şi scutură din cap.

— Andreotti chemase paza. Tipii păreau decişi să mă escorteze afară dacă nu voiam să plec de bunăvoie.

Cohn se ridică, se duse la intrarea în bucătărie, lovi peretele cu palma şi apoi se întoarse spre bărbaţi.

— Idioţii ăştia! Nu pot...

Elliot pocni brusc din degete şi o întrerupse.

— Judith Cohn? Eşti *acea* Judith Cohn?

Ea se opri, cu ochii scăpărând de furie.

— Cred că eu trebuie să fiu. Mai există vreo alta?

Însă Elliot nu clipi. Ca reporter, era obişnuit să pună întrebări care îi stinghereau pe oameni.

— Eşti Judith Cohn din cazul Lopez?

— Eu sunt, răspunse femeia cu furie reţinută. Diagnosticiana infamă. Poate şi ucigaşă de copii.

Kensing făcu un pas în faţă.

— Judith, rosti el. Haide.

Pe neaşteptate, furia păru să o părăsească pe femeie. Reveni la masa din bucătărie, trase un scaun şi se aşeză pe el.

— Chestia asta n-o să dispară niciodată, nu? Şi cred că ai dreptate, probabil că n-ar trebui să dispară.

— Nu tu ai fost de vină, zise Kensing.

— Hopa, interveni Elliot. Staţi aşa! Se lăsă pe spate pe scaunul său cu rotile, concentrându-şi privirea asupra celor doi doctori, pe rând. În cele din urmă, se opri asupra lui Cohn. Uite, îmi pare rău, pur şi simplu am făcut asocierea în minte cu numele tău. Nu am vrut să acuz pe cineva.

Expresia de pe chipul lui Cohn se aspri.

— Dar numele se asociază cu fapta, nu-i aşa?

— Nu s-a întâmplat chiar aşa demult, răspunse Elliot în chip de scuze. Sunt ziarist. Ţin minte numele. Se scărpină în barbă. Iar puştiul se numea Ramiro, nu-i aşa?

— Nu redeschidem povestea asta nenorocită, Jeff. Nu despre asta discutam.

Însă Cohn ridică mâna ca să-l oprească.

— E-n regulă, Eric. Aparţine trecutului de acum.

— Unui trecut nu prea îndepărtat. Markham cu siguranţă că n-a trecut peste poveste.

— Acum a trecut. În mod clar lui Cohn îi plăcea ideea. De fapt, poate că acum e momentul propice ca să spunem oamenilor care au fost faptele. Se întoarse către Elliot. Cunoşti în mare povestea, nu? Puştiul vine la Urgenţă cu

mama lui. Are febră, îl doare gâtul şi are o tăietură ciudată pe buză.

Elliot dădu din cap, amintindu-şi.

— Un alt doctor îl consultase cu vreo două zile înainte şi afirmase că puştiul se îmbolnăvise cu un virus.

Kensing interveni:

— Corect. Deci în noaptea aia Judith era la clinică, ocupată până peste cap cu bolnavi. Total depăşită de situaţie. Îl vede pe Ramiro şi îl trimite acasă cu nişte amoxicilină şi Tylenol.

— Iar două zile mai târziu, zise Elliot, puştiul e iarăşi la Urgenţă cu o boală care îi devora carnea.

Kensing dădu din cap.

— Fasciită necrozantă.

Elliot îşi amintea totul limpede acum. O astfel de boală însemna întotdeauna o ştire de senzaţie, iar când se întâmpla într-o comunitate mai mică, toată lumea înnebunea. Aşa că Elliot auzise de caz, ba chiar auzise zvonurile legate de presupusul rol jucat de Judith Cohn — printre mulţi alţii — în tragedie. În versiunea oficială, numele ei nu apărea, iar anchetele ulterioare desfăşurate de Elliot la spital fuseseră primite aşa cum se aşteptase — în limba de lemn tipică administraţiei, conform căreia doctorii de la Parnassus erau infailibili, iar deciziile administraţiei erau fără greş. Elliot nu scrisese niciodată despre asta pentru că mereu simţise că i se ascundea ceva.

Acum însă Cohn vorbea cu o voce încărcată de regrete:

— Au dreptate. Ar fi trebuit să recunosc semnele.

Kensing ridică din umeri.

— Poate că şi primul doctor care l-a văzut ar fi putut să le recunoască. Dar puştiul nu a murit din cauza diagnosticelor voastre.

— Cum adică, Eric? întrebă Elliot.

— Ce vreau să spun este că la fiecare pas al tratamentului, Parnassus a avut nevoie de prea mult timp ca să decidă ce îşi poate permite ca să-l salveze pe băiat.

Ramiro nu beneficia de asigurarea adecvată. Unul dintre formularele din fişa lui medicală avea o eroare. Oare testul ăsta era acoperit financiar? Punerea la aparatul cu oxigen era acoperită financiar? Cine avea să plătească? Kensing scutură furios din cap. Ca să nu mai lungesc povestea, spitalul s-a uitat mereu la mărunţişuri, fapt care a compromis tratamentul băiatului. În mod fatal.

Ochii lui Cohn deveniseră sticloşi. Amintirile încă o răscoleau. Elliot o întrebă cu blândeţe:

— Nu l-ai tratat deloc după vizita lui iniţială la clinică?

— Nu. Nu l-am mai văzut niciodată. Doar la înmormântare.

Kensing interveni:

— Dar l-a oprit chestia asta pe Markham ca să o scoată pe ea în evidenţă din rândul medicilor ca primă cauză de eşec al tratamentului?

— Aceeaşi impresie am avut şi eu, recunoscu Elliot. Însă nimeni nu vrea să vorbească oficial despre asta.

— Toată lumea a avut aceeaşi impresie, zise Kensing. Evident că, de fapt, Markham căuta un ţap ispăşitor. El însuşi devenise ţinta acuzaţiilor legate de ceea ce făceam noi acolo şi ce nu făceam. Arătând cu degetul spre Judith, el scăpa de presiuni. Din fericire, grupul medicilor a sărit în apărarea ei.

— Cel puţin, atât cât să nu-mi pierd slujba, adăugă ea cu amărăciune evidentă în glas. Singura mea consolare a fost că am văzut-o pe Luz, mama băiatului, la înmormântare. Părea să înţeleagă. Nu m-a învinuit. L-a învinuit pe Markham.

— Markham? se miră Elliot. De unde ştia ea de existenţa lui Markham?

Cohn în mod clar îşi zise că era o întrebare bună.

— Îţi aminteşti de articolul ăla pupincurist apărut în revista *San Francisco?* Găseai revista peste tot, aşa că biata femeie a venit cu băiatul ei bolnav la noi. Chipul fericit al lui

Markham şi cât de tare îi păsa lui de pacienţi. Femeia avea încă revista cu ea la înmormântare. Mi-a arătat-o.

— Şi vrei să ştii care este ironia? zise Kensing. Nici măcar Markham nu a fost de vină. De fapt, toate deciziile i-au aparţinut lui Ross. Ross este directorul medical. El decide în privinţa tratamentelor. Adevărul este că Ross este cel care l-a distrus pe băiat, şi nimeni nu pare să aibă habar.

Se lăsă tăcerea. După câteva minute, Elliot întrebă:

— Locuieşti aici, Judith?

— Stă uneori aici, răspunse repede Kensing, după care adăugă: De ce?

— Mă întrebam dacă a fost aici marţea trecută de dimineaţă.

Fu rândul lui Judith să întrebe:

— De ce?

Elliot simţi nevoia să le spună că în urma discuţiilor cu personalul spitalului şi a verificării arhivelor, descoperise că Eric întârziase mai bine de o oră la lucru în dimineaţa în care Markham fusese lovit cu maşina.

Kensing închise ochii, se frecă la tâmplă cu o mână, apoi se uită la Elliot.

— Nici măcar nu-mi amintesc chestia asta. Am întârziat? Şi ce ar însemna dacă am întârziat?

— Ar însemna că n-ai alibi pentru momentul accidentului de maşină. Elliot se întoarse către Judith. Iar tu ai putea furniza ora la care el a plecat la slujbă.

— E cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată! izbucni ea. Acum se crede că tot Eric a fost la volanul acelei maşini?

— Nimeni nu crede neapărat aşa ceva, ripostă Elliot. Doar că am auzit acest zvon, asta-i tot.

— Ce idioţi! rosti Judith.

— Ei bine, idioţi sau nu, replică Elliot, trebuie să iei în consideraţie ce ar putea spune alţi oameni.

— Cred că încep să resimt asta, zise Kensing.

— Marţi noapte am fost aici, zise Judith. Ajută la ceva?

— Mda, interveni Kensing, dar asta a însemnat miezul nopţii. Se întoarse către Jeff. Trecusem pe la familia Markham. Judith dormea când am ajuns acasă.

Cohn se mai gândi câteva clipe, apoi scuturǎ din cap.

— Hai să fim serioşi. Eşti medic, făcându-ţi munca obişnuită, ceea ce înseamnă că nu eşti un criminal. Eşti o persoană obişnuită, cu o carieră decentă. Pe neaşteptate, apare victima unui accident de maşină, cu mari şanse de a muri. Se află că tu o cunoşti pe această victimă. Nu doar atât, dar e vorba de cineva pe care îl urăşti suficient de mult ca să vrei să ucizi. Să ucizi! Şi taman bine victima ţi-e livrată ţie şi tu decizi într-o clipă de inspiraţie să îţi asumi acest risc enorm şi probabil inutil de a te asigura că moare exact în locul unde eşti primul suspect. Judith se îndreptă pe scaun, făcând o grimasă de dispreţ. Să fim serioşi!

— Doar că, din ce am auzit, cam asta se crede că s-a întâmplat în realitate, rosti Elliot cât se poate de serios.

Hardy avusese o dimineaţă groaznică. Dormise prost din pricina informaţiilor primite de la Rebecca Simms, care îi bântuiseră subconştientul. Persoane necunoscute şi decedate apăruseră în mai multe vise pe jumătate ţinute minte. Se dăduse jos din pat înainte de ora 6. După ce copiii plecaseră la şcoală, se abţinuse să-l sune pe Glitsky. Se plimbase singur timp de o oră, până la plajă şi înapoi, dar nu-şi făcuse încălzirea înainte, aşa că la sfârşit se simţi bătrân. Unul dintre clienţii lui Freeman parcase în spaţiul lui de sub clădire, iar până ce ajunsese să îşi ia maşina din locul unde o parcase pe stradă, primise deja un tichet de amendă. În cele din urmă, chiar înaintea prânzului, după o dimineaţă petrecută verificând facturi şi alte scrisori ignorate timp de o săptămână, şi înainte de pleca spre sediul *Chronicle,* sună la Omucideri, convins că locotenentul avea să fie plecat la prânz. Bănuiala i se adeveri. Norocul îl lovise din nou în acea zi — Glitsky era plecat.

Acum şedea pe un dulăpior scund din nişa repartizată ca birou lui Elliot la parterul clădirii *Chronicle.* Frustrarea faţă de lucrurile pe care nu le cunoştea despre clientul lui se manifesta prin tonul său plin de formalism.

— Mărturisesc că sunt oarecum surprins să aflu aşa de târziu că el are o prietenă. Am discutat ore întregi la telefon noaptea trecută. I-am cerut să-mi spună orice crede că e important în viaţa lui şi n-a pomenit nimic despre ea.

— Judith, zise Elliot. Drăguţă foc! Dar poate că nu e o relaţie importantă. Poate că e o relaţie modernă bazată doar pe sex, fără să-i lege şi altceva. N-ar fi groaznic?

— Oribil. Hardy era nedumerit. Ştii când s-au combinat?

— Nu. De ce?

— Pentru că ar fi bine de ştiut dacă tipa era de actualitate atunci când el şi Ann erau încă soţ şi soţie. Poate că plecarea soţiei nu i-a frânt deloc inima.

— Ar trebui să-l întrebi pe el.

— O s-o fac, dar ar fi minunat dacă mi-ar spune şi mie câte ceva. Nici măcar n-am ştiut că el a fost cel care a furnizat informaţii despre cazul fetiţei Emily.

— El a fost?

Elliot arboră o expresie nevinovată.

Însă Hardy nu trecuse pe la ziar ca să discute despre clientul lui. Voia să afle dacă Elliot auzise ceva zvonuri despre o serie de decese neaşteptate şi nejustificate de la Portola.

— Nu. Însă ideea şi potenţialul pentru un articol de senzaţie îl incitară imediat pe reporter. Cât de mare e seria asta?

— Nu ştiu. Sursa mea nu era sigură în privinţa detaliilor, şi nici măcar a faptelor ca atare. Însă părea suficient de cu capul pe umeri şi era în mod cert speriată.

— Şi ce a spus?

Hardy îi oferi o sinteză a discuţiei lui cu Rebecca Simms. Cam pe la jumătatea relatării, Elliot scoase un carneţel şi

începu să ia notiţe. După ce Hardy termină, reporterul spuse că ar vrea să discute cu femeia.

— Pot să o întreb, replică Hardy, dar am sentimentul că fie şi o simplă discuţie cu mine a agitat-o. E limpede că nimeni din administraţia spitalului nu vrea să-şi bage cineva nasul în treburile lor. Oamenii care vorbesc devin şomeri destul de repede.

— Bine, atunci ajută-mă. Unde să caut?

Rostiră amândoi acelaşi lucru simultan:

— Kensing.

Jeff închise uşa spaţiului său de lucru şi puse telefonul pe speaker. Kensing îi confirmă că Judith era încă acolo, dar lucrase în schimbul de noapte la clinică, aşa că acum dormea, în acest timp, el pierdea timpul prin casă, cu ferestrele deschise şi citind o carte. Era prima carte pe care o citea probabil de un an încoace. *Grant* de Max Byrd. O carte fantastică. Ţinuse minte cea mai bună expresie pe care o citise în viaţa lui.

— „Începe cu oribila lui mamă.” Nu e nemaipomenită?

Elliot fu de acord că era o expresie plastică. Însă îl sunase pentru că Dismas Hardy se găsea acolo, la el în birou, şi amândoi voiau să-i pună câteva întrebări. După ce Hardy îi relată şi lui discuţia cu Rebecca Simms despre decesele bizare din Portola, Kensing rămase tăcut suficient de multă vreme ca Elliot să-l întrebe dacă mai era pe fir.

— Mda. Mă gândesc. Apoi: Nu pot spune că ideea asta nu mi-a trecut şi mie prin minte. Dar oamenii *întotdeauna* mor la Terapie intensivă. În primul rând că ajung acolo în stare critică. Aşadar, ce întrebaţi voi, de fapt, este dacă au murit oameni care n-ar fi trebuit să moară, corect? Vorbim neoficial, Jeff? Nu-mi trebuie altă presă proastă în momentul de faţă.

— Bine. Sigur.

Jeff nu era nebun să fie de acord cu orice aşa de simplu, dar în circumstanţele date nu putea face altceva.

— Câtă vreme discutăm oficial, rosti Hardy, care nu mai avea altă intenţie decât să discute oficial cu clientul său, această conversaţie nu este una particulară. Ca să ştii.

— Bine. Deci ce sugerezi tu? Un soi de malpraxis pe scară largă? Sau ceva mai serios?

— Nu sugerez nimic, replică Hardy. Întreb doar dacă ţi s-a părut ceva bizar.

— Păi m-ar surprinde dacă s-au întocmit multe opt-zero-cinci. Cam până aici aş merge cu presupunerile.

— Ce-s astea? întrebă Hardy.

— Rapoarte către comitetul medical statal. Când un medic greşeşte suficient de mult ca administraţia să-i suspende privilegiile clinice mai mult de treizeci de zile, se presupune că respectivului i se întocmeşte un raport, un opt-zero-cinci, care e trimis la autoritatea statală. Totodată, administraţia trebuie să trimită raportul şi la Banca Naţională de Date a Practicienilor, o chestiune federală — iar raportul nu se şterge niciodată. Dacă ajungi în banca de date, te-ai fript pe vecie.

— Şi atunci de ce nu se raportează astfel de chestii? se interesă Hardy.

— Eşti avocat şi mă întrebi aşa ceva? Dacă eşti doctor şi cineva îţi întocmeşte raport, ce faci? Evident că îi dai în judecată pe nemernici. Dacă eşti un pacient care află că spitalul de care aparţii a angajat un doctor prost, dai în judecată spitalul. Toată lumea dă în judecată pe toată lumea.

Elliot nu mai putea rezista.

— Întotdeauna am presupus că voi, avocaţii, îndrăgiţi chestia asta, îi spuse el lui Hardy.

Însă Hardy auzise altceva.

— Eric, vrei să îmi spui că Portola are astfel de doctori, despre care *se ştie,* şi totuşi astfel de rapoarte nu sunt întocmite?

— Hai să-ţi răspund prin a spune că în cadrul personalului medical există angajaţi pe care eu, unul, nu i-aş alege ca medic personal.

— Şi atunci ce se întâmplă când un doctor o dă rău în bară? întrebă Hardy.

— Câteva lucruri. Mai întâi, poate ai observat că am menţionat magica suspendare pe treizeci de zile a privilegiilor clinice. În loc de asta, te trezeşti suspendat pe douăzeci şi nouă de zile. Rezultă că nu va exista vreun opt-zero-cinci, corect? Eşti încă în interiorul graniţelor. Şi nu vei apărea în Baza Naţională de Date.

— Există doctori de la Portola în baza asta de date? se interesă Jeff, mereu în căutarea intrigii. Cum aflu?

— Nu poţi, răspunse Kensing cu voce fermă. Publicul nu are acces la ea, din motive evidente. Deşi potenţialii angajatori au. În orice caz, există şi un alt motiv pentru care astfel de raportări nu apar. Un motiv probabil mult mai des întâlnit.

— Şi care ar fi acela? întrebă Hardy.

— Păi opt-zero-cinci se bazează pe evaluările colegilor.

— Alţi doctori, zise Elliot.

— Corect. Iar printre doctori, mai ales acum la Portola, există sentimentul că suntem cu toţii băgaţi în acelaşi rahat împreună, aşa că e mai bine să ne protejăm reciproc. Dacă vreunul dintre colegi nu ia deciziile medicale corecte, bun, avem o discuţie informală în care menţionăm standardele pe care cu toţii vrem să le respectăm. Dar suntem cu toţii apăsaţi de aceeaşi presiune financiară, lucrăm tot timpul prea mult, şi până la urmă ideea e că nu ne turnăm unii pe alţii.

— Niciodată? întrebă Hardy.

— Poate în cazul unor scăpări grosolane — mă refer la erori fatale, de neiertat — şi poate chiar la apariţia mai multor astfel de scăpări. Dar pentru orice lucru mai puţin grav, de la Portola n-ai să primeşti o evaluare cu

recomandarea opt-zero-cinci. Pun pariu că povestea este aproximativ aceeaşi la cele mai multe spitale din ţară.

Hardy şi Elliot se uitară unul la celălalt.

— Cum rămâne cu alte cauze de deces? întrebă Hardy. Poate decese provocate?

Kensing făcu o pauză.

— Cum adică, provocate?

— Cum ar fi deconectarea de la aparate înainte de vreme sau ceva de genul ăsta. Hardy se gândi un pic, apoi adăugă: Poate din cauza administrării de potasiu.

— Te referi la crimă, nu-i aşa? Nu era nevoie de nici un răspuns aici. Asta cred eu că se întâmplă în Portola?

— Asta crezi? se interesă Hardy.

— Doar în momentele de paranoia maximă.

Elliot interveni:

— Şi ai multe astfel de momente, Eric?

Kensing oftă cu glas tare.

— În Secţia de terapie intensivă mai exista un pacient în acelaşi timp cu Markham. Ştiaţi asta?

— Credeam că erau mai mulţi, zise Hardy.

— Adevărat. Voiam să spun că a fost un alt pacient care a murit.

— Cine?

Instinctul îi spunea lui Hardy că erau pe punctul de a descoperi ceva care să-i ajute.

— Se numea James Lector. Şaptezeci şi unu de ani, nu fumase niciodată. Făcuse nişte complicaţii după o operaţie pe cord deschis şi îl trecusem pe aparate de respiraţie artificială de câteva săptămâni, dar depăşise faza asta şi răspundea la tratament. Semnele vitale se îmbunătăţiseră. Mă gândeam chiar să îl mut din salon în câteva zile.

— Şi a murit? întrebă Hardy.

— Pur şi simplu. Fără motiv aparent. Pur şi simplu... s-a oprit.

— Nu voi dezvălui sursa, promise Elliot. Duc numele tău cu mine în mormânt.

Hardy îl ignoră.

— Deci în afară de acest om, Lector, zise el, câte alte decese bizare ai estima? Decese care nu pot fi explicate?

— De fapt, am început să le ţin socoteala din noiembrie anul trecut. Mi-am notat totul într-un jurnal personal.

Hardy şi Elliot aşteptau.

Kensing continuă:

— M-am gândit să văd dacă există un tipar. Poate să găsesc ceva cu care să-i ţin pe ăştia departe de mine.

Elliot îl întrebă de ce începuse să ţină socoteala.

— Nu ştiu precis. Acum, că mă întrebi, cred că voiam să am ceva la mână în cazul în care aveam să fiu concediat. Nu am crezut că există cineva care omoară bolnavi intenţionat, dar pierdeam pacienţi care ar fi trebuit să trăiască — precum puştiul Lopez, Jeff. Aşa că, dacă politicile fiscale afectau îngrijirea medicală, voiam să le dau în cap cu chestia asta. Mai mult sau mai puţin, am judecat că mizeria va da pe dinafară şi voiam să dispun de documente în acest sens.

De această dată, tăcerea dură o vreme. Într-un târziu, Hardy întrebă:

— Câţi au fost, Eric?

— Dacă nu luăm în calcul ziua de marţi... unsprezece.

17

Oricare ar fi fost specialitatea zilei la Lou the Greek, Hardy n-avea chef de aşa ceva. Spera să-şi poată doar vârî capul pe uşă ca să vadă dacă dădea de Wes Farrell.

N-avea noroc.

Fiind ora prânzului, localul era ticsit de oameni care mâncau şi beau. Pesemne munca în slujba legii provoca o sete teribilă. Îşi croi cu greu drum prin mulţime, trecu frecându-se de alţii pe lângă bar şi reuşi să dea un tur rapid al încăperii, schimbând din când în când câte o amabilitate cu vreun chip cunoscut. Dacă Farrell nu era acolo, nici el nu avea să rămână. Unul dintre motive era acela că nu voia să dea peste Glitsky.

Era încă supărat pe poliţist.

Când îl sunase pe Farrell la birou, Hardy avusese noroc să dea peste secretara lui, care îi spusese că şeful ei avea procese în instanţă întreaga zi. Nu era sigură dacă era vorba de instanţa locală, superioară sau federală, dar bănuia că era cea locală, ceea ce însemna Palatul de Justiţie. Aşa că Hardy îşi încercase norocul în pauza de prânz la localul lui Lou, iar bănuiala lui se dovedi corectă. Wes şedea într-un separeu din spate, de unde nu putea fi văzut de la uşa de intrare. În separeu se mai găsea o stacană imensă de bere şi doi indivizi care, îmbrăcaţi cu blugi şi haine de lucru, nu puteau impresiona nici un judecător cunoscut de Hardy.

Hardy se strecură alături de Wes şi-l întrebă pe acesta cum o mai ducea.

— Atât de bine, că noi doi ar trebui să fim gemeni.

Wes făcu prezentările. Cei doi companioni de la masă — Jason şi Jake — erau tată şi fiu, lucru pe care Hardy îl ghicise de cum se aşezase pe scaun. Băiatul, Jake, un tip de circa douăzeci de ani, era clientul lui Farrell. Sărbătoreau (de aici şi stacana de bere) faptul că ofiţerul care îl arestase pe Jake nu se prezentase la audierea preliminară din acea dimineaţă. Cum poliţistul era martorul principal al acuzării, procuratura renunţase la toate capetele de acuzare. Hardy era suficient de bine-crescut ca să nu întrebe în ce constau aceste acuzaţii.

Aşadar, acum amândoi insistau că Wes era un erou.

— Mereu a fost un erou pentru mine, fu Hardy de acord. De fapt, de-asta mă şi aflu acum aici. Se întoarse spre Wes. A apărut ceva important. Te pot răpi câteva minute? Vă supăraţi?

Totul era în regulă câtă vreme Wes lăsa berea la locul ei.

Îşi croiră drum către uşa laterală — mai puţină aglomeraţie de străbătut — şi ieşiră pe alee unde acum, la ora prânzului, gunoaiele din tomberoane se descompuneau în căldura plăcută a soarelui. Farrell clipi din ochi din pricina luminii, inspiră adânc şi se încruntă.

— Miroase ca şi cum cineva a murit prin preajmă. Care-i treaba?

Hardy îşi vârî mâna în buzunarul interior al hainei în timp ce se îndreptau spre Bryant şi spre un aer mai curat.

— Am aici o listă de nume şi eram curios dacă vreunul dintre ele ţi se pare cunoscut.

Farrell luă hârtia şi se uită la ea.

— Despre ce e vorba?

— Despre spitalul tău preferat.

Farrell se uită scurt la Hardy, apoi privi iarăşi lista. Hardy văzu cum ochii celuilalt se îngustează. Farrell se opri, apoi reveni la listă.

— Bine. Renunţ.

— Cineva cunoscut?

— Un nume. Marjorie Loring.

— E unul dintre clienţii în procesul tău împotriva companiei Parnassus, nu?

— Nu chiar. Copiii ei sunt. Ea a murit.

— Ştiu. La fel ca toţi ceilalţi de pe listă. I-au făcut autopsie?

Se opriseră la umbră în faţa unei clădiri de lângă intrarea spre restaurant. Farrell privi undeva, în depărtare, încercând să-şi amintească. Apoi clătină din cap.

— Întotdeauna se fac autopsii. Însă probabil cu asta n-au pierdut vremea. Ştiau cauza morţii.

— Care a fost...?

— Marele C. A fost încă unul dintre cazurile „ah”, ca în: „Ah, ar fi trebuit să ne uităm la chestia asta ceva mai devreme”.

— Dar când a murit? Pe neaşteptate?

— Nu se ştia cât va dura exact. Farrell îşi ţuguie buzele şi pe bărbie îi tresări un muşchi. Deşi, dacă îmi amintesc bine, lucrurile s-au petrecut destul de repede. O poveste de genul „Poate mai trăieşti trei luni, dacă nu o vei mierli în trei zile”.

— Trei zile?

— Nu, nu, era o figură de stil, una dintre slăbiciunile mele. Exagerez. Cred că a fost vorba de o săptămână sau două, ceva de genul ăsta.

— Şi ar fi trebuit să fie vorba de trei luni?

Farrell scutură din cap.

— Ştii cum se întâmplă, Diz. Pe dinafară erau trei luni, poate chiar şase. În realitate au fost mai puţine. Se întâmplă mereu. Poate că a fost chiar o binecuvântare.

Hardy putea accepta astfel de întâmplări. Dar nu şi dacă cineva încerca să îngroape adevărul.

— Crezi că familia doamnei Loring ar fi de acord cu o exhumare?

Cu tot preambulul, întrebarea îl şocă pe Farrell.

— Pentru ce?

— Pentru o autopsie completă.

— De ce? Crezi că a fost ucisă?

— Cred că e posibil.

Farrell îşi coborî privirea. Cu câţiva ani mai în vârstă decât Hardy şi un pic mai rotunjor, Wes obişnuia să arboreze o expresie uimită. Unii interpretau asta drept incompetenţă, dar Hardy îl cunoştea prea bine. Cu doi ani în urmă, pusese pe jar întreaga comunitate de oameni ai legii din oraş când îl apărase pe un alt avocat, un prieten personal acuzat că-şi omorâse soţia. Cazul fusese considerat de necâştigat chiar de eminenţe ale baroului precum David Freeman. Însă Farrell reuşise să obţină achitarea clientului său. Acum îi acorda lui Hardy întreaga lui atenţie.

— Ce e cu ceilalţi zece oameni de pe lista ta? Aceeaşi poveste?

Hardy nu voia să exagereze.

— Să spunem că ridică întrebări similare. Desigur că vreau să discut cu clientul meu înainte de a merge mai departe, dar după aceea...

Lăsă restul frazei neterminat.

Farrell se adăposti mai bine la umbra care se micşora.

— Data trecută când am discutat nu aveai un client, zise el.

— Acum am unul. Îl ştii pe Eric Kensing?

— Şi vrei să-l suni înainte ca eu să discut cu familia Loring pentru că...?

— Pentru că în cazul unora dintre numele de aici, răspunse Hardy, arătând spre listă, el era de gardă în spital când oamenii au murit. Înainte de a o dezgropa pe doamna Loring ca să aflu că nu s-a stins din pricina cancerului, m-aş simţi mai bine să ştiu că doctorul Kensing nu se afla taman la căpătâiul ei ca să-i ia pulsul când şi-a dat obştescul sfârşit.

Farrell admise că aşa ceva ar fi însemnat curat ghinion.

— Deci presupun că nu l-au arestat încă, nu?

— Cel puţin acum o jumătate de oră încă nu, dar situaţia se poate schimba chiar în timp ce noi vorbim.

Farrell îşi îngustă privirea.

— Te referi la Abe?

Hardy dădu din cap şi replică scurt:

— Pare a avea o fixaţie.

— Abe nu e tâmpit.

— Nu e, dar azi-noapte i-a luat o declaraţie lui Kensing, după care a plecat. Fără să-l aresteze. Cred că eu încerc de fapt să obţin pentru clientul meu mai mult timp. E posibil ca Abe să se lase purtat de entuziasm. Dacă Kensing este arestat sau pus sub acuzare, nu va mai lucra niciodată ca medic. Iar eu am amici care cred despre el că e un erou.

Wes chicoti şi făcu un gest cu degetul mare ridicat spre restaurant.

— Cowboy-ii ăia doi dinăuntru cred că *eu* sunt un erou. Asta nu înseamnă nimic. Apoi: A comis ceva băiatul tău?

— Mai devreme mi-a spus că nu.

Hardy nu insistă asupra subiectului.

Farrell îşi plimbă privirea dintr-o parte în alta. Cotitura pe care o luase conversaţia — faptul obiectiv al vinovăţiei sau nevinovăţiei unui client — ameninţa să încalce o regulă nescrisă printre avocaţii apărării. Brusc, Hardy îşi dădu seama de ce Farrell ridicase o asemenea problemă. Prietenul lui, pentru care câştigase o asemenea achitare spectaculoasă, şi în a cărui nevinovăţie Wes crezuse din tot sufletul, fusese, de fapt, vinovat.

— Dacă vrei să fii sigur, rosti el, ar fi mai bine să găseşti pe altcineva care a comis fapta.

Hardy schiţă un zâmbet.

— Bine, deci am să caut un vinovat. Dar acum apărarea mea se bazează pe descoperirea legăturii dintre cazul Markham şi aceşti pacienţi care mor înainte de vreme.

— Şi cum îţi propui să faci asta? Farrell părea sceptic. Cu siguranţă că Marjorie Loring n-ar putea... Se opri şi îşi schimbă expresia chipului. Poate că nu pricep eu, zise el. Să presupunem că urmaşii ei ne lasă să o dezgropăm, ceea ce e o presupunere hazardată. Strout e de acord cu autopsia, ceea ce iarăşi nu e un lucru sigur. Apoi se descoperă, să zicem, că femeia a fost ucisă de o doză de potasiu. Cum îl ajută asta pe clientul tău?

— Păi, la prima vedere, dacă el n-a fost acolo...

Farrell respinse ideea cu un gest.

— Bun. N-a fost acolo nici când Lincoln a fost împuşcat. Asta nu dovedeşte nimic în privinţa lui Markham. Şi, pe urmă, dacă n-a fost vorba de potasiu?

Hardy îşi pusese şi el aceste întrebări şi ajunsese la un răspuns parţial satisfăcător.

— Dacă vreun alt pacient de la Portola, fără legătură cu Markham, a fost ucis — mai ales dacă Kensing nu era acolo când s-a întâmplat — poate că asta îl va face pe unul ca Glitsky să se gândească la faptul că i-a scăpat ceva. Poate că va dori să capete mai multe răspunsuri înainte de a-l aresta pe Kensing. În acest moment, ca să fiu sincer, vorbesc mai degrabă de o amânare, dar n-am alte idei măreţe.

— Păi amânarea reprezintă întotdeauna o tactică foarte bună, dacă funcţionează. Era clar că Farrell încă nu era convins. Dar dacă omul tău a crezut că aceste decese sunt suspecte, de ce nu a cerut el însuşi o autopsie completă?

— I-am pus aceeaşi întrebare.

— Asta pen'că eşti un tip deştept. Şi ce-a răspuns?

— În esenţă, toate acele decese erau de aşteptat, şi din motive cunoscute. N-a fost vorba de oameni în floarea vârstei care mor subit. Erau oameni pe moarte care au şi murit. Doar că un pic mai devreme. La spital se efectuează necropsii. Cu toţii au murit din cauze naturale. Hardy ridică din umeri. În principiu, Kensing atribuie vina unei degradări generale a îngrijirii medicale de la Portola. Se apropie de

Farrell şi îi şopti conspirativ: Ascultă-mă bine, Wes. Ideea e că dacă Marjorie Loring a fost ucisă de cineva de la Portola, tu câştigi orice ar fi.

— Şi asta pentru că...?

Se opri pentru că înţelese brusc. Putea începe un proces năucitor în numele copiilor lui Marjorie Loring. Nu era nevoie de demonstrat neglijenţa sau malpraxisul. Putea începe să emită iarăşi facturi imediat. Dacă Marjorie Loring nu murise din cauze naturale, ci din pricina unei omucideri comise în spital, Wes putea lansa mai multe procese simultan fără prea multe eforturi.

— O să discut cu copiii ei, promise el. Să vedem ce putem face.

Treya îşi ridică privirea de la birou la ceasul de perete. Zâmbi larg şi se ridică de pe scaun

— Înălţimea Sa, Dismas Hardy, ora trei fix, chiar la ţanc. Clarence te aşteaptă, dar va veni peste câteva clipe, căci are pe cineva înăuntru. Vii de sus?

Sus însemna biroul lui Glitsky.

— Nu.

— Deci n-ai vorbit cu Abe?

— Nu încă. Frannie mi-a spus că m-a sunat ieri-seară, dar am ajuns târziu acasă.

— Chiar vrea să discute cu tine.

— Şi eu cu el, bineînţeles. Poate ne poţi aranja o întrevedere?

— Nu vine şi el acum? Ştiu că a fost cerut de Clarence.

Vestea nu-i căzu bine lui Hardy, dar, cu toate astea, zâmbi.

— Bine. Poate că mai bârfim şi noi după aceea.

Se aşeză şi aşteptă, conştient de starea de nervozitate şi de mânie de care continua să fie cuprins. Îşi petrecuse nenumărate ore acolo, în biroul procurorului — din vremurile când el însuşi fusese un tânăr asistent de procuror districtual şi până acum, când era avocat al

apărării. În peste nouăzeci la sută din orele petrecute, existase un conflict între el şi persoana aflată de cealaltă parte a uşii. De la numirea lui Jackman ca procuror districtual, situaţia se schimbase. Acum ştia că peste câteva minute avea să revină acolo unde îi era locul, pe banca apărării. Probabil că schimbarea avea să fie subtilă şi poate cordială, dar avea să existe, fără îndoială.

Uşa de la biroul lui Jackman se deschise. Înăuntru se găsea Marjorie Ash. Acum, se gândi Hardy, ar fi trebuit să se aştepte ca Jackman să o cheme şi pe ea. În definitiv, ea urma să instrumenteze cazul Parnassus din partea acuzării şi, după toate probabilităţile, şi cazul clientului lui Hardy.

— Diz, ce mai faci? rosti Jackman cu voce tunătoare. Intră, intră. Scuze că te-am făcut să aştepţi.

Hardy trecu prin cadrul uşii, tot un zâmbet.

— Dacă tu şi Marjorie nu aţi terminat, zise el ca să le ofere ocazia de a se scuza, nu vreau să vă zoresc. Sunt convins că eu şi Treya putem găsi o cale de a mai petrece câteva minute plăcute.

Jackman îi răspunse la zâmbet. Cu toţii continuau să fie prieteni.

— Marlene ar vrea să mai rămână puţin, dacă nu te deranjează. Voia să discute câteva lucruri cu tine. Treya ţi-a spus că l-am rugat şi pe Abe să treacă pe aici? A, iată-l!

Glitsky şi Hardy se aşezară în colţurile opuse ale canapelei — fără să schimbe vreo vorbă sau vreo privire. Marlene continuă să şadă pe scaunul ei, iar Jackman trase un alt scaun. Ca un cerc drăguţ de prieteni în jurul măsuţei de cafea.

Hardy trecu imediat la subiect:

— Înţeleg că, drept urmare a trecerii domnului Markham la stadiul de potenţială victimă a unei crime, aţi convenit să convocaţi un mare juriu. Aud că se va investiga nu doar moartea lui Markham, ci şi întreaga afacere Parnassus. De fapt, cred că a fost chiar ideea mea iniţială, înainte să moară cineva. Voiam doar să ştiţi cu toţii că nu mă aştept la

cine ştie ce mare recunoaştere publică a contribuţiei mele, deşi un bust în holul de jos sau o mică placă comemorativă la intrarea în restaurantul lui Lou m-ar bucura.

Glitsky spuse impasibil:

— Omul ăsta ştie să facă pe oricine doar din vorbe.

Lăsându-se pe spate, Hardy îşi întinse un braţ pe spătarul canapelei, într-o postură de relaxare pe care n-o simţea în realitate.

— Aşa cum subliniază prietenul meu Abe, cred cu fermitate în comunicare. Îi aruncă o privire plină de înţelesuri lui Glitsky, apoi se lăsă în faţă pe canapea. Am priceput ceea ce unii dintre voi ar vrea să se petreacă în continuare. Am discutat cu doctorul Kensing despre asta cam cu o oră în urmă. Mi-a spus că soţia lui pretinde acum că el a recunoscut că l-a omorât pe Markham. Hardy se întoarse în fine cu faţa spre Abe. Probabil că de-asta m-ai sunat, ca să mă informezi că-l vei aresta.

Glitsky nu răspunse.

Hardy continuă:

— Dar, evident, de vreme ce mi-ai interogat clientul fără a ţine cont de rugămintea mea explicită de a nu face asta, poate că erai pregătit să îmi dai şi un telefon doar de curtoazie.

Glitsky tresări. Cicatricea îi ieşi mai tare în evidenţă.

Hardy merse mai departe:

— Cred că singurul motiv pentru care clientul meu nu este încă la puşcărie este acela că ai decis să aştepţi până ce Clarence are să semneze mandatul. După expresiile celor din încăpere, Hardy deduse că lovise la fix. Dar nu de asta sunt aici, continuă el. Mă aflu aici ca să previn arestarea clientului meu.

— Mult noroc! pufni Glitsky.

— N-o să am nevoie de noroc. Dacă tot ce ai este povestea soţiei, atunci nu ai un caz cu care să te duci în faţa unui mare juriu. Trebuie să fi ştiut asta.

Marlene folosi momentul ca să intre în joc:

— După cum spune Abe, avem multe elemente, Dismas. Dacă individul a ucis cinci oameni, n-ar trebui să umble liber pe străzi.

— Marlene, te rog. Hai să nu ne insultăm reciproc inteligenţa. Doctorul Kensing nu avea absolut nici un motiv să facă rău familiei.

— Asta crezi tu, replică Glitsky.

Hardy se întoarse cu faţa spre el.

— Trebuie să presupun că ai descoperit tu vreun motiv?

Jackman îşi drese glasul şi răspunse în locul lui Glitsky:

— Diz, noi presupunem că omorurile în cazul Markham şi al familiei lui au legătură. Cred că eşti de acord cu o asemenea ipoteză de lucru, nu? Însă aşa ceva chiar nu e cine ştie ce mare scofală. Doctorul Kensing avea o mulţime de motive să-l ucidă pe Markham. Plus mijloace şi ocazii.

— Dar nu există dovezi, Clarence. Nu există dovezi palpabile. În cea mai mare parte e vorba de ceva motive.

— Nu face pe prostul, Diz, interveni Marlene. În primul rând, nu avem *ceva* motive, ci o *mulţime* de motive şi nimeni altcineva nu le are. În al doilea rând, ştim când a fost ucis domnul Markham, iar doctorul Kensing era chiar acolo. Mai mult, continuă ea cu calm, Markham a murit din pricina substanţelor injectate intravenos, iar clientul tău nu este un amărât de om de serviciu. Are acces la astfel de substanţe. Aşadar, avem motive, mijloace şi ocazie, iar în privinţa acestor fapte nu există nici cel mai mic dubiu.

Hardy se încăpăţână să repete mantra lui:

— Dar nu există dovezi fizice. Dovezi directe. Nimeni nu l-a văzut comiţând fapta şi nici o dovadă fizică nu arată că el ar fi făcut-o. Puteţi dovedi că *poate* a făcut-o, dar poate că n-a făcut-o, şi asta, nu-i nevoie să vă reamintesc, înseamnă îndoială.

— Soţia lui spune că el a recunoscut, mârâi Glitsky. Asta e o dovadă. Kensing i-a spus că l-a pompat cu rahat cu o zi înainte de autopsie, înainte să ştie cineva că a fost omorât. O, încă nu ai aflat amănuntul ăsta? Glitsky îşi drese glasul.

Te-am sunat noaptea trecută. Credeam că putem vorbi despre asta. Poate că n-ai primit mesajul.

— Ţi-am spus să nu-mi interoghezi clientul, ripostă Hardy. Poate că tu n-ai primit mesajul *meu.* Hardy se luptă să nu-şi piardă controlul. Nu aşa obţinea ceea ce dorea. Se întoarse către Ash. Deci soţia lui, care îl urăşte, spune că el l-a ucis pe amantul ei. Asta e? Nu-l veţi condamna niciodată cu aşa ceva.

Însă Ash rămase calmă.

— Cred că, împreună cu restul dovezilor, aş putea să o fac, Dismas.

— „Aş putea" nu este extraordinar de convingător, Marlene.

— Vrei să ne ajuţi să ne descurcăm mai bine, nu?

Glitsky vorbise pe un ton de gheaţă.

— De fapt, am o propunere care poate duce la aşa ceva, replică Hardy. Nu voi pretinde că doctorul Kensing nu reprezintă principala mea preocupare. Ştiu că sunteţi pe punctul de a-l aresta. La naiba, poate chiar aţi eliberat mandatul. Hardy aşteptă, dar nimeni nu recunoscu asta. Ceea ce însemna că poate nu era prea târziu. Inspiră scurt. Venise vremea distracţiei. O să fac un mic preambul, începu el.

— Surpriză!

Hardy îl ignoră pe Glitsky şi îşi îndreptă atenţia către Jackman.

— Uite ce e. Să spunem că îl arestezi pe Kensing şi îl învinuieşti de crimă. Abe l-ar putea aresta chiar azi. Sunt chiar de acord că declaraţia soţiei aproape ţi-ar aduce o punere sub acuzare dacă o aduci pe femeie în faţa marelui juriu. Oricum, va trebui să-mi dai descoperirile, evident.

Descoperirile includeau tot ce avea acuzarea — dovezi fizice, probe, mărturii, rapoarte ale poliţiei şi aşa mai departe. Apărarea avea dreptul să afle în întregime cazul acuzării. Era una dintre cele mai importante legi ale justiţiei, dar Hardy îşi spuse că nu era o idee rea să le

reamintească tuturor că, într-un fel sau altul, el avea să vadă toate probele de care dispunea acuzarea. Era un automatism.

— Însă nu l-aţi arestat încă, reluă el, şi nici nu l-aţi adus în faţa marelui juriu. Aşadar, încă nu e învinuit de nimic şi deci nu trebuie să-mi împărtăşiţi nimic.

— S-a terminat preambulul? întrebă Glitsky.

Hardy nici măcar nu luă în seamă întreruperea. Îşi ţinea privirea aţintită asupra lui Jackman.

— Ce propun eu este un schimb. Merse repede mai departe. Clarence, în realitate tu vrei să pui laba pe Parnassus. O ştii, o ştiu şi eu, o ştie toată lumea de aici. Vrei să afli unde e putregaiul şi să-l stârpeşti, dar trebuie să fii atent să nu-l stârpeşti prea rău ca să nu ucizi şi partea sănătoasă. Dacă Parnassus pică, oamenii cei mai loviţi vor fi angajaţii municipalităţii. Ar însemna veşti proaste pentru mulţi oameni de treabă, dar este cel mai prost scenariu politic pentru tine, Clarence, dacă vrei să-ţi păstrezi slujba şi să continui treaba bună pe care ai început-o.

Colţurile gurii lui Jackman se lăsară uşor în jos de neplăcere. Hardy îşi zise că mai avea foarte puţin până să-l scoată din sărite. Atinsese un punct sensibil, aşa cum şi sperase, de altfel.

— Bun. Şi cum se potriveşte clientul tău aici? întrebă procurorul.

— Se potriveşte pentru că totul este accesibil la Parnassus doar câtă vreme îl cauţi pe cel care le-a omorât şeful. Cu toţii se aşteaptă la asta de la tine. Ca atare, gulerele albe de acolo nu vor face mult tam-tam văzându-ţi oamenii căutând prin birouri, şi nu se vor apuca să ascundă dosare sau cine ştie ce altă obstrucţie or mai avea de gând să facă. Însă, din momentul în care îl arestezi pe Kensing, nu mai ai nici un pretext.

Se opri ca să-i lase pe ceilalţi să priceapă bine spusele lui, însă Marlene nu vru să aştepte.

— Cu tot respectul, Diz, spui doar tâmpenii. Marele juriu poate căuta oriunde vrea, oricând vrea. N-are nimic de-a face cu clientul tău.

— Nu te contrazic aici, Marlene. Îl puteţi aresta şi puteţi continua ancheta de la Parnassus. Aveţi tot dreptul. Şi totuşi... Se întoarse iarăşi către Jackman. Avem de-a face cu firma de asigurări de sănătate care are contract cu municipalitatea, care deja se zbate în pragul falimentului, are probleme de flux de lichidităţi, lipsă de moralitate, iar acum şi-a pierdut şi directorul general. Dacă se răspândeşte zvonul că încercaţi să închideţi acel loc...

— Dar nu asta este intenţia noastră, replică Marlene.

Însă Hardy scutură din cap.

— Nu contează. Dacă îl arestaţi pe Kensing şi apoi continuaţi ancheta, aşa o să arate totul. Ceea ce înseamnă că lucrurile o vor lua razna. Cunoaşteţi cu toţii oraşul bine. Totul se exagerează. Tot ce se întâmplă devine un capăt de ţară. Ce se va întâmpla când va apărea zvonul că o mulţime de funcţionari publici nu vor mai beneficia de asigurare medicală? Nu va fi deloc frumos.

Toate cele prezentate puteau fi adevărate, dar Glitsky nu era deloc convins.

— Şi noi vom evita această catastrofă dacă nu îl arestăm pe clientul tău?

— Doar până ce marele juriu îşi va face treaba. Să zicem treizeci de zile.

— Treizeci de zile! izbucni Glitsky, ca în pragul unei apoplexii. Ai înnebunit? Dacă l-a ucis pe Markham, iar probele mele spun că da, e foarte probabil să-i fi ucis şi întreaga familie. Nu-mi pasă dacă prin asta se dărâmă întregul guvern federal, dar individul trebuie să intre la răcoare.

Hardy se întoarse spre Ash.

— Cazul e slab, Marlene. Dacă îl arestaţi, ştiţi ce se va întâmpla. Parnassus se duce de râpă şi după asta, dacă doctorul câştigă la tribunal, şi voi vă veţi duce de râpă.

Cu toate argumentele prezentate, Jackman nu pierduse nimic din vedere.

— Ai menţionat un schimb, Diz. Ne ceri să-ţi acordăm treizeci de zile...

— Şi descoperirile voastre, adăugă Hardy.

Glitsky ridică mâinile în aer şi se ridică în picioare.

— Ce-ai zice şi de un şofer personal? Poate şi un maseur?

Hardy continuă să-l ignore.

Pe chipul procurorului se citea concentrarea.

— Bine, de dragul acestei discuţii, şi descoperirile...

— Nici o vorbă! Nu putem face aşa ceva, Clarence. Mă duc să-l arestez chiar acum, şi fără mandat.

Jackman inspiră adânc. Era mai înalt decât Glitsky cu vreo cinci centimetri şi cântărea cu vreo cincisprezece kilograme mai mult, dar acum diferenţa devenise şi mai vizibilă, când omul se controla atât de tare. Procurorul vorbi cu o voce profundă de bas, foarte autoritară:

— *Nu* vei face asta, locotenente! Inspiră încă o dată, apoi continuă pe ton de conversaţie: Ai avut destul timp înainte de asta ca să-l arestezi pe doctorul Kensing fără mandat, Abe. Tu eşti cel care m-a băgat în actul deciziei, iar acum aceasta îmi aparţine mie. Sper să fie clar pentru toată lumea.

Glitsky rămăsese fără grai. Privi nedumerit în jurul lui, ba chiar cu ostilitate. Jackman îl ignoră şi se întoarse spre Hardy.

— Treizeci de zile şi descoperirile contra a ce?

— Contra mărturiei lui în faţa marelui juriu.

Năuceală totală. Glitsky scutură din cap uluit de felul cum Hardy le irosise tuturor timpul pentru atât de puţin. Pe chipul lui Marlene se citea o reacţie similară. Chiar şi Jackman îşi încrucişă braţele la piept şi îşi lăsă capul într-o parte. Aştepta ca el să continue.

Hardy simţi că subiectul nu fusese închis.

— Uite ce e, Clarence, aşa cum stau lucrurile acum, când îl vei aduce pe Kensing în faţa juriului, o să-i spun să se

prevaleze de al cincilea amendament al Constituţiei. Vei fi norocos dacă vei putea scoate de la el cum îl cheamă. Aşa, o ai pe Marlene aici — se întoarse spre ea. Imaginaţi-vă. Îl aveţi pe principalul suspect de crimă răspunzând la orice întrebare a voastră fără avocatul lui acolo. Este visul oricărui procuror.

Însă Ash nu era convinsă.

— Nu e şi visul meu, Diz. Vei avea mai mult timp la dispoziţie ca să concepi o poveste, de care el se va agăţa. Se uită la şeful ei. Nu merge, domnule. În realitate nu ne oferă nimic.

— Ba da, Marlene. Ia gândeşte-te. Vă ofer opinia unui om din interior despre ce se întâmplă la Parnassus, exact ce aveţi nevoie.

— Oricum, putem face rost de ea, Diz.

— De unde? De la cine? Toţi ceilalţi care lucrează acolo îşi vor proteja fundurile sau îşi vor proteja şefii. Chiar şi ceilalţi doctori.

— Nu-i adevărat. Marele juriu îi va proteja, indiferent ce vor spune acolo. Tocmai pentru aşa ceva există juriul, Dismas. Ca oamenii să poată vorbi liber.

— Ai dreptate, Marlene, pentru asta este *menit* să fie. Dar nu întotdeauna lucrurile se petrec aşa. Nu vei găsi prea mulţi doctori care să vrea să te ajute în efortul tău de a elimina sursa salariilor lor. Dar şi chiar dacă vreţi doar să-l înhăţaţi pe clientul meu pentru cazul Markham, îl veţi avea la dispoziţie cât veţi dori. Fără obiecţii de relevanţă, fără alte obiecţii, o sesiune complet deschisă.

Marlene se uita fix la Hardy.

Glitsky se dusese la uşă şi se sprijinea de cadrul ei, ca o statuie îmbufnată.

— Şi dacă omoară din nou? întrebă el. Pe nevastă-sa, de pildă. Mi se face rău numai gândindu-mă. Ţie nu?

Jackman interveni între ei:

— Mie mi se pare că a avut toate ocaziile din lume să îşi omoare nevasta dacă aşa ar fi vrut, Abe.

— Dar acum, cu declaraţia ei, are şi mai multe motive.

— Atunci o protejăm, zise Jackman. Sau o mutăm de aici. Sau amândouă. Şi mi se pare că Dismas are dreptate oarecum. Fie şi numai din instinct de conservare, Kensing nu o să întreprindă nimic câtă vreme ştie că e suspectul nostru principal într-o altă crimă.

Hardy îşi dădea seama că într-o oarecare măsură Jackman îşi dovedea acum lipsa de experienţă. Criminalii rareori acţionau raţional. Numai că, îşi spuse el cu cinism, despre aşa ceva era vorba în politică. Cei lipsiţi de experienţă preluau controlul. Iar orice dezamăgire personală ar fi nutrit el, merita dacă prin asta clientul lui era pus la adăpost.

Jackman se întoarse din nou spre Glitsky.

— Eu şi Marlene am discutat exact despre aceleaşi lucruri înainte ca Dismas să ajungă aici. Am căzut amândoi de acord că ancheta în cazul Parnassus se va complica de îndată ce îl arestăm pe Markham. Am încercat amândoi să venim cu o strategie de abordare a problemei. Acum mi se pare că soluţia lui Diz are ceva noimă.

Cicatricea lui Glitsky se vedea acum precum o bucată de funie care îi tăia buzele.

— Individul e un criminal, Clarence.

Jackman nu avea chef să se lupte în privinţa asta. Îşi păstra raţionamentul şi calmul, dând răbdător din cap.

— Evident că e posibil. Dar aşa cum am spus aici, nu cred că e un pericol pentru comunitate. Nu vreau însă să tai orice posibilitate de a revizui o asemenea evaluare. Zilnic, dacă e nevoie. Între timp însă — se întoarse spre Hardy — sunt tentat, Diz, să accept evaluarea ta în privinţa Parnassus. Nu vreau să sperii pe nimeni de acolo. Nu...

Discursul fu întrerupt de sunetul uşii trântite în urma lui Glitsky, care ieşise ca o furtună.

Dincolo de libertatea clientului său şi de descoperirile făcute de procuratură, Hardy intenţionase iniţial să mai vină

cu o solicitare către procuratură. În mod normal, depindea de Jackman, şi, cerându-i acestuia permisiunea, Hardy ar fi putut continua mica şaradă jucată. Însă retragerea abruptă a lui Glitsky schimbase starea de spirit a celorlalţi, aşa că Hardy îşi spuse că a cere mai mult într-un asemenea moment însemna să-şi forţeze norocul.

Numai că problema rămânea valabilă, iar cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât părea să conteze mai puţin dacă cerea mai întâi permisiunea lui Jackman. Avea nevoie de un răspuns şi avea nevoie de el acum. Clientul lui nu scăpase de necazuri. Iar Hardy nu încălca teritoriul nimănui dacă vorbea direct cu John Strout. Dacă medicul legist descoperea ceva, oricum le-ar fi dat raportul lui Jackman şi lui Glitsky.

Hardy nu ascundea nimic — motive sau acţiuni. Sau cel puţin aşa se amăgea.

Ieşi prin uşa din spate a clădirii de-a lungul pasarelei acoperite care ducea spre închisoare în stânga şi spre morgă în dreapta. Aerul mirosea vag a apă sărată, dar şi a flori de la imensul centru comercial de după colţ. Hardy avea sentimentul că reuşise câteva lucruri în cursul acelei zile. După ce avea să termine cu Strout, trebuia să-şi aducă aminte să cumpere un buchet de flori pentru Frannie, şi chiar şi pentru fiică-sa. Era vineri seara. Sfârşitul de săptămână se prefigura plin de promisiuni, şi poate că el şi familia lui găseau ceva timp să petreacă împreună, dacă îşi dădeau silinţa.

Strout efectua o autopsie în acel moment, însă fata de la recepţie îi spuse lui Hardy că nu ar fi trebuit să mai dureze mult. Era dispus să aştepte? Hardy îi răspunse că da.

Biroul medicului legist — spre deosebire de morgă — însemna un muzeu veritabil de arme antice şi moderne, şi de instrumente de tortură. Întotdeauna un loc interesant de vizitat, încăperea nu era protejată cu nici un fel de mijloace de securitate. Toate obiectele bizare ale lui Strout se găseau în spaţiu deschis pentru a fi admirate, ţinute şi,

pentru cei cu inima tare, testate. Hardy îşi spuse că dacă vreunul dintre subordonaţii lui Strout se supăra vreodată, putea isca un adevărat masacru cu ceea ce se găsea acolo — putea înjunghia câţiva oameni cu săbii sau cuţite, putea arunca alţi oameni în aer cu grenade de mână şi putea împuşca restul cu panoplia de arme automate din arsenal.

Hardy se aşează pe canapeaua de lângă garotă şi se gândi la victoria reputată în biroul procurorului şi la şansele de succes ale următoarei lui mutări. Îşi propuse să-şi reamintească faptul că important era să-şi ţină clientul departe de puşcărie. Ştia că presiunea constantă exercitată de Glitsky, manipularea juriului de către Marlene şi comportamentul dificil şi imprevizibil al lui Kensing aveau darul de a face cele treizeci de zile promise de Jackman să se evapore precum ceaţa dimineţii. Hardy trebuia să aibă ceva mai mult la îndemână, în ciuda riscului ca tot ce avea de gând să propună să ducă, de fapt, la întărirea argumentelor acuzării împotriva clientului său.

Îşi dădu seama că situaţia ajunsese să semene cu un joc de noroc, iar asta îl deranja. Dar simţea că nu avea de ales. Laţul se strângea în jurul gâtului clientului său. Ceva din el îi spunea că riscul merita asumat. Dar dacă se înşela...

— Dacă vrei, pot petrece frânghia aia în jurul gâtului tău şi o pot strânge puţin. Mi s-a spus că are efecte excelente pentru libido. Strout se referea la garotă şi, mai mult de atât, la asfixia erotică şi intensitatea orgasmului care apărea în timpul spânzurării sau al altor forme de strangulare. Se pare că e la modă în ultimii ani, deşi după mine pur şi simplu nu merită efortul. Dar poate mă înşel. Multă lume pare să fi încercat. În fine, ce mai faci?

Cei doi sporovăiră pe teme banale câteva minute, în vreme ce Strout îşi verifica mesajele. După ce trecu în spatele biroului şi Hardy se mută pe un alt scaun, trecură la afaceri.

După ce Hardy termină, Strout se scărpină pe gât.

— Stai să pricep bine, zise el. Vii aici ca un cetăţean oarecare ca să-mi ceri să fac o autopsie unui alt pacient de la Portola care a murit în aceeaşi zi ca şi domnul Markham?

— Dacă nu cumva deja ai efectuat-o.

— Cum se numea subiectul?

— James Lector.

Strout scutură din cap.

— Nu, n-am făcut-o. Dar la spital se efectuează necropsia în mod automat. Ştiai?

— Şi nu ratează niciodată nimic, nu?

Era o observaţie pertinentă, şi Strout o acceptă cu un gest al mâinii.

— Cât de aproape a fost decesul de ora morţii lui Markham?

— În decurs de câteva minute.

— Dacă mă uit, ce să caut mai exact?

— Asta nu ştiu.

Strout îşi scoase ochelarii cu ramă de baga, suflă peste ei, apoi şi-i puse la loc. Medicul legist avea o faţă mobilă, care părea să se întindă simultan în mai multe direcţii.

— Poate nu pricep eu unde vrei să ajungi. Dacă spui că Glitsky crede că domnul Markham a fost omorât de clientul tău, atunci cum îl ajută pe acesta faptul că un alt cadavru se dovedeşte a fi fost injectat cu potasiu în aceeaşi zi?

— Nu-l ajută, fu Hardy de acord. Sper să nu fie potasiu.

Ce spera el în realitate era ca James Lector să fie cazul numărul doisprezece de deces inexplicabil. Nu l-ar fi scăpat pe Kensing, dar ar fi putut să-i uşureze întru câtva situaţia.

— Oricum, continuă el, nu ar fi mai bine să aflăm cu certitudine de ce a murit Lector?

— Întotdeauna, încuviinţă Strout. Se gândi câteva clipe. Şi de ce aş vrea eu să cer să se facă această autopsie din nou?

Hardy ridică din umeri.

— Ai hotărât că decesul lui Lector e suspect, de vreme ce a murit la doar câteva clipe după un alt om în acelaşi salon din acelaşi spital.

Medicul legist dădu din cap de două ori. Trase o grenadă de mână pe care o folosea drept contragreutate şi o rostogoli gânditor de câteva ori pe blocnotesul din faţa lui. Hardy urmări sfera mortală cum se răsuceşte şi încercă să nu se gândească ce s-ar fi întâmplat în cazul în care cuiul de siguranţă ar fi ieşit de la locul lui din greşeală.

În cele din urmă, Strout opri grenada din rostogolire. Îl măsură pe Hardy cu privirea pe deasupra ochelarilor.

— Îmi ascunzi ceva, declară el.

— Nu intenţionat. Pe cuvânt.

— Dacă fac asta — şi încă nu am promis, ţine cont —, atunci vreau să ştiu ce cauţi şi de ce.

Hardy îşi desfăcu palmele, dând de înţeles că nu ascundea nimic.

— Cred că există o mică şansă ca James Lector să fie ultimul dintr-o serie de omucideri petrecute la Portola. Afirmaţia îl făcu pe Strout să se aşeze mai bine pe scaun, şi pe Hardy să continue: Moartea lui Lector poate că a fost naturală sau nu, şi poate că a avut legătură cu moartea lui Tim Markham sau nu, concluzionă el. Cu siguranţă însă că, dacă Lector a fost ucis şi a murit din *altă* cauză decât Markham, atunci la Portola se petrec mult mai multe lucruri decât se poate vedea cu ochiul liber.

— Dar, repet, chestia asta nu l-ar ajuta prea mult pe clientul tău.

— Poate că nu, John, dar trebuie să descopăr alte dovezi de crimă înainte de a pretinde că nu a existat implicare din partea clientului meu. Nu-mi spune — îmi dau seama că asta nu dovedeşte că nu el l-a omorât pe Markham. Însă cel puţin este un început, iar eu am nevoie de un loc de unde să încep căutările.

Strout se gândea la toate implicaţiile afacerii.

— Ai permisiunea familiei lui Lector? întrebă el. Când sunt programate funeraliile?

— Nu, şi nu ştiu. Dacă ai cere o autopsie, nu am avea nevoie ca familia să... Ideea nu funcţiona, aşa că se opri. Ce e?

— Cred că am menţionat faptul că s-a efectuat deja o necropsie. Dacă s-a găsit o cauză a morţii cu care familia s-a împăcat şi vin eu să spun că vreau să mai cercetez o dată cadavrul, se va stârni agitaţie mare, atât la spital, cât şi în familie. Mai ales dacă funeraliile sunt mâine sau au fost, să zicem, de dimineaţă şi va trebui să deshumăm trupul.

Însă ceva din teoria aceasta îi stârnise interesul lui Strout. Dacă era cineva care omora în serie oameni într-un spital din San Francisco, atunci era treaba lui să cunoască detalii despre asta.

— Ce vreau să spun e că o putem face fără permisiunea cuiva dacă am un motiv destul de bun, iar eu nu sunt sigur de asta. Dar oricum am proceda, ar fi mai bine să cerem frumos şi să obţinem un acord din partea familiei.

— O să discut cu ei, promise Hardy.

— Atunci închei un târg cu tine, Diz. Dacă se dovedeşte că nu deranjează pe nimeni asemenea acţiune, atunci o facem. Dar dacă familia zice nu, va trebui să te duci la tribunal şi să convingi un judecător să semneze un ordin. N-o s-o fac pe cont propriu.

Hardy îşi zise că mai mult de atât nu putea obţine. Nu ezită nici o secundă.

— S-a făcut! replică el. Vei fi bucuros că accepţi, John. Zece contra unu că vei descoperi ceva.

Pe chipul lui Strout se aşternu o expresie vicleană.

— Zece contra unu, ei? Cât pui la bătaie?

Hardy se gândi câteva clipe.

— Merg cu o sută, zise el.

— O sută de biştari? Dacă pierzi, îmi datorezi o mie?

— Corect.

— Am încheiat târgul.

Strout întinse mâna şi Hardy ezită o secundă, apoi i-o strânse.

18

Era vineri după-amiază, cel mai bun moment să o facă.

Joanne îi anunţă cu vocea ei plăcută, de profesionistă. Evident că ea era la curent cu toate, după ce bătuse la maşină documentele, dar nu trăda prin nimic acest lucru. Vizavi de birou, la mica masă de conferinţă, se afla şi Costanza Eu, Cozzie pe scurt, directorul de Resurse Umane al companiei Parnassus. Întrunirea urma să fie şi trebuia să se desfăşoare ca la carte. Malachi Ross, care stătea la birou, nu se ridică în picioare când intră Driscoll.

— Brendan. Ross nici măcar nu se mai obosi să schiţeze un zâmbet de bun venit. Ia loc!

Driscoll se apropia de patruzeci de ani. Foarte pedant, purta o mustaţă îngrijit tunsă pe un chip neobişnuit de atrăgător şi întru câtva asimetric. Cu trupul lui puternic şi părul scurt şi închis la culoare, vopsit într-un blond discret la capete, Driscoll putea fi oricând luat drept un actor care întruchipa rolul unui director executiv tânăr şi cam ticălos în orice telenovelă. După cum arăta, nimeni n-ar fi spus că era doar un secretar sau — aşa cum îi spusese întotdeauna Markham — un asistent executiv. Astăzi el purta o cravată albastră şi un costum negru de afaceri. Abia făcuse un pas în biroul lui Ross, că aruncă o privire rapidă spre Cozzie şi îşi dădu seama despre ce era vorba.

Nu se aşeză pe scaunul lui preferat. În schimb, se apropie de el şi îşi puse mâinile pe spătar.

— Sperasem să am timp să fac ordine printre documentele lui Tim înainte de a se ajunge la asta, rosti el. Deşi, evident, înţeleg. Dar voi face tot ce voi putea în următoarele două săptămâni.

Ross schiţă o expresie de dezamăgire.

— Nu cred că va fi necesar, Brendan. Am decis, şi consiliul a fost de acord, că de mâine nu mai e nevoie de tine aici. Avea plicul gros pe birou în faţa lui. Îl ridică. Am inclus un cec în schimbul preavizului tău de două săptămâni, iar peste asta un bonus pe care cred că-l vei considera rezonabil. Datorită timpului îndelungat petrecut în firmă, precum şi a faptului că domnul Markham îţi aprecia în mod deosebit serviciile, consiliul a aprobat să-ţi plătească şapte luni salariu plin, încă cinci luni jumătate de salariu, şi, desigur, mai e fondul de pensie şi nişte scrisori de recomandare din partea mea şi a altor câtorva membri ai consiliului. Totodată, ai opţiunea de a te bucura în continuare de poliţa de asigurare medicală pentru angajaţi.

Driscoll rămase pironit locului. Pe chip i se citeau emoţiile amestecate. În cele din urmă, dădu din cap şi înghiţi în sec, acceptând faptul ca atare.

— Mulţumesc, doctore. E foarte generos din partea dumitale. Presupun că vei dori cheile, permisul meu de parcare şi aşa mai departe.

În vreme ce rostea cuvintele, îşi scoase portofelul, apoi îşi băgă mâna în buzunar. După ce depuse obiectele pe biroul lui Ross, rămase nemişcat preţ de câteva clipe. Într-un târziu, îşi drese glasul.

— Agenda lui de lucru în cea mai mare parte se află în computerul de la biroul meu, deşi există o copie incompletă în sertarul din dreapta sus al biroului. Nu am ajuns să-i sun încă pe toţi cei cu care avea întâlnire. Mai există nişte corespondenţă netrimisă şi cred că mai multe note interne. Dacă vreţi să trimiteţi pe cineva cu mine, voi fi fericit să tipăresc...

Însă Ross aruncă o privire, îndemnând-o pe Cozzie să intervină.

— Nu e nevoie, Brendan. Vom parcurge toate acele materiale în săptămânile care vin. Procedura standard spune că preferăm să te escortăm din clădire chiar după terminarea acestei întrevederi. Zâmbi cu căldura unei cobre. Înţelegem că procedura poate fi un pic dezamăgitoare, dar sunt convinsă că înţelegi că nu e vorba de nimic personal. Unii oameni... Lăsă fraza neterminată, apoi clătină din cap şi continuă: Conţinutul dulapului de lângă biroul tău, inclusiv puloverul şi alte bunuri personale, se găseşte deja în cutii afară. Cei de la securitate te vor ajuta cu ele.

Driscoll renunţă la atitudinea scorţoasă şi se întoarse spre Ross.

— Ce veţi face cu dosarele personale ale domnului Markham? A lăsat instrucţiuni foarte clare că ar trebui... În fine, ce ar trebui să fac dacă...

— O să ne ocupăm noi de ele, rosti Ross pe ton liniştitor. Nu-ţi face griji. Aşa cum ştii, domnul Markham a lăsat descrieri ale proiectelor lui şi instrucţiuni detaliate pentru consiliul de administraţie tocmai în eventualitatea unui astfel de eveniment tragic. Ross se ridică pe jumătate de pe scaun şi zâmbi. Voiam să-ţi mulţumesc din nou pentru loialitate şi discreţie. Iar acum, şi pentru cooperare.

Era o concediere, iar la semnul invizibil al lui Ross, Cozzie se ridică în picioare, înconjură masa şi îl ghidă pe Driscoll, în mod clar aflat în stare de şoc, spre uşă, spunându-i:

— Ce zi minunată ca să-ţi începi noua ta viaţă! Priveşte albastrul cerului pe fereastră. Nici nu-mi amintesc de când n-am mai văzut un cer aşa de limpede. Şi când te gândeşti ce furtună a fost în ultimele zile...

Concedierea lui Brendan Driscoll, acel şoarece nesuferit, fusese prima, chiar dacă minusculă, rază de soare din viaţa lui după moartea lui Markham. De îndată ce Cozzie ieşi din

biroul lui, Ross se ridică de la birou, se duse la bar şi îşi turnă o porţie generoasă şi vâscoasă de votcă din sticla de Skyy pe care o ţinea în congelator. Scena cu accente dramatice legată de concedierea lui Driscoll îi dispăru din minte în zece minute, în vreme ce îşi savura băutura. Joanne îl sună pe interior ca să-l anunţe că totul se terminase. Driscoll ieşise din clădire.

Ross părăsi biroul, îi spuse o glumă fără sare şi piper lui Joanne, apoi coti la dreapta pe coridorul mochetat. Geamurile înalte de la podea la tavan din stânga lui îl făceau să se simtă aproape ca şi cum mergea pe aer — golful scânteia dedesubt, în vreme ce podul Bay, deja aglomerat de trafic, părea atât de aproape, încât îl putea atinge. Se aşeză la fosta masă de lucru a lui Driscoll, din zona de recepţie a biroului lui Markham, copleşit de un sentiment ciudat de mulţumire, îşi dădu seama că peste două săptămâni Joanne avea să stea acolo, iar el se va fi mutat în apartamentul somptuos din spatele lui. Era momentul culminant al scării ierarhice alunecoase pe care se căţărase pe tot parcursul vieţii lui de adult.

La fiecare treaptă a scării, făcuse tot ce trebuia să facă pentru a ajunge acolo. Nu exista nici o îndoială — aşa cum afirmaseră cei din consiliul de administraţie — că el era cel mai bine înzestrat ca să se ocupe de diversele treburi de conducere. Iar acum, că amestecul şi ipocrizia lui Markham erau de domeniul trecutului, Ross credea că poate transforma întreaga afacere în câteva luni de zile. Problema era dacă reuşea să păstreze compania pe linia de plutire până atunci.

Îşi zise că era pregătit pentru aşa ceva. Avea idei. Trimiterea acelei facturi mai mari cu treisprezece milioane către municipalitate pentru depăşirea cheltuielilor pentru asigurările medicale fusese una dintre aceste idei, deşi fusese doar o măsură provizorie de stopare a hemoragiei financiare. Pe termen scurt, pusese municipalitatea pe jar.

Pe termen lung, planurile lui aveau să oprească hemoragia şi să readucă Parnassus într-o stare de sănătate financiară.

În vreme ce aştepta să se aprindă ecranul computerului, trase sertarele biroului lui Driscoll, unul câte unul, şi dădu satisfăcut din cap. Făcuseră o treabă bună luând totul de acolo. Se aştepta să găsească dosarele importante dincolo de uşa închisă a vechiului birou al lui Markham. Ross intenţiona să vină în weekend şi să citească cu grijă fiecare pagină a materialelor. Între timp, mai avea o oră la dispoziţie până la sfârşitul programului şi încă o oră după aceea până la întâlnirea de la cină, iar el voia să se asigure că în computerul lui Driscoll nu se găsea nimic incomod.

Cu multă vreme în urmă, înainte ca banii pentru companie să devină o problemă aşa de mare, Ross achiziţionase un sistem computerizat de ultimă generaţie, pe care continua să-l socotească una dintre cele mai înţelepte investiţii făcute de el. Programul personalizat de afaceri pe care îl comandase permitea accesul nelimitat la toate fişierele anumitor angajaţi, cum ar fi Cozzie şi el însuşi, cărora li se dăduseră ceea ce ei denumeau „privilegii de operator”. Prin aceasta, Departamentul de resurse umane al lui Ross ştia aproape tot ce se întâmpla. Rutinele de securitate ale programului puteau chiar socoti numărul de apăsări pe taste într-o oră, astfel încât departamentul cunoştea ce secretare erau utilizate mai puţin sau, mai precis, care erau leneşe pur şi simplu. În aceeaşi manieră, dacă un angajat petrecea prea mult timp pe internet, sau scria cine ştie ce scenariu sau scrisoare de amor în timpul de lucru, Cozzie afla despre asta la sfârşitul fiecărei săptămâni, când apăreau rapoartele. Împreună cu Ross trecea aceste rapoarte în revistă, iar apoi decideau care individ avea nevoie de o lecţie de disciplină, căci oricine era vinovat de ceva. Ross socotea asta un lucru minunat — legi care guvernau fiecare comportament, şi aplicarea lor selectivă împotriva oamenilor care intrau în dizgraţie.

Singurul care reuşise să păcălească sistemul fusese Brendan Driscoll, poate cel mai nesuferit individ din companie. Individul scria scrisori de amor, nuvele şi poezie la computerul lui, sau vizita site-uri porno pe internet. Când Markham era plecat în călătorii, vorbea uneori cu prietenii lui la telefon câte o jumătate de zi (căci şi sistemul de telefonie făcea, evident, parte din acelaşi sistem). Însă Driscoll scăpase de consecinţe pentru că Markham nu voise niciodată să-l dea afară.

Acum Ross şedea la terminalul acestui individ. Driscoll avea o parolă pentru fişierele personale, dar Ross dispunea de propria parolă de „operator privilegiat”, parolă care o depăşea ca putere pe cea a lui Driscoll. Îşi tastă propriile iniţiale şi parola, apoi apăru un al doilea director de fişiere pe ecran, moment în care Ross schiţă, inconştient, un rânjet victorios.

Hotelul Mandarin Oriental, unul dintre cele mai frumoase din San Francisco, avea un soi de opulenţă discretă pe care Ross Malachi o găsea încântătoare. Totodată, hotelul se găsea la distanţă mică de mers pe jos de biroul lui, iar o plimbare lejeră într-o astfel de seară minunată era şi mai plăcută decât de obicei. După ultimele zile înfiorătoare pe care le avusese — nu doar din cauza morţii lui Markham, ci şi a agitaţiei stârnite de informaţiile apărute în „CityTalk” —, simţea nevoia să se bucure de puţină linişte.

Anumite detalii despre Eric Kensing pe care le găsise în computerul lui Driscoll şi despre existenţa cărora nu ştiuse nimic îl mai alinaseră întru câtva. Exista acolo o adevărată corespondenţă despre soţia lui Kensing, Ann, răspunsurile lui Markham la ceea ce păreau să fie mesaje de şantaj emoţional (în cel mai bun caz) folosite de Kensing pentru a-şi menţine slujba, note interne, referinţe la plăţi în bani gheaţă, stipendii private, ultimatumuri. Uluitor! Tipărise toate documentele şi îi ceruse lui Joanne să le livreze procurorului districtual prin curier.

Tipărise şi alte câteva documente. Pe acestea le pusese în geanta lui şi ştersese originalele din computer.

Nancy şi fetele erau la Lake Tahoe în weekend. Îi spusese soţiei să-l roage pe pilotul lor, Darren, să le ducă acolo. El avea mult de lucru şi, după toate probabilităţile, programul infernal avea să continue în weekend şi în viitorul previzibil.

Îi spusese toate astea miercuri seara. Erau în dormitor amândoi şi se pregăteau să iasă la cină. Uşa dinspre hol era deschisă. Auzeau fetele afară, jucându-se cu Bette, doica lor. Nancy se bosumflase. Avea să-i ducă dorul cumplit de mult, mai ales *aşa.* Aruncând o privire spre uşa deschisă, cu vocile la nici zece metri depărtare, ea îşi desfăcuse fermoarul de la fustă şi şi-o dăduse jos, lăsând-o să cadă pe podea. Întorcându-se cu spatele la el, se aplecase şi îşi pusese coatele pe biroul vechi de scris, în stil italian, de la capul patului matrimonial. Peste umăr îi aruncase privirea ei de „Te provoc, avem două minute la dispoziţie” şi şoptise imperios:

— Mi-ar fi mai uşor să plec dacă mi-ai oferi ceva memorabil.

— Bună seara, domnule Ross, şi bine aţi revenit la Silks. Păreţi a fi într-o dispoziţie excelentă.

Ross ieşi din reverie şi zâmbi.

— Bună, Victor. Mă bucur să revin aici.

— Pe aici, rosti omul. Oaspetele dumneavoastră a ajuns deja de câteva minute.

Oaspetele era Ron Medras, un bărbat bine legat, atletic, de patruzeci şi ceva de ani, vicepreşedinte la Biosynth, o firmă care cu aproximativ opt ani în urmă era doar o făbricuţă de medicamente. Firma acţiona pe o nişă pe care şi-o croise singură, producând medicamente generice la preţuri mici, înlocuitoare de aspirină, Tylenol, siropuri contra răcelii şi gripei pentru copii şi antiinflamatoare. Cu opt ani în urmă, cuprinşi de frenezia megafuziunilor şi a achiziţiilor de companii, precum şi a exploziei preţurilor acţiunilor care se întindeau ca o pătură groasă peste Silicon

Valley, Medras şi alţi câţiva directori de la Biosynth deciseseră că vilele lor cu trei dormitoare din Mountain View sau Gilroy erau foarte bune, dar reşedinţele cu şase dormitoare din Atherton sau Los Altos Hill erau şi mai bune.

Cei de la Biosynth ştiau că pot produce cu uşurinţă echivalentul sau cvasiechivalentul produselor care aduceau miliarde şi miliarde de dolari unor mari companii precum Merck, Bristol-Myers Squibb, Pfizer. Ce le lipsea era marketingul, mai ales marketingul *agresiv* axat pe clienţii mari — spitale şi case de asigurări de sănătate. În loc de asta, compania îşi vindea majoritatea producţiei unor lanţuri de farmacii de mâna a doua. Situaţia avea să se schimbe.

În seara asta, Medras venise să vândă. Ross nu era nici pe departe cel mai mare client al lui, dar rămânea unul important. Asta se întâmpla deoarece exista mereu o oarecare rezistenţă la apariţia unui medicament nou pe piaţă, iar Ross se dovedise de nenumărate ori dornic să introducă noile produse Biosynth în nomenclatorul celor de la Parnassus aproape imediat ce acestea intrau în producţie. Un astfel de procedeu stârnea adesea un efect de bulgăre de zăpadă. San Francisco nu era o piaţă uriaşă, dar se bucura de o vizibilitate enormă. Prin asta, devenea foarte importantă pentru scopurile Biosynth. Când se ducea la companii de zece sau de douăzeci de ori mai mari ca Parnassus, Medras putea afirma: „Medicamentele sunt atât de bune, încât principalul furnizor de servicii medicale din San Francisco le-a trecut în nomenclator”. Fie impresionaţi, fie liniştiţi, alţi directori medicali se apucau în acel moment să cumpere.

Timp de zece sau cincisprezece minute, la un pahar de aperitiv, cei doi bărbaţi discutară despre Tim Markham, deplângându-i moartea. Îşi amintiră de momentele bune petrecute cu el şi îi lăudară viziunea, stilul de conducere şi personalitatea. Numai că într-o astfel de atmosferă, în faţă

cu un platou hors d'oeuvres încărcat poate cu cel mai bun sashimi din emisfera vestică, era greu să-ţi menţii o atitudine sobră. Când ospătarul îi dădu lui Medras să guste din sticla de Latour 1989 pe care o comandaseră la coastele de miel, cei doi trecuseră deja la subiecte mai plăcute. Petrecură o oră destinsă discutând despre jocul lor de golf, despre "jucăriile" noi pe care le achiziţionaseră (Medras tocmai cumpărase în leasing o nouă aeronavă Saratoga), despre ponturi şi oportunităţi de investiţii.

Lui Ross îi plăcea aroma de alune a lichiorului Frangelico, şi tocmai se bucura de al doilea pahar care îi însoţea cafeaua când Medras ajunse în fine la motivul adevărat al întâlnirii lor. Biosynth lucrase la un produs nou în ultimul an şi ceva. Păstrat în cel mai mare secret până în acel moment, produsul aştepta aprobarea FDA, iar Medras aflase din surse sigure că verdictul avea să fie pozitiv în circa o lună de zile. Compania reuşise să găsească o metodă care le permitea să fabrice insulină la o cincime din costurile curente de producţie.

Ross îşi lăsă paharul pe masă.

— O cincime, adică douăzeci la sută?

Medras dădu din cap, cu o lucire de lăcomie în ochi.

— Iar economiile le-am trece direct în contul tău.

Ross făcu repede calculele în minte.

— Un dolar doza? Asiguraţii pot acoperi singuri costul. Ar duce întreaga hardughie de pe roşu pe verde.

— Da. Şi noi credem la fel. Deşi, evident, există şi unele obstacole.

— Întotdeauna există.

Dar Ross ştia că dacă o firmă precum Parnassus se implica, multe dintre aceste obstacole puteau fi uşor depăşite. De pildă, era posibil ca plângerile legate de potenţialele efecte secundare să nu fie trimise mai departe guvernului. Iar dacă noua insulină ajungea în nomenclator, credibilitatea medicamentului putea creşte instantaneu.

— Voiam să-ţi dau de ştire despre asta, continuă Medras, pentru că agenţii noştri de vânzări vor începe să sune personalul medical de la tine peste două săptămâni. Ne-ar plăcea să trimitem destule mostre acolo, cu suficientă documentaţie ataşată, ca atunci când vom începe să vindem cu adevărat, oamenii să se obişnuiască întru câtva cu produsul, indiferent că e vorba de medici sau de pacienţi. Chestia asta este o realizare incredibilă, Malachi. De-a dreptul revoluţionară.

Ross îl credea, deşi nu era nevoie de aşa ceva. Era treaba FDA să verifice produsul. Iar dacă agenţia nu reuşea să-şi facă treaba, Ross nu se considera cu nimic dator să fie câinele de pază al autorităţilor.

Avea propria misiune, anume să demonstreze că medicina de calitate şi profitul nu sunt incompatibile. Relaţiile pe care el şi alţi directori medicali asemenea lui şi le făcuseră cu Biosynth şi alte companii asemănătoare ajutau la transformarea conceptului de sănătate globală în realitate. Insulina la cost mic reprezenta doar un exemplu din alte câteva sute. Dacă era nevoie, cineva trebuia să le impună oamenilor şi astfel de produse. Nu exista altă cale şi nici tâmpenii precum gratuităţi oferite fără scopuri ascunse.

După ce se asigură că noul său produs va apărea în nomenclatorul Parnassus de îndată ce va fi aprobat de către FDA, Medras achită nota de plată, îşi termină cafeaua şi îşi luă rămas-bun. După plecarea lui, Ross rămase la masă ca să-şi termine băutura. Încăperea devenea tot mai aglomerată pe măsură ce perechi sau grupuri de patru persoane bine îmbrăcate îşi făceau apariţia, aşa că Ross se lăsă pe spătarul scaunului ca să se bucure de priveliştea oferită de poziţia lui socială. Apoi se aplecă şi ridică geanta-diplomat din piele pe care i-o lăsase Medras. Îşi împinse scaunul înapoi câţiva centimetri, suficient cât să deschidă geanta în poală. Înăuntru se găseau trei pachete de bancnote de o sută, o cheie în formă de card de credit şi o

foaie cu antetul Biosynth pe care Medras scrisese numărul unei camere.

Cinci minute mai târziu şi la patruzeci şi două de etaje deasupra oraşului, Ross ducea geanta cu el în vreme ce ieşea din ascensor şi traversa pasarela închisă din sticlă care unea cele două turnuri ale complexului Mandarin Oriental. Se întunecase complet afară şi luminile oraşului scânteiau la mare distanţă sub el. Ross se oprea întotdeauna acolo, bucurându-se de senzaţia de vertij, de plutire deasupra tuturor.

Când ajunse la uşă, inseră cardul, ciocăni şi împinse uşa.

— Domnul Ross?

O voce dulce ca o muzică, educată şi rafinată. Goală, femeia apăru din dormitor. Era o tânără japoneză extrem de atrăgătoare. Privirea lui Ross se opri asupra unui mic tatuaj în formă de pumnal de deasupra sânului ei drept. Pumnalul era îndreptat în jos şi sfârşea cu vârful în dreptul sfârcului, străpuns de un mic inel de aur.

— Bună seara, rosti femeia, cu o mică plecăciune. Eu sunt Kumiko. Daţi-mi voie să vă ajut cu hainele.

19

Ceva ciudat se întâmpla iarăşi cu vremea — noaptea devenise aproape sufocantă.

Bracco şi Fisk stăteau în maşină în faţa casei lui Glitsky. Bracco era la volan; geamul din dreptul lui era lăsat complet, iar poliţistul îşi odihnea cotul pe marginea de metal. Bracco mesteca o scobitoare pe care o luase de pe tejgheaua unui fast-food de pe Clement, de unde cei doi îşi cumpăraseră de mâncare şi de băut.

Şi Fisk îşi coborâse geamul şi acum se foia pe scaun. Îşi sorbi ultima înghiţitură de suc.

— Nu vine. Ce tâmpenie!

Bracco îşi întoarse capul.

— Nu trebuie să rămâi. O să-i spun că ai fost obligat să te duci undeva. Poţi lua maşina. Ajung eu cumva acasă. Ai familie, Harlen. Şi el are. Va înţelege.

— De dimineaţă nu părea chiar aşa de înţelegător.

Era adevărat. Glitsky venise la biroul lui Fisk de îndată ce intrase în departament şi se oferise cu voce tare să-l transfere imediat la oricare alt departament dacă Fisk nu mai voia să rămână la Omucideri. Inspectorii care anchetau omoruri nu plecau devreme acasă. Înţelegea chestia asta şi inspectorul Fisk?

„Deşi acum, îşi zise Fisk, nu mai e deloc devreme.” Era ora nouă seara.

— Nu ne aşteaptă, Darrell. Nu-mi pasă ce ţi-a spus ţie. A plecat devreme de la birou, negru de supărare, iar acum

probabil că îşi petrece noaptea, dacă nu tot weekendul, în altă parte.

— Atunci du-te. Darrell scoase cheile din contact şi le aruncă în poala partenerului său. Dar eu rămân.

Fisk plesni cu palma în tabla portierei din dreptul lui.

— Ideea e că nu pot pleca singur. Dacă mergem amândoi, bine, spunem că am fost obosiţi. Dar dacă plec doar eu, şi tu încă eşti aici...

Lui Bracco îi mai rămăsese încă destul suc Dr. Pepper, aşa că acum îşi duse paiul la buze. După ce îl luă, înghiţi sorbitura şi zise:

— Mi-a spus să mă prezint zilnic la raport. Personal.

— Zău? Ei bine, el nu e aici, în caz că n-ai observat. Nu era la secţie când am venit noi. Nu se aşteaptă ca tu să stai după el pentru a-i da raportul. Este clar că a uitat cu totul de noi.

O ridicare din umeri.

— Poate.

Însă Fisk îşi continuă tirada:

— Şi dacă a murit, ce se va întâmpla? Te duci să-i dai raportul la mormânt? Să ştii că există şi excepţii de la reguli.

— Este prima zi, Harlen. Nu faci excepţii în prima zi când faci o treabă. De-astea le spune reguli. Se uită în oglinda retrovizoare şi zări nişte faruri cotind pe stradă. Vine cineva.

Fisk se răsuci pe scaun.

— Nu-i el.

— Pe cinci dolari că e.

— S-a făcut.

Furios din pricina a ceea ce el socotea uzurparea prerogativelor lui de a face arestări de către Jackman şi Ash, ca şi de jocul murdar practicat de Hardy pe socoteala lui, Glitsky nu mai avusese chef de lucru în acea zi. Se puteau duce cu toţii naibii.

Până să ajungă acasă, decisese să-şi ia şi tot weekendul liber. Îşi pusese pagerul şi telefonul mobil în noptiera de lângă pat, după care zărise biletul lui Oreil în care îi amintea că el şi Raney plecaseră după ore cu clubul de snowboarding ca o ultimă tentativă de a se mai distra pe pârtii înainte de venirea verii. Aşadar, rămăsese fără copii pe durata weekendului. Era cu adevărat liber.

Când ajunsese şi Treya acasă, o întrebase dacă avea chef de o noapte petrecută în oraş. Nu fusese nevoie să întrebe şi a doua oară. Se duseseră la un local cu specific marocan, unde mâncaseră cu degetele, aşezaţi pe podea, spălând totul cu ceai fierbinte şi dulce, turnat de ospătar direct de la înălţimea şoldului în cănile de pe jos, fără să verse o singură picătură de licoare. Un spectacol minunat.

Noaptea era atât de frumoasă, încât deciseseră să meargă pe jos până la Ocean Beach. Pe drumul de întoarcere, ceea ce simţiseră când se atinseră întâmplător îi făcu să-şi dorească să se întoarcă acasă.

Găsiră un loc de parcare liber la patru case distanţă de locuinţa lor, ceea ce îi făcu pe amândoi să se gândească la faptul că asta era noaptea lor norocoasă, totul mergând şnur pentru a le oferi lor un pic de linişte şi de intimitate. Glitsky o luă pe Treya pe după umăr, iar ea îşi petrecu braţul pe după şoldul lui.

— Nu te uita acum, zise Treya. Zărind doi bărbaţi care coborau din maşina lor şi se îndreptau spre ei. Să sperăm că sunt nişte golani care vor să ne jefuiască, şopti ea. Îi omorâm repede şi intrăm în casă.

— Sunt golani, aşa e, replică Glitsky în şoaptă. Apoi, un pic mai tare: Domnilor. Aţi ieşit la o plimbărică de seară?

— Ne-aţi cerut să ne prezentăm zilnic la raport, domnule, explică Bracco.

— Dacă nu e momentul potrivit...

Fisk lăsă clar să se înţeleagă că asta era şi părerea lui.

— Nu, este un moment minunat, Harlen.

— Un moment minunat! fu Treya de acord, dând din cap spre Fisk. Un moment magnific!

Glitsky o atinse pe braţ.

— Cred că nici unul din voi nu o cunoaşte pe soţia mea. Treya. Inspectorii Fisk şi Bracco.

— *Enchantée,* rosti ea cu un accent franţuzesc acceptabil. Zâmbetul care îi apăru pe chip părea sincer. Am auzit multe despre amândoi.

Pe de o parte, Glitsky era încântat că Darrel Bracco îi urmase cuvânt cu cuvânt instrucţiunile. Pe de alta, nu avea chef ca oamenii lui să capete obiceiul de a veni la el acasă. Acum însă nu mai avea ce să schimbe. Noaptea romantică alături de soţie continuă când ea i se aşeză alături pe canapea. Bracco şi Fisk stăteau pe scaune pe care şi le aduseseră din bucătăria mult prea mică.

— Deci e vorba de Parnassus? întrebă ea cu o voce plăcută. Deranjează pe cineva dacă stau şi eu?

Nu apăru nici o obiecţie.

Bracco scosese carneţelul pe masa de cafea din faţa lui. Se uită la însemnări.

— Am început cu spitalul. Ştiaţi că doctorul Kensing a întârziat la lucru marţi dimineaţă? O oră.

— Nu, răspunse Glitsky. Nu ştiu nimic despre ce a făcut Kensing în ziua aia. Dar de ce crezi că merită menţionat acest fapt?

— Maşina, răspunse Fisk. Unde era el în momentul accidentului?

— Accidentul iniţial? întrebă Glitsky. Cel cu Markham?

— Continuaţi să luaţi în consideraţie acea parte a crimei? întrebă Treya. Credeam că după descoperirea potasiului, aţi renunţat la idee.

De fapt, Glitsky acordase puţină atenţie accidentului, şi continua să-l intereseze la fel de puţin. Îşi dădu seama însă că tinerii din faţa lui erau calaţi pe subiect şi nu voia să le taie entuziasmul.

— În acest moment suntem deschişi pentru orice posibilitate, îi explică Glitsky soţiei sale în codul lor secret. Reveni la inspectori. Şi l-aţi întrebat pe Kensing unde a fost?

— Nu, domnule, răspunse Bracco. Noi înşine n-am mai discutat cu el, dar atunci când l-aţi interogat n-a menţionat deloc acest aspect. Este posibil să se fi gândit la el.

— Celorlalţi le-a spus că în acea dimineaţă a avut probleme cu maşina.

Iar maşini. Glitsky dădu oarecum indiferent din cap, convins în sinea lui că amândoi inspectorii puteau cerceta cât voiau această pistă, fără să ajungă la vreun rezultat.

— Dar când Markham a ajuns la Urgenţă? Cum era acolo? Aglomeraţie?

Bracco avea răspunsul pregătit.

— De fapt, era o dimineaţă destul de liniştită. Aveau un puşti care avea nevoie de copci la cap şi o doamnă care căzuse pe stradă şi îşi fracturase şoldul. Însă atunci când a apărut ambulanţa, cei doi fuseseră deja duşi în spate.

— În spate? se miră Glitsky.

— Mda. Există o sală de aşteptare cum intri, apoi, când te văd cei de acolo, te duc în spate într-o sală mare cu o mulţime de paturi mobile şi un oficiu medical — în mijloc, unde stau asistentele şi doctorii. Acolo l-au dus pe Markham imediat ce a ajuns la spital, după care l-au trimis la Chirurgie, aflată un pic mai încolo pe coridor.

— Sunt mai multe săli de operaţie pe etajul ăla, adăugă Fisk. Fiecare dintre ele dispune de o rezervă de potasiu şi de alte substanţe pentru urgenţe.

— Există potasiu şi în oficiul de lângă paturile mobile.

— Bine.

Toate bune, însă Glitsky dedusese deja că locul acela trebuia să fie plin cu rezerve de potasiu.

Ca şi înainte, cei doi inspectori strânseseră o mulţime de informaţii. Problema lor consta în a recunoaşte informaţiile

utile. Dacă voia să le obţină, Glitsky îşi dădu seama că trebuia să pună întrebările potrivite.

— Când l-au internat pe Markham, nevastă-sa era cu el?

Cei doi se priviră, ca şi cum ar fi căutat o confirmare unul la celălalt.

— Mda. Afară şi în timp ce se pregătea sala pentru operaţie. Timp de poate zece minute.

— Şi după aceea? Când el a intrat în operaţie?

O altă privire schimbată, apoi Bracco răspunse:

— Ea era în sala de aşteptare când s-a terminat operaţia, apoi s-a dus în sala de aşteptare de la Terapie intensivă.

— Bine, zise Glitsky. Dar a fost în vreun moment singură în oficiul asistentelor de lângă paturile mobile? La asta vreau să ajung. Îşi dădu seama că era imposibil ca inspectorii să fi pus o asemenea întrebare, aşa că trecu la alta. Cum suporta ea toată povestea? V-a spus careva?

Fisk preluă iniţiativa:

— Am vorbit cu ambele asistente care au fost acolo...

— Câte sunt de obicei într-un schimb? îl întrerupse Glitsky.

— Noaptea, două. Asta înseamnă de la zece seara la şase dimineaţa. Pe parcursul zilei sunt patru.

— Deci erau patru de gardă? Unde erau celelalte două?

Bracco sări în ajutorul partenerului său:

— Cu ceilalţi doi pacienţi, domnule. Din cauză că unul dintre medici întârziase în acea dimineaţă, a fost mai puţin personal la începutul schimbului. Au fost nevoite să pregătească o altă sală de operaţie pentru pacientul cu şoldul, iar o asistentă îl aştepta pe chirurg împreună cu pacienta acolo. Cealaltă stătea cu puştiul şi cu mama acestuia, şi cu doctorul care îi cosea rana.

— Bine.

Glitsky avu impresia că dispune în fine de tabloul complet. Doi doctori, patru asistente, trei pacienţi, doi însoţitori. Se întoarse către Fisk:

— Deci ai discutat cu asistentele lui Markham despre modul cum se purta soţia lui? Apropo, bărbaţi sau femei? Asistentele?

— Ambele femei, răspunse Fisk. Şi da, domnule, le-am întrebat pe amândouă cum se purta ea.

Glitsky continua să aştepte.

Treya îşi dădu seama de nerăbdarea soţului ei şi întrebă politicos:

— Şi care era starea ei, inspectore?

— Distrusă, răspunse Fisk. Foarte supărată. Aproape incapabilă să vorbească.

— Ambele asistente au spus asta?

— Da, domnule. Au căzut perfect de acord.

— Plângea?

— Da, domnule. Le-am întrebat anume acest amănunt. Plângea în tăcere din când în când.

Glitsky tăcu. După ce ascultase cu atenţie conversaţia şi îşi consultase notiţele, Bracco decise să mai adauge ceva:

— Şi eu am discutat cu una din asistente, domnule. O femeie pe nume Debra Muller. Ea a stat cu doamna Markham atunci când l-au dus pe Markham în sala de operaţie şi apoi înapoi în sala de aşteptare, unde femeia — Muller — a ţinut-o câteva minute de mână pe doamna Markham. În fine, Muller tot folosea expresia „şocată rău”. Doamna Markham tot repeta lucruri precum: „Nu-l pot lăsa să moară. Nu-l vor lăsa să moară, nu?”

Glitsky se gândea la mai multe lucruri: în primul rând, evident că doamna Markham putea fi o actriţă bună, dar după cum reacţionase nu părea să fie genul de persoană care intenţiona să-şi ucidă soţul peste câteva ore. În al doilea rând, dacă asistenta Muller o însoţise de la zona paturilor mobile la sala de operaţie şi înapoi, atunci ea nu fusese nici o clipă singură ca să înşface o doză de potasiu din oficiul aflat în mijlocul încăperii. Însă Glitsky voia să fie sigur.

— Deci ea n-a aşteptat în zona paturilor mobile?

— Nu, domnule. Afară, în sala de aşteptare, apoi sus, lângă Terapie intensivă.

— Bine, zise Glitsky. Să mergem mai departe. Cât a stat Markham în operaţie?

Fisk aruncă o privire recunoscătoare spre Bracco, care nu numai că îşi luase notiţe, dar se dovedeau şi valoroase.

— Puţin sub două ore, zise Darrel, care merse mai departe: Iar când a ieşit şi a fost dus la Terapie intensivă, acolo se găseau şi câţiva membri din conducerea Parnassus. Malachi Ross, directorul medical. Asistentul lui Markham, un tip pe nume Brendan Driscoll, care în mod clar a avut o dispută cu doctorul Kensing.

— Despre ce?

— Accesul la şeful lui.

— Markham? Era inconştient, nu? Şi-a recăpătat cunoştinţa vreo clipă?

— Nu, domnule.

— Şi atunci de ce voia să-l vadă? Acest Driscoll.

— Nimeni nu pare să ştie. Dezamăgirea lui Bracco la aflarea acestui amănunt era evidentă. Şi totuşi, tipul a intrat.

Glitsky se aplecă în faţă.

— Driscoll? A fost la Terapie intensivă? Cât timp?

— Din nou, nimeni nu ştie sigur, răspunse Bracco. Dar când Kensing l-a găsit acolo...

— Vrei să-mi spui că a fost singur?

— Da, domnule. În mod cert. Iar când l-a descoperit acolo, Kensing a făcut ca trenul în gară şi l-a dat în şuturi afară.

Glitsky replică exagerat de calm:

— Nu cred că „a face ca trenul în gară” este o expresie corectă, Darrel. Vrei să spui că Driscoll şi Kensing s-au certat?

— Nu mult, dar violent. Kensing l-a dat afară la propriu.

— Din secţie? Din spital?

— Nu. Doar din secţie. De la Terapie intensivă. Dar Driscoll a continuat să rămână prin preajmă până când Markham a murit.

— Oamenii îl ţin minte?

— Da. Se pierduse cu totul. Plângea ca un copil.

— Bine. Şi care a fost sursa ta pentru aceste ultime informaţii? Asistentele de la sala de operaţii?

— Nu, răspunse Fisk. Există un alt oficiu al asistentelor lângă Terapie intensivă.

— Am numele lor, adăugă Bracco. Sunt cel puţin douăsprezece asistente la Terapie intensivă, în trei schimburi, câte două pe schimb, dar funcţionează în sistemul două săptămâni la lucru, două săptămâni liber. Evident că munca acolo este destul de intensă.

— De aici şi numele, comentă Treya sec.

Glitsky îi mângâie mâna. Merse mai departe.

— Dar voi vreţi să-mi spuneţi că, în ciuda atâtor oameni, uneori sala de Terapie intensivă e pustie, nu? Cu excepţia pacienţilor?

— Corect. Bracco nu se mai uita la însemnări şi vorbea din memorie. Toţi pacienţii sunt monitorizaţi pentru ritmul cardiac, tensiune arterială şi funcţionarea rinichilor şi cine ştie pentru mai ce. Doctorii şi asistentele fac vizite în mod regulat, dar nici o asistentă nu stă permanent acolo. Au şi alte treburi — aprovizionare, birocraţie, pauze de odihnă.

Glitsky se gândi la asta.

— Din oficiul lor văd cine intră şi cine iese de la Terapie intensivă?

— Desigur, dacă sunt atente. E chiar alături.

— Deci cine a intrat şi a ieşit?

Bracco întoarse o pagină sau două din carneţel şi citi:

— Pe lângă Kensing, alţi doi doctori, Cohn şi Waltrip. Apoi ambele asistente — am notat undeva numele lor...

— E-n regulă. Mergi mai departe.

— Apoi Driscoll, Ross, trei membri de familie ai unui alt pacient de acolo. Veniseră pentru orele de vizită de dimineaţă. Le-aş putea obţine numele.

— Poate mai târziu, Darrel, dacă vom avea nevoie. Ai aflat la ce oră a murit Markham?

Bracco era iarăşi pregătit.

— La douăsprezece şi patruzeci şi cinci, plus minus câteva minute.

— Deci Markham a stat la Terapie intensivă cam patru ore?

— Cam aşa ceva. Poate mai puţin.

Un alt gând îi trecu lui Glitsky prin minte.

— A intrat şi Ross acolo? De ce?

— Nu ştiu, răspunse Bracco.

— Dar e şi el doctor, să ştiţi, adăugă Fisk. El conduce locul ăla. A fost acolo cu Kensing de îndată ce l-au adus de la sala de operaţii.

După câteva clipe de gândire, Glitsky dădu din cap.

— Bine. Asta-i tot?

Bracco răsfoi câteva pagini, apoi îşi ridică privirea şi se uită la Glitsky şi la Treya. Îşi dădu capul pe spate şi încuviinţă.

— Pentru ziua de astăzi, domnule. Apoi adăugă: Îmi pare rău că v-am deranjat seara.

— Nu fi caraghios! ripostă imediat Treya, ridicându-se în picioare. După care le făcu în glumă cu degetul. Doar să nu mai repetaţi isprava.

Glitsky o imită şi se ridică în picioare.

— Să munceşti până seara târziu este o îndatorire de serviciu.

Vroise să facă o simplă afirmaţie, dar imediat ce rosti cuvintele îşi dădu seama după expresia lui Fisk că acesta luase totul ca pe o altă aluzie la greşelile lor.

Ceea ce nu era corect. Cei doi inspectori, deşi lipsiţi de experienţă, făcuseră în sfârşit o muncă adevărată de investigaţie. Stătuseră până târziu ca să-i dea lui raportul.

Încercau din răsputeri să-l mulţumească. Avuseseră o zi lungă. Glitsky ştia că o vorbă bună n-avea să le dăuneze. Încercă să strecoare un strop de entuziasm în voce:

— Aţi muncit bine, băieţi! Zău. Ţineţi-o tot aşa! Încă un lucru, totuşi. Mâine-dimineaţă asiguraţi-vă că duceţi înregistrările audio la transcriere, la prima oră. Vreau să trec totul în arhiva oficială.

Cei doi tineri încremeniră şi schimbară o privire îngrijorată.

Glitsky îşi dădu imediat seama.

— Aţi *înregistrat* interviurile, nu-i aşa?

*

Hardy îşi aminti să cumpere flori. Două buchete frumoase. Trandafiri mici roz pentru fiică şi trandafiri mari şi roşii pentru soţie. Buchetele se aflau pe scaunul pasagerului în vreme ce el se învârtea căutând un loc de parcare pe lângă casă. Nu credea că Frannie şi Beck le vor aprecia prea mult, căci probabil dormeau amândouă.

Era douăsprezece fără zece.

Plecase cu moralul ridicat din biroul lui Strout. Ieşise în noaptea plăcută inspirând aerul plin de miresme şi copleşit de un sentiment de împlinire. Făcuse o înţelegere excelentă pentru clientul lui cu Jackman şi îl convinsese pe medicul legist să-i facă autopsia lui James Lector de îndată ce obţinea acordul familiei defunctului. O sunase pe Frannie pe telefonul mobil ca s-o anunţe că nu credea că avea să-i ia mai mult de o oră înainte de a ajunge acasă. Poate că pe drum cumpăra nişte somon proaspăt ca să facă primul grătar din an.

Ajuns înapoi la birou, constatase că norocul nu-l părăsise. Anunţul despre moartea lui Lector apăruse în ediţia *Chronicle* din ziua precedentă, şi tot de acolo aflase şi numele rudelor apropiate, pe care Hardy le găsi în cartea

de telefoane. Îl sunase pe fiul cel mare, Clark, care locuia în Arguello, la jumătatea distanţei până acasă la Hardy. Stabilise să se vadă imediat cu omul, la locuinţa acestuia. Pe robotul telefonic nu descoperise decât un mesaj — Pico, cu trista veste că Francis, rechinul, nu supravieţuise până la urmă. Îi telefonase în ideea că poate Hardy voia să ştie despre asta.

Nici măcar această veste nu reuşise să-l facă să-şi piardă buna dispoziţie. De fapt, fusese pe jumătate tentat să-l sune înapoi la Steinhart şi să-l invite împreună cu familia la grătar, ca să-l mai înveselească puţin. Apoi îşi amintise că procedase cam în aceeaşi manieră cu Moses şi Susan cu o seară în urmă, şi se abţinu. Poate că în seara asta era mai bine ca totul să rămână în familie.

Dar după prima jumătate de oră petrecută cu soţii Clark şi Patti Lector, precum şi cu Ellen, văduva lui James, o sunase iarăşi pe Frannie ca să-i spună că îi părea rău, dar lucrurile puteau dura ceva mai mult. Familia Lector nu privea cu ochi buni o autopsie. Îl aştepta o muncă dură şi îndelungată de convingere. Voia să ajungă cât mai repede acasă, dar poate că era mai bine ca ea să nu-l aştepte şi pe el cu cina. Când ea îi răspunsese că era în regulă, în vocea ei nu sesizase nici mânie şi nici măcar dezamăgire. Singurul lucru pe care Hardy crezuse că îl simte era o oboseală viscerală, iar din anumite puncte de vedere chestia asta îl deranja mai mult decât dacă ea i-ar fi făcut vreun reproş.

Găsi în sfârşit un spaţiu liber la trei străzi distanţă de casa lui. Cu buchetele într-o mână, se chinui să descuie poarta, apoi o închise în urma lui şi traversă aleea care străbătea micuţa peluză din faţa locuinţei din cinci paşi mari. Reuşise într-un final să capete acceptul familiei Lector, dar numai după slujba de a doua zi, care nu avea să se sfârşească cu ceremonia de înhumare în cripta familiei din Colma, ci cu depunerea trupului neînsufleţit al acestuia pe masa de metal a lui John Strout de la morgă.

În timp ce urca treptele de la verandă, Hardy îşi jură că nu va mai ajunge acasă la asemenea ore. Trebuia să schimbe ceva, nu doar pentru sine, ci şi pentru copiii, soţia şi căsnicia lui.

Evident că nu se vedea nici o lumină nicăieri. Intră în tăcere, deşi lemnul se umflase de la vremea umedă, aşa că fu nevoit să împingă uşa ca să se închidă. Îşi zise că a doua zi avea să repare şi asta. Într-o vreme, se pricepea la tâmplărie, ba chiar fusese pasionat de asta. Apoi poate se mai apuca şi de alte treburi prin casă. De curăţenia de primăvară. Puteau deschide toate ferestrele ca aerul de afară să înlăture şi ultimele resturi din mirosurile iernii, poate chiar puneau ceva Beach Boys sau Eagles, şi dădeau combina tare, ca să aibă cu toţii parte de o atmosferă paşnică şi veselă după ce lucrau cot la cot ca să pregătească locuinţa pentru vară. Poate chiar scoteau toate telefoanele din prize.

Aprinse lumina din hol, intră în living şi lăsă buchetele de flori pe fotoliul de citit. Biletul lui Frannie se găsea sub unul dintre elefanţii de pe policioara căminului, acolo unde ea ştia prea bine că el îl va vedea.

„Dismas. Am decis să duc copiii la Monterey pe perioada weekendului. Ne întoarcem duminică seara târziu. Fran.”

Fără „dragă”, fără „iubitule”, fără ca măcar să se semneze „Frannie”.

Boţi biletul într-o mână şi se sprijini de policioară cu cealaltă. Capul îi căzu în piept ca şi cum l-ar fi lovit apoplexia.

20

A doua zi la ora opt dimineaţa, Hardy era deja pe drum.

Habar n-avea în care dintre zecile, dacă nu chiar sutele de moteluri şi hoteluri se cazaseră, dar dacă Frannie şi copiii ajunseseră în Monterey, era foarte probabil să meargă la acvariu.

Locul avea să se deschidă abia peste un sfert de oră, dar coada de turişti se întindea deja spre deal. Porni într-acolo, ajunse la capăt, apoi găsi un zid scund de cealaltă parte a străzii, pe care se aşeză, urmărind cu privirea şirul tot mai lung de oameni.

Nu era pic de ceaţă când venise pe Autostrada 1, şi nici acum nu se vedea. În mod normal, Monterey era la fel de înecat în ceaţă precum San Francisco, dar era clar că urma să fie o zi de vis — în curând, el n-avea să mai aibă nevoie nici de haina uşoară cu care era îmbrăcat.

Veneau de după colţ, de pe o stradă de pe deal. Copiii se ciorovăiau amical — chiar şi de la o asemenea distanţă, chicotele lui Vincent ajungeau până la el, urmate de ţipetele Rebeccăi. Frannie mergea la câţiva paşi în urma lor, cu capul plecat, îngăduitoare sau preferând să nu se implice, cu mâinile adânc înfipte în buzunarele unui tricou cu glugă. Era îmbrăcată cu pantaloni scurţi şi pantofi de sport, iar cu părul ei lung şi roşu lăsat liber, putea cu uşurinţă să treacă drept sora mai mare a copiilor, de optsprezece sau douăzeci de ani.

Hardy se ridică, continuând să-i urmărească apropiindu-se. Copiii se jucau ca nişte căţeluşi, lovindu-se reciproc, gâdilându-se şi râzând. Acasă, asemenea prostioare îl înnebuneau adesea, dacă nu cumva mereu, pe Hardy, mai ales în ultimele câteva luni. Brusc, într-un asemenea loc, putea vedea lucrurile ceva mai obiectiv. Copiii lui făceau exact ce ar fi trebuit să facă. Erau nişte copii buni, aflaţi într-o vacanţă neaşteptată, şi se distrau de minune, lipsiţi de griji şi într-un mod cât se poate de sănătos.

Hardy se întrebă care era problema *lui* de nu se putea bucura mai mult de ei?

Acum Rebecca îşi petrecu braţul pe după umerii lui Vincent — erau aproape de aceeaşi înălţime. Brusc, Frannie alergă în josul pantei şi îi prinse din urmă cu un ţipăt voios, gâdilându-l pe fiecare pe sub coaste.

— V-am prins!

Alte ţipete, alte râsete. Copiii se întoarseră spre mama lor, căutând să scape de înghiontelile ei. Hardy aproape că nu-şi putea imagina cât de bine părea să se distreze familia lui.

Hardy începu să traverseze strada chiar când Vincent o zbughi la fugă. Se opri brusc şi dădu cu ochii de el. După o fracţiune de secundă, fu sigur că era aievea ceea ce vedea şi strigă fericit:

— Tati!

Cinci secunde mai târziu, se repezi spre Hardy cu toată viteza şi îi sări în braţe. Urmă o îmbrăţişare adevărată, înainte ca Hardy să-l lase înapoi jos.

— Credeam că nu vii. Mami spunea că eşti prea ocupat.

— Am decis să nu mai fiu.

Şi Rebecca goni spre el şi îl îmbrăţişă.

— Mă bucur aşa de mult că eşti aici, tati. E o zi aşa de minunată, nu-i aşa? Nu-mi vine să cred cât de frumos este aici. Sunt *aşa* de fericită!

— Şi eu. Hardy o ţinu câteva clipe în braţe, apoi ridică o mână, salutându-şi sfios soţia. Bună.

Ea îşi ţinea braţele încrucişate.

— Bună.

Atentă la tot ce se întâmpla, Rebecca întrebă:

— Sunteţi supăraţi unul pe celălalt? Doar nu divorţaţi, nu?

— Niciodată, răspunse Hardy, continuând s-o ţină în braţe. Chiar dacă am fi supăraţi, tot n-am divorţa.

— Eşti sigur?

— Isuse, Beck! Vincent nu avea răbdare cu obsesiile surorii lui. De câte ori trebuie să-ţi spună? Nu divorţează. Se răsuci spre părinţii lui. Corect?

— Corect, zise Hardy.

Frannie încă nu scosese o vorbă pe marginea acestui subiect, dar brusc expresia uşor descumpănită de pe chip deveni amuzată şi se apropie de Hardy care stătea cu braţele în jurul fiicei sale.

— Îl iubesc mult pe tatăl vostru, zise ea, sărutându-l pe obraz, şi nu vom divorţa niciodată. Se uită lung la el. Deşi într-o bună zi s-ar putea să fiu nevoită să-l omor.

Rebecca făcu o faţă lungă şi în ochi îi apăru o expresie de groază.

— Mamă!

— Glumeşte, Beck. Glumeşte. Vincent îşi dădu ochii peste cap. Ca şi cum ar vrea să-l omoare cu adevărat pe tati.

Brusc, observând o ocazie, o împunse iarăşi cu degetul. Ţipând de plăcere, ea sări numaidecât din braţele lui Hardy şi o luă la fugă după el în josul pantei.

Lăsându-i pe Hardy şi pe Frannie singuri.

— Mă vrei aici? întrebă el.

— Bineînţeles. Deşi mi-aş dori să nu fiu obligată să răpesc copiii ca să-ţi atrag atenţia.

— Şi eu mi-aş dori asta. Dar cred că uneori e nevoie de aşa ceva.

— Nu cred că eşti pregătit pentru asta. Poate că ai putea să te străduieşti mai mult.

— Asta şi fac, mă crezi sau nu. Încerc. Chiar acum, în vreme ce vorbim, adăugă el, apoi scutură din cap. Îmi pare rău.

Ea îşi petrecu braţul pe după mijlocul lui şi porniră mai departe în josul pantei.

— O să-mi treacă.

*

Bracco locuia într-un apartament de trei camere deasupra unui garaj din spatele casei tatălui său, în Sunset District, pe Pacheco Street.

Muncise mult în cursul săptămânii, aşa că în dimineaţa aceea îşi permisese să doarmă mai mult. După o oră de tras la greutăţi, alergase puţin şi mâncase cinci banane cu o cutie de cereale. Acum, după ce făcuse duş şi se îmbrăcase, şedea împreună cu de tatăl lui la o masă de lemn în faţa ferestrei deschise din bucătărie. Spatele casei dădea spre sud şi razele soarelui scăldau jumătate din masă. Din când în când, adierea brizei înfiora draperia de la fereastră.

Angelo Bracco arătase pe vremuri aproape la fel ca fiul lui, iar chipul îi păstra încă o oarecare asemănare cu Darrel. Îşi pierduse soţia cu şase ani în urmă — ea îi gătea mese sănătoase şi îi menţinea treaz interesul pentru aspectul fizic. După dispariţia ei, revenise la carne şi cartofi. Apoi devenise şoferul primarului, aşa că stătea jos toată ziua. În ultimii câţiva ani se îngrăşase, cântărind aproape o sută zece kilograme, la o înălţime de un metru nouăzeci. În acea dimineaţă era îmbrăcat cu un tricou mulat. După ce luară primele înghiţituri de cafea, Darrel decise să-i vorbească.

— Ştii, dacă ai vrea, ai putea să foloseşti uneori greutăţile mele. Stau de pomană acolo.

Tatăl lui nu-i răspunse direct:

— Am văzut că ai ieşit la alergare de dimineaţă. Până unde te-ai dus?

O ridicare din umeri.

— Nu ştiu. Cred că am alergat şapte-opt kilometri. Mi s-a părut o vreme potrivită pentru asta.

— Nu ai putut rezista, nu? Simţi cum te arde, nu aşa se spune? Angelo mai luă o gură de cafea. Dacă eu aş alerga şapte kilometri, aş cădea lat.

— Probabil că da, dar nu trebuie să începi cu asta. O iei treptat.

Înţelegea că fiul lui îi voia binele, aşa că încuviinţă.

— Ei bine, poate că o s-o fac.

— Ies cu tine la plimbare dacă vrei. Trebuie să începi să faci ceva, tată. Să mai dai jos din chestia aia. Îi arătă burta. Se spune că plimbarea e la fel de bună ca alergatul.

— Pentru ce? Crezi aşa ceva?

Darrel schiţă un zâmbet.

— Nu. Dar e un început. Însă greutăţile... Vreau să spun că în zilele noastre poţi face multe. Te-ai putea înscrie la un club.

Remarca îl făcu pe tată să izbucnească în râs.

— Bun, poate că o să mă plimb. Zău. Mă mai gândesc la asta. Dar clubul iese din discuţie, bine? Dacă tot e să sufăr atât, măcar să nu mă vadă şi altcineva. Se aşeză mai drept pe scaun, îşi supse un pic burta, apoi o lăsă să cadă la loc. De-asta ai ciocănit la uşa mea? Ca să-mi ţii o predică despre beneficiile exerciţiului fizic?

— Nu, replică Darrel cu seriozitate. Doar că am observat că bătrânul meu a pus ceva kilograme pe el şi chestia asta probabil că nu-i face deloc bine. Poate că vreau să nu-l pierd şi pe el aşa de repede, bine?

— Bine.

— Am venit la tine pentru Harlen.

— Ce-i cu el?

— Păi e sâmbătă şi avem amândoi liber, ceea ce pe mine nu mă deranjează dacă nu se întâmplă nimic. Doar că acum

suntem în mijlocul unei anchete şi avem martori de interogat dacă vrem să ajungem undeva, iar dacă ne ţinem de treabă s-ar putea să şi ajungem acolo. Dar el are familia lui şi e sâmbătă... Tocmai ce am vorbit cu el.

— Şi care e problema ta?

— Problema mea e că suntem parteneri şi n-aş vrea să renunţ la el, dar vreau să discut cu nişte oameni.

— Păi sună-l din nou, spune-i ce vrei să faci şi treci la treabă.

— Aşa de simplu?

Tatăl lui dădu din cap.

— De obicei aşa e.

*

„Astăzi este sâmbătă, 14 aprilie 2000. Este ora douăsprezece şi douăzeci. Sunt sergent inspector Darrel Bracco, număr de insignă unu şase opt nouă. Mă aflu în acest moment la o reşedinţă din Lake Boulevard numărul 2555. Împreună cu mine este doamna Jamie Rath, data naşterii 6/12/58. Cazul cu numărul 002231977”.

Î: Doamnă Rath, cât de bine o cunoşteaţi pe Carla Markham?

R: Era cea mai bună prietenă a mea. O cunoşteam de când fetele noastre au făcut grădiniţa împreună.

Î: Şi când aţi văzut-o ultima dată?

R: Marţea trecută. M-am dus acasă la ea când am auzit ce a păţit Tim.

Î: Cât aţi stat acolo?

R: Am plecat în jurul orei nouă şi jumătate, zece fără un sfert.

Î: Şi în afară de membrii familiei Markham cine se mai afla acolo la plecarea dumneavoastră?

R: Doctorul Kensing era încă în living. Dar noi, ceilalţi, am plecat cam toţi odată.

Î: Îl cunoşteaţi pe doctorul Kensing dinainte de acea noapte?

R: Auzisem de el, dar nu ne-am cunoscut personal. Ştiu că la sosirea lui, Carla a părut surprinsă.

Î: De ce?

R: Păi... era bizar. El şi domnul Markham nu se înţelegeau, şi pe urmă el a fost doctorul care a avut grijă de domnul Markham în acea zi. Evident, asta se întâmpla înainte să aflu că doctorul Kensing l-a ucis pe Tim.

Î: Nu ştim încă dacă el l-a ucis pe domnul Markham.

R: Ei bine, eu ştiu. Şi cred că aştepta mulţumiri de la Carla pentru că o scăpase de soţ. Doar că doctorul Kensing nu ştia că ei doi se împăcaseră.

Î: Vreţi să spuneţi că anterior morţii domnului Markham, el şi doamna Markham nu se înţelegeau prea bine?

R: Corect. Dar apoi, în weekend, Carla mi-a spus că se împăcaseră. Tim a dat vina pe psihicul lui slăbit — i-a povestit totul despre afacerile lui, despre problemele de la muncă, despre stresul incredibil, despre porcării. Aşa că ea nutrea speranţe. Din nou. Asta era situaţia marţi, şi de-asta nu i-a venit să creadă că el a murit aşa, dintr-odată. A fost ca o lovitură de măciucă.

Î: Vi s-a părut deprimată? Vreun indiciu că ar fi vrut să se sinucidă?

R: Imposibil. O cunosc pe Carla de doisprezece ani, domnule inspector. În ultimii trei ani se obişnuise cu ideea de a trăi fără Tim. De ce? Pentru că oricum avea de gând să-l părăsească într-o bună zi. Ştia asta.

Î: Dar tocmai aţi spus că se împăcaseră.

R: De data asta. Dar cine ştie pentru câtă vreme? Tim putea avea iarăşi o cădere — aşa era el — şi ea ar fi sfârşit prin a-l părăsi. Undeva în sufletul ei, era conştientă de asta. Poate a fost dezamăgită că el a murit, sau poate că a suferit, dar trebuia să se fi simţit şi puţin uşurată. Cât despre sinucidere din cauza asta, e absolut imposibil.”

Kensing urcă cele şase trepte şi apăsă butonul de lângă uşa vechii sale locuinţe de pe Anza Street. Continua să socotească acea clădire drept casa lui şi i se făcea rău văzând cum o lăsase Ann să decadă. Vopseaua odinioară de un galben strălucitor se scorojise peste tot şi devenise de un galben bolnăvicios. Zonele vopsite în alb erau cenuşii. Jaluzeaua de la fereastra de lângă intrare atârna într-un unghi periculos. Pervazurile ferestrelor stăteau acoperite cu un strat gros de jeg, unde mai pui că de pe ele dispăruseră ghivecele cu flori pe care el se străduise atât de mult să le monteze. Numai că atunci când el şi Ann se aflau în relaţii bune, ţinuseră amândoi casa în ordine, în ciuda orelor pe care amândoi le petreceau la serviciu. Atunci găseau timp şi pentru aşa ceva.

Acum îşi plecă privirea şi constată că pe la colţurile verandei se strânseseră gunoaie vechi de luni de zile — cutii strivite de băuturi răcoritoare, ziare vechi şi pliante publicitare încă îmbibate cu apă de la recenta furtună, ambalaje de bomboane şi suficient noroi cât să umple ghivecele goale de flori.

Unde era Ann? La naiba, dacă încă mai dormea, atunci el trebuia să facă ceva, deşi nu ştia exact ce anume. Ar fi trebuit să fie trează măcar ca să-i hrănească pe copii. Apăsă iarăşi pe butonul soneriei, crezu că poate aceasta se defectase, aşa că ciocăni în uşă. Cu putere. Apoi bătu de alte trei ori cu pumnul, zgâlţâind uşa. Tocmai dădea să plece când auzi vocea ei.

— Cine e?

— Eric, Ann. Deschide.

— Nu ai primit apelul meu? întrebă ea. Te-am sunat acum două ore.

— Bună, tati, strigă dinăuntru fiul lui de nouă ani.

— Terry, taci din gură!

— Bună, Ter. Bună, fetelor. Sunteţi acolo?

Auzi şi vocile celor două fete. Se numeau Amber şi Caitlin.

— Încetaţi! ţipă nevastă-sa înspre fete, după care vorbi din nou prin uşă. Ţi-am lăsat un mesaj ca să nu vii.

Era unul dintre trucurile preferate ale lui Ann. Deşi ştia că Eric avea telefon celular şi pager, suna doar acasă la el ca să-i lase pe telefonul fix un mesaj pe care el nu avea cum să-l asculte decât rareori. După care se putea înfuria în voie pe el că nu era de găsit.

— Ei bine, nu l-am primit. Ai încercat să mă suni pe mobil?

— Nu m-am gândit. Credeam că eşti acasă.

— Păi a fost o dimineaţă frumoasă. Am ieşit să iau micul dejun în oraş.

— Cu prietena ta, presupun.

Kensing nu se obosi să riposteze. În schimb, apăsă clanţa uşii.

— Haide, Ann. Vrei să deschizi uşa?

— Nu cred. Nu.

— Păi atunci cred că îmi va fi mai greu să duc copiii la meci, nu?

Programul îi permitea doar vizite extrem de rare în cursul săptămânii, aşa că îşi făcuse un obicei din a-i scoate în oraş în weekenduri. Preocupată de viaţa personală, Ann fusese întotdeauna fericită de un astfel de aranjament. Până acum.

— Ann? Care e problema?

— Nu-i poţi vedea.

El căută să-şi păstreze stăpânirea de sine.

— Vrei să deschizi uşa ca să discutăm?

— N-avem ce discuta. Pleacă sau jur pe ce am mai sfânt, Eric, că voi suna la poliţie.

— Ann, hai să nu facem o scenă în faţa copiilor. Deschide uşa.

— Nu! Nu ai să intri. Nu las un ucigaş să ia copiii de lângă mine.

Începură ţipetele. Prima păru să izbucnească Amber, al doilea copil ca vârstă. Imediat, ceilalţi copii îi ţinură isonul. Cu accente de nebunie, vocea lui Ann îi acoperi pe toţi trei.

— Încetaţi! Tăceţi din gură cu toţii! Încetaţi chiar acum!

— Ann! interveni Kensing prin uşă.

— Mamă! Fiul lui, Terry, în pragul isteriei. Eu ies cu tati! Nu mă poţi opri.

— O, ba pot!

Ceva se izbi în uşă.

— Doamne, Ann! Ce...?

Alte sunete de luptă. Apoi:

— Terry, treci imediat sus! Şi voi două!

Kensing apucă bine clanţa şi o zgâlţâi cu ambele mâini.

— Ann, dă-mi drumul! Acum! Deschide!

Ea îşi mâna copiii în sus, pe scări, către camerele lor. Kensing rămase câteva clipe pe verandă, apoi coborî treptele în fugă şi străbătu aleea năpădită de buruieni spre partea din spate a casei. Şi uşa de acolo era încuiată.

Spre deosebire de cea din faţă, avea şase ochiuri de sticlă în jumătatea de sus.

Kensing îşi dori să fi fost o zi rece ca să aibă o haină pe care să o înfăşoare în jurul mâinii, dar acum era îmbrăcat doar cu o cămaşă mai groasă. Cu toate astea, strânse pumnul. Trebuia să o facă, indiferent că se rănea sau nu. Îşi aminti în ultima clipă de individul care cu un an în urmă murise după ce îşi tăiase arterele încercând acelaşi lucru — murise în şase minute. Ezitarea de o clipă îi aduse în minte şi de altceva care îl opri definitiv.

Deja era suspect de crimă. Chiar dacă avea toate motivele, era mai bine să nu intre prin efracţie în casa soţiei sale. Însă copiii... Ann îşi pierduse controlul şi, deşi înainte nu-l lovise pe nici unul dintre ei, acum era în stare de orice.

Scoase telefonul mobil şi formă 911, apoi alergă înapoi la uşa din faţă. Îi răspunse dispecerul şi Kensing îi dădu adresa şi descrise pe scurt situaţia.

— Acum sunt afară. Am nevoie imediat de ajutor.

Înapoi pe verandă, o auzi pe Ann la etaj cum continua să ţipe la copii. O uşă se trânti cu putere. În cele din urmă, o auzi cum coboară cu zgomot. Ajunse la uşă.

— Eric, zise ea. Eric, mai eşti acolo?

Nu răspunse. Stătea lipit de perete, ghemuit sub balustrada verandei. Ştia că nu-l poate vedea, nici măcar dacă se apleca peste pervazul ferestrei din faţă. Inima lui bătea cu putere. Undeva, în depărtare, începu să se audă o sirenă de politie apropiindu-se.

Apoi auzi lanţul de la uşă dat la o parte şi văzu clanţa mişcându-se. O apucă şi o răsuci cu putere, apoi lovi uşa cu umărul. Ann ţipă când izbitura o dădu în spate.

Însă nu căzu.

În schimb, îşi adună forţele şi se repezi la el.

— Ieşi de aici! Ieşi din casa mea!

El o apucă de braţe, însă ea continuă să-l lovească — în picioare, în vintre. Suficient de tare ca el să rămână câteva clipe fără aer. Slăbi strânsoarea câteva secunde. Ea îşi eliberă o mână şi îl plesni peste faţă. Kensing simţi o arsură şi îşi dădu seama că ea îl zgâriase. Ridicând mâna, o depărtă de trup şi zări sânge.

— Isuse! exclamă el.

— Tati! Mami!

Ţipete de sus.

— Nu! strigă Ann. Staţi acolo!

Nu se întoarse cu spatele, ci se repezi din nou la el. Îl împinse înapoi spre uşă, apoi spre verandă. Lovi din nou în direcţia vintrelor lui, ratând la mustaţă. Apoi îl atacă cu toată furia, cu degetele ca nişte gheare îndreptate către faţa lui.

Blocându-i mâinile, el se dădu înapoi. Ea îl urmă din inerţie. Călcă pe unul dintre ziarele ude şi alunecă. Ţipă şi căzu lovindu-se cu capul de beton. Se rostogoli pe trepte până la trotuar, unde rămase nemişcată.

Copiii trecură pe lângă Kensing şi coborâră treptele. Abia ajunseseră la Ann, strângându-se şi îngenunchind în jurul ei, când în faţa casei opri, scrâşnind din frâne, o maşină de patrulă. Din ea ieşiră doi poliţişti cu armele scoase şi aţintite asupra lui Kensing.

— Nu mişca! Mâinile sus!

Glitsky şi Treya se treziră târziu, văzură cât de frumos era afară şi deciseră să meargă până la Dylan's Beach, care se afla la aproximativ şaizeci de kilometri de oraş. Pe drum, se opriră pe Hog Island pentru o oră, unde se desfătară cu scoici preparate în toate modurile posibile — crude, fripte pe grătar cu trei sosuri diferite, coapte, prăjite cu sos tartar. Sătui şi fericiţi, o apucară iar spre nord de-a lungul ţărmului — mergând pe drumuri de ţară care şerpuiau, care treceau printre ferme, pe lângă tufişuri de eucalipţi şi plută, prin toate acele aşezări care păreau uitate de timp din ţinuturile vestice din apropierea oceanului.

Aici era o cu totul altă lume în comparaţie cu alte zone din regiunea golfului San Francisco, cu atât mai fascinantă cu cât se afla în apropiere de kitschul acelei adevărate Mecca turistice care era Sansalito sau de furnicarul de yuppies din Mill Valley. De această parte a muntelui Tamalpais, aşezările cu o singură stradă şi câteva clădiri vechi de un secol se numeau oraşe. Singurele indicii de viaţă erau cele douăzeci de motociclete Harley parcate în faţa singurului bar din localitate — pretutindeni exista câte un bar, celebrul „saloon” al Vestului. Pe drum, trecură pe lângă indicatoare confecţionate artizanal şi prinse de stejari vechi, prin care se ofereau spre vânzare pui, porci şi oi vii. Ouă şi lapte proaspăt muls se puteau găsi la fiecare câţiva kilometri.

În cea mai mare parte, ţinutul fusese lăsat în paragină şi Glitsky îl vizitase de multe ori când, din cauza cetii şi a vântului, i se păruse aproape de nelocuit, un adevărat pustiu. Astăzi însă, în lumina caldă a soarelui — se anunţau peste douăzeci şi cinci de grade pe plajă —, avu revelaţia că tot acel peisaj vetust era menţinut intenţionat în acea stare. O mulţime de hipioţi din anii şaizeci şi de alienaţi şi debusolaţi ai anilor şaptezeci şi optzeci se aşezaseră aici şi nici unul nu voia schimbare. Nu voiau maşini noi şi

reşedinţe impozante, ci o viaţă în ritm molcom, vecini îngăduitori, intimitate. Până acum, Glitsky se încruntase când auzea de un asemenea mod de viaţă — acei oameni habar n-aveau ce făceau, nu trăiau într-o lume reală.

Astăzi însă, pe plajă, Glitsky se uita la ceea ce în mod normal ar fi socotit un hipiot tipic. Un bărbat cam de vârsta lui, puţin peste cincizeci de ani, împletea câteva flori de primăvară în părul fetiţei lui. Glitsky se trezi aproape că-l invidiază pe tip şi invidiază simplitatea vieţii lui. Femeia de lângă el — mama fetiţei? á era tot hipiotă. Părul îi cădea liber până la jumătatea spatelui. Femeia îl lăsase să încărunţească. Ciupea cu degetele corzile unei chitare acustice şi cânta melodiile lui Joan Baez, cu cuvinte care îi treceau atunci prin minte. Glitsky, poliţistul, îşi zise că era foarte posibil ca ambii să fi fost drogaţi. Sau poate că nu. Poate că se bucurau pur şi simplu de ziua aceea minunată, aşa cum făceau el şi Treya.

— Un biscuit cu ciocolată contra gândurilor tale.

Treya se aşează lângă el, blocând razele soarelui de pe faţa lui.

Glitsky şedea într-o rână pe pătura întinsă pe nisipul cald.

— Biscuitul mai întâi. Îl băgă pe tot în gură şi îl mestecă. Mulţumesc.

— Şi acum gândurile, rosti ea. Aşa ne-am înţeles.

— Nu vrei să auzi gândurile mele. Sunt înfricoşătoare.

— Ai gânduri înfricoşătoare *aici?*

— Îmi place aici. Sunt aproape complet fericit. Iar asta e înfricoşător.

— Confortul si fericirea sunt înfricoşătoare?

— Nu durează. Nu-i bine să te obişnuieşti cu ele.

— Nu, Doamne fereşte! Ea întinse mâna şi îl mângâie pe braţ. Asta uitând, evident, că noi doi trecem printr-o perioadă foarte bună în ultimele luni.

El îşi puse mâna peste mâna ei.

— N-am uitat asta nici o secundă. Nu m-am referit la noi.

— Bine. Pentru că intenţionez ca starea asta să mai dureze o vreme.

— O vreme ar fi foarte bine. Votez pentru.

— Să spunem pentru cel puţin nouăsprezece ani.

— Ce-are de-a face cifra nouăs...?

Glitsky se opri în mijlocul întrebării şi ridică o privire întrebătoare spre ea.

— Nouăsprezece ani.

Treya vorbea pe un ton serios. Cum diferenţa de vârstă dintre ei era de nouăsprezece ani, problema de a avea un copil împreună aproape că îi despărţise înainte de logodnă. Glitsky trecuse deja prin ceea ce el numea „chestia cu copiii” de trei ori. O informase că el, unul, terminase cu aşa ceva.

Fusese unul dintre cele mai grele momente din viaţa ei, dar Treya îi spusese că, dacă aşa stăteau lucrurile, atunci relaţia lor trebuia să înceteze. Nu avea de gând să se folosească de această chestiune ca să-l şantajeze. Dacă el nu mai voia să fie tată, ea îl înţelegea pe deplin. Continua să rămână un bărbat pe cinste şi să-l iubească, dar ştia prea bine cine era şi ce voia.

O vreme, Glitsky trăise împăcat cu decizia ei şi cu decizia lui. Apoi, într-o bună zi, se trezise şi îşi dăduse seama că se răzgândise. Prezenţa ei în viaţa lui era mai importantă decât orice altceva. Nu se putea să o piardă — nimic nu putea duce la aşa ceva.

Acum însă, acel îndepărtat „Într-o bună zi” sosise, iar Treya îşi muşca buzele de îngrijorare întrebându-se dacă soţul ei avea să accepte realitatea sau nu.

— Nu cred că un copil are vreo şansă dacă e crescut într-un cămin unde părinţii nu se simt confortabil şi fericiţi, aşa că eu cred că trebuie să menţinem starea de confort şi fericire măcar până ce copilul ajunge pe picioarele lui. Nu crezi asta? Încercând să zâmbească, îi luă mâna şi îl privi drept în ochi. Voiam să-ţi spun noaptea trecută când am

ajuns acasă, dar ne aşteptau inspectorii tăi, iar când au plecat se făcuse aşa de târziu...

Vocea ei tremură, apoi se opri.

El o privi lung şi expresia de pe chip i se înduioşă de uimire.

— De ce crezi că am avut nevoie de aşa mult timp? Duse mâinile ei la gură şi i le sărută. Cu siguranţă n-a fost din pricină că n-am încercat.

21

Patru ore mai târziu, Glitsky şedea pe masa din bucătărie, încercând să-şi menţină un ton profesional chiar dacă îi venea să urle. Discuta de la telefonul prins pe perete cu unul dintre ajutoarele de şerif de la San Francisco General Hospital. Poliţistul sunase la Omucideri în legătură cu o doamnă care fusese arestată şi adusă ceva mai devreme la spital cu o gleznă ruptă şi o contuzie. Părea să urle întruna că soţul ei era un asasin şi că nu înţelegea de ce era ea cea trimisă la închisoare. Poliţistul socotise că dacă exista ceva adevăr în povestea femeii, trebuia să aducă acest fapt în atenţia cuiva. Însă nimeni de la Omucideri nu avea habar la ce se referea omul, aşa că îi dăduseră numărul de acasă al lui Glitsky.

— Cum adică au arestat-o pe ea? Nu l-au arestat pe *el?*

— Pe soţ? Nu, domnule. Din câte îmi dau eu seama, nu. Nu l-au adus aici, dar poate că el n-a fost rănit.

Dacă erau arestaţi oameni perfect întregi la trup, erau duşi la închisoarea din spatele Palatului de Justiţie. Dacă arestaţii aveau nevoie de îngrijiri medicale, spitalul dispunea de o aripă păzită, aşa că acolo o duseseră ofiţerii care efectuaseră arestarea pe Ann Kensing.

În zece minute, Glitsky făcu rost de numerele de telefon de acasă ale celor doi poliţişti. Unul din ei, poliţistul Rick Page, avu ghinionul să răspundă la apel. Chiar şi prin intermediul unui simplu cablu telefonic şi fără să vadă chipul dur al lui Glitsky, tânărul poliţist intră în panică la auzul tonului,

gradului şi poziţiei interlocutorului. Începu să-şi debiteze povestea în ritm de mitralieră, repetând jumătate din cuvinte pe măsură ce le rostea.

— A fost, a fost un apel de urgenţă la 911 PD, probleme domestice. Când am ajuns acolo, femeia era pe pământ, înconjurată de copii. Copiii ei.

— Şi bărbatul?

— Păi el sângera pe faţă, destul de rău unde l-a tăiat, l-a tăiat ea.

— L-a tăiat? Cu ce, cu un cuţit?

— Nu. Unghii. Zgâriat, adică l-a zgâriat, nu l-a tăiat. Pe faţă. Era pe nişte trepte exterioare când am ajuns la faţa locului. Eu şi Jerry — partenerul meu —, noi am tras maşina şi amândoi ne-am aruncat pe el.

— Pe el?

— Da, domnule.

— Şi după aia aţi arestat-o pe *ea?* Chiar dacă ea era mai grav rănită, corect? Cum s-a întâmplat aşa ceva? Glitsky continua să se simtă mânios şi frustrat, dar se calmase suficient de mult ca să-şi dea seama că nu obţinea nimic de la ofiţerul Page dacă avea să continue aşa. Îşi coborî tonul vocii. Poţi să o laşi mai moale, tinere. Spune-mi ce s-a petrecut.

— Da, domnule. Mai întâi el... tipul, Kensing... am verificat la dispecerat ce ne-a spus şi era adevărat, el era cel care a sunat la 911. Era încuiat pe dinafară şi îşi făcea griji că nevasta avea să le facă rău copiilor. Spunea că are nevoie de ajutor.

— Pun pariu. Glitsky îşi spuse că Ann Kensing fusese destul de deşteaptă ca să-l încuie pe dinafară. Dar aţi ajuns acolo şi ce aţi văzut?

— Păi în primul rând ea era întinsă la pământ, pe trotuarul de la marginea verandei. Existau nişte trepte, ştiţi, care duceau spre casă. Soţul era sus, stând acolo. Trei copii erau lângă ea, ţipând ca din gură de şarpe. Nu ştiam — era o situaţie în care totul era posibil, domnule. Aşa că ne-am

scos amândoi armele şi ne-am apropiat de suspect, care în acel moment credeam că e tipul.

— Şi el cum s-a manifestat?

— Cooperant şi speriat. Voia să se ducă să vadă ce păţise nevastă-sa, dar i-am spus să stea pe loc. Şi-a ridicat mâinile şi n-a mai mişcat, ceea ce era bine pentru noi. Din câte văzuserăm până atunci, se aştepta să-l ducem la secţie.

— Bun, rosti Glitsky. Şi ce v-a schimbat hotărârea?

După o scurtă ezitare, Page reveni:

— Pe scurt, am discutat cu el. Primul lucru pe care îl face tipul, şi e în situaţia în care stă cu mâinile întinse spre cer şi faţa îi sângerează şiroaie, deci primul lucru pe care îl face e să-mi *mulţumească* pentru că am ajuns aşa de repede.

— Ţi-a mulţumit?

— Da, domnule, şi mi se întâmplă chestia asta pentru prima dată la un apel PD. Înţelegeţi ce vă spun?

Glitsky înţelegea. De obicei, când poliţia ajungea să se implice într-o dispută domestică, mai ales atunci când intervenea ca să întrerupă o ceartă sau bătaie, forma de politeţe ieşea din ecuaţie.

— Zi mai departe.

— În fine. Aşadar, Jerry era cu nevasta, încercând să-i calmeze pe copii. El, tipul, Kensing, a întrebat dacă se poate aşeza pe treaptă şi eu l-am refuzat şi i-am zis să se întoarcă pentru a-i aplica procedura normală şi a-i pune cătuşe. Moment în care unul dintre copii, băiatul, vine spre trepte şi începe: „Ce-i faceţi lui tati meu? Lăsaţi-l în pace. Nu el a fost de vină, ci mami”.

— A spus puştiul asta?

— Mda. Iar Kensing era calm. Spune: „E-n regulă, Terry”. Puştiul: „El nu ştie ce s-a întâmplat”. Adică eu, înţelegeţi. Însă nu l-am lăsat pe puşti să vină lângă tată.

Era, evident, vorba de procedura standard pentru că existaseră cazuri în care părinţii înfuriaţi, mai ales taţii, care riscau pedeapsa cu închisoarea, îşi luaseră copiii ostatici în tentativa de a scăpa de pedeapsă.

— Aşa că m-am postat în faţa lui şi l-am chemat pe Jerry, care se dusese la maşină ca să cheme ambulanţa. Între timp, nevasta s-a ridicat în capul oaselor, ţinându-le pe cele două fete. Au ieşit şi nişte cetăţeni să vadă scena. Vecini. Venise vremea să pun capăt disputei, ceea ce am şi făcut.

— Bun.

— Bun, deci totul se linişteşte. Kensing are cătuşe şi întreabă dacă se poate întoarce, încet, iar eu îl las, iar el îi spune puştiului să stea cuminte, să nu-şi facă griji, totul se va rezolva. Mie îmi spune, cu calm, că e doctor. O poate ajuta pe nevastă, însă pe mine mă apucase oricum un sentiment ciudat.

— În legătură cu ce?

— Păi în cele mai multe cazuri de vină e tipul, domnule, înţelegeţi? El face răul.

— Ştiu.

— Dar tipul ăsta e altfel. E aproape relaxat. Nici pe departe furios, cum se întâmplă de obicei. Spune că ea a alunecat şi eu îi zic: „Sigur, te cred”, însă el insistă: „Uitaţi-vă”, şi dă din cap spre semnul de pe verandă, unde se vede clar că *cineva* a alunecat. Un ziar ud. Iar puştiul zice: „E adevărat. Am văzut-o. A alunecat. El n-a atins-o”. În clipa aia mi-am zis: „La naiba, şi acum ce fac?” Adică, ajungem la faţa locului şi *cineva* trebuie să ajungă la secţie, nu? De obicei tipul, dar era imposibil să plecăm fără unul din ei. Mare porcărie dacă te întorci după două ore în care totul e lapte şi miere din nou între iubiţei, doar că mai târziu unul din ei îl împuşcă pe celălalt. Înţelegeţi ce vreau să spun?

— Te înţeleg, replică Glitsky.

— Dar ce trebuia să fac? L-am pus pe Kensing să coboare treptele şi l-am băgat în maşină, l-am încuiat acolo, dar de data asta apare o vecină — i-am luat toate datele dacă vreţi să vorbiţi cu ea — şi îmi spune acelaşi lucru. A văzut totul — Kensing era în apărare, nu a lovit-o pe soţie, ea l-a zgâriat, s-a repezit la el şi a alunecat. Page făcu o scurtă pauză. Aşa că eu şi Jerry ne-am sfătuit un pic. Le-am despărţit pe cele

două fete şi le-am întrebat — aceeaşi poveste, de vină nevasta. Între timp, vine şi ambulanţa. Nevasta e ameţită bine şi nu poate face un pas. În plus, are nevoie de copci la cap. Aşa că eu şi Jerry decidem să o trimitem pe ea, iar tipul să stea acasă. Pe parcursul povestirii, vocea lui Page devenise tot mai sigură. Acum poliţistul vorbea răspicat. Nu ştiu ce altceva să fi făcut, domnule locotenent. Patru martori au indicat-o pe nevastă. Tipul nu a greşit cu nimic.

Glitsky fu tentat să-l întrebe pe Page dacă îşi dăduse seama că bărbatul pe care nu-l arestase era suspectul principal într-o anchetă de omucidere, dar până la urmă de ce ar fi trebuit omul să ştie aşa ceva? Şi la ce ar fi slujit? În plus, pentru o vreme măcar, Ann Kensing era în siguranţă. Nefericită şi rănită, dar în siguranţă. Accepta aşa ceva.

— Deci el e acum acasă la ea cu copiii?

— Nu ştiu, domnule. Poate e la casa lui, a cărei adresă o am. Vreţi să v-o dau?

— O am şi eu, replică Glitsky. Poate mă duc să schimb câteva vorbe cu el.

— Îmi cer scuze că nu vă dau drumul înăuntru, domnule locotenent, dar copiii mei sunt aici. Au văzut destui poliţişti pentru o zi. Unul dintre ei doarme deja, iar noi, ceilalţi, ne uităm la video. A fost o zi lungă.

— Voiam doar să vă pun câteva întrebări. Nu durează mai mult de un sfert de oră.

— Un sfert de oră? Nu durează deloc dacă nu vă dau drumul înăuntru. Mie mi se pare că am discutat deja totul până acum şi, după cum mi-a zis avocatul meu, n-ar fi trebuit să spun nimic nici atunci.

— Asta s-a întâmplat înainte de ziua de azi. Înainte de cearta cu soţia.

— Nu ne-am certat. Cearta implică doi oameni. Ea m-a atacat.

— De ce v-aţi dus acolo în primul rând?

— Era ziua mea de stat cu copiii. Luasem bilete la Giants. Destul de simplu. Uitaţi ce e, momentul este cu adevărat nepotrivit, bine? Acum sunt tatăl copiilor mei, care au fost suficient de traumatizaţi şi sunt epuizaţi. Kensing îşi schimbă greutatea pe celălalt picior şi oftă din rărunchi. Uitaţi ce e, nu vreau să par un nemernic, domnule locotenent, dar dacă nu veniţi aici cu un mandat ca să intraţi, eu vă urez noapte bună acum.

În apartamentul său de pe Noe Street, Brendan Driscoll lucra la computer în cămăruţa din spatele bucătăriei. În ciuda zilei frumoase, rămăsese închis în spaţiul întunecos şi lipsit de aer, complet absorbit de munca lui, de la ora 10.30 dimineaţa, la o oră după ce se trezise, cuprins de cea mai cumplită mahmureală din viaţa lui de adult.

Douăsprezece ore mai târziu, se întinse, îşi frecă faţa cu palmele şi se ridică din faţa monitorului. Se duse în bucătărie şi tocmai se pregătea să ia încă patru aspirine cu o cană de ceai rece, când în cadrul uşii apăru Roger.

— Merge? întrebă Roger.

Brendan se uită la el.

— Cu greu.

— Te mai doare capul?

— Groaznic. S-ar putea să nu-şi mai revină niciodată. Nici în rest nu mă simt prea bine. Ce naiba conţine ceaiul Long Island la rece? Şi câte ceaiuri am băut?

Roger ridică din umeri, apoi scutură din cap.

— Mi-ai spus să nu mai număr, ţii minte? Dar ştiu că după al treilea ţi-am spus că poate e mai bine să te opreşti.

— Ar fi trebuit să te ascult.

— Aşa e mereu. Deci, continuă Roger, după toate orele petrecute în peştera ta rugându-te pentru iertarea păcatelor, ţi-ai terminat penitenţa?

— Nu iertare caut eu, replică Brendan. Ci răzbunare. Se duse şi trase un scaun de la masă. Mă simt îngrozitor de trădat.

Roger se aşează şi el.

— Ştiu. Nu te învinovăţesc.

— Asta e problema mea. Nu ştiu pe cine să dau vina. Oftă din rărunchi. Adică să dau vina pe Kensing sau pe tâmpită aia de nevastă-sa pentru că l-a făcut pe Tim să simtă nevoia de a alerga zilnic. Asta a dus la ocazie în primul rând.

— Păi nu alergarea l-a ucis, Brendan.

— Ştiu. Dar dacă n-ar fi ieşit...

— N-ar fi fost lovit, şi n-ar fi ajuns la spital... am trecut deja prin toate astea.

Brendan îşi dădu seama că aşa era. Oftă, apoi se frecă la tâmple, strâmbându-se de durere.

— Ai dreptate, ai dreptate. Mă doare însă faptul că Ross şi-a închipuit că mă poate cumpăra şi îmi poate şterge fişierele. Oare chiar a crezut că nu vedeam ce se petrece şi nu mă pregătesc pentru ceea ce avea să urmeze?

22

Jackman era un om de cuvânt. Ca atare, luni de dimineaţă, când ajunse la birou, Hardy se trezi cu alte două dosare pline cu „descoperiri” în cazul Markham.

Îşi turnă o ceaşcă de cafea, se aşeză la birou şi deschise primul dosar. În mod clar cineva îi mânase de la spate pe cei care se ocupau cu transcrierile, pentru că fuseseră deja tipărite câteva interviuri, inclusiv cel luat de Glitsky lui Kensing, cel cu Anita Tong, menajera, cel al lui Bracco cu Ann Kensing. Răsfoi paginile cu repeziciune. Nu le studie îndeaproape — asta avea să fie una dintre treburile cele mai obositoare —, dar era mulţumit să vadă o mare parte din ce sperase şi aşteptase: raportul iniţial de la locul accidentului de maşină, raportul de autopsiere a cadavrului lui Markham efectuată la spital imediat după deces, descoperirile lui Strout şi certificatul oficial de deces, prima analiză a scenei crimei din casa lui Markham.

Citea materialele de mai bine de o oră, fără să-şi dea seama de trecerea timpului. Duse automat mâna spre cana cu cafea, pe care o duse la buze. Lichidul se răcise. Brusc, se ridică de pe scaun aproape ca împins de un resort. Îşi dezlipi privirea din dosar, aproape surprins să dea cu ochii de peisajul familiar din propriul birou. Pentru o vreme, cu gustul amar al cafelei pe limbă şi reflectând asupra dovezilor prezentate, se trezi că gândeşte mai degrabă ca un procuror care construieşte un caz al acuzării decât ca un

avocat al apărării. Era o senzaţie neaşteptată şi întru câtva neliniştitoare.

Se ridică în picioare, scuturând din cap. Ajunse în faţa biroului şi se apucă să tragă cu săgeţi la ţinta de darts, apoi se duse la fereastră şi privi spre Sutter Street. Oraşul îşi îmbrăcase haina obişnuită a unei zile de lucru după un weekend luminos şi cald — praful de pe străzi stârnit de briza oceanului, soarele înceţoşat de smog.

Îşi dădu seama că nu doar cafeaua declanşase un stimul intern. Chiar se găsea într-o dispoziţie de procuror. Ca să dovedească nevinovăţia clientului său, trebuia să arate că altcineva îl ucisese pe Tim Markham şi, probabil, şi pe restul familiei sale. Prin urmare, nu avea de ales decât să descopere acea persoană şi dovezile pentru a o putea condamna.

Ştia că era o ironie a sorţii faptul că ajunsese avocat al apărării. Prin firea lui, nu era potrivit să sară în apărarea unui acuzat. În lupta continuă dintre justiţie şi compasiune, el era întotdeauna de partea justiţiei. După terminarea războiului din Vietnam, lucrase câţiva ani ca poliţist. Apoi se dusese la şcoala de drept cu gândul că îşi va croi o carieră din aducerea oamenilor răi în faţa instanţei şi trimiterea lor în spatele gratiilor — ăsta fusese ţelul lui, în profesie ca şi în viaţă. Dacă un procuror nu l-ar fi concediat din raţiuni politice, Hardy n-avea nici o îndoială că ar fi lucrat şi azi cot la cot cu Marlene, pentru Jackman. Şi, cu toate că se afla de cealaltă parte a baricadei de suficient timp încât să se fi obişnuit cu ideea, într-un fel, tânjea după vremurile când lucra pentru acuzare.

După cum îi plăcea lui David Freeman să spună, legea era ceva frumos şi complicat. Hardy îşi zise că niciodată nu se potriviseră acele vorbe mai bine ca în acest caz: în vreme ce un verdict de nevinovat nu însemna întotdeauna literalmente că aveai un client fără prihană în comiterea crimei de care era acuzat, un verdict de vinovat însemna un singur lucru. Când Hardy, avocatul apărării, scotea basma

curată un client pe baza argumentaţiei sau a unei chichiţe avocăţeşti, resimţea, evident, o oarecare satisfacţie pentru că îşi făcuse treaba şi îşi câştigase banii. Rareori însă acea satisfacţie se putea compara cu sentimentul pe care îl nutrise atunci când reuşise condamnarea unui ticălos şi scoaterea lui definitivă din cadrul societăţii.

Se aşeză pe scaun şi luă încă o gură de cafea rece. Îşi îndreptă din nou atenţia către dosar.

Se găseau acolo interviuri cu câteva asistente de la Portola. Răsfoi repede paginile şi îşi dădu seama că Bracco şi Fisk făcuseră câteva lucruri de bază într-o anchetă, fapt care poate avea să-i economisească lui ceva timp. Observă totuşi că inspectorii nu identificaseră pe nimeni care să fie prezent la momentul sau în preajma momentului morţii lui Markham. Răsfoi alte pagini, dar nu descoperi nici un indiciu legat de această informaţie esenţială şi fundamentală.

Privi furios prin încăpere. Strânse din fălci cu o expresie aspră pe chip.

Jackman se ţinuse de cuvânt. Îi trimisese dosarele cu documente, dar în mod clar incomplete. Hardy nu credea că era vorba de o întâmplare, dar nici nu-l vedea pe Jackman apucându-se să dosească dovezi. Mai degrabă pe Glitsky.

Bracco şi Fisk ajunseseră târziu la birou deoarece, în ciuda obiecţiilor lui Bracco, Fisk insistase să încerce să afle ceva despre maşina criminală. Aşa că mai întâi bătuseră din nou din uşă în uşă prin cartier, dar, deşi găsiseră câţiva oameni care nu fuseseră acasă cu o săptămână în urmă, nu obţinuseră nici o informaţie utilă. Nimeni nu văzuse accidentul sau maşina plecând de la faţa locului. Apoi — Fisk se urcase la volan acum — Bracco simţise că înnebuneşte când colegul său făcuse iar turul mai multor ateliere de reparaţii din Lombard, Van Ness şi Mission. Îi avertizase pe toţi cu o săptămână înainte. Acum efectua runda de verificări.

Într-unul dintre ateliere se găsea un Corvair verde de la începutul anilor şaptezeci. Maşina fusese adusă în cursul după-amiezii anterioare şi avea stricăciuni în partea dreaptă a paraşocului frontal şi pe capotă. Proprietarul susţinea că frâna de mână cedase pe unul dintre celebrele dealuri ale oraşului şi el uitase să tragă de volan. Maşina se deplasase circa şase metri şi lovise un copac, iar o ramură groasă a acestuia căzuse pe capotă. Proprietarul atelierului, Jim Otis, intenţiona să sune la brigada de poliţie rutieră cândva în cursul zilei, cu siguranţă înainte de a se apuca de vreo reparaţie la maşină.

Însă maşina fusese rapid eliminată din ecuaţie atunci când dăduseră cu luminol. Luminolul era o substanţă aproape infailibilă de dezvăluire a prezenţei sângelui — chiar şi în cazul existenţei doar a câtorva urme şi chiar şi după o spălare atentă a maşinii. Pe Corvair nu se găsea nici urmă de aşa ceva. Cu toate astea, Fisk îşi notă cu atenţie numele şi adresa proprietarului. Jură că va descoperi în cel mai scurt timp dacă respectivul avea un alibi pentru ora şase şi jumătate în dimineaţa zilei fatidice de marţi.

Acum, după masa de prânz şi respectând indicaţiile lui Glitsky, cei doi reveneau în sfârşit la Portola pentru alte interviuri. Locotenentul trecuse în revistă munca depusă de ei începând cu ziua de vineri şi acum voia să afle detalii despre ceilalţi doi medici care se aflaseră în Secţia de terapie intensivă a spitalului în acea zi de marţi. Totodată, voia şi cronologia exactă a vizitelor făcute în secţie, din câte îşi aminteau asistentele de acolo.

Dar lucrurile nu se dovediră a fi la fel de simple precum speraseră ei. Odată cu schimbarea săptămânii de lucru, la datorie se prezentaseră alţi membri ai personalului. Din cei doi oameni care fuseseră de gardă atunci când muriseră Markham şi Lector, Rajan Bhutan fusese transferat la maternitate şi tocmai asista la o naştere, iar Connie Rowe fusese repartizată la probleme generale şi acum se dusese să ia prânzul.

După ce îl întrebă pe Fisk dacă poate lipsi câteva minute până verifică ceva, Bracco îşi lăsă partenerul să o aştepte pe asistentă şi urcă scările. Când ajunse în oficiul asistentelor de la Secţia de terapie intensivă, se prezentă femeii care şedea la recepţie. Aceasta îi spuse că în acel moment colega ei de schimb îl însoţea pe unul dintre doctori la vizită. Cei doi aveau să revină în scurt timp dacă poliţistul voia să discute cu ei.

Dar după ce se asigură că doctorul respectiv nu era Cohn sau Waltrip, cu care chiar *voia* să discute, Bracco îi spuse femeii că avea nevoie de câteva minute de linişte şi o rugă să-i permită să se ducă în sala de aşteptare de la capătul culoarului.

Pe una dintre canapele şedea un cuplu de vârstă mijlocie, ţinându-se de mână şi schimbând şoapte îngrijorate. Bracco se aşeză pe scaunul tapiţat din apropiere de coridor, de unde putea vedea intrarea în Secţia de terapie intensivă şi în oficiul asistentelor. Cea de-a doua soră îşi făcu apariţia însoţită de doctor peste câteva minute. După o scurtă conversaţie pe coridor, doctorul o părăsi pe asistentă şi se îndreptă spre sala de aşteptare, în vreme ce asistenta se duse spre oficiu.

Când doctorul intră, Bracco se ridică şi reveni pe coridor. Una dintre asistente — nu ştia care anume — continua să şadă la recepţie, cu spatele la Bracco, şi lucra la computer. Cealaltă nu se vedea nicăieri.

Traversă coridorul şi din zece paşi ajunse la uşa salonului de terapie intensivă. Un geam caroiat cu sârmă îi permise să vadă înăuntru. Nu zări altceva în afară de paturi. Se uită încă o dată la asistenta de la computer şi aruncă o privire spre sala de aşteptare — nu venea nimeni. Într-o secundă pătrunse în salon.

Se uită la ceas şi merse mai departe. Silindu-se să păşească uşor, făcu turul încăperii, oprindu-se câte cinci secunde — maximul pe care îl putea suporta — la fiecare pat. Întregul circuit dură patruzeci şi opt de secunde.

Verifică din nou geamul uşii principale de acces. Apoi ieşi în coridor şi lăsă uşa să se închidă în urma lui.

Ajunse în oficiul asistentelor, îşi drese glasul, iar femeia cu care vorbise cu câteva minute în urmă îşi desprinse privirea de pe ecranul computerului.

— Colega dumneavoastră nu a venit? Am observat că în sala de aşteptare a intrat un doctor şi mă întrebam dacă nu s-a întors şi ea cu el?

Asistenta îi zâmbi.

— Cred că s-a dus la baie. Ar trebui să apară imediat. Şi asistenta aruncă o privire pe coridor, în direcţia sălii de aşteptare. Când va reveni poate că ar fi bine să ne puneţi întrebările pe care ziceaţi că le-aţi pregătit pentru noi.

— La asta am lucrat acolo. Făcu un gest înspre sala de aşteptare. Dar acum se pare că nu mai e nevoie. Vă mulţumesc pentru timpul acordat. Îmi cer scuze că v-am deranjat.

— Nici o problemă, răspunse asistenta. Oricând aveţi nevoie.

Când se întoarse, Bracco descoperi că asistenta Connie Rowe se întorsese de la masă şi se dusese cu inspectorul Fisk la bufet, unde puteau discuta fără prea multe întreruperi. Când Bracco ajunse acolo, Fisk deja începuse. Şedeau unul în faţa celuilalt la o masă, cu reportofonul pornit. Rugându-se în gând ca Fisk să-şi fi amintit să pornească dispozitivul, Bracco îşi trase şi el un scaun.

Î: Îl cunoaşteţi pe inspectorul Bracco? De săptămâna trecută? Domnişoara Rowe tocmai îmi povestea despre partenerul ei... Rajan, nu-i aşa?

R: Rajan Bhutan.

Î: Ce e cu el?

R: Păi, aşa cum îi spuneam inspectorului Fisk, nu e vorba despre ceva anume. Aşa cum au căzut gărzile, ajung să lucrez cu el la Terapie intensivă doar de vreo zece ori pe an, dar se pare că de fiecare dată când e el de gardă se petrece ceva rău.

Î: Adică moare cineva?

R: Nu, nu doar asta. Oamenii mor acolo pentru că ajung la spital de obicei în stare critică. Dar n-am avut gardă cu Rajan în ultimul an în care să nu apară măcar un incident. Nu vreau să-l vorbesc de rău, dar... de obicei e destul de înspăimântător. *El* e înfricoşător, aşa cum se fâţâie peste tot şi nu discută cu nimeni.

Î: Credeţi că a avut vreo legătură cu moartea domnului Markham?

R: Nu ştiu. E o acuzaţie gravă. Dar când aţi venit vineri şi ne-aţi pus tuturor întrebări, aţi observat că el abia dacă a scos o vorbă? Nu vi s-a părut aşa? Şi ştie foarte bine, ca oricine, cum sunt organizate schimburile. Şi ce s-a întâmplat în acea zi. Cine era acolo.

Î: Domnişoară Rowe, scuzaţi-mă că intervin, dar când inspectorul Fisk v-a întrebat dacă vreţi să spuneţi că mereu murea cineva la Terapie intensivă atunci când Rajan era de gardă, aţi spus „nu doar asta”, corect? Cum adică? Nu doar ce anume?

R: Nu doar se moare.

Î: Dar şi asta.

R: Da, dar aşa cum am mai spus, nu trece o săptămână fără să moară cineva. Însă lipsesc lucruri — mă refer la stocuri. Iar el bântuie. Ştiţi la ce mă refer? *Pândeşte,* şi *bântuie.* Dai colţul şi te trezeşti brusc cu el acolo. Stând. E înfricoşător. Nimeni nu-l suportă.

Î: A fost aici marţea trecută? A fost la Terapie intensivă când a murit domnul Markham? Asta vreţi să spuneţi?

R: Am fost amândoi aici pentru ambele apeluri de urgenţă. Asta ştiu. Înainte de asta, am stat la birou...

Î: Aţi fost la computer?

R: Cred că da, acum nu-mi amintesc prea bine, dar cred că plasam nişte comenzi, dar nu ştiu unde era el.

Î: Domnişoară Rowe, când aţi primit apelul — codul albastru, nu-i aşa? — şi v-aţi dus la salon, el era deja acolo?

R: Da. Lângă domnul Lector. Celălalt pacient care a murit.

Î: Mai era cineva în încăpere?

R: Doar doctorul Kensing.

Î: Şi unde era doctorul?

R: Cu Rajan. Lângă domnul Lector. Acela a fost primul cod albastru.

Î: Cu alte cuvinte, nu erau lângă domnul Markham.

R: Nu. Monitorul lui a pornit câteva secunde mai târziu.

La ora unu, Hardy răspunse la telefonul de pe birou şi auzi vocea tărăgănată a medicului legist.

— Îmi datorezi o mie de dolari. Am presupus că te grăbeşti, după cum ai aranjat ca trupul să-mi fie trimis direct după priveghi, aşa că ieri, duminică, am lucrat toată ziua şi mi-am adus şi cel mai bun asistent. Apoi am mai lucrat vreo două ore de dimineaţă. Domnul Lector a murit pentru că i-a stat inima şi nu din altă cauză.

— Deci fără potasiu?

— Nimic, Diz. I-am făcut toate testele până la nivelul C. S-ar fi văzut şi dacă ar fi înghiţit o aspirină.

— Nu e chiar ce am sperat.

— Ştiu, mi-ai spus clar. Dar priveşte lucrurile optimist. Orice ar fi, nu clientul tău l-a ucis pe domnul Lector.

Asta îl făcu să chicotească.

— Mersi, John. Mi-ai luat o piatră mare de pe suflet.

— Cu plăcere. Şi, Diz?

— Zi.

— Chiar dacă îmi place munca mea la nebunie, se pare că n-am parte de pauze. Chestia de acum a însemnat norma ta de cai verzi pe pereţi pe acest an.

Rajan Bhutan rostea cuvintele cu accentul cântat tipic subcontinentului indian.

— Femeia e o tâmpită! zise el cu resemnare în voce. Era singur în oficiul asistentelor împreună cu Bracco şi Fisk. N-

am avut decât necazuri din partea ei de când şi-a început munca aici, pentru că e leneşă şi are prejudecăţi în privinţa mea. Iar acum îmi spuneţi că mă acuză de moartea acelor domni? Este intolerabil! Va trebui să discut cu ea. Şi poate cu administraţia spitalului.

Lipsit de experienţă, Fisk menţionase că discutaseră cu domnişoara Rowe şi numele lui Rajan se ivise în cursul discuţiei. Acum, evident, asistentul era furios pe colega lui şi voia mai degrabă să dezvăluie defectele ei profesionale decât să explice ce anume făcuse el marţea trecută. Cum era de aşteptat, Bhutan îşi imagina că poliţiştii vor repeta tot ce spune el colegelor lui. Nu era cea mai bună cale de abordare a unui interviu. Nu era nici măcar a doua ca potenţial.

Bracco preluase conducerea interogatoriului, încercând să revină la subiect.

— Vreţi să ne spuneţi că nu eraţi în salon atunci când s-a declanşat alarma pentru domnul Markham?

— Da. Mă grăbisem să ajung la domnul Lector, care a fost primul.

— Şi unde aţi fost chiar înainte de asta?

Pe chipul lui apăru o expresie de dezgust.

— Credeţi sau nu, dar chiar doctorul Ross trebuie să mă fi văzut când ieşea din sala de aşteptare atunci când a sunat alarma pentru primul monitor. Eram cu unul dintre brancardierii de pe coridor, chiar acolo. Cred că erau doi sau trei, în coloană. Chestia asta e intolerabilă, repetă el.

— Deci să pricep bine, insistă Bracco. Vreţi să ne spuneţi că atunci când s-a declanşat codul albastru pentru domnul Lector nu era nimeni în salonul de terapie intensivă?

— Doar că încă nu era cod albastru. Doctorul Kensing abia ajunsese înăuntru, apoi, când am ajuns la patul domnului Lector, m-a pus să chem ajutoare.

— Şi vă ocupaţi cu toţii de domnul Lector atunci când monitoarele domnului Markham au început să facă ce or fi făcut?

— Să ţiuie încontinuu. Da.
— Nimeni nu se apropiase de el?
— Din câte am văzut eu, nu.

Hardy şi Freeman înaintau agale pe Sutter Street. Soarele nu reuşise să străpungă perdeaua de smog, iar între timp briza se transformase într-un vânt tăricel şi constant. Nu era cine ştie ce zi de plimbare, dar Freeman îi spusese lui Hardy că poate discuta cu el doar dacă accepta să-l însoţească până la furnizorul lui de trabucuri. Aproape că rămăsese fără aşa ceva — ceea ce însemna, după părerea lui Hardy, că mai avea cel puţin o duzină.

Dar ce altceva putea face?

— Problema e că nu am pe nimeni altcineva, zise Hardy. Carla, soţia geloasă, putea fi o soluţie bună, dar a dat şi ea ortul popii.

Freeman chicoti.

— Ce neplăcut!

— Apoi mi-am zis că descopăr ceva în cazul celuilalt tip care a murit în acelaşi timp cu Markham — Lector. Însă Strout mi-a tăiat elanul, aşa că acum mă întreb dacă mai are sens să-l deranjez pe Wes Farrell ca să încerce să obţină permisiunea de autopsie în cazul Loring.

— Cine era acolo?

Freeman apucă uşa de la Nob Hill Cigar şi o ţinu deschisă pentru Hardy. Instantaneu, fură amândoi învăluiţi de aerul gros, umed şi plin de arome al unuia dintre cele mai anacronice locuri din oraş. Păstrând ritualul pe care îl efectua de fiecare dată când cumpăra trabucuri vrac, Freeman nici măcar nu aruncă o privire sălii de jos, ci o luă înainte spre etaj. Hardy îl urmă. Era un club victorian masculin şi, chiar dacă femeile aveau acces acolo din punct de vedere legal, în vizitele lui Hardy nu întâlnise niciodată vreuna.

După câteva minute de sporovăială pe tema trabucurilor cu Martin, gazda lor, cei doi îşi croiră drum către nişte fotolii

din piele alături de care tronau paharele cu coniac oferit din partea casei — băutura nu era de vânzare şi nici măcar nu putea fi consumată legal în acea incintă, dar era întotdeauna oferită din partea casei. Martin reapăru peste câteva clipe, le aprinse trabucurile, apoi se retrase un etaj mai jos ca să onoreze comanda lui Freeman.

Un alt element important al ritualului lui David era să savureze mai întâi şi să nu scoată o vorbă până ce prima tranşă de scrum era gata să cadă. Uneori ritualul putea dura şi zece minute. Însă Hardy găsea că în acea zi, deşi venise special ca să se consulte cu bătrânul, îşi putea permite câteva momente de reflecţie.

Weekendul în Monterey fusese superb. Hardy reacţionase întotdeauna faţă de magia lucrurilor legate de apă, iar vizita la acvariu părea să fi restabilit normalitatea în relaţia cu soţia şi copiii lui, să fi umplut un gol sufletesc. Îşi dăduse seama că viaţa lui însemna mai mult decât ceea ce făcea ca să-şi câştige existenţa. Se simţise zguduit până în străfundurile fiinţei lui şi asta avusese darul să îl trezească.

După-amiaza, cumpărase costume de înot şi se duseseră pe plajă, unde se avântaseră în valuri, ţipând de bucurie în apa rece ca gheaţa. Mâncaseră pe săturate la The Old House, se plimbaseră pe dig la lumina lunii şi hrăniseră focile. Ajunşi înapoi la hotel, reuşiseră să se mute din camera în care Frannie şi copiii se cazaseră cu o noapte înainte într-un apartament, şi cu copiii dormind buştean dincolo de uşa dintre camere şi bucurându-se de un pic de intimitate, el şi Frannie făcuseră dragoste de două ori — noaptea şi de dimineaţă, ca nişte tineri proaspăt căsătoriţi.

În sala de fumat, Freeman îşi scutură scrumul.

— Deci cine era acolo? întrebă el. Cred că aici rămăsesem.

Bineînţeles că avea dreptate. Hardy nu se mai minuna de nimic. Însă continua să aibă acelaşi răspuns, care însemna tot o întrebare.

— Unde, David?

— La spital. Mi-ai spus că ai nevoie de oameni care să fi avut motiv să-l ucidă pe Markham, dar nu cunoşti pe nimeni cu excepţia clientului tău, aşa că, bine, să presupunem pe moment că nu e el, deşi chestia asta continuă să mă deranjeze ca naiba, doar că totuşi ceea ce ai tu nevoie, mai presus chiar de motiv, este o prezenţă, şi mă refer la faptul că oricine ar fi fost trebuia să se afle acolo şi asta ne duce înapoi de unde am plecat.

— Îţi dau un dolar dacă îmi poţi descifra şi mie ultima ta frază.

Freeman se prefăcu mânios, dar manevra nu-i ţinu, aşa că sorbi din coniac şi trase din trabuc.

— Uneori, zise el, darul înţelepciunii soseşte împachetat urât.

Hardy ajunse înapoi la birou după ora patru. Alcoolul îl pleoştise, în vreme ce tutunul îi dăduse energie. Se duse la ferestre şi le deschise larg pe amândouă, apoi îşi turnă un pahar mare cu apă şi se aşeză la masa de lucru. În absenţă, primise trei apeluri telefonice.

Primul era de la Jeff Elliot, care voia să ştie ce progrese mai făcuse Hardy pe frontul Kensing. Lucra la un alt material despre Parnassus şi poate că ei doi aveau informaţii pe care le puteau schimba în beneficiul reciproc.

În al doilea mesaj, Wes Farrell îl sunase ca să-i comunice faptul că îi convinsese în sfârşit pe membru familiei Loring să accepte deshumarea mamei lor. Acum avea parte de ceva rezistenţă din partea lui Strout, o problemă pe care credea că Hardy o rezolvase deja. Ce se întâmpla?

Al treilea apel şi ultimul era de la clientul lui, pe care Hardy încercase toată ziua să îl contacteze. Îl sună pe el primul şi Kensing începu prin a-i spune că după cearta lui cu soţia, copiii continuau să se afle la el...

— Aşteaptă un pic, Eric. Dă înapoi. Ce ceartă cu soţia?

Îi povesti lui Hardy ce se petrecuse, cu unele detalii, apoi îi menţionă vizita neaşteptată a lui Glitsky din noaptea precedentă.

— Am avut impresia că el crede că m-am dus acolo ca să-i fac ei rău. Poate chiar mai grav.

Hardy îşi aminti că Glitsky prezise că aşa va proceda Kensing.

— Dar nu ai discutat cu el. Te rog spune că n-ai făcut-o.

— Nu. Nu i-am dat drumul înăuntru. Dar mi-am zis că e mai bine să fiu indisponibil azi.

— Probabil e o idee bună. Şi ce ai făcut?

După ce lăsase copiii la şcoală, Kensing decisese să-şi ia zi liberă şi să încropească un plan. Traversase pe jos Golden Bridge şi înapoi, apoi se dusese în centru şi mâncase în Chinatown, văzuse un film, după care se dusese să ia copiii de la şcoală. Abia vorbise şi cu Ann. Ieşise din închisoare şi voia copiii înapoi acasă la ea, dar el nu privea cu ochi buni acest lucru. Hardy ce părere avea?

— Crezi că e un pericol pentru ei?

— Înainte de ziua de sâmbătă aş fi spus că nu. Dar n-am mai văzut-o niciodată aşa, şi am avut şi noi parte de certuri zdravene, crede-mă.

— Dar nu e vorba de nimic fizic? Eşti sigur?

Era întotdeauna un punct critic de atins. Ar fi fost extrem de rău ca marele juriu să descopere că doctorul se folosise de violenţă fizică împotriva soţiei. Mai bine să ştie de acum.

— N-ai atins-o nici măcar o dată, Eric? Măcar o singură dată?

— Aş fi ţinut minte. Nu am lovit-o, deşi ea m-a lovit de câteva ori.

Lui Hardy nu-i plăcea nici chestia asta, dar din punct de vedere al doctorului, era mai bine decât dacă el ar fi lovit-o.

— Bine. Şi mai exact ce s-a întâmplat sâmbătă?

— Cred că s-a convins singură că eu l-am omorât pe Tim.

— Asta e şi concluzia mea. Vrei să vorbesc cu ea? Crezi că ar discuta cu mine?

Simţi uşurarea din vocea lui Kensing.

— Ar fi excelent. Oricare variantă.

Nu era chiar răspunsul la întrebare, dar însemna în mod clar o permisiune. Hardy se simţi liber să meargă mai departe.

— Eric, îmi poţi spune cine a fost la spital cu tine marţea trecută?

— Unde? La Terapie intensivă?

— Oriunde prin apropiere.

— Sigur. Cred că da. Eu, evident. Asistentele.

Îşi continuă litania, mai consistentă decât crezuse Hardy. Asta îi dădea ceva speranţe, deşi putea însemna multă muncă. De multe nume nici măcar nu auzise, iar chestia asta i se păru de neconceput.

Se simţi din nou cuprins de furie la adresa lui Glitsky. Ce naiba credea că face? Poate că trăsese concluzia că înţelegerea lui Jackman cu Hardy nu îl privea şi pe el, deşi de fapt îl privea. Înţelegerea aceea nu însemna aproape nimic fără cooperarea lui Glitsky.

Reuşi să scape de gânduri, dar nu şi de sentimentul de mânie. Acum îşi lua notiţe. Kensing îi spuse că, pe lângă Carla, acolo fuseseră Malachi Ross, asistentul lui Markham, Brendan Driscoll (pe care Kensing părea că-l antipatizează), vreo două asistente şi alţi doi doctori, inclusiv Judith Cohn. Hardy se întrebă din nou de câtă vreme dura relaţia lui Eric cu Cohn. Trebuia să încerce să discute cu ea.

Mai întâi însă, după ce încheia convorbirea cu Kensing, trebuia să discute cu Ann. Femeia îi răspunse la apel. Îi spuse că da, bineînţeles că avea să stea de vorbă cu el. Oricând voia Hardy. Îşi dorea copiii înapoi.

Casa ei se găsea în drumul lui spre casă. Hardy putea ajunge acolo în douăzeci de minute.

23

Sprijinindu-se în cârje şi cu piciorul în ghips, Ann Kensing îl conduse pe Hardy în dezordinea din living. Aruncă nişte haine murdare de-ale copiilor de pe canapea, îi făcu semn lui Hardy să se aşeze, apoi luă loc şi ea în celălalt capăt. Auzise introducerea lui şi acum se frământa ce să facă mai departe.

— Sunteţi avocatul lui, domnule Hardy. Ce altceva veţi mai spune?

— V-aş putea spune o mulţime de lucruri, doamnă Kensing. V-aş putea spune că, bine, el a făcut-o, dar nimeni nu va putea dovedi asta vreodată. Aş putea spune că a făcut-o, dar a fost o greşeală medicală neintenţionată. Aş putea spune chiar că a făcut-o cu un motiv bun — văzându-l pe domnul Markham cum zace acolo, total în puterea lui, a înnebunit temporar, ceea ce se admite din punct de vedere legal. Nu râdeţi. Juriile au acceptat poveşti şi mai fantastice. Dar eu sunt aici ca să vă spun că el susţine că nu a făcut-o. Sunt avocat de multă vreme. Credeţi-mă că am avut clienţi care m-au minţit de mai multe ori. Sunt obişnuit cu asta. Însă dovezile pur şi simplu nu dovedesc că soţul dumneavoastră ar fi făcut ceva.

— El mi-a spus că a făcut-o. Mi-a spus-o înainte ca altcineva să ştie. Ce ziceţi de asta?

Hardy dădu gânditor din cap.

— Mi-a povestit şi despre asta. Era furios pe dumneavoastră şi jignit că aţi putut crede că a ucis pe cineva, aşa că a devenit sarcastic.

— A zis că l-a umplut de rahat.

— Da, aşa a zis. Ascultaţi-mă, e doctor. Dacă se enervează şi încearcă să vă riposteze, atunci administrarea de otravă intravenos ar fi cea mai uşoară cale, nu?

Nu aşteptă răspunsul ei. Nu voia să o enerveze intrând într-o dispută cu ea. Kensing îl avertizase că ea era o persoană instabilă emoţional şi se lăsa purtată de val — iar durerea pricinuită de moartea lui Markham şi furia faţă de întreaga situaţie nu prea o ajutau să judece raţional. Acum Hardy se aplecă spre ea.

— Eu voiam să discut cu dumneavoastră despre cât de repede vă putem înapoia copiii.

Aşa cum bănuise, vestea asta o mai calmă — chiar şi în starea în care se găsea, ea înţelegea că nu-i servea la nimic să sară la gâtul avocatului. Femeia îşi duse o mână la buze şi încercă să-şi pună gândurile în ordine.

— L-am întrebat pe Eric dacă îi poate aduce înapoi azi. N-a vrut să facă asta.

Hardy dădu înţelegător din cap.

— A vorbit cu mine pe tema asta. L-am rugat să se pună în locul dumneavoastră. Să presupună că dumneavoastră chiar credeţi că el a omorât pe cineva. Dacă aceasta ar fi situaţia, nu credeţi că s-ar fi luptat ca să vă împiedice să îi luaţi? Se lăsă pe spate pe canapea, arborând o nonşalanţă pe care n-o resimţea în realitate. Dacă vreţi opinia mea în privinţa asta, cred că problema este că sunteţi amândoi nişte părinţi extraordinari. Aveţi amândoi acelaşi instinct, acela de a vă proteja copiii. Iar chestia asta e un lucru bun, nu credeţi?

— Ba da, aşa cred şi eu.

Încercănaţi de oboseală, ochii ei străluceau din pricina lacrimilor. O lacrimă i se prelinse pe obraz şi ea şi-o şterse cu un gest automat. Hardy avea senzaţia că ea repetase

acel gest de atâtea ori în ultima vreme, încât nici măcar nu mai observa.

— Nu le-a făcut niciodată rău, zise ea. Nu cred că le-ar face rău, dar după săptămâna trecută, când am crezut...

Scutură din cap.

— Când aţi crezut că l-a omorât pe Tim Markham?

Ea dădu din cap.

— Doamnă Kensing. Chiar credeţi asta? În adâncul sufletului?

Ea îşi muşcă buza de jos.

— E posibil. Da. L-a urât pe Tim.

— L-a urât pe Tim. Tot aud chestia asta. Îl ura acum mai mult decât l-a urât acum doi ani?

— Nu, nu cred.

— Poate mai puţin?

— Poate. Credeam că s-a obişnuit cu ideea.

— Bun. Când îl ura cel mai tare, a spus vreodată că vrea să-l omoare? Era chiar atât de furios?

— Nu, nu. Eric nu e aşa. Niciodată... Se opri şi se uită drept la Hardy, într-o postură brusc defensivă. Mi-a spus că a făcut-o.

— Da, aşa e. A rostit aceste cuvinte. E adevărat.

— Ce ar fi trebuit să cred?

— Când le-a spus, doamnă Kensing? Nu cumva marţea trecută, imediat după ce aţi aflat că domnul Markham a murit? Imediat după ce l-aţi acuzat pe Eric că l-a omorât?

Ea nu-i răspunse.

El insistă:

— Mi-a spus că eraţi în pragul agoniei. Tocmai aflaserăţi că bărbatul pe care îl iubeaţi nu mai e. Doreaţi să vă răzbunaţi pe întreaga lume pentru această nedreptate şi v-aţi răzbunat pe el, poate pentru că aveaţi sentimentul că el e în siguranţă. Nu aşa a fost?

Nu mai avea altă ocazie. În instanţă şi în faţa unui juriu ea şi-ar fi spus doar povestea bine învăţată. Ar fi fost pregătită de nenumărate ori de către acuzare. Nu s-ar fi pus

nici o clipă într-o postură stânjenitoare de a recunoaşte că era posibil să fi înţeles greşit sau să fi exagerat. Până la acel moment, orice dubiu s-ar fi spulberat demult. Chiar şi până în acest moment, ea investise emoţional mult în mărturisirea lui Eric. Hardy spera să o poată conduce pe un drum unde ea să găsească o posibilitate de retractare, dacă nu cu demnitatea rămasă intactă, măcar cu o oarecare graţie.

Însă ea nu renunţa aşa de uşor. Îşi apăsa degetele atât de tare pe gură, încât încheieturile mâinilor i se albiseră. Îşi ţinea ochii închişi, concentrându-se să-şi amintească.

— Eram aşa de... pierdută şi rănită. Voiam să-l rănesc şi pe el.

— Vă referiţi la Eric. Deci l-aţi acuzat că l-a omorât pe Tim ştiind că asta îi va face şi lui rău?

— Da. Brusc ea deschise ochii şi expiră cu putere. Da. Iar el mi-a zis: Absolut, absolut.

— Şi dumneavoastră aţi socotit că asta însemna recunoaşterea acuzaţiei dumneavoastră de a-l fi omorât pe Tim?

— Da. Presupun că da.

— Dar privind înapoi în timp, vi se mai pare aşa? Credeţi că asta a vrut el cu adevărat să spună? Că a comis cu adevărat fapta? Sau pur şi simplu vă certaţi copleşiţi de tensiunea momentului? Hardy îşi coborî tonul vocii. Doamnă Kensing, daţi-mi voie să vă întreb altceva. După ce aţi părăsit spitalul în acea zi şi aţi revenit aici, la viaţa dumneavoastră, aţi avut la dispoziţie o zi şi ceva ca să vă obişnuiţi cu tragedia, nu-i aşa, înainte ca poliţia să vă caute?

— Ce altceva puteam face? Era mijlocul săptămânii. Copiii aveau şcoală. Eram doar eu şi ei.

— Desigur, înţeleg. Dar în acea perioadă, înainte de a afla despre potasiu, aţi avut la dispoziţie ceva vreme în cursul căreia spuneţi că aţi crezut că Eric îl omorâse pe Tim. Şi

totuşi, nu aţi încercat deloc să vă duceţi din proprie iniţiativă la poliţie?

Întrebarea o surprinse. Ezită câteva clipe, probabil întrebându-se ce răspuns să dea.

— Nu. Nu ştiam.

— Dacă nu vă supăraţi, de ce nu?

— Pentru că am crezut... adică, cred că am crezut... auzisem că Tim a murit în urma accidentului.

— Şi aţi crezut asta? Timp de două zile? Chiar şi după ce Eric părea să vă fi spus că el l-a omorât? Doamnă Kensing, aţi apucat să dormiţi în acele două zile?

Scuturând din cap, ea începu să suspine încet, dar Hardy trebuia să meargă mai departe.

— Deci când aţi auzit că Tim a fost omorât cu premeditare, că nu a fost vorba de un accident, ce v-a trecut prin minte?

— Nu ştiu. Când am aflat despre asta... era atât de ireal. Aproape ca şi cum ar fi murit din nou, pentru a doua oară.

— Şi atunci v-aţi amintit ce a spus Eric prima dată?

— Da.

— Dar în ciuda aparentei mărturisiri a lui Eric, nu aţi crezut niciodată serios că Tim murise din altă cauză în afara acelui accident?

— Dar el a zis...

— Dar nu l-aţi crezut în acel moment, nu? Nu l-aţi crezut pentru că ştiaţi că el nu a făcut o declaraţie faptică. A spus-o ca să vă rănească, nu? Era o modalitate plină de sarcasm ca să vă facă proastă, nu? Că aţi putut să puneţi o asemenea întrebare.

Hardy aşteptă câteva secunde.

— Vreau să spun, zise ea, că dacă Tim a fost ucis, asta schimba totul, nu?

— Sunt de acord că nu mai era vorba de un accident. O lăsă să înţeleagă bine vorbele lui. Doamnă Kensing, nu vă voi minţi. Mărturia dumneavoastră în acest caz este critică, şi aşa cum aţi spus atunci când am venit aici, simt avocatul

lui Eric. Am un interes mărturisit în a-l ţine departe de închisoare. Aşteptă din nou până ce ea se uită la el. Dacă în adâncul sufletului dumneavoastră credeţi că Eric l-a omorât pe Tim, şi că a spus adevărul atunci când a zis că a făcut-o, nu voi încerca să vă determin să vă răzgândiţi. Ştiţi ce ştiţi. Dar Eric se numără printre persoanele pe care le cunoaşteţi cel mai bine, şi la bine, şi la rău, nu-i aşa? Iar el este un tată bun, aşa cum admiteţi, şi un doctor bun. Poate fi, după estimarea dumneavoastră, şi un om bun?

Ea dădea din cap, luptându-se cu alte lacrimi.

— Mereu am crezut asta. Chiar este.

Şi acum lovitura finală.

— Credeţi cu adevărat că el *îl putea omorî* pe Tim? Că a făcut-o cu adevărat? Pentru că dacă nu este aşa, doamnă Kensing, atunci altcineva a făcut-o şi aceea este persoana pe care aş vrea să o descopăr, oricine ar fi. Iar pentru asta o să am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Adevărata problemă în cazul întâlnirii dintre Eric şi Ann Kensing consta în faptul că Hardy habar n-avea că Glitsky alocase un ofiţer pentru a o proteja pe doamna Kensing de soţul ei în caz că acesta s-ar fi întors cu intenţia de a încerca din nou să o omoare. Când Hardy sunase la sonerie şi intrase în casa doamnei Kensing cu o oră în urmă, ofiţerul nu-l împiedicase nicicum pe avocat, ci îl sunase pe Glitsky şi îl informase despre cele întâmplate.

Ca atare, Glitsky în persoană ciocăni la uşă la ora 17.35. Ann Kensing se ridică, închipuindu-şi că era soţul ei cu copiii, şi deschise uşa. Hardy, care rămăsese în living, sări imediat în picioare când auzi vocea, dar era deja prea târziu — piciorul lui Glitsky trecuse deja pragul uşii de la intrare. Ţinând sus insigna, Glitsky întrebase dacă poate intra, iar Ann nu găsise nici un motiv să nu-l lase.

Fierbând de furie, Hardy se opri în hol.

— Ce naiba cauţi aici? Mă urmăreşti? Apoi, înspre Ann: Îi puteţi cere să plece. Nu are mandat ca să intre.

Dar Glitsky câştigase deja runda.

— Îmi pare rău, dar nu puteţi face asta, doamnă. Mi-aţi dat drumul înăuntru. Nu am nevoie de mandat.

— Şi ce vrei? întrebă Hardy, făcând un alt pas spre el. Doar hărţuire de data asta? Doar să dai naibii toate regulile?

Glitsky îl ignoră şi i se adresă lui Ann.

— Mi-am zis că poate aveţi nevoie de ceva suport moral înainte ca soţul dumneavoastră şi acest domn Hardy să vă zăpăcească de tot. V-a ameninţat în vreun fel?

— Nu. Femeia se uită pe rând la cei doi bărbaţi furioşi. Păi, doar...

Hardy ridică o mână, întrerupând-o:

— Ann, te rog.

— Doar ce, doamnă Kensing? Vreţi să spuneţi că v-a ameninţat?

— Nu. Dar mi-a explicat de unele drepturi pe care poate...

Acum Glitsky o întrerupse:

— Este şi avocatul dumneavoastră? Doamne fereşte, doar nu l-aţi lăsat să facă aşa ceva?

— Nu, e...

Între timp tonurile vocilor deveniseră mai ridicate. Hardy nu o putu lăsa să-şi termine ideea şi se grăbi să câştige runda următoare:

— Doamna recunoaşte că acea declaraţie este falsă. Şi-o retrage.

Glitsky rămase nemişcat, şocat de lovitură. Deşi se aşteptase la ceva de acest gen, confirmarea îl înnebuni. Cicatricea i se înroşi, iar ochii începură să arunce văpăi. Avu nevoie de câteva clipe ca să-şi revină.

— Bine, rosti el în cele din urmă cu voce moale. Dar acum o să mă ascultaţi amândoi.

Cu cel mai rezonabil ton de care era capabil în acel moment, începu să-i ţină femeii o predică de poliţist înfuriat.

De genul:

— Doamnă Kensing, aţi declarat că soţul dumneavoastră a mărturisit crima. În acest caz declaraţia face parte din dosar. Dacă vă veţi schimba declaraţia sub jurământ, aţi putea da de un mare bucluc. Înţelegeţi asta?

De genul:

— Nu vi se pare evident că domnul Hardy, de faţă, se foloseşte de copiii dumneavoastră ca de o monedă de schimb ca să-l ajutaţi să-şi scoată clientul basma curată? Poate fi ceva mai transparent de atât?

De genul:

— Bineînţeles că soţul dumneavoastră nu va depune plângere în legătură cu cele întâmplate sâmbătă. Are noroc că nu s-a trezit el însuşi pus sub acuzare. Dar vă rog să lămurim un lucru. Nu el decide ce acuzaţii sunt aduse, ci Biroul Procurorului. Încercaţi să înţelegeţi că în realitate el încearcă să tranzacţioneze *posibila* dumneavoastră acuzare de comportament eronat cu propria acuzare de *crimă.*

De genul:

— Nu trebuie să încheiaţi o astfel de înţelegere. Este cât se poate de probabil că un judecător va emite un ORT — un ordin de restricţie temporară — astfel ca să vă aducem copiii înapoi.

În cele din urmă, Hardy se sătură. Glitsky îşi depăşea atribuţiile. În plus, era în interesul lui să sară în apărarea femeii.

— De fapt, locotenentul a cam luat-o razna. Nu există nici un judecător în lumea asta care să garanteze un ORT doar pe baza celor petrecute aici. Se întoarse către doamna Kensing. În afară de cazul, şi trebuie spus asta, că acest ordin este emis împotriva *dumneavoastră.* Dumneavoastră aţi fost acuzata în acest caz, şi nu soţul dumneavoastră.

Reveni la Glitsky şi vocea i se înăspri:

— Iar tu, locotenente, ştii prea bine că această femeie are tot dreptul să discute cu mine. Trebuie să aflăm exact ce a zis doctorul Kensing şi dacă nu cumva inspectorii tăi au fost prea zeloşi. Doamna Kensing a înţeles greşit prima dată şi,

dându-şi seama de asta, ar dori să revină la un statut de înţelegere oarecum cordială cu fostul ei soţ, ca amândoi să poată coopera, aşa cum au făcut mereu, în scopul creşterii copiilor. Nu văd cum ai putea avea vreo problemă cu aşa ceva.

Cicatricea lui Glitsky părea să devină şi mai roşie în lumina amurgului.

— Nu vezi? Nu consideri că te amesteci prea mult în treburile acestui martor?

— Absolut deloc.

— Negi că încerci să o influenţezi pe căi incorecte?

Hardy îşi înghiţi primul răspuns, în care se regăsea toată vulgaritatea pe care Glitsky o dispreţuia aşa de mult. În schimb, se întoarse iarăşi către doamna Kensing.

— Vă forţez eu să faceţi ceva?

— N-o face, domnule locotenent.

Glitsky o crezu la fel cum credea în iepuraşul de Paşte. Ar fi vrut să-l tragă pe Hardy într-o altă încăpere, unde să poată clarifica diferendele dintre ei, fără ca femeia să fie prezentă, dar dacă ar fi propus aşa ceva ştia că ar fi lăsat impresia că ascunde ceva de femeie. Şi nu-şi putea permite una ca asta. Nu avea o alternativă mai bună, aşa că merse mai departe cu ce avea de zis.

— Ei bine, să-ţi spun ceva, domnule avocat. *Eu* numesc asta influenţă, dacă nu chiar şantaj de-a dreptul. Jackman a încheiat o înţelegere drăguţă cu tine, bine, dar asta nu îţi dă mână liberă să sabotezi orice caz încercăm noi să construim. Cred că va afla şi el că ai mers prea departe în privinţa asta. Ca să nu mai spunem nimic despre şarada asta cu autopsiile despre care am aflat de la Strout. Iar acum mi-a zis că l-ai adus şi pe Wes Farrell în echipă, cu aceeaşi idee tâmpită.

— Wes nu este în echipa mea, locotenente. Are clientul lui şi problemele lui.

— Mda, iar printre ele se numără altcineva care a murit la spitalul Portola? Şi care apare la suprafaţă exact acum? Te aştepţi să cred asta? E doar o coincidenţă, nu-i aşa?

— Nu mă aştept să crezi nimic din ce am spus. Dar nu voi încerca să-ţi obstrucţionez cazul. Încerc să văd despre ce e vorba şi să-l rezolv.

Glitsky pufni.

— Mda, în fine, asta e treaba *mea.*

Hardy îi ripostă:

— Atunci fă-ţi treaba!

— Am încercat şi Jackman m-a oprit.

— Ţi-a făcut o favoare.

Glitsky pufni din nou:

— Vrei să-mi spui că urmăresc pe cine nu trebuie? Atunci cum se face că de fiecare dată când mă întorc cu spatele tu descoperi câte o chestie legală care să-i acopere fundul — înţelegerea cu Jackman, tulburarea apelor cu Strout, discuţia de acum cu martorul meu. Ştii ce mă fac toate astea să cred? Că ai ceva de ascuns. Că, de fapt, nu încerci decât să-ţi scoţi clientul basma curată, şi la naiba cu justiţia, la naiba cu adevărul!

— Nu aşa sunt eu, şi o ştii prea bine.

— Mda, şi dacă porcul ar zbura... Glitsky se răsuci spre Ann Kensing. Comiteţi o mare greşeală, îi spuse el. Dacă vreţi să vă răzgândiţi din nou, după ce vă calmaţi, ştiţi cum să daţi de mine.

Hardy era de-a dreptul enervat, aşa că se adresă amândurora, cu voce plină de dispreţ:

— Dacă aşa veţi decide, obligaţi-l să vă promită că nu vă va acuza de sperjur.

Glitsky se uită urât la el.

— Crezi că e amuzant?

— Nu, ripostă Hardy. Nu cred deloc că e amuzant.

În vreme ce copiii se obişnuiau iarăşi cu mama lor, cu ghipsul de pe piciorul ei şi cu bandajul de la ceafă, tatăl lor

stătea departe de ea. Sunase să comande nişte pizza şi îşi petrecuse cea mai mare parte a următoarei jumătăţi de oră strângând obiecte din jurul casei — pornise maşina de spălat de două ori, depozitase toate vasele şi tacâmurile pe care le găsise în maşina de spălat vase, dăduse cu mopul pe podeaua bucătăriei.

Hardy o sună pe Frannie ca să-i spună că avea să întârzie puţin. Da, ştia, dar îi părea rău. Spera încă să ajungă la timp acasă pentru cină, pe care o reprogramaseră peste weekend la ora opt seara în loc de şase şi jumătate sau şapte, pentru a se potrivi mai bine cu programul lui Hardy. Cu ocazia asta, folosi un minut pentru a-i descrie soţiei ceva din cearta îngrozitoare pe care o avusese cu Glitsky. Avea nevoie să discute cu ea şi avea nevoie de ea. Şi în mod cert avea să ajungă acasă până la ora opt. Ea putea fixa ceasul după cuvântul lui.

Hardy se duse la baie ca să-şi dea cu puţină apă peste faţă, sperând că astfel va mai scăpa de greaţa pe care o resimţea în urma disputei amarnice cu Glitsky. Parcă înghiţise un bolovan. Când se întoarse, copiii devorau pizza în bucătărie, iar pe ecranul televizorului se derula un film cu ceva acţiune şi cu sonorul dat tare.

În living, Ann şi Eric ocupaseră două colţuri neutre şi acum şedeau tăcuţi, fără ca măcar să se privească, aşteptându-l pe Hardy.

Hardy vru să-şi reocupe vechiul loc de pe canapea alături de Ann, dar îşi zise că astfel putea lăsa impresia că lua partea ei, aşa că rămase în picioare, postându-se lângă şemineul plin de gunoaie şi de cenuşă.

— Amândoi faceţi ce trebuie, începu el. Ştiu că e greu. Se uită de la unul la celălalt. În mod evident, amândoi soţii erau încă plini de resentimente. Merse mai departe: Sunt implicat în acest caz deja de o săptămână şi există enorm de multe lucruri pe care nu le cunosc. Trebuie să discutăm împreună despre toate astea. Despre cine l-ar fi putut omorî pe domnul Markham.

Ann luă toate astea ca pe o introducere, aşa că nu mai irosi timpul ca să ajungă la miezul problemei.

— Bine. L-am auzit pe avocatul tău spunându-mi că nu tu ai făcut-o, Eric. Îţi mai acord o şansă. Ce-ar fi să-mi spui chiar tu?

El îşi întoarse faţa spre ea, apoi clătină din cap, dezgustat şi obosit, după care îi aruncă o privire goală şi îi răspunse fără nici un fel de inflexiune în voce:

— Du-te naibii!

— Iată! explodă ea în direcţia lui Hardy. Vedeţi? Asta e el. Aste e el în realitate.

Kensing se repezi spre ea şi i se adresă cu o voce joasă şi repezită ca să nu fie auzit de copii.

— Habar n-ai cine sunt. M-am săturat de porcăriile tale. Dacă l-am ucis pe Tim, pentru numele lui Dumnezeu? La dracu' cu asta şi din nou la naiba cu tine!

— Eric, începu Hardy.

Însă clientul se răţoi la el:

— Nu trebuie să ascult iarăşi chestia asta, nu? Nu merge şi pentru ea. Poţi vedea şi singur — este o ameninţare iraţională. Eu plec de aici şi iau copiii cu mine.

— Să nu mai pui mâna pe ei!

O fi folosit ea cârje pentru glezna fracturată, dar atunci când trebuia se mişca repede fără ele. Ajunse la intrarea în hol, blocând calea lui Kensing, înainte ca el să apuce să facă trei paşi.

Hardy se puse şi el în mişcare, cât de repede putu, postându-se între ei. Pentru o clipă avu impresia că el şi clientul lui aveau să se ciocnească.

— Dă-te la o parte din calea mea, Diz.

— Nu o voi face, replică Hardy. O să mă obligi?

— Vezi să nu mă obligi tu pe *mine.*

— Vedeţi? zise Ann. Asta s-a petrecut sâmbătă! Aşa a făcut şi atunci!

— N-am făcut nimic sâmbătă! Kensing îndreptă degetul spre ea peste umărul lui Hardy. Vrei să discuţi despre

problema asta aici? Vrei să discuţi despre pericolele pentru copii, vrei să discuţi despre instabilitate? Chiar crezi că îmi stă în fire să omor pe cineva? Mai scuteşte-mă, Ann! Întreaga mea viaţă înseamnă să menţin oameni în viaţă. Iar tu mă încui pe afară, bătând câmpii că poate am venit aici ca să-mi omor propriii copii? E nebunie curată. E paranoia la un nivel care te înspăimântă.

Hardy trebuia să găsească o cale de a împiedica o criză care ameninţa să se declanşeze.

— Că veni vorba de asta, ea a fost înspăimântată, Eric.

— N-are de ce să fie înspăimântată din cauza mea. Nu i-am făcut niciodată rău. Dacă nu ştie măcar atâta... Kensing îşi mută privirea de la Hardy la Ann, cu o voce evident iritată. Ce credeai, Ann? Ce naiba se întâmplă cu tine? În sfârşit, un ton împăciuitor. Aş face eu rău vreodată unui copil? Unuia dintre copiii mei? Cum aş putea să fac aşa ceva?

Ann aproape că îşi pierduse suflul — respira repede şi superficial.

— Când mi-au spus poliţiştii, eu... m-am speriat... nu...

Hardy îşi zise că avea să înceapă iarăşi cu suspinele, dar de data asta ea se abţinu.

— Nu ştiam ce să cred, Eric. Nu poţi pricepe asta? L-am iubit pe Tim, iar el era mort. Nu am dormit două zile. Eram aşa de speriată.

— De mine? Cum ai fi putut să fii speriată din cauza mea?

Acum ea cerea înţelegerea lui.

— *Eram doar speriată, bine?* Vocea i se piţigăiase. Nu voiam să mai comit vreo greşeală şi, de aceea, evident, am comis-o.

Era confesiunea cea mai apropiată de o recunoaştere a vinovăţiei de care Kensing putea avea parte. Hardy recunoscu imediat acest lucru şi folosi oportunitatea.

— Ce-ar fi să ne aşezăm cu toţii la loc?

— Ross a intrat în salon? întrebă Hardy. Trebuia să fi fost cu minute bune înainte de declanşarea monitoarelor.

— Posibil. Probabil. Pur şi simplu nu ştiu.

— Unde erai *tu* atunci? Lui Ann nu-i trecuse mânia complet. Credeam că eşti pe etaj. Nu-i aşa de mare. Cum se poate să nu fi ştiut?

Kensing lăsă deoparte orice sarcasm din răspunsul pe care îl adresă în aceeaşi măsură spre Hardy decât spre Ann.

— Aveam trei pacienţi în salon. Unul dintre ei nu-şi revenise după anestezie, aşa că eu şi Rajan, un asistent medical, ţineam sub observaţie semnele vitale ale pacientului, în acele minute, oricine putea trece prin spatele meu, şi sunt sigur că unii au trecut, iar eu nu aş fi observat. Cu o oră înainte venise înăuntru si Brendan Driscoll.

— Cum s-a întâmplat? vru Hardy să ştie.

Kensing ridică din umeri.

— Nu l-a oprit nimeni. Trebuie să-l cunoşti ca să-ţi dai seama ce om e. Are un aer de autoritate supremă. Dacă vreuna dintre asistente i-ar fi spus ceva, ar fi replicat: „E-n regulă, sunt de aici”, şi probabil că ar fi fost acceptat.

— Îl urăsc pe nemernicul ăla mic, adăugă Ann. Chiar credea că poate să îi comande lui Tim.

— Şi o făcea? zise Hardy. Îi comanda?

— Încerca, mai ales atunci când venea vorba despre timpul lui. De programări.

— Şi Tim ce simţea în legătură cu asta?

— Nu putea trăi fără el, interveni Eric, fără să-şi poată stăpâni răutatea din voce. Brendan îi făcea cam jumătate din muncă.

— Greşit! Ann n-avea de gând să-l lase pe Eric să-l lovească pe Tim. Tim se gândea la lucruri mari. Brendan se pricepea la detalii. Dar Brendan nu făcea munca lui Tim. Primea ordine...

Eric pufni dezgustat.

—... nu încape nici o îndoială cine era şeful.

— Deci existau fricţiuni între ei?

— Importante, răspunse Eric. Trebuie să-l cunoşti pe Brendan ca să-l apreciezi.

Hardy reveni la Ann.

— Pe ce alte teme se mai certau? În afară de dumneata?

Ea ezită.

— Cred că pe tema câtorva decizii financiare ale lui Tim. Lui îi plăcea să-şi asume riscuri.

— Cu banii Parnassus?

Pe Hardy îl interesa crima, dar ar fi fost bucuros să-i dea o mână de ajutor lui Jackman în investigaţia acestuia legată de finanţele spitalului.

— Păi nu ştiu exact. În ultimii doi ani s-a cam strâns cureaua... şi pe urmă au existat şi ceva probleme de personal...

— Cum aş fi eu, bunăoară.

Ann ridică din umeri. Era adevărat.

— Ei bine, da. Printre altele.

Kensing clarifică problema:

— Brendan voia ca Tim să mă concedieze pe loc cam de acum trei sau patru ani. Să dea un exemplu.

— De ce? Ce ai făcut?

— Mai mult ca orice, deranja atitudinea mea în general. Lipsa de respect. Am cam devenit şeful celor care luptau pentru pacienţi în dauna fondurilor cheltuite.

Ann se repezi să limpezească acest aspect.

— Tim spunea că opuneai rezistenţă firmei...

Hardy interveni ca să taie din faşă orice potenţială ceartă.

— Şi cum a ajuns acest secretar implicat în toate astea? Doar nu deţinea vreo putere reală, nu?

— Cum a ajuns Rasputin unde a ajuns? ripostă Eric. Nici el nu deţinea puterea reală.

Chestiunea continua să-l nedumerească pe Hardy.

— Dar tipul e doar un secretar, nu?

Pentru prima dată, Eric şi Ann avură aceeaşi reacţie — un hohot de râs.

— Domnul Driscoll, explică Eric, era asistent executiv. Niciodată nu a fost secretar.

— Şi sper că acum vă e clar, adăugă Ann, schiţând un zâmbet.

— Cât despre cum a ajuns unde a ajuns, continuă Eric pe marginea subiectului, aşa cum a menţionat Ann, el era tipul cu detaliile. Dacă ajungi să ai grijă de destule amănunte, în scurt timp capeţi impresia că eşti stăpânul locului.

Ann dădu să adauge ceva, poate să-l apere iarăşi pe Markham, dar Eric ridică mâna, oprind-o.

— Uite ce e, lucrurile se petrec cam aşa. Eşti chemat la biroul directorului şi imediat te încordezi. Aşa că aştepţi în anticameră lângă biroul lui Brendan, iar atitudinea lui îţi spune că necazul pe care crezi că îl ai este, de fapt, mult mai mare. Apoi, câtă vreme aştepţi şi iar aştepţi — iar cu chestia asta nu te joci —, Brendan, asistentul executiv bine îmbrăcat şi extrem de simandicos se apucă să-ţi explice regulile de bază. Domnului Markham nu-i plac confruntările personale. Preferă să aibă întâlniri scurte. Îţi mai spune că în decurs de o săptămână vei primi un rezumat scris al principalelor puncte abordate în discuţie şi al acţiunilor care vor fi întreprinse. Apoi trebuie să semnezi o scrisoare că ai luat la cunoştinţă de conţinutul ei şi să o înapoiezi la serviciu. Scopul a fost atins. În timp, tipul şi-a dezvoltat un set incredibil de reguli şi protocoale, toate menite să-l izoleze şi să-l protejeze pe şeful lui. Vreau să spun că ajunsese să scrie post-scriptum-uri nesemnate în josul scrisorilor, de credeai că sunt concepute de Tim.

Brusc, auzind toate aceste detalii, Hardy înţelese pe deplin. Recepţionera lui David Freeman, Phyllis, era o versiune mai palidă a lui Brendan Driscoll. Mai în joacă, mai în serios, Hardy îl presa pe Freeman de vreo cinci ani să o concedieze pe femeie, dar bătrânul nici nu voia să audă de asta, spunând că nu şi-ar putea face treburile fără ea. Şi poate chiar credea aşa ceva. Însă de mai multe ori Hardy o văzuse pe Phyllis restricţionând accesul către Freeman cu

atâta autoritate — şi cu o compasiune şi simpatie ce păreau sincere —, încât asociaţii pe care ea nu-i înghiţea până la urmă plecaseră din firmă, crezând că Freeman fusese cel care le dăduse papucii.

— Iar Tim se împăca bine cu povestea asta? întrebă Hardy.

— De fapt, nu, răspunse Ann. Mai ales după ce a văzut în sfârşit cât de departe se ajunsese. Cred că a fost una dintre situaţiile acelea când totul începe de la ceva neînsemnat, după care, cu timpul, scapă de sub orice control.

— Suficient ca Driscoll să fie concediat? întrebă Hardy.

Ann ezită. Îşi dădu o şuviţă de păr la o parte de pe frunte.

— Adevărul e că Tim simţea că trece printr-o criză a vârstei de mijloc. În jurul lui firma se prăbuşea, apoi era povestea căsniciei, a copiilor lui, şi aşa mai departe. De-asta s-a întors la Carla, ca să vadă dacă mai poate salva ceva din ceea ce muncise ani de zile să construiască, dar acesta e şi motivul pentru care nu-l putea da afară pe Brendan, deşi ştia că ar trebui. N-o putea face atâta timp cât toate celelalte aspecte ale vieţii lui erau în degringoladă. Depindea prea mult de el.

Hardy nu ştia cât era adevăr în cele spuse, şi cât era o relatare a raţionamentelor lui Markham exprimate faţă de amantă ca el să pară sensibil şi atent faţă de alţii. Un lucru era însă sigur — Ann credea în ceea ce spunea.

— Tim a discutat cu el? continuă Hardy. I-a dat vreun soi de avertisment?

— Sigur. Cred că Brendan ştia că Tim se decisese să-l pună pe liber. Era doar o chestiune de timp. Oricum, cred că Tim nu putea ascunde asta de el. Dacă asta mă întrebaţi.

Brusc, Hardy îşi zise că Driscoll era măcar un suspect de luat în seamă.

— Ce simţea el faţă de Carla?

— Adică dacă ar fi ucis-o? Şi pe copii? Pentru ce?

— Asta e şi întrebarea mea.

Ann încă se gândea la răspunsul ei când Kensing interveni:

— Dacă el simţea că Tim îi dă papucii, l-aş vedea vrând să şteargă orice urmă a existenţei lui. Întreaga familie.

Însă acolo era San Francisco. Hardy trebuia să pună întrebarea.

— Iar dumneata, Ann, eşti convinsă că Tim era perfect normal. Sexual vorbind. Între el şi Brendan nu exista şi altceva?

— Tim nu era homosexual, răspunse Ann, respingând ideea cu un gest al mâinii. Pe cuvântul meu!

Ceea ce, pentru Hardy, nu constituia nici un fel de certitudine.

Eric interveni din nou:

— Dar dacă Brendan îl omoară pe Tim, rămâne fără serviciu.

— Dar nu a fost concediat, nu? El apare ca asistentul executiv loial şi muncitor care a stat alături de şef până în ultima clipă. Primeşte altă slujbă în maximum un sfert de oră. Lui Hardy îi veni o nouă idee. Când l-ai dat afară de la Terapie intensivă, unde s-a dus?

— Nu ştiu. Oricum a plecat de pe etaj.

Probabil că situaţia fusese destul de neplăcută, căci Kensing se strâmbă puţin aducându-şi aminte.

— Nu părea să creadă că-i pot face asta. Să-l dau afară de acolo. Ei bine, a aflat că o pot face.

— Şi eşti sigur că nu s-a întors înainte de codul albastru?

— Nu cred că a făcut-o. Nu pot fi sigur. Ţi-am spus, eram ocupat până peste cap în salon.

— Dar, cel puţin, în mod cert rămăsese în spital.

— O, da. După ce Tim a murit... Eric oftă din nou. Nu a primit vestea bine. De fapt a fost chiar jalnic. Stânjenitor.

Hardy se uită la ceas. Mai avea patruzeci şi cinci de minute până la ora la care trebuia să fie acasă şi nu voia să înceapă ceva ce nu putea termina. Însă întâlnirea decurgea foarte bine şi Ann, ca amantă a lui Tim, avusese acces la

unele lucruri despre Markham care rămăseseră necunoscute altora.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, Ann, începu el. Ce se afla în notele acelea interne către Ross care l-au înnebunit aşa de tare pe Tim?

— Să ghicesc, interveni Kensing. Sinustop?

Ann confirmă.

— Asta era. Se uită la Hardy. Ai auzit de aşa ceva?

— Este o pilulă nouă contra alergiei fânului, nu-i aşa? Hardy îşi amintea vag ceva. Dar au fost ceva probleme cu ea?

— Nu pentru majoritatea oamenilor, răspunse Kensing. Cu toate astea, pentru unii, efectele secundare au constat în faptul că au murit. Asta s-a întâmplat după ce reprezentanţii producătorului ne-au asaltat cu mii de mostre şi directiva a venit de sus...

— De la doctorul Ross, interveni Ann. El lua astfel de decizii. Nu Tim.

— Dacă aşa zici tu. Privirea lui Kensing îi spuse lui Hardy că doctorul nu credea nici o iotă. Oricum, continuă el, chestia aia era aşa de ieftină şi de miraculoasă, că am fost îndemnaţi să o prescriem la toţi pacienţii noştri cu simptome de alergie. Ai idee ce e cu mostrele?

— Nu suficient, replică Hardy. Spune-mi tu.

— Păi atunci când iese un nou medicament pe piaţă, reprezentanţii producătorului ies la vânătoare şi încearcă să găsească doctori care să prescrie medicamentul pacienţilor pe gratis. Evident că ideea este să impună repede marca. Medicamentul funcţionează, apare în nomenclator, noi îl prescriem. Bingo, s-a născut o pilulă-minune. Însă campania de mostre pentru Sinustop a fost incredibilă. La scară naţională, cred că au împărţit gratuit un miliard de pilule.

— Şi asta e neobişnuit?

Kensing încuviinţă sobru.

— Da, numărul a fost neobişnuit de mare.

— Şi care era problema dintre Ross şi Markham? întrebă Hardy.

Ann se uită la Eric, apoi la Hardy.

— Tim a aflat de primul deces şi a avut un presentiment urât. I-a cerut lui Ross să retragă toate mostrele şi să scoată medicamentul din nomenclator până la noi teste.

— Şi el n-a făcut-o?

Ann scuturră din cap.

— Mai rău de atât. El şi Tim mai avuseseră astfel de dispute înainte, dar Ross era cel care avea ultimul cuvânt în această chestiune. Îi spunea lui Tim că el e director medical şi că ştie foarte bine medicamentul. Tim trebuia să se ocupe doar de afacere. De ce nu-şi vedea de treaba lui şi să lase în pace medicina, unde nu se pricepea oricum deloc?

— Aşadar, au mers mai departe cu pilulele?

Kensing rupse brusc tăcerea.

— Staţi aşa! Staţi aşa! Sper că nu vrei să spui că Tim era personajul bun aici, nu?

Ea se uită la el cu o expresie mânioasă şi lipsită de orice urmă de compasiune.

— Ce ar fi trebuit să facă, Eric? Spune-mi tu.

Hardy nu avea chef de o nouă ceartă. Kensing avea şi aşa destule motive să-l fi urât pe Markham — aşa că nu urma să se răzgândească doar pentru că Markham fusese un director mai capabil decât crezuse el.

— De câtă vreme lucrau împreună Tim şi Ross?

— S-au numărat printre fondatori. Ann ridică din umeri. Ai putea cerceta şi singur.

— Şi în ultima vreme au avut mai multe dispute de genul Sinustop?

Ea se încruntă.

— Câteva. Tim credea că deciziile lui Ross nu sunt în interesul medicinei. Credea că trebuia să continuăm livrarea unui produs bun...

— Produs, pufni Eric. Îmi place termenul.

Hardy ignoră întreruperea.

— Dar cu Sinustop situaţia s-a înrăutăţit? Ce s-a întâmplat în cele din urmă?

— Păi Ross a făcut ce a vrut. Nu au scos mostrele...

Kensing se grăbi să încheie:

— Şi alţi şaisprezece oameni au murit în întreaga ţară. Doi dintre ei la Parnassus.

În timpul discuţiei, Hardy ajunsese să-şi amintească bine scandalul. Deşi ţinuse capul de afiş al ştirilor, nu-şi amintea să fi auzit că Parnassus fusese implicat, aşa că acum îşi rosti gândurile cu glas tare.

Ann sări în apărarea lui Markham.

— Pentru că Tim l-a acoperit pe Ross.

Kensing scuturã din cap.

— Nu. Se întoarse spre Hardy. Tim a dat o declaraţie conform căreia cei doi pacienţi care au murit luaseră mostre de medicament înainte de raportarea primului deces, şi se pare că asta a fost adevărat, iar noi am retras toate mostrele şi am scos Sinustop din nomenclator la primele indicii ale nenorocirii. Nu e adevărat. Iar dacă tu numeşti asta acoperire pentru Ross...

— Asta a făcut! ripostă Ann.

Hardy interveni înainte ca tensiunea acumulată să se declanşeze din nou.

— Bine, bine, zise el. Ăsta e genul de lucru la care aş vrea ca amândoi să meditaţi.

Îi privi pe fiecare în parte. Tensiunea rămăsese la un nivel ridicat.

Hardy se temea să întindă prea mult coarda. Se ridică în picioare şi căută o formulă care să-i ţină pe cei doi departe unul de celălalt.

— Mă tem că am o altă întrevedere. Doamnă Kensing, mulţumesc pentru timpul acordat. Ne-am înţeles în privinţa copiilor, bine? E totul clar aici? Eric, aş vrea să mai vorbesc ceva cu tine în drum spre maşină. O să aştept aici ca să le urezi copiilor noapte bună.

— Iubito, am ajuns acasă!

Nu era chiar Ricky Ricardo, dar timp de ani de zile la începutul căsniciei lor, Hardy intra pe uşă rostind cuvintele acestea. După ceasul lui, întârziase cu patru minute, dar luând în consideraţie cerinţele tot mai mari ale cazului la care muncea, socotea că ajunsese la timp.

Rebecca veni în fugă pe coridor, bucuroasă să-l întâmpine.

— Tati! Ce mă bucur că eşti acasă!

Sări pe el, cât pe ce să-l doboare, dar Hardy rezistă şi o învârti pe loc.

Masa era aşezată în sufragerie. Frannie apăru în uşa bucătăriei, cu braţele încrucişate pe piept, dar zâmbitoare.

— Ai fost aproape, amice. Foarte, foarte aproape.

— O să fie şi mai bine, promit.

Se sărutară cast ca doi oameni căsătoriţi. Stând în camera mare, Vincent rosti:

— Minunat!

Cei doi adulţi se priviră şi brusc se îmbrăţişară, ca nişte adolescenţi. Hardy o ridică pe Frannie de la podea şi ea dădu din picioare.

— Pe mine să nu contaţi, zise Vincent.

— Haideţi, oameni buni! Vă rog, gata, bine?

Era Rebecca, arbitrul corectitudinii sociale din familie.

— Nu mă pot abţine, explică Hardy, oprindu-se în sfârşit. Mama voastră mă înnebuneşte.

— Sărută-mă, sărută-mă, sărută-mă, îl imploră Frannie. Hardy se supuse. Scena romantică îi făcu pe cei doi copii să se ducă în partea din faţă a casei, ţipând cât îl ţineau plămânii. Ultimul fu aproape un sărut adevărat. Când se sfârşi, Frannie îşi trase răsuflarea câteva secunde, apoi zise:

— Chestia asta mă face să-mi amintesc un lucru. M-a sunat Treya de dimineaţă. Am discutat aproape o oră.

Hardy îşi zise că atâta îi mai trebuia. Nevestele pe post de arbitri, după care toţi aveau să se urască reciproc.

— În legătură cu ce? întrebă el.
— E gravidă.

24

Malachi Ross şedea la o masă mare, vizavi de Marlene Ash în sala de audieri a Comisariatului de Poliţie, cu faţa înspre membrii marelui juriu. Când venise acolo, Ross depusese jurământul, refuzând să-şi dea jos haina de la costum. Fusese o greşeală. Odată ce oportunitatea iniţială dispăruse, nu mai apăruse o alta potrivită. Nu avea nici un chef să pară nervos, deşi era. Între timp ajunsese să asude din greu.

Încăperile din Palatul de Justiţie erau în mod tradiţional prea încălzite sau prea reci. Din pricina problemelor legate de furnizarea curentului electric ale statului, echipele de mecanici şi electricieni de întreţinere ajustaseră toate termostatele din clădire. Acum toate încăperile care fuseseră prea reci erau prea călduroase şi viceversa. Probabil că acum erau peste treizeci de grade în camera lipsită de aerisire.

Iniţial, Ross avusese intenţia să conlucreze pe deplin în cazul investigaţiei privind moartea lui Tim Markham, iar în acest scop se arătase cooperant pe scaunul de martor. Timp de aproape o jumătate de oră, acea femeie competentă şi atrăgătoare îl purtase de-a lungul anilor îndelungaţi de când îl cunoştea pe Tim, îndemnându-l să vorbească despre înfiinţarea companiei Parnassus şi despre contactele sociale pe care cei doi bărbaţi le împărţeau. Domnişoara Ash căuta ucigaşul lui Tim. Ross se aşteptase

la o astfel de explorare a trecutului, ba chiar se pregătise mental pentru această acţiune.

Tocmai oferise marelui juriu o prezentare de câteva minute a naturii relaţiei lui profesionale cu domnul Markham. Le spusese că existaseră puţine fricţiuni între ei doi în decursul celor doisprezece ani de colaborare, deşi, evident, avuseseră parte şi de dezacorduri. În esenţă însă, se respectaseră reciproc şi avuseseră încredere unul în celălalt.

Marlene Ash folosi ocazia ca să se ridice şi să se deplaseze câţiva paşi spre mijlocul încăperii. Din acel moment, interogatoriul începu să-şi modifice ţinta.

— Doctore Ross, începu ea, întorcându-se spre locul unde stătea el, cum se descurcă Parnassus din punct de vedere financiar acum?

Martorul pară lovitura printr-o tentativă de eschivă:

— Ne descurcăm cam la fel ca majoritatea companiilor de asigurări medicale din ţară, fapt care nu spune prea mult. Însă continuăm să plutim, dacă la asta vă referiţi.

Un zâmbet îngheţat.

— Nu chiar. Speram să fiţi mai explicit. Poţi să pluteşti şi în acelaşi timp să te scufunzi, nu? Nu aşa s-a întâmplat în a doua parte a epopeii *Titanicului?* Nu sunteţi dumneavoastră directorul general actual al corporaţiei?

— Ba da. Ross deveni sobru şi se uită în jos la degetele lui împreunate. Când îşi ridică privirea spre marele juriu, lăsă impresia că e marcat de tragedia petrecută. După marţea trecută, după ce Tim — domnul Markham — a decedat, consiliul de administraţie m-a numit pe mine ca director interimar.

— Aşadar, cunoaşteţi în detaliu situaţia financiară a companiei, nu-i aşa?

— Păi a trecut mai puţin de o săptămână. N-aş spune că deja ştiu ce ştia domnul Markham, dar în mare cunosc cifrele, da. Şi, ca să fiu sincer, am habar de ele de ceva vreme.

— Atunci trebuie să ştiţi dacă Parnassus se află într-adevăr într-o oarecare jenă financiară, nu?

— Da.

— Nu cumva compania a luat în calcul şi varianta declarării falimentului?

Înţelegând foarte bine că situaţia financiară de la Parnassus putea trece pentru procurori drept un motiv foarte plauzibil al morţii lui Markham, Ross se aşteptase ca anchetatorul să ajungă cândva şi la această direcţie de investigare, numai că acel cândva sosise deja, iar el se simţea oarecum nepregătit. Îşi trecu două degete peste fruntea umedă şi se întrebă dacă era cazul să ceară permisiunea de a-şi da jos haina sau pur şi simplu să treacă la fapte. În cele din urmă nu făcu nimic.

— Cu siguranţă că s-a discutat. Este o variantă pe care am luat-o în calcul.

— Ştiţi dacă şi domnul Markham a luat-o în calcul?

— Da. Această chestiune se discută de ceva vreme.

Pe parcursul următoarelor trei sferturi de oră, Ash îl conduse fără milă prin registrele contabile de la Parnassus şi prin reţeaua complicată de venituri, plăţi suplimentare, state de plată, prime şi salarii de merit. Femeia părea să ştie destule ca să treacă de tentativele lui de evitare a răspunsurilor clare şi să ajungă drept în miezul problemelor. Ross ştia că mulţi alţi salariaţi primiseră citaţii şi, ca atare, închipuindu-şi că în mare aceştia aveau să rostească adevărul, nu avea acum altceva de făcut decât să nu se depărteze prea tare de fapte.

— Deci, domnule Ross, din ce ştiţi, Parnassus va falimenta în următoarele şase luni? Dacă nu, vă rog să explicaţi modul în care veţi menţine firma în stare de solvabilitate.

Întrebarea denota obrăznicie extremă şi el ar fi vrut să i-o spună pe şleau că nu era treaba ei, dar îşi dădu seama că fusese prins în capcană.

Din acel moment, începu un joc de-a şoarecele şi pisica în care el furniză o versiune cât se putea de vagă şi de generală a planurilor sale pentru Parnassus, din care Ash — calmă, reţinută şi părând a dispune de tot timpul din lume – extrase detaliile unul câte unul şi bucată cu bucată. Ross se simţea ca şi cum era tocat încetul cu încetul pe toate părţile de o maşinărie inexorabilă.

Când terminară, carafa cu apă din faţa lui era goală, iar el era ud de transpiraţie, ca şi cum şi-ar fi turnat carafa în cap, în loc să o bea. Singura veste bună era că întrebările despre nomenclator se concentraseră pe aspectele financiare, pe detalii precum costurile articolelor şi numărul de reţete eliberate. Ash nu întrebă cum ajungeau medicamentele noi să fie introduse în nomenclator. Ross aştepta aproape agonizând şi acea lovitură – dacă ei ştiau? Sau măcar bănuiau? Nu ar fi trebuit să-i spună dinainte că era anchetat? Oare trebuia să se oprească şi să insiste să beneficieze de prezenţa unui avocat?

Temerile lui nu se adeveriră. Ash îşi văzu mai departe de priorităţile ei.

— Deci, doctor Ross, ca să sintetizăm. Depuneţi mărturie sub jurământ că nu vă aşteptaţi ca Parnassus să dea faliment în şase luni, indiferent dacă municipalitatea plăteşte sau nu factura de treisprezece milioane de dolari.

Ross încercă să pară calm pentru cei nouăsprezece cetăţeni din faţa lui. Îl surprindea să constate câţi dintre ei erau interesaţi de subiect. Aşteptau răspunsul lui, chiar dacă Ross avea impresia că deveneau nerăbdători. Sau poate el devenea.

— Păi niciodată nu e bine să spui „niciodată”. Falimentul ar proteja corporaţia de creditori, este cât se poate de adevărat, şi ne-ar prinde foarte bine un pic de slăbire a presiunii dacă municipalitatea nu-şi îndeplineşte obligaţiile. Însă, în cazul unei companii ca a noastră, mai ales atunci când cei mai mari clienţi sunt municipalitatea şi autorităţile locale din San Francisco, o asemenea procedură ar avea un

impact negativ asupra credibilităţii noastre, care şi aşa nu este impresionantă. Aşa cum unii dintre dumneavoastră ştiţi deja, în ultima vreme ne confruntăm cu o campanie negativă în presă.

— Mă bucur că aţi deschis acest subiect, doctor Ross. Ash părea că vorbeşte sincer. Speram să aduceţi unele lămuriri în privinţa diferendelor care s-au născut la Parnassus pe marginea unor cazuri precum, să spunem, cel al fetiţei Emily. Trebuie să vă informez că marele juriu este deja la curent cu aceste evenimente. Poate că veţi reuşi să acoperiţi câteva puncte rămase neclare? Mă refer mai ales la rolul domnului Markham şi la reacţiile personalului. Vă rog să începeţi cu domnul Markham.

— Vreţi să spuneţi că acest deces ar putea avea legătură cu fetiţa Emily sau cu vreun alt caz asemănător?

— Acesta este scopul acestei investigaţii, doctore. Moartea domnului Markham. Ash se apropiase cu câţiva paşi de el şi acum, stând în picioare în vreme ce el şedea, părea cumva ameninţătoare. Cineva a introdus o doză mortală de potasiu în perfuzia lui. Ca doctor, sunteţi de acord că este puţin probabil ca aşa ceva să se fi petrecut din întâmplare?

Ross nu ştia ce gen de răspuns îşi dorea Ash. Ar fi vrut să-i fi permis să-şi aducă avocatul cu el. Acum trebuia să se bazeze doar pe adevăr, iar acest lucru îl stânjenea.

— Întotdeauna este posibil să administrezi o doză nepotrivită din orice medicament. Dacă ritmul cardiac al domnului Markham devenise neregulat, putea apărea nevoia de a administra o doză terapeutică de potasiu. Deşi se întâmplă rar, mai este posibil ca pe eticheta unei soluţii să scrie o anumită concentraţie, iar acea concentraţie să fie diferită în realitate.

Fu un pic surprins să constate că Ash era pregătită pentru răspuns.

— Bineînţeles. Să presupunem că avem punga de perfuzie care conţinea potasiu în acest caz şi că este

corectă concentraţia soluţiei. Să mai presupunem că nu există nici un indiciu că inima domnului Markham a arătat, înainte de supradoza care a dus la stop cardiac, vreun semn de funcţionare defectuoasă. Date fiind aceste presupuneri, aveţi vreo explicaţie pentru aceste evenimente în afara aceleia că supradoza a fost administrată intenţionat?

Ross îşi şterse sudoarea de pe buza de sus.

— Cred că nu văd nici o altă posibilitate. Vă supăraţi dacă îmi scot haina?

— Deloc.

În jumătate de minut îşi reluă locul. Ash nu-şi modificase poziţia.

— Aşadar, domnule doctor, dacă domnului Markham i s-a administrat intenţionat o supradoză...

— N-am afirmat aşa ceva. Apoi, dându-şi seama: Nu mi-am dat seama că vom ajunge la aşa ceva.

Auzind asta, Ash apelă la dramatism. Făcu o pauză, ca şi cum s-ar fi gândit la ceva, apoi se uită ameninţător la el.

— Exact aici am ajuns, doctore. Aţi avut dezacorduri majore cu domnul Markham, bunăoară pe motive de politică a companiei?

Ross îşi ridică bărbia mimând surpriza neplăcută.

— Glumiţi? întrebă el.

— În legătură cu ce anume?

— Din câte înţeleg eu, mă întrebaţi dacă nu cumva vreo dispută legată de mersul afacerii mă putea îndemna să-mi omor prietenul şi partenerul de afaceri de atâta vreme. Resping din start o asemenea insinuare.

— N-am întrebat aşa ceva, replică Ash. Dumneavoastră aţi făcut singur legătura asta. Dar dacă tot aţi pus o asemenea întrebare, vă rog să răspundeţi la ea.

Îl fixă cu o privire dură.

El îi răspunse cu o privire la fel de dură.

— Nu, nimic. Nimic nu m-ar fi putut determina să iau în consideraţie o asemenea variantă. Ross se adresă direct juriului. Tim era prietenul meu, un prieten apropiat.

Se forţă să o lase mai moale. Pe masă apăruse o carafă nouă cu apă — poate că stătea mai demult acolo. Îşi turnă apă în pahar şi luă o înghiţitură.

— Trebuie să scot în evidenţă, domnişoară Ash, că decizia medicală în cazul fetiţei Emily, deşi extrem de nepopulară, nu a fost cu totul eronată. Fetiţa a ajuns teafără la Secţia de neonatologie de la County Hospital, unde a trăit până ce a fost transportată înapoi la Portola. Nu am omorât-o eu şi nici nu i-am pus viaţa în pericol în mod inutil.

— Dar cum a reacţionat domnul Markham la toate astea?

— Bine până ce totul a devenit ştire de prima pagină.

— Nu v-aţi certat din pricina asta?

— Evident că am avut o dispută, după ce toată lumea ne-a învinovăţit. El spunea că ar fi trebuit să-i cer părerea, că n-ar fi trebuit să acţionez doar din considerente de afaceri. Ross îşi îndreptă iarăşi cuvintele spre marele juriu. Este adevărat că am avut câteva schimburi încinse de replici. Conduceam împreună o afacere mare şi complicată, iar rolurile noastre uneori se suprapuneau. Am făcut asta timp de doisprezece ani.

Se uită direct la câţiva membri ai juriului şi decise să nu mai învrednicească insinuarea lui Ash cu negări suplimentare.

Când se aşezară la masa de lucru de marţea la Lou the Greek, Treya le ceru scuze tuturor pentru absenţa lui Glitsky. Fusese chemat în ultimul moment la scena unei crime din Hunter's Point. Hardy era convins că scuza era cusută cu aţă albă.

„Scena unei crime la Hunter's Point, zău aşa”, îşi zise el în gând. Ca şi cum aşa ceva nu se petrecea aproape permanent. Hardy ştia prea bine că în afara cazurilor când nişte găşti de cartier s-ar fi măcelărit reciproc şi ar mai fi ucis şi

alţi douăzeci sau treizeci de martori oculari nevinovaţi, sau când un psihopat s-ar fi apucat să omoare copii în plină zi, sau cineva l-ar fi văzut în carne şi oase pe legendarul criminal Zodiac, marele Glitsky nu s-ar fi deranjat pentru o amărâtă de „scenă a unei crime din Hunter's Point”.

În mintea lui Hardy, natura scuzei folosite avea implicaţii şi mai profunde. Deşi aparent perfect plauzibilă, explicaţia folosită era atât de jalnică, încât Hardy o socoti ca pe un soi de înjurătură adresată lui. „Scena unei crime pe dracu'”, îşi repetă el în gând. Din aceeaşi categorie cu „Bunica tocmai a murit” sau „Câinele mi-a mâncat tema”.

Furios pe mai toţi, dar mai ales pe Hardy, Abe decisese să evite grupul în acea zi. Probabil că nu se simţise deloc bine când aflase vestea că Jackman îi ceruse lui Strout să dea curs cererii lui Wes Farrell de a o deshuma pe mama clientului său. Înainte de a se aşeza la masă, Strout îi spusese lui Hardy că îl sunase pe Abe ca un gest de curtoazie pentru a-i comunica decizia procurorului. Fusese nevoit să suporte o izbucnire de furie din partea lui Glitsky, după care el îi mulţumise pentru opinie şi îl înştiinţase că va da oricum curs aprobării lui Jackman.

Însă nimeni altcineva nu părea deranjat de absenţa lui Glitsky. Abia apucaseră să se aşeze, că discuţia se şi aprinsese. David Freeman începuse cu câteva comentarii legate de situaţia de la Parnassus şi de modul în care cu toţii prevăzuseră cu o săptămână în urmă ce avea să se întâmple. În scurt timp, jumătate din participanţi interveniseră cu câte un comentariu. În cele din urmă, ajunseră la articolul lui Jeff Elliot despre Malachi Ross, fapt care îl îndemnă pe Jeff să o întrebe pe Marlene Ash dacă discutase cu Ross şi, dacă da, cum se comportase el în faţa marelui juriu.

Ea îi zâmbi, se uită scurt la Jackman, apoi luă o gură de ceai rece.

— Mă tem că n-am nici un comentariu, chiar dacă aici nu discutăm oficial.

— Din ce am auzit, Ross şi Markham erau prieteni buni, zise Hardy. Niciodată nu s-au certat. Aruncă o privire de cealaltă parte a mesei, către Treya. Cam cum stau lucrurile între mine şi Abe.

Însă Elliot avea ideile lui clare în această privinţă.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, Marlene, începu el. Diz crede că ei au fost prieteni buni, în vreme ce eu am auzit că se certau aproape la orice decizie pe care unul sau celălalt dintre ei o lua în ultimii ani — fetiţa Emily, Sinustop, nomenclatorul, protocolul şi toate celelalte.

Marlene Ash mai luă o gură de ceai.

— Nu pot discuta despre asta, Jeff. E vorba de marele juriu, pricepi? Nu pot nici măcar să dezvălui cu cine am discutat. Dacă tu vrei să crezi că a fost vorba de Ross, n-ai decât.

— Şi totuşi, s-a întâmplat azi, nu? Marele juriu nu se întruneşte în zilele de marţi şi miercuri?

Gina Roake interveni:

— Mai e cineva de faţă care să invoce Primul Amendament? Rostise cuvintele de o manieră glumeaţă, care să nu irite pe nimeni. Nu poate discuta despre asta, Jeff. Pe bune. Nici măcar cu un reporter de elită ca tine.

— Departe de mine vreo intenţie de a o forţa să spună ce nu poate. Elliot clătină din cap, amuzat de jocurile pe care le jucau oamenii legii şi părând oarecum afectat de neîncrederea arătată. Schiţă un zâmbet adresat tuturor. În orice caz, pentru lămurirea voastră, a tuturor, doctorul Ross are o secretară, Joanne, care mi-a spus, atunci când am sunat, că şeful ei a fost chemat să depună mărturie în faţa marelui juriu. Nu cred că femeii i s-a spus că această chestiune este un secret.

— A vorbit cu tine după ce ai scris despre şeful ei săptămâna trecută? se miră Roake.

Elliot dădu cu seriozitate din cap.

— Poate că a avut impresia că sun pentru a-mi cere scuze sau ceva de genul ăsta.

În vreme ce Freeman şi Jackman purtau o discuţie serioasă despre chestiunea principală din săptămâna precedentă — posibilele fraude cu facturi supraevaluate —, Hardy se aplecă şi i se adresă discret lui Elliot.

— Cum ai aflat despre Sinustop?

— La fel cum am aflat că Ross e în faţa marelui juriu. Sunt reporter. Pun întrebări. Ai fi surprins să afli cât de mult vorbesc oamenii.

— Nu atât de surprins pe cât ai crede tu. Şi eu am discutat cu câteva persoane. Ai descoperit ceva despre lista lui Kensing?

Elliot îi făcu semnul victoriei, dar se opri când Lou veni la masă şi se apucă să descrie felul special de mâncare din acea zi, o reţetă în care erau amestecate vinete, tofu, sepie şi un soi de sos pe bază de ulei de susan. Le promise că felul acela de mâncare era cu adevărat excelent, poate chiar o inovaţie culinară, deşi nu folosi exact aceste cuvinte.

Cum nu aveau altceva de ales, comandară cu toţii specialitatea casei, după care Lou se duse la altă masă şi discuţia reîncepu în jurul lui Jackman. Elliot se aplecă spre Hardy.

— Cum rămâne cu acele morţi inexplicabile? Eu ştiu că un lucru e adevărat aici. Este în mod clar vorba de un zvon.

Hardy simţi că i se prăbuşeşte cerul în cap. Oare Jeff i-o luase înainte în verificarea numelor de pe lista lui Kensing? Poate că descoperise faptul că opt nume de pe listă aparţineau unor oameni care, asemenea lui James Lector, muriseră din cauze naturale.

— Ce vrei să spui? întrebă Hardy.

— Cred că m-am exprimat greşit. Calmează-te. Jeff îşi lăsă o mână pe braţul lui Hardy. Nu vreau să spun că e doar un zvon, ca şi cum n-ar conţine nici un pic de adevăr. Vreau să spun că e un zvon în sensul în care mulţi oameni discută despre asta. Dacă aş putea descoperi mai multe chestii asemănătoare, le-aş putea însăila laolaltă ca să scriu un alt

articol, dar încă nu există materialul pentru aşa ceva. Am vorbit cu câţiva oameni de la Portola, dar nimeni nu deţine nici cea mai mică urmă de dovadă. Chestia pute.

— Ce zici de amicul nostru Ross?

O ridicare din umeri.

— M-am ocupat deja de el, după cum poate îţi aminteşti. Iar după aşa ceva, totul nu ar părea decât hărţuire. Ross n-are nimic în comun cu Maica Tereza, dar, în afară de faptul că e lacom, lipsit de inimă şi bogat, alte teme legate de el despre care să scriu nu par să existe.

— Poate că am eu ceva pentru tine. Fii atent la ce urmează!

Hardy îşi îndreptă atenţia de cealaltă parte a mesei.

— John. Îşi ridică glasul ca Strout să-l poată auzi. Era să uit.

Scoase un plic din buzunar şi i-l întinse.

— Fă-mi o favoare, te rog. Data viitoare când mai fac pariuri cu cotă de zece la unu cu tine, aminteşte-mi de momentul ăsta.

Aşa cum sperase Hardy, micul spectacol atrase atenţia tuturor. Iniţial Hardy avusese intenţia de a folosi mişcarea ca o lovitură indirectă împotriva lui Glitsky. Dacă putea atrage grupul într-o discuţie legată de autopsia pe cadavrul lui Lector fără să pară prea implicat în subiect, poate că Abe şi-ar fi dat seama că poziţia lui Hardy nu era în întregime egoistă, că nu reprezenta un truc ieftin de avocat şi că ideea de a face cercetări amănunţite merita o atenţie sporită. Îşi dădu seama acum că putea face aceeaşi impresie asupra Treyei şi putea avea încredere că mesajul avea să ajungă la Abe prin intermediul ei. Căci un lucru era cert — dacă nu-l putea determina pe Glitsky să lucreze de partea lui, cu siguranţă că n-avea să reuşească niciodată să îşi scoată clientul de pe lista suspecţilor.

Totodată, chiar dacă în sinea lui continua să fie furios, n-avea de gând să-şi piardă cel mai bun prieten din pricina meseriei. Deja sacrificase prea multe pe altarul carierei.

Întrebărilor care urmară Hardy le răspunse că era vorba de simpla achitare a unei datorii de onoare.

— Am avut sentimentul clar că James Lector a fost ucis la Portola, ca şi Tim Markham, deşi poate nu în acelaşi mod. Şi am întărit convingerea mea cu un pariu.

Jackman şi Freeman nu căzură de acord dacă gestul era nobil sau tâmpit, dar discuţia stârnită îi oferi lui Hardy ocazia să descrie situaţia lui Wes Farrell cu cazul Loring drept o ocazie pe care el o urmărise încă de la început.

Observă cu satisfacţie că Elliot începuse să-şi ia notiţe.

Însă Jackman nu avea chef să-l lase pe Hardy să scape fără un avertisment. Stăteau la colţul Seventh cu Bryant, imediat după masă, aşteptând culoarea verde a semaforului. Jackman îl reţinuse pe Hardy sub pretextul de a-i spune o glumă deocheată despre modul în care se făceau vasectomiile în Arkansas. Se părea că astfel de operaţii erau obişnuite acolo şi implicau o halbă de bere, o bombă miniaturală şi incapacitatea de a număra până la zece fără să-ţi foloseşti degetele. Când termină de râs, Hardy descoperi că rămăseseră suficient de mult timp împreună ca să fie singuri.

Jackman se pricepea să spună glume pentru că nu râdea niciodată la propriile poante. Nici acum nu râdea.

— Voiam să-ţi spun ceva serios, Diz, dacă mai ai răbdare un minut.

Schimbarea de ton era destul de surprinzătoare, iar chipul lui Hardy reflectă acest lucru.

— Bine, zise el. În regulă.

— Datorită naturii înţelegerii noastre, am mers mai departe presupunând că spunem adevărul, dar Marlene mi-a menţionat acest lucru seara trecută, chiar înainte de a aproba cererea ta pentru a doua autopsie a lui John...

— Nu eu am fost, domnule. A fost Wes Farrell. E clientul lui.

— Diz. Vocea era profundă, aproape mângâietoare. Jackman îşi lăsă o mână care părea să cântărească o tonă pe umărul lui Hardy. Hai să nu ne minţim în faţă!

Hardy îşi zise că erau cele mai impresionante cuvinte pe care le auzise vreodată.

— Scuze, rosti el, vorbind serios.

— Cum spuneam, reluă Jackman, băgându-şi mâna în buzunar şi începând să traverseze strada, am mers mai departe presupunând că noi doi vom face schimb de informaţii. Noi îţi dăm ceea ce aflăm şi tu, în schimb, ne oferi cooperarea clientului tău în faţa marelui juriu când se va ajunge acolo. Dar dincolo de asta, speram să ne dai — mai exact să-i dai lui Abe — orice informaţie pe care o descoperi şi care nu îl implică pe clientul tău.

Merseră câţiva paşi în tăcere, apoi Hardy vorbi:

— În ultima vreme nu prea e dispus să asculte.

— Îmi dau seama de asta, dar aş aprecia dacă ai continua să încerci.

— Asta a fost şi intenţia mea. Dar înţelegerea spunea că am un client care va vorbi în faţa marelui juriu, nu a unor copoi cu o cameră de luat vederi.

— Îţi înţeleg punctul de vedere. Dar Abe pare să ajungă la concluzia eronată că într-un fel sau altul noi toţi vrem să ocolim procesul în acest caz. Ajunseră la treptele Palatului de Justiţie şi se opriră. Jackman era încruntat. Sunt extrem de sensibil la această chestiune. Chiar şi doar la aparenţe.

— A spus Abe aşa ceva?

— Nu. Dar nu-i place să i se ordone să nu aresteze pe cineva.

— Cu tot respectul, Clarence, tu n-ai făcut aşa ceva. Când am ajuns la înţelegere, ai recunoscut că probabil nu deţii suficiente probe pentru o condamnare, chiar şi cu acea aşa-zisă mărturisire. Iar acum Abe n-o mai are nici pe asta.

— Nu trebuie să mai subliniez că asta este ultima plângere din partea lui, nu?

Hardy dădu din cap.

— Are chef de ceartă, Clarence. Crede că eu am întrezărit o oportunitate de şantaj emoţional şi am folosit-o. Iar asta, cred că nu trebuie să subliniez, mă irită rău. Nu am făcut şi nu voi face niciodată aşa ceva, iar Abe dintre toţi oamenii ar trebui să ştie cel mai bine acest lucru.

— Ei bine, unul dintre voi ar face bine să găsească o cale de împăcare. Între timp, probabil că Marlene va vrea să fie informată în legătură cu descoperirile tale, indiferent că această informare vine prin Abe sau nu. Este clar că ai pus în mişcare câteva chestii. Cum ar fi autopsiile astea, de pildă. Ca un comentariu suplimentar, dă-mi voi să-ţi spun că fie şi din pură curtoazie, poate că ar fi fost mai cinstit să ne povesteşti şi nouă mai din timp despre ele. Respinse cu un gest scuzele lui Hardy înainte ca acesta să le dea glas. Nu mai contează, oricum. Chestia e de domeniul trecutului. Dar nu uita că prin aprobarea acţiunilor lui Strout mi-am pus şi eu autoritatea în joc, mai ales împotriva şefului de la Omucideri. Sper că aceste... exerciţii neobişnuite au un sens şi că nu mă voi trezi că acest client al tău face ceva stupid sau se dă la o parte şi refuză să depună mărturie în faţa marelui juriu. M-ar face să apar ca un idiot.

— Nu se va întâmpla aşa ceva, Clarence. Dar nici nu pot susţine acum că am un alt suspect mai bun decât Kensing. Vestea bună e că am câţiva care nu sunt cu mult mai slabi.

Jackman nu reacţionă vizibil la aflarea noutăţii.

— Atunci ar trebui să-i ceri lui Abe să-i investigheze.

— E dorinţa mea cea mai aprigă, Clarence. Sincer. Pe lângă marea dorinţă ca autopsia cerută de Wes Farrell să aducă rezultate.

— De ce natură?

Pe chipul lui Hardy se citea îngrijorarea.

— În acest moment, Clarence, aproape de orice natură.

Îşi luară la revedere şi Hardy se uită după Jackman cum dispare în clădire.

Pe treptele Palatului de Justiţie stăteau diverşi oameni, fumând, schimbând tot felul de opinii juridice, sau pur şi

simplu ieşind şi intrând în clădire. De una dintre balustradele metalice erau legate două exemplare imense de câini din rasa Marele Danez. Toţi cei care treceau pe acolo ocoleau câinii care dormeau pe pietrele calde — probabil ca urmare a faptului că de curând o tânără murise după ce fusese atacată de nişte câini vagabonzi. Popularitatea prietenilor patrupezi ai omului ajunsese la cote joase în oraş. În capătul treptelor, un cuplu de chinezi tineri îşi luau prânzul de o parte şi de cealaltă a unui casetofon portabil din care se auzea muzică rap asiatică dată tare.

Mirosul de *bao* — acel fel de mâncare delicios compus din cocă şi bucăţi de porc la grătar — îl făcu pe Hardy să-şi dea brusc seama cât îi era de foame. Poate că specialitatea zilei de la Lou depăşise noi graniţe ale gastronomiei, dar cei mai mulţi dintre meseni nu ajunseseră la nivelul necesar pentru deplina apreciere a unei asemenea delicatese. Hardy nu luase mai mult de trei înghiţituri.

După ce socoti că Jackman avusese suficient timp ca să se facă nevăzut, Hardy intră la rândul lui în clădire şi luă ascensorul până la etajul patru. Glitsky nu era în biroul lui. Hardy ieşi pe coridor şi tastă o cifră pe telefonul lui mobil.

Două apeluri, apoi vocea bine-cunoscută:

— Glitsky.

— Cum e pe la Hunter's Point?

— Cine e acolo?

— Ia ghiceşte.

O pauză de o fracţiune de secundă.

— Ce vrei?

— Cinci minute din viaţa ta. Unde eşti?

— Departamentul douăzeci şi doi.

Era o sală de tribunal de la etajul trei. Dacă s-ar fi desfăşurat vreun proces acolo, Glitsky şi-ar fi închis telefonul — altfel ar fi stârnit furia judecătorului Leo Chomorro. Aşadar, sala era probabil goală sau în pauza unui proces şi Glitsky se ascundea acolo.

Dacă voia să-l acuze pe Abe de tăinuire de dovezi — şi chiar intenţiona să facă asta — Hardy avea de gând să i-o spună verde în faţă. Îl găsi pe locotenent pe banca din spate, cel mai departe de intervalul central. Glitsky îl privi scurt pe Hardy când acesta pătrunse în sală, dar nu păru defel dispus să se deranjeze ca să vină în întâmpinarea lui. Nici Hardy nu era dispus la aşa ceva.

— Tocmai am discutat cu Clarence. E de părere că noi doi ar trebui să colaborăm. Vocea lui Hardy răsuna în sala goală. Poate că trebuia să-i menţionez faptul că o colaborare înseamnă lucru în doi, dar n-am făcut-o.

— Ce nobil din partea ta!

— M-am întrebat însă de ce inspectorii tăi nu au verificat niciodată cine s-a aflat în Secţia de terapie intensivă la momentul morţii lui Markham. Le-ai spus că făptaşul e Kensing, iar ei nu trebuie să mai caute şi altceva?

Glitsky îşi întoarse privirea spre Hardy.

— Ce vrei să spui?

— Mă refer la Bracco şi la celălalt, partenerul lui, la ce au făcut săptămâna trecută. Glitsky îşi încrucişă braţele la piept şi clătină din cap. Hardy luă reacţia ca pe un răspuns. Pentru că mi-e foarte greu să înţeleg de ce n-au pus nici o întrebare personalului spitalului unde a murit Markham. Nu ţi se pare ciudat? Mie mi s-ar părea cel mai logic loc unde să cauţi martori, nu crezi?

— Unde vrei să ajungi?

— Cred că tu le-ai spus să se ducă acolo. E primul loc unde tu ai fi căutat.

— Corect. Şi, din întâmplare, chiar e unul dintre primele locuri pe care le-am cercetat. Deci, te întreb din nou, unde vrei să ajungi?

— Ajung la faptul că nimic din ce mi-ai dat nu indică aşa ceva. Înţelegerea a fost să primesc tot ce descoperiţi voi, îţi aminteşti?

— Dar ai primit tot, replică Glitsky.

— Nu am primit nimic legat de martorii din spital. Iar acum îmi spui că oamenii tăi au fost acolo. Cum crezi că arată chestia asta?

Glitsky păru să reflecteze. După câteva secunde, se uită la Hardy.

— Poate că materialele nu au fost încă transcrise.

— Poate că da. Şi atunci unde sunt casetele fără transcrieri, de vreme ce oricum am şi o grămadă de alte casete?

Însă Hardy lucrase în procuratură suficient de mult timp ca să înveţe câteva trucuri folosite de poliţie ca să crească şansele unei acuzări.

— Poate că, adăugă el, i-ai instruit chiar tu să uite să facă înregistrări.

Era o tehnică populară şi destul de des întâlnită, a cărei folosire era aproape imposibil de demonstrat.

— Mi-a trecut prin minte, continuă Hardy, că, de vreme ce ai decis că eu nu joc corect, atunci şi tu ai decis să-mi răspunzi cu aceeaşi mănuşă.

Glitsky îşi strânse buzele. Cicatricea îi ieşi în evidenţă. Hardy ştia că lovea acolo unde durea cel mai tare, dar trebuia cumva să-l mişte din loc pe Glitsky.

— Consecinţa a fost că am avut nevoie de patru zile ca să aflu pe cont propriu ceea ce tu ştiai deja, zise Hardy.

— Adică?

— Că au existat mai mulţi oameni care să dispună de ocazia şi poate chiar de motive pentru a-l ucide pe Markham.

Însă Glitsky nu muşcă momeala.

— Dacă nu ai putut descoperi asta, e treaba ta. Inspectorii mei s-au dus şi au întrebat. Au obţinut cronologia completă pentru întreaga zi, de la internarea lui Markham la...

Glitsky se opri brusc, aruncă o privire piezişă înspre Hardy, apoi îşi fixă privirea undeva în depărtare. Nările începură să-i freamăte.

— Ce e? întrebă Hardy.

Expresia poliţistului se schimbă brusc. Îşi amintise ceva şi asta îl făcu să inspire scurt, apoi să devină vizibil mai posomorât.

Hardy aşteptă câteva secunde.

— Ascult, rosti el.

După care aşteptă alte câteva secunde.

În cele din urmă, dezgustat şi stingherit, locotenentul începu să clatine încet din cap.

— Au uitat să înregistreze convorbirile. E vorba de Bracco şi Fisk, e primul lor caz. Pur şi simplu nu au urmat protocolul şi...

Se opri din nou, ştiind că e inutil să încerce să explice mai departe. Nimeni, şi cu atât mai puţin Hardy, nu avea cum să-l creadă.

Hardy reacţionă aşa cum se aştepta Abe.

— Eu aş numi asta egoism de joasă speţă, zise el. Cât de mult îţi convine să-mi dai explicaţia asta acum, în clipa în care te prind cu mâţa în sac. Şi ce repede ai găsit-o.

Hardy nu se obosi să-şi ascundă sarcasmul din voce.

— Mai e un singur lucru. Hardy făcu un pas spre uşă, se uită la prietenul lui şi i se adresă din inimă. Chestia e că te cunosc, Abe. Ştiu ce eşti şi am încredere deplină în tine. Dacă îmi spui că asta s-a întâmplat, atunci asta s-a întâmplat. Sfârşitul poveştii.

— Asta s-a întâmplat.

Glitsky nu se putea uita la el.

— Bine. Atunci poate va reuşi cineva să-mi scrie şi mie un raport cu ce au descoperit cei doi ca să fiu şi eu pus la curent, împinse uşa, dar se opri şi se răsuci pe jumătate. O, apropo, felicitări! A sunat Treya ca s-o anunţe pe Frannie.

Apoi ieşi pe coridor, lăsându-l pe Glitsky singur cu demonii proprii.

Partea a treia

25

Bracco nu-şi înţelegea deloc partenerul. Uneori era complet inutil şi neimplicat, alteori în mintea lui răsărea câte o idee trăsnet care îi ducea pe amândoi la un rezultat imediat.

Cu o zi în urmă, fuseseră amândoi nişte umblăreţi. Umblat şi vorbit, umblat şi vorbit. La spital, la gaşca de cafea, la clinica Judah. Zece ore de mers de colo-colo, urmate de lipsa lui Glitsky de la raport atunci când ajunseseră în sfârşit la sediu. Locotenentul plecase în grabă în urma unui apel, uitând evident de ei. Iar ultima dată când îl aşteptaseră la raport pricepuseră prea bine mesajul. Mai bine se prezentau dis-de-dimineaţă la raport la sediu decât să-l aştepte seara acasă. Până la plecarea lor pentru a se întâlni cu Kathy West, adică puţin după ora zece dimineaţa, locotenentul nu apăruse.

Acum stăteau cu toţii afară pe o terasă, în bătaia soarelui fierbinte şi fără nici o adiere de vânt care să-i răcorească, de mai bine de două ore pe terasa unui local italian de pe Union. Din câte îşi dădea seama Bracco, acolo se desfăşura genul de prânz pe care oamenii de societate îl luau în fiecare zi. Se întrebă de ce nu era nimeni gras? Apoi îşi dădu seama că Harlen era cam gras. Şi totuşi, două ore pentru prânz? Şi povestea nu se încheiase. Poate că aşa se simţea şi tatăl lui de când îşi pierdea timpul prin preajma primarului.

Bracco trebuia să recunoască faptul că partenerul lui se descurca de minune cu Nancy Ross. Bineînţeles că dispusese de intrarea şi ajutorul oferit de mătuşa lui, Kathy, care făcea parte din cvartetul de prânz. Cu toate astea, Bracco socotea că Fisk se descurca excelent cu interogatoriul. În ciuda reportofonului care acum stătea în mijlocul mesei printre ceşti de cafea pe jumătate goale şi farfurii cu tiramisu, Nancy — căci *era* deja Nancy pentru ei — părea să se simtă complet în largul ei.

Oricum, Bracco credea că femeia s-ar fi descurcat la fel de bine în orice situaţie. Era o fiinţă rasată, care părea să se fi născut ca alţii să-i stea la picioare şi să aştepte ordinele şi îndrumările ei. Deşi nu avea magnetismul fizic al lui Ann Kensing în ochi şi nici curbele trupului ei, Nancy Ross impunea prin eleganţă. În acelaşi timp, nu părea deloc o regină de gheaţă. Ştia să râdă zdravăn şi glumea adesea la limita bunului-simţ. Cumva intrase într-un joc de cuvinte cu Kathy West pe marginea cuvântului „lung” — „Măi să fie, ce lungi... baghete servesc ăştia aici”, sau „Ai observat ce lungi... sunt urechile chelnerului nostru?” — şi amândouă se amuzaseră copios cu asemenea jocuri de câteva ori.

Fisk se simţea şi el în largul lui alături de ea. Îmbrăcat într-un costum de firmă, cu o cravată de mătase strălucitoare, cu pantofi lustruiţi din piele şi cu o cămaşă mătăsoasă de culoare crem, Fisk avusese evident parte de tot felul de comentarii la secţie. Însă Bracco trebuia să recunoască faptul că tipul arăta bine, ca şi cum aparţinea unui asemenea mediu şi îmbrăcat în asemenea haine, care îi stăteau aşa de bine, încât îl slăbeau cu vreo cincisprezece kilograme.

Fisk îl rugase să se îmbrace frumos pentru masa de prânz, aşa că îşi pusese pe el sacoul sport, o cămaşă sport cu guler şi pantaloni de doc. Acum Bracco se simţea prost îmbrăcat, ezitând să scoată vreo vorbă — nu numai pentru că se simţea depăşit social din toate punctele de vedere, ci şi pentru că, până în urmă cu zece minute, nu existase nici

un subiect de discuţie în care el să poată interveni. Ştia prea bine că poliţiştii nu pontau cartela de lucru la sfârşitul zilei, dar reversul medaliei — anume că îşi putea lua uneori două ore întregi de pauză în mijlocul zilei — îl făcea să se simtă stingher.

Acum îi era clar că Fisk avusese un plan încă de la început. Anecdotele şi sporovăiala constituiau un preambul. Nancy Ross voia acum să-l ajute cum putea pe acest tânăr drăguţ, pe acest nepot al lui Kathy West, care pe deasupra mai era şi poliţist.

— Ştiu, rosti ea. Malachi era atât de nervos de dimineaţă! Vă vine să credeţi că e pentru prima dată când depune mărturie în faţa unui mare juriu? În întreaga lui viaţă nu a primit nici măcar o amendă de parcare neregulamentară şi nici nu a vorbit cu vreun poliţist pe o temă atât de serioasă. Aş fi vrut să vă fi cunoscut şi el mai devreme, Harlen, şi pe tine, Darrell. Atunci nu ar mai fi fost atât de nervos.

Fisk dădu înţelegător din cap.

— Sunt convins că n-are de ce să îşi facă griji. Principalul motiv pentru care au vrut să discute cu el a fost ca să îşi dea şi ei seama care sunt presiunile de zi cu zi de la Parnassus. Impresia mea este că acum, odată cu dispariţia domnului Markham, soţul tău este cea mai bună sursă de informaţii în acest sens.

— O, asta aşa e. Uneori am impresia că el şi Tim aveau aceeaşi slujbă. Iar acum, evident, Ross are slujba lui Tim, deşi n-ar fi vrut niciodată să o aibă în atare circumstanţe. Chestia asta a fost oribilă.

— Ştii dacă a numit pe cineva care să ocupe vechea lui poziţie?

Femeia clătină din capul ei de regină.

— Nu. Caută, dar... În fine, ca să fiu sinceră, el îmi spune că principala problemă este că nu prea există doctori care să ia decizii grele. În ultimii ani, Malachi a fost obligat să înveţe cum să trăiască cu astfel de decizii dure. Iar chestia

asta şi-a pus amprenta asupra lui, în ciuda modului cum a apărut el în articolul semnat de reporterul ăla groaznic.

Fisk dădu din nou cu simpatie din cap. Aşa cum Bracco sesizase că fusese intenţia lui, femeia luă gestul ca pe o încurajare de a merge mai departe.

— Ca şi cum acest Jeff Elliot, oricine ar mai fi şi el, ar avea vreo idee despre cât de greu este să conduci o companie precum Parnassus. Oare la cât crede el că ar trebui să se ridice salariile conducerii, la salariul minim pe economie? Zău, să fim serioşi! Tipul pur şi simplu nu ştie nimic.

— Cred că mulţi nu ştiu nimic.

Şi Fisk credea cu sinceritate că era vorba de o situaţie nefericită.

— Vreau să spun, merse Nancy mai departe, că nimeni n-ar crede câte telefoane a primit Malachi la birou în ziua apariţiei articolului. Nu ştiu cum a reuşit să le facă faţă, cum nu a fost complet doborât de ele, dar a fost stors cu totul de puteri după aceea. În noaptea când a fost omorât Tim... Of, nu mai contează.

— E-n regulă, Nancy. Ce s-a întâmplat?

Femeia oftă.

— E vorba doar de faptul că el a încercat din răsputeri să facă ceea ce trebuia, ca întotdeauna, şi a stat până târziu ca să discute cu acel *domn Elliot.* Nu era obligat la asta, să ştiţi, însă voia să-l facă să priceapă, ceea ce acest *domn Elliot* nu era deloc dispus să accepte. Aşadar, a tot stat la discuţii până după miezul nopţii, când a ajuns epuizat dincolo de orice închipuire, şi totul pentru ce? Povestea oricum a apărut eronată.

Fisk continua să îi cânte în strună.

— Nu mi-a venit să cred că Elliot a menţionat numele soţului tău în acel articol. Chiar dacă numele lui e de notorietate publică. Fisk îşi incluse partenerul în discuţie. Eu şi Darrel ne-am zis că a fost un act de laşitate. Şi doar nu a fost vorba de nişte bani nemunciţi de soţul tău...

Kathy West interveni:

— Nu sunt deloc nemunciţi. Nu-i aşa, Nancy? Doar nu face parte din douăzeci de consilii de administraţie de unde să încaseze bani dormind la şedinţe.

— Corect. Din ce face el trăim cu toţii. Nu dispunem de investiţii, moşteniri sau venituri externe. Cu excepţia câtorva petreceri mondene — fără de care mai multe organizaţii importante de binefacere ar avea de suferit — noi doi ducem o viaţă destul de austeră.

Fisk îşi continuă manevrele:

— Şi oricum jumătate din bani se duc pe taxe. Iar pe urmă jumătate din ce rămâne, pe case şi întreţinere. Te-am înţeles. Cu adevărat.

Bracco încerca să facă nişte calcule în minte. Spre deosebire de partenerul lui, Bracco nu pricepea deloc cum se puteau cheltui 1,2 milioane dolari în fiecare an. Chiar dacă jumătate din sumă — şase sute de mii de dolari — se ducea pe taxe, şi apoi jumătate din rest, adică trei sute de mii de dolari, pe case (la plural) şi pe întreţinere. Rămâneau trei sute de mii de dolari cu care să faci ce vrei. Asta însemna de trei ori salariul brut al lui Bracco, inclusiv orele suplimentare. Multe ore suplimentare.

Însă Fisk îl pusese la curent înainte de întâlnire cu faptul că scopul acelui prânz era acela de a afla dacă Ross şi familia lui se numărau printre bogătaşi sau se considerau în pragul sărăciei. Spre surprinderea lui Bracco, lucrurile începeau să indice a doua variantă.

— Tu *chiar* ştii, Harlen. Nu-ţi pot explica cât de bine mă simt să vorbesc cu cineva care are habar de cifre. La naiba, e vorba de *un milion* de dolari! Pare aşa de mult, nu-i aşa? Apoi, cu o mină mai serioasă: Pe vremuri presupun că însemnau mulţi bani, dar acum, gata!

Fisk părea să se simtă în elementul lui. Luă în râs suma despre care discutau:

— Pe vremuri credeam că m-aş putea retrage la pensie dacă aş avea un milion de dolari. Vă vine să credeţi asta?

Nancy râse de absurditatea ideii:

— Poate doar dacă intenţionai să trăieşti un an, maximum doi după pensionare. Şi nici măcar atât dacă aveai proprietăţi imobiliare de întreţinut — şi nici măcar nu vorbesc despre o întreţinere cu angajaţi permanenţi. Cameriste? S-o lăsăm baltă. Mă refer doar la o menajeră de câteva ori pe săptămână, sau la un grădinar sau poate la un ajutor la bucătărie.

— Şi să nu uităm donaţiile politice, adăugă Kathy West, pe jumătate în glumă.

— Şi operele de binefacere, şi opera, donaţiile la şcoala fetelor, care se numără printre instituţiile cu cele mai mari taxe de şcolarizare. De fapt, încep să mă cam sperii dacă mă gândesc serios la toate astea.

Bracco ajunsese pe punctul de a nu mai suporta litania. În viaţa lui nu-şi permisese nici măcar una dintre cheltuielile menţionate de ceilalţi în ultimele minute. Numai că habar n-avea cum să intervină cu un ton degajat de genul celui folosit de Fisk, mai ales că era vorba despre bani, aşa că trebuia să se înarmeze cu speranţa că partenerul lui avea să obţină până la urmă rezultatul dorit de ei dinainte de întâlnire.

Părând să continue pe aceeaşi linie, Fisk merse mai departe:

— Eu găsesc cu totul de necrezut faptul că Elliot l-a făcut pe soţul tău să apară ca un monstru al lăcomiei. Ar fi trebuit să scrie şi un alt articol legat de cheltuielile vieţii cotidiene. Mie mi se pare că doctorul Ross ar avea toate justificările din lume dacă ar părăsi Parnassus — chiar dacă el e la cârmă — şi s-ar duce undeva unde să fie plătit conform valorii lui.

— De fapt, aproape că a şi făcut asta. A dat câteva interviuri anul trecut. În mare secret, evident. Nici măcar Tim n-a ştiut. Bracco observă pauza făcută de ea — poate că nu intenţionase să dezvăluie aşa ceva. După aceea însă, femeia oftă. Nu vă pot spune cât de greu a fost să mergi încontinuu aşa, de la un an la altul. Fără economii, fără bani

puşi deoparte pentru educaţia fetelor. Iar Malachi a continuat să stea la Parnassus doar dintr-un sentiment al datoriei. După care brusc ne-am trezit că toată lumea crede despre noi că suntem bogaţi. Este o ironie a sorţii mult prea mare.

Fisk se oferi să se ducă la Elliot ca să aibă o discuţie cu el pe tema asta.

— Să-l fac cel puţin să vadă situaţia prin prisma voastră.

— Nu. Mulţumesc, Harlen, e foarte drăguţ din partea ta, dar nu cred că ar fi un gest înţelept. N-ar face decât să întoarcă acest lucru împotriva noastră cumva. Deşi nu prea ştiu cum anume ar putea.

— Răspunsul e că nu poate, interveni Kathy West. Îşi ridicase mâna pentru a cere nota de plată. În locul tău nu mi-aş face iluzii, Nancy. Cel mai bine în cazul unor asemenea articole e să le ignori.

Fisk opri reportofonul şi îl băgă înapoi în buzunar.

— Îmi cer scuze că am abordat un asemenea subiect delicat, spuse el. Este o parte a slujbei mele de care nu sunt prea încântat. Dar aţi fost de un real folos şi prânzul a fost fantastic.

Nancy Ross ridică şi ea mâna după nota de plată. Harlen şi mătuşa lui se opuseră, dar ea îi concedie cu un gest pe amândoi. Uşurat, Bracco mormăi nişte mulţumiri. Zărise suma înscrisă — 147,88 dolari, fără bacşiş. Însemna jumătate din chiria lunară pe care el o plătea tatălui lui.

Apoi se ridicară cu toţii în picioare şi se sărutară pe ambii obraji. Nancy Ross părea să-şi fi revenit complet după discuţia financiară deprimantă. Cât despre Bracco, el strânse mâna lui Nancy, apoi pe cea a lui Kathy, le spuse cât de bine se simţise în compania lor. Îşi dădu seama că, într-o anume măsură, ce spunea era chiar adevărul. Pentru el totul însemnase o privire aruncată într-un univers complet diferit care coexista cu universul lui.

Iar în acel univers, Malachi Ross avea probleme cu banii.

Wes Farrell primi vestea despre doamna Loring de la secretara lui Strout cam la cinci minute după ce ajunsese la birou. După ce se gândise la informaţie câteva zeci de secunde, decisese că nu era cazul să îşi sune imediat clientul ca să-i spună: „Bună, Chuck, aici e Wes Farrell. Am veşti minunate. O să deshumeze cadavrul mamei tale şi o să-l ciopârţească în interesul ştiinţei”. Nu. Mai bine nu.

Pentru el însuşi însă, vestea era cât se putea de bună şi un motiv de sărbătorire, unul dintre puţinele pe care le avusese în ultimele luni. Încercase fără prea mare tragere de inimă să se ocupe de alte treburi până la ora prânzului. După ce încuiase uşa biroului şi pornise înapoi spre casă, îşi dăduse brusc seama că va avea nevoie de mult mai multă voinţă decât poseda el în acel moment ca să revină la birou înainte ca zorii unei noi zile să răsară.

La prânz mâncă un antricot şi o salată de ton, după care trase un pui de somn de o jumătate de oră în livingul casei sale. Acum era afară, însoţindu-şi câinele de treizeci de kilograme, un boxer pe nume Bart, la o plimbare în jurul parcului Buena Vista. Purta pantaloni de trening, pantofi de sport, şi un tricou pe care, de la distanţă, se puteau citi literele BUSH, iar de aproape se putea vedea, sub ele, o înjurătură obscenă scrisă cu litere mici. Lui Farell îi plăcea să creadă că în dulapul lui de haine strânsese o adevărată colecţie de perle de înţelepciune populară imprimată pe diverse obiecte de îmbrăcăminte.

Soarele se ivise prin perdeaua de nori şi ziua ameninţa să devină aproape caniculară. Fusese cald cu doar două zile înainte, şi nici un locuitor din San Francisco nu s-ar fi aşteptat la o repetare atât de rapidă a fenomenului. Şi totuşi, părea că aşa se va întâmpla. Minunile se întâmplau mereu.

Iar printre aceste minuni se număra apariţia iubitei sale, Samantha Duncan. În vârstă de aproape patruzeci de ani, drăguţă, în formă, plină de viaţă, Sam se mutase cu Wes cu mai bine de cinci ani în urmă şi amândoi considerau

aranjamentul permanent, deşi o căsătorie oficială nu intra în vederile lor — Wes mai fusese căsătorit şi nu avea amintiri prea neplăcute în privinţa asta, iar lui Sam îi convenea situaţia aşa cum era.

De îndată ce ajunsese acasă, Wes o sunase la locul ei de muncă de la Centrul de Consiliere a Victimelor Violurilor de pe Haight Street şi o întrebase dacă nu vrea să-şi ia liber ca, poate, să se angajeze într-o activitate consensuală între adulţi — era genul de exprimare umoristică pe care ea îl detesta la oricine din lume cu excepţia lui Wes. Numai că ea avea treabă şi socotea puţin probabilă eventualitatea de a pleca de la serviciu.

Însă acum apăru brusc lângă el şi îl luă de mână. Wes se opri, o sărută şi o ţinu la piept preţ de câteva secunde.

— Cum ai scăpat?

— Soarta. Unul dintre voluntari s-a decis să vină la lucru. Bart trăgea de lesă, astfel că amândoi se puseră în mişcare. Ea se întoarse spre Wes. Deci ce s-a întâmplat de brusc e zi de sărbătoare?

Wes îi povesti, căutând s-o facă să înţeleagă ideea lui Hardy, ezitarea iniţială a lui Strout, schimbarea de situaţie din acea dimineaţă şi efectul imediat şi binefăcător pe care această schimbare l-ar fi putut avea asupra finanţelor personale. Pentru prima dată după aproape cinci ani, se putea trezi şi el implicat într-un caz de notorietate, prin care numele lui să ajungă în ziare, iar prin asta să-şi atragă mai mulţi clienţi.

— Dar te-am auzit de mai multe ori că nu-ţi doreşti aşa ceva.

— Dacă am spus-o, atunci e adevărat, recunoscu el. Tocmai aici e problema. Dacă ajungi să fii plătit de o mulţime de oameni, atunci te trezeşti că ăştia vor să munceşti pentru ei. Iar asta înseamnă secarea resurselor de energie.

— Dar tu mergi oricum mai departe?

— Trebuie. Ai văzut ce se întâmplă când încerci să ai doar cinci sau şase clienţi barosani odată, aşa cum am reuşit eu. Te trezeşti devenind un soi de specialist în materie de lege. Învârți de cinci sau şase ori aceleaşi hârtii, cărora le schimbi doar numele şi câteva detalii mai puţin importante. Prin asta îţi reduci munca cu o cincime şi îţi multiplici cu cinci numărul de facturi emise. Este doar un minunat permis pentru tipărirea de bani. Din fericire, sunt suficient de bărbat ca să îmi încalc principiile şi să-i facturez pe indivizi de să le meargă fulgii, evident furnizându-le servicii excelente.

— Evident. Sam îşi lăsă mâna să cadă. Habar n-am de ce te plac.

— Îţi spun eu: sunt mai amuzant decât ceilalţi. Dar aş fi şi mai amuzant *de atât* dacă aş avea bani de cheltuit. De aici a apărut şi planul meu cu cinci clienţi. Doar că uneori se întâmplă, aşa cum am văzut recent, ca vreo instanţă supremă să dea un verdict şi atunci totul se răstoarnă cu fundul în sus, sursele de bani se epuizează, tu mă părăseşti şi probabil eu mă sinucid. E groaznic, şi totul se petrece din pricina judecătorilor şi a micilor lor decizii definitive.

— Ce tipi nemernici! replică Sam.

— Şi două tipe, nu uita, cum de altfel sunt sigur că nu se va întâmpla. În fine, mi-am închipuit că e o ocazie bună pentru puţină publicitate şi o oportunitate nesperată. Pot extinde din nou afacerea, apoi o să fiu în stare să aleg clienţi importanţi care îşi permit să plătească o avere pentru munca mea, după care noi doi o să ne putem arunca după voie în valurile vieţii noastre de hedonism lipsit de sens.

— *Vorbeşti* ca o persoană îngrozitoare. Ştiai asta?

— Păi ţi-am tot spus. Asta sunt eu cel adevărat.

— Cel adevărat care şi-a petrecut toate nopţile la birou vara trecută încercând să includă procesul Mackey alături de celelalte, după care a uitat să-i taxeze pentru toată munca depusă?

— Ştiu. Farrell adoptă o expresie spăşită. Aproape că m-am concediat singur pentru chestia aia. În plus, planul meu adevărat era ca ei să câştige la loterie şi să fie atât de recunoscători, încât să împartă câştigul cu mine. Nu te uita aşa la mine — încă e posibil să se întâmple.

Ajunseseră în vârful unui deal. Sam se aşeză, iar Wes se întinse pe iarbă şi îşi puse capul în poala ei. Obosit de plimbare şi îmbătrânit, câinele îşi odihni botul pe stomacul lui Farrell.

După câteva minute, Sam încetă să mângâie părul lui Wes cu degetele.

— Nu pricep ceva, zise ea.

— Nu se poate, replică el. Tu pari să pricepi totul.

— Tu de fapt îţi încerci norocul, nu-i aşa?

— Mă surprinde şi mă dezamăgeşte ideea că tu poţi gândi aşa ceva. Farrell îşi duse teatral un deget la frunte şi vorbi ca pentru sine. O, nu, stai aşa! Nu pot fi amândouă. Apoi reveni la ea: Mă surprinde, Sam, că poţi gândi aşa ceva. N-aş încerca niciodată să te flatez în speranţa că-mi vei face o favoare sexuală. Dragostea noastră e prea preţioasă şi prea adevărată.

— Ar fi trebuit să port bocanci, replică ea. Pe aici, unii au obrazul cam gros.

Wes ridică din umeri.

— Bine, devin serios. Ce nu pricepi?

— Toată vorbăria asta despre eliberarea paturilor. Chiar şi despre doamna Loring. Dismas Hardy spune că unul dintre motivele posibile pentru omorârea ei a fost acela de a elibera patul de spital. Dar la ce ajută dacă patul e gol?

— Poate fi aşezat altcineva pe el, răspunse Wes.

— Corect. Asta e ce nu pricep eu. Ai o persoană bolnavă pe un pat de spital, apoi persoana moare şi a doua zi ai o altă persoană bolnavă pe acelaşi pat. Plătesc la fel pentru acelaşi pat, nu? Şi atunci de ce ar fi în avantajul cuiva să se descotorosească de persoana A în favoarea persoanei B? Pur şi simplu nu pricep.

Farrell îşi ridică puţin capul.

— Bart, vrei tu să-i explici? Au! Firele astea de păr sunt preţioase pentru mine.

Wes îşi lăsă capul la loc în poala ei şi se frecă în locul unde îl trăsese Sam.

— Dacă devii violentă, atunci să-ţi explic simplu. Municipalitatea a încheiat cu Parnassus un contract, pentru toţi angajaţii ei, de asigurare de sănătate pe baza a ceea ce ei numesc cap de angajat.

— Adică?

— Mă bucur că ai întrebat. Înseamnă că Parnassus primeşte o sumă fixă în fiecare lună ca să furnizeze toate serviciile medicale angajaţilor municipalităţii înscrişi în asigurarea care pe angajaţi nu-i costă nimic. Vine ca un supliment la angajarea în slujba publică.

— Bun. Chestia cu patul rămâne în vigoare.

— Ajung şi acolo, te rog. În realitate, Parnassus încasează lunar un cec de la municipalitate. Acest cec devine parte din venitul lor operaţional general. Pe lângă asta, Parnassus foloseşte alte încasări ca să acopere cheltuieli suplimentare, salarii şi aşa mai departe. Ca atare, dacă Parnassus ajunge să fie nevoit să furnizeze un serviciu scump pentru un asigurat — cum ar fi chimioterapie sau o intervenţie pe inimă —, conducerea spitalului are sentimentul că serviciul nu e plătit corespunzător.

— Dar toată lumea a convenit de la început...

Wes ridică un deget.

— Nu asta e ideea. Ideea e că există alţi pacienţi, indiferent că sunt angajaţi ai municipalităţii sau nu, care au ales o poliţă de sănătate mai scumpă. Pentru aceşti oameni, Parnassus încasează sume frumuşele pentru serviciile furnizate.

— Dar oricum încasează sume frumuşele lunar de la municipalitate. Corect? Tot nu văd diferenţa.

— Bun, să spunem că un angajat al serviciilor publice cu poliţa de bază îşi petrece cinci zile în Secţia de terapie

intensivă. Municipalitatea nu trimite un cec suplimentar pentru acest serviciu. Parnassus îşi primeşte cei o sută cincizeci de dolari pe lună pentru persoana respectivă şi cu asta basta. Dacă însă o persoană înscrisă în programele speciale petrece aceleaşi cinci zile la Terapie intensivă, Parnassus încasează cam cinci miare pe zi. Ca atare, se poate susţine că un angajat al municipalităţii care ocupă un pat la Terapie intensivă ajunge să coste Parnassus până la cinci mii pe zi.

— Pe zi?

— Pentru fiecare zi, draga mea. Dacă nu eşti atent, sumele devin repede astronomice. Şi acum să luăm cazul lui Marjorie Loring, care se întâmplă să fie un bun exemplu pentru discuţia noastră. Era angajată a municipalităţii asigurată prin poliţa obişnuită de sănătate. Dacă din întâmplare ea sfidează soarta şi se agaţă de viaţă vreo şase luni, ajunge să coste Portola cât? Cel puţin o sută de mii, poate chiar mai mult. Acum, dacă tu ai conduce Portola, ai prefera să o ai pe Marjorie Loring pe acel pat, sau pe altcineva care e asigurat printr-un program preferenţial prin care se plăteşte suma integrală cerută de spital?

Sam nu avu nevoie să gândească prea mult.

— Dacă nu mai există şi altceva, rosti ea, mie se pare că Dismas Hardy s-ar putea afla pe o pistă interesantă.

26

Se apropia de mijlocul după-amiezii şi Glitsky înnebunea numai la gândul de a mai mânca un biscuite din orez.

O pasarelă puţin folosită se întindea de-a lungul Palatului de Justiţie către Seventh Street. Glitsky o folosi ca să coboare la nivelul solului. Ajuns în colţul străzii, se opri să aştepte culoarea verde a semaforului pentru a traversa spre Lou's. Voia să facă rost de ceva alune, chiar dacă din cauza lor putea face un infarct. Se trezi brusc faţă în faţă cu cei doi inspectori noi de la Omucideri, care se apropiau de el pe trotuar. Fisk era îmbrăcat ca un manechin, iar Bracco arăta şi el neobişnuit de bine.

— Unde se ţine petrecerea? întrebă Glitsky. Aveţi chef de nişte alune?

Venind de la şef, întrebarea nu suna deloc a invitaţie politicoasă. Semaforul îşi schimbă culoarea şi cei trei bărbaţi porniră împreună să traverseze strada.

La barul de la Lou's nu existau locuri libere, aşa că Glitsky aşteptă în picioare să i se onoreze comanda de trei pungi cu alune şi o cană mare de ceai cu gheaţă. Bracco şi Fisk îşi cumpărară cafea, după care se îndreptară cu toţii către un separeu. Locotenentul se aşeză de o parte a mesei, iar inspectorii ocupară latura opusă. Glitsky îi aruncă fiecăruia câte o pungă cu alune, apoi se apucă să o desfacă pe a lui.

— Deci ce v-a făcut să vă ferchezuiţi aşa?

De vreme ce prânzul cu Nancy Ross şi Kathy West fusese ideea lui Harlen, Bracco îşi lăsă partenerul să explice. Fu surprins când văzu că locotenentul părea să aprobe ideea. După ce Fisk termină de povestit, Glitsky se apucă să dea din cap.

— Deci acum ştim ce am bănuit dintotdeauna. Nu ai cum să faci bani prea mulţi şi nimeni nu crede că are bani destui. Altceva?

Bracco decise că era cazul să intervină.

— Câteva lucruri, zise el. Primul, poate că ar fi interesant de comparat impozitele plătite de Ross în ultimii câţiva ani cu cheltuielile familiei. Poate că doamna Ross nu şi-a dat seama de asta, dar practic ea a mărturisit că ei cheltuie mai mult decât câştigă.

— Şi eu fac la fel, replică Glitsky. Cine nu o face? Mestecă o bucată de gheaţă câteva clipe. Deci au luat credite mari, şi ce-i cu asta? Şi ce ar dovedi? Care e legătura cu Markham?

— Dacă Ross lua în vreun fel bani de la Parnassus şi Markham a descoperit...

— Te referi la evaziune? Ceva de genul ăsta?

— Nu ştiu, recunoscu Bracco.

Lui Glitsky nu-i plăcea ideea.

— Nu crezi că ar fi fost concediat pe loc dacă era vorba de aşa ceva? Luă încă o gură de ceai, încruntându-se. Ceea ce mă deranjează este că trebuie să merg pe presupunerea că oricine l-a omorât pe Markham în spital probabil nu plănuia să-l omoare până ce omul nu a apărut acolo după accident. De-asta îmi place Kensing ca făptaş. Nu avea un singur motiv. Avea câteva motive bine întemeiate şi putea profita de marea oportunitate: „În sfârşit!” Pe de altă parte — mulţumiţi-vă să mă ascultaţi —, dacă Ross s-a simţit într-atât de ameninţat de Markham, încât să-şi dorească să-l omoare, nu are mai mult sens să ne gândim că ar fi încercat mai degrabă să întreprindă el ceva, cum ar fi fost să dea peste el cu maşina, în loc să aştepte ca soarta să i-l

arunce în braţe? Şi dacă soarta nu îl ajuta? Iar cam în zece cazuri din zece soarta nu te ajută.

— Pot să intervin, domnule? rosti Harlen.

Chipul lui Glitsky se destinse un pic.

— Poţi.

— Ross şi Markham au lucrat mult timp împreună, aşa că putea exista o reţea similară de motive cu cea a lui Kensing, nu? În după-amiaza asta, noi am reuşit să scoatem în evidenţă faptul că Ross avea nevoie de slujba lui. Dar ceva îl făcuse să-şi dorească să plece de la Parnassus.

Pentru Glitsky ideea nu ducea la nici o concluzie.

— A observat şi el ce au observat cu toţii. Locul se ducea de râpă. Iar el n-avea chef să se ducă odată cu restul.

— Bun. Obiecţiile lui Glitsky începeau să-l irite pe Fisk. Dar el n-a putut obţine altă slujbă. Soţia lui ne-a spus că a căutat şi nu a fost angajat de nimeni. De ce nu? În final, cine beneficiază imediat de moartea lui Markham? Doctorul Ross, care a preluat slujba cea mai râvnită şi primeşte alte două sute de mii pe an ca salariu, doar la instalarea în post.

Glitsky răsturnă punga din mână, îşi aruncă ultimele alune în gură şi le mestecă gânditor.

— Dar noi nu ştim dacă au existat probleme serioase — şi vreau să spun al dracului de serioase — între el şi Markham. Nu-i aşa?

Cei doi inspectori se uitară unul la celălalt, apoi înapoi la şeful lor.

— Aşa e, domnule, zise Bracco. Dar ar putea fi interesant să continuăm cercetările.

— Puteţi cerceta cât vreţi, replică Glitsky. Dar din câte ştiu eu, singurele persoane pe care le avem în încăpere la momentul morţii lui Markham sunt Kensing şi asistentele care nu aveau nici un fel de relaţie personală cu Markham. Iar chestia asta cam limitează dramatic câmpul cercetărilor, nu credeţi? S-a schimbat situaţia cumva?

— De fapt, s-ar putea, zise Bracco. Ieri, în vreme ce Harlan aştepta să interogheze pe cineva, eu m-am întors în Secţia de terapie intensivă.

Descrise pătrunderea lui nestingherită în secţie. După ce termină, Glitsky se încruntă.

— La ce oră s-a petrecut asta?

— Cam pe la ora morţii lui Markham. Începutul după-amiezii.

— Şi cum a fost cu oficiul asistentelor?

— Înăuntru era o asistentă care şedea la computer.

— Cât ai stat înăuntru?

Bracco ridică din umeri.

— Un minut, plus minus câteva secunde. M-am plimbat pe la fiecare pat.

— Şi nimeni altcineva...

— Nimeni. M-am dus în spatele asistentei de la computer, am deschis uşa şi am dispărut. Ceea ce înseamnă că oricine putea proceda la fel.

Chipul lui Glitsky se înnegură. Începu să-i sune telefonul celular şi el îl smulse cu furie de la centură, îşi rosti numele ca un lătrat, apoi ascultă cu atenţie. Cicatricea de la buze îi ieşi în evidenţă. Rosti:

— Eşti sigur?

În mai puţin de un minut, închise telefonul şi privi în gol peste capetele inspectorilor.

Orăşelul Colma, aflat la graniţa dintre San Francisco şi ţinutul San Mateo, are mult mai mulţi morţi în cimitire decât locuitori vii.

Hardy stătea în faţa uneia dintre miile de pietre funerare. Monumentul se găsea la capătul unui şir întreg, sub crengile unui copac. Cu permisiunea administraţiei cimitirului, el fusese cel care plantase copacul acolo, cu douăzeci şi opt de ani în urmă.

Era 16 aprilie, ziua când se născuse Michael, primul fiu al lui Hardy. Murise şapte luni mai târziu, când căzuse din

pătuţ. Probabil că fusese prima dată când se ridicase pe picioruşe. Cu siguranţă nici Hardy şi nici Jane, soţia lui de atunci — căsnicia fusese a doua victimă a tragediei — nu îl mai văzuseră ridicându-se în picioare. Mersese de-a buşilea câteva săptămâni. Doar atât cât să fie filmat pe două role de film.

Aşa că lăsaseră în jos marginile laterale de protecţie ale pătuţului. Nu de tot. Pe jumătate doar. Modificaseră casa în toate felurile pentru protecţia copilului, dar nici unul nu se gândise la părţile laterale ale pătuţului. Michael nu era încă suficient de mare pentru aşa ceva. Însă probabil că reuşise să se ridice complet în picioruşe. Altfel nu ar fi căzut peste balustrada laterală direct pe podea.

Hardy nu se gândea acum deloc la acele momente, la acea clipă îndepărtată care îi marcase pentru totdeauna cursul vieţii, cine era el ca persoană şi ce devenise. Pur şi simplu stătea acolo, lângă mormântul fiului său. Nu mai stătuse niciodată aşa, deşi îşi însemnase mereu data în minte şi trecuse de multe ori prin Colma. Însă nu reuşise niciodată să-şi facă suficient curaj.

Astăzi însă ceva îl atrăsese acolo, ceva ce el nu putea defini sau la care nu voia să reflecteze. Avea sentimentul că scăpa de sub control prea multe lucruri importante din viaţa lui. Poate că spera că alunecarea treptată — spre deosebire de o prăbuşire bruscă — putea fi oprită. Poate că reuşea să salveze vieţi astfel.

O sunase pe Frannie şi îi spusese unde se ducea. Îşi dăduse seama că apelul o îngrijorase. Îl întrebase dacă voia să-l însoţească. Se simţea bine?

Habar n-avea răspunsul corect la o asemenea întrebare, dar îi spusese că era bine. Că o iubea. Avea să o vadă în acea seară, după antrenamentul lui Vincent, când avea să revină la viaţa lui normală.

În centrul oraşului, aproape de birou, ziua ameninţase să devină iarăşi caldă. Până la Shamrock condusese cu geamul coborât. Aici însă, cu excepţia copacului plantat de el, a

eucalipţilor şi a chiparoşilor bătuţi de vânt, precum şi a pajiştilor care păreau nesfârşite, totul era cenuşiu — de la cerul de deasupra până la aerul care îl înconjura. Cenuşiu şi rece.

Era îmbrăcat cu costumul de afaceri şi, chiar şi cu nasturii de la pardesiu încheiaţi până în gât, frigul îi pătrundea în oase. Vântul sufla printre arbuştii din jur, făcându-i să vibreze cu un sunet mai degrabă intuit decât auzit. În unele locuri, norii coborâseră deja până la nivelul solului, transformându-se în fuioare de ceaţă care se disipau în cenuşiul nesfârşit.

Nu se mai rugase de treizeci de ani. Poate că nici acum nu se ruga. Însă se lăsă într-un genunchi, apoi în ambii genunchi, şi rămase în această poziţie câteva minute. Într-un târziu se ridică şi privi pentru ultima dată numele dăltuit în marmură — Michael Hardy.

Un nume devenit atât de nefamiliar, de imposibil.

Inspiră adânc, încercând să se adune. Când se întoarse spre maşină, îl văzu pe Glitsky aşteptând pe poteca de asfalt la treizeci de paşi depărtare.

Locotenentul era îmbrăcat cu haina lui de piele şi îşi ţinea mâinile în buzunare. Făcu un pas înainte în aceeaşi clipă în care Hardy se puse în mişcare. Când ajunseră unul lângă celălalt, se opriră amândoi.

— Am încercat să dau de tine la birou, zise Glitsky, apoi te-am sunat pe mobil şi după aia am sunat-o pe Frannie. Ezită o clipă. Eşti bine?

Hardy făcu un gest vag cu mâna în spatele lui.

— Astăzi ar fi avut douăzeci şi nouă de ani. Mi-am zis că îi datorez o vizită.

O pală de vânt îi înfioră pe amândoi. Glitsky aşteptă să treacă.

— Asta e cea mai mare teamă a mea, zise el.

— E un motiv adevărat.

— Eu mi-am văzut mari cei trei băieţi, Diz. Am învins soarta. De ce aş vrea să repet isprava?

Hardy nu răspunse imediat.

— Pentru că în cele mai multe cazuri nu acesta e sfârşitul. În cele mai multe cazuri, ei ne îngroapă pe noi.

Glitsky privea undeva, peste umărul lui Hardy.

— Nu mi-am dat seama exact de ce eram aşa de... Nu putea rosti gândul din mintea lui. Adică, dacă nu ei ne îngroapă? Dacă e ca aici?

— Atunci faci ceea ce trebuie să faci, răspunse Hardy. Presupui că timpul le vindecă pe toate, dar nu mai faci parte din acest timp. Apoi, într-o bună zi, ceva din ce mănânci are iarăşi gust, sau poate simţi cu plăcere cum te încălzesc razele soarelui. Ceva. Porneşti de la capăt. Ridică din umeri. Ai păţit asta cu Flo, aşa că ştii.

— Mda, ştiu. Dar amuzant este că acum mă tem mai tare. Nu prea ştiu să fac faţă fricii.

— Am observat asta. Pe buzele lui Hardy apăru umbra unui zâmbet. Eu l-aş socoti mai degrabă un semn bun, mai ales în comparaţie cu felul în care erai înainte de a fi cu Treya, perioada aceea lungă de somnambulism de după moartea lui Flo. Acum totul contează din nou, nu? Nu-i o mare porcărie?

— Nu, e bine, dar...

— Fără „dar”, Abe. E bine, punct. Făcu din nou un gest către mormântul din spate. Micuţul trebuia să-mi spună ceva. Cred că despre asta era vorba.

Revenind la Glitsky, Hardy îşi dădu seama că îşi dezgoliseră sufletele şi că, de fapt, aşa erau ei. Fără a simţi nevoie s-o spună deschis, amândoi ştiau că disputa lor se terminase. Poate că între ei mai apăreau divergenţe profesionale serioase, dar legătura de suflet le era asigurată.

Porniră împreună înapoi spre locurile unde îşi parcaseră maşinile.

— Mai e ceva, zise Glitsky. Motivul principal pentru care am încercat să dau de tine.

— Anume?

— A sunat Strout. Cu autopsia lui Marjorie Loring.

— A făcut-o deja?

Legistul se mişcase repede, dar Hardy nu era cu adevărat surprins. Jackman dăduse clar de înţeles că povestea se bucura de prioritate maximă.

Glitsky dădu din cap.

— Aveai dreptate. Nu a murit de cancer.

Un val de uşurare îl inundă pe Hardy — investise sufleteşte mai mult decât îşi dăduse seama în acele rezultate.

— Şi ce a fost? întrebă el. Potasiu?

— Nu. Nişte substanţe care relaxează muşchii. Pavulon şi încă o substanţă. Ambele opresc respiraţia naturală. Ambele puteau fi administrate doar în spital.

— Kensing nu a fost în preajma ei, Abe. Era în vacanţă cu copiii la Disneyland. Şi, înainte ca tu să spui ceva, ştiu că asta nu înseamnă că nu el l-a omorât pe Markham. Dar înseamnă ceva, nu?

Glitsky nu avea nevoie să continue.

— Noi doi trebuie să avem o discuţie. Spuneai că mai există astfel de cazuri?

Hardy încuviinţă.

— Încă zece. Iar asta e doar lista lui Kensing. Mai cunosc cel puţin o asistentă care are propriile suspiciuni. Poate că are şi nişte nume alături de aceste suspiciuni, deşi aş fi de acord cu tine dacă ai spune că o crimă nu înseamnă alte zece.

— N-am spus asta.

— Mda, ştiu. Ţi-am citit gândurile. Dar înseamnă că există un făptaş, şi că acesta nu a fost Kensing. Însă nici nu a fost vorba de potasiu, iar eu îmi doream pe undeva să fi fost vorba de asta.

Glitsky îl privi întrebător.

— De ce?

— Pentru că dacă Loring şi Markham ar fi murit din aceeaşi cauză, atunci ar fi vorba de acelaşi făptaş, nu?

— Posibil, recunoscu Glitsky, dar în ce mă priveşte, mie îmi este suficient. Ajunseseră la maşina locotenentului. Acesta se opri în dreptul portierei. Cred că îţi datorez scuze.

— De acord cu tine. Atât?

Un chicotit scurt.

— Mai mult nu obţii. Surprinzător însă, Glitsky merse un pic mai departe: Tot ce pot spune este că tu nu lucrezi cu la fel de mulţi avocaţi ai apărării ca mine. După o vreme, devii cinic, chiar şi faţă de prieteni.

Era tristul adevăr, şi Hardy îl credea. Putea argumenta că el, Dismas Hardy, cel mai bun prieten al lui Abe, nu era doar un alt avocat al apărării care recurgea la trucuri lipsite de etică doar ca să-şi protejeze clienţii. Ştia însă că în universul penal un astfel de argument constituia o garanţie extrem de subţire şi chiar de suspectă. Hardy câştigase cel puţin câteva cazuri mai puţin importante pe motive tehnice pe care Glitsky, ca poliţist, le-ar fi considerat o formă de înşelătorie.

În urmă cu câteva zile, Wes Farrell îşi eliberase clientul profitând că poliţistul care îl arestase pe băiat nu se prezentase în instanţă. Din ce ştia Hardy, Wes îl scosese pe poliţist cu o seară înainte de proces şi îl îmbătase bine, astfel ca acesta să fie prea mahmur pentru a mai apărea în instanţă. Dincolo de asta, eminenţele adevărate ale baroului, precum David Freeman, n-ar fi ezitat nici o secundă să facă tot ceea ce acuza Glitsky. Intimidarea unui martor prin implicarea copiilor lui? Dispunerea de zeci de deshumări şi de autopsii? Scuza cusută cu aţă albă că ai avut nevoie de o extracţie dentară de urgenţă în prima zi a alegerii unui juriu? Dacă toate acestea îţi ajutau clientul, sau dacă amânau procedurile obişnuite pe o perioadă substanţială de timp, atunci erau justificate. Chiar dacă, moral, erau nişte acte condamnabile. Aşa cerea etica.

— Deci încotro mergem din acest punct înainte? întrebă Hardy.

Glitsky n-avea nici o îndoială.

— La lista lui Kensing. Dacă există un înger al morţii la Parnassus, vreau să ştiu şi eu. Între timp, Marlene merge înainte cu marele juriu. Am avut o altă surpriză neplăcută cam cu cinci minute înainte de apelul lui Strout.

Îi povesti lui Hardy despre descoperirea lui Bracco legată de lipsa de măsuri de securitate la Secţia de terapie intensivă de la Portola.

— Deci oricine putea intra? Asta vrei să spui?

— Aşa pare să creadă Bracco. Glitsky făcu o pauză. Nu am chef să urmăresc doi ucigaşi potenţiali, reluă el. Chiar nu am. Ideea îmi repugnă.

— Şi mie, dar trei ucigaşi e şi mai rău, îi aminti Hardy.

— Trei?

— Al treilea era la volanul maşinii.

Brendan Driscoll îşi petrecu cea mai mare parte a după-amiezii compărând în faţa marelui juriu. Era clar că avea impresia că înaintea lui depusese mărturie cineva care îl ura. Procurorul, domnişoara Ash, păruse pornită împotriva lui chiar de la început. Driscoll intenţionase să vorbească despre Ross, Kensing, nevasta lui Kensing şi toţi ceilalţi care făceau viaţa atât de greu de suportat la Parnassus.

În loc de asta, cucoana voia să afle totul despre relaţia lui personală cu Tim, iar chestia asta îl făcea pe el nervos din cale-afară. Depusese mereu eforturi extraordinare ca relaţia lor să fie menţinută departe de ochii şi urechile lumii — deşi, evident, avuseseră şi ei parte de dezacorduri. Când lucrai atât de îndeaproape cu o persoană de-a lungul unei perioade lungi de timp, fricţiunile apăreau în mod inevitabil. Însă, per ansamblu, ei doi formaseră o echipă extrem de bună.

Numai că Ash aflase deja despre nota internă primită de el de la Tim şi de muştruluiala pe care o avusese de îndurat — probabil că sursa pentru toate astea fusese Ross — şi, în plus, cheltuise o grămadă de timp, în opinia lui, explicând ce făcuse el în spital marţea trecută. În cele din urmă,

înainte ca el s-o poată direcţiona către alte persoane cu care Tim avusese diferende, Ash începuse să pună întrebări despre corespondenţa domnului Markham, despre gradul de cunoaştere a conţinutului acestei corespondenţe de către el, Driscoll, mai ales în legătură cu decizia de a factura municipalitatea pentru serviciile oferite pacienţilor asiguraţi.

Îşi zise că femeia nu dispunea de indicii certe. Mai degrabă ar fi preferat ca ea să cerceteze alte persoane decât această decizie de afaceri care, din punctul de vedere al lui Driscoll, nu avea de a face cu altceva în afara fluxurilor financiare din companie. Dar dacă asta o determina să devieze de la chestiunile personale dintre el şi Tim, mai ales din cursul ultimei luni, o lună extrem de dificilă, atunci poate că el ar fi trebuit să se declare mulţumit. Şi totuşi, ar fi preferat să îndrepte atenţia ei contra unuia dintre duşmanii lui personali, şi chiar încercă asta de câteva ori:

—... decizia de facturare a serviciilor către pacienţi era în puterea domnului Markham, iar el era clar împotriva ei. Dar doctorul Ross...

—... deşi în perioada la care vă referiţi domnul Markham nu s-a putut concentra aşa cum dorea la munca lui pentru că soţia doctorului Eric Kensing, Ann, îi cerea atât de multe...

Văzând într-un târziu că Ash nu muşcă din momeală, Driscoll abandonă astfel de tentative.

Însă cu Jeff Elliot povestea era diferită. Driscoll îl sunase deja pe reporter cu o zi înainte şi stabilise o întâlnire cu el pentru a avea o discuţie după ce termina depoziţia în faţa marelui juriu. Când ieşi de la interogatoriu — un pic mai zdruncinat decât se aşteptase —, Driscoll se duse pe jos până la clădirea *Chronicle,* unde era aşteptat de Elliot.

Acum avea o ceaşcă de cafea în mână şi în sfârşit se aşezase confortabil pe un scaun în spaţiul mic de lucru al reporterului. Ştia prea bine împotriva cui voia să se

îndrepte şi, de aceea, tipărise scrisorile lui Markham adresate lui Kensing şi lui Ross, ca şi peste o sută de note interne din spital. Toate subliniau nemulţumirea în creştere a lui Markham faţă de ceilalţi doi din mai multe puncte de vedere. Driscoll nutrea convingerea că acele documente puteau furniza mai multe motive foarte plauzibile ca să fi dorit cineva moartea lui Tim.

Elliot răsfoi paginile fără prea mult entuziasm.

— Materialele sunt bune, Brendan, doar că acum se pare că jocul de acolo arată cu totul diferit, rosti el.

Driscoll se aşeză mai bine pe scaun. Îşi atinse nodul de la cravată şi îşi drese glasul.

— Cum adică? Jocul de unde anume?

— De la Portola. Se pare că o doamnă care a murit în spital cu câteva luni în urmă a fost şi ea otrăvită. Din ce am auzit, s-ar putea să mai existe şi alte cazuri. Îl puse pe Driscoll la curent cu cea mai mare parte a celor auzite până în acel moment. Aşadar, nu mai e nevoie s-o spun, chestia asta aruncă oarece umbră de îndoială asupra unor motive personale pentru care ar fi fost ucis domnul Markham. Poate că a fost doar ultima victimă dintr-un şir întreg de crime prin otrăvire de la Portola, caz în care motivele cuiva pentru a-l ucide devin irelevante. Nu eşti de acord?

— Cred că are sens ce spui.

Driscoll părea şocat. Timp de trei zile îşi planificase răzbunarea împotriva lui Kensing pentru toate necazurile pe care le provocase şi împotriva lui Ross pentru că îl concediase. Avusese impresia că plănuise totul perfect. Cu siguranţă că dispunea de o mulţime de dovezi împotriva amândurora. Dacă Elliot ieşea în public cu oricare dintre ele, poate că acest lucru ar fi determinat reacţia consiliului de administraţie de la Parnassus şi poate chiar a poliţiei.

Numai că nu fusese în stare să enunţe clar acuzaţiile în faţa marelui juriu şi nici măcar acum, în faţa reporterului. Nu era drept.

— Şi acum ce-o să se întâmple? întrebă el. Nu ai nevoie de documentele astea?

— Ba da, evident. Sunt materiale foarte valoroase. Elliot, cu siguranţă, nu-şi mima entuziasmul. Am vrut doar să fiu corect cu tine şi să îţi demonstrez că s-ar putea să nu recurg la ele prea curând. Hei, nu te pleoşti! Parnassus o să fie pe prima pagină în continuare pentru tot restul anului. Reporterul bătu cu palma stiva de documente. Chestiile astea vor constitui o lectură utilă înainte de culcare.

Brendan mai avea o ultimă întrebare.

— Celelalte decese de la Portola? Asta înseamnă că poliţia nu mai crede că Eric Kensing l-ar fi putut ucide pe Tim?

— Cred că au de gând să-l lase în pace o vreme. De ce?

Driscoll clătină din cap.

— Nu ştiu. Cred că am ajuns să fiu convins că el a făcut-o. Cu siguranţă că avea mai multe motive ca oricine altcineva. Cred că va trebui să mă adaptez la realitate.

Tigers, echipa din liga juniorilor a lui Vincent, îşi ţinea antrenamentul de baseball la doar câteva sute de metri de casa lui Hardy. Echipa primise permisiunea de a-şi încropi un teren într-o zonă altfel pustie a terenului de golf din parcul Lincoln, aproape de Clement Street. Hardy nu găsise timpul necesar pentru a deveni managerul echipei, dar încerca să vină la antrenamente cât de des putea ca să-l ajute pe antrenor. Practicase şi el acelaşi sport în liceu şi dragostea fiului său pentru joc era o sursă de satisfacţie în viaţa lui.

Ajunse înapoi de la Colma la timp pentru a prinde exerciţiile de antrenament la bâtă. În zona terenului de antrenament nu se vedea nici urmă de ceaţă. Când echipa se împărţi pentru exerciţii pe teren, Hardy ieşi de pe gazon şi veni lângă Abe, care îi urmărise de dincolo de ţinta de marcare. Mitch, managerul echipei, aşeză o linie de jucători

la a treia bază, de unde Vincent atacă prima bază. Abe dădu apreciativ din cap.

— Băiatul tău se prezintă destul de bine.

Glitsky sunase acasă şi îi invitase pe membrii familiei sale să vină la un grătar la familia Hardy. Ca atare, după antrenament, se opriră la Safeway şi cumpărară fripturi şi un sos gourmet, chipsuri şi salate Caesar, băuturi răcoritoare şi o cutie cu şase beri. Vincent alese o cutie de două kilograme de îngheţată dintr-o vitrină frigorifică, iar Glitsky mai luă două pachete cu câte patru cutii de ice-tea de arome diferite.

Hardy stătea în spatele lui Glitsky şi a lui Vincent şi urmărea cum aceştia încarcă produsele pe banda rulantă de la casierie. Prin minte îi trecu ideea că Ludovic al XIV-lea — marele Rege Soare — nu dispusese probabil de asemenea varietate de alimente, de o asemenea vreme, că, de fapt, el, Hardy, trăia într-un soi de epocă de aur şi că ar fi un idiot să uite asta. Chiar dacă uneori epoca în care trăia îi frângea inima.

Îşi lăsă o mână pe umărul lui Glitsky şi pe cealaltă pe umărul lui Vincent.

— Rebecca Simms? Aici e din nou Dismas Hardy.

Avu impresia că aude surpriza în respiraţia femeii. Asistenta Simms fusese destul de explicită data trecută în privinţa faptului că nu mai voia să audă de el şi de vreo implicare în toată povestea. Hardy merse mai departe înainte ca ea să i-o reteze sau să-i închidă telefonul.

— Ştiu că e cam târziu, dar mi-am zis că vă datorez un telefon. Aţi văzut ştirile de la televizor?

— Nu, răspunse ea. Încerc să nu prea mai privesc la televizor. Prefer să citesc. Care ştiri?

27

Jackman răspândi vestea că îi voia pe toţi adunaţi în biroul lui înainte de ora opt a dimineţii următoare. Iar ce voia procurorul districtual devenea literă de lege. Tăcuţi, Bracco şi Fisk stăteau sprijiniţi de uşa deschisă. Wes Farrell şi Hardy şedeau la capetele canapelei bând câte o cafea, în vreme ce Glitsky se găsea în anticameră lângă soţia lui. La câteva minute după ora opt sosi şi Jackman, însoţit de Marlene Ash şi de John Strout. După ce salută cordial pe toată lumea, procurorul se duse la birou, se aşeză şi îi făcu un semn Treyei. Ea îl împinse pe Glitsky înăuntru şi închise uşa după el.

Jackman nu-şi pierdu timpul cu introduceri.

— Diz, începu el, am auzit că mai ai zece nume pe lista aia magică a ta. Presupun că îi vei da această listă lui Abe.

— Da, domnule. Deja am făcut-o. I-am dat copii şi doctorului Strout. Şi azi-noapte am discutat cu încă un martor potenţial — o asistentă de la Portola — care va vorbi cu colegii ei de muncă. Doctorul Kensing a început această listă de-abia cu şase luni în urmă. E posibil ca asistenta mea să aibă mai multe nume.

— Iar aici nu sunt incluse şi eventualele bârfe, interveni Marlene Ash. Am sentimentul că oricine a murit la Portola va deveni un caz suspect pentru cineva.

Jackman încuviinţă din cap. Se gândise şi el la asta.

— De aceea am să-i cer doctorului Strout, aici de faţă, să o pună pe una dintre asistentele lui ca să treacă în revistă

ceea ce mă aştept a fi un val de cereri de exhumare şi de autopsii. Cel puţin aşa, înainte de a merge mai departe, ne asigurăm că au existat doctori care să se fi gândit că ceva nu era în regulă cu anumite decese.

— Mult noroc cu chestia asta, rosti Wes Farrell. Vorbiţi despre nişte indivizi care să treacă peste rezultatele efectuate de autopsiile din propriul spital. Nu veţi avea parte de prea multă cooperare din partea doctorilor care lucrează acolo. Iar cu administraţia, lucrurile vor sta şi mai rău.

— Vor trebui să se conformeze dacă primesc ordin.

— Evident, ripostă Farrell, dar nu putem determina medicii şi asistentele să dea glas suspiciunilor dacă nu au chef. Sau dacă nu au suspiciuni.

Jackman nu-şi făcea griji în această privinţă.

— Nu mă înţelege greşit. Nu am chef să mă trezesc cu o mare de cereri.

— Dar o să avem parte de ele, dacă nu de la altcineva, atunci de la familii, zise Ash, privind în jurul ei, la ceilalţi. Ar fi bine să fim pregătiţi.

— Bine. Jackman era gata să treacă mai departe. John, ce-ar fi să ne pui la curent cu rezultatele tale de ieri, deşi cred că am priceput cu toţii mesajul de bază?

Medicul legist se apucă să le explice. Doamna Loring fusese ucisă printr-o supradoză de amestec de Pavulon şi clorhidrat de succinilcolină. Erau două substanţe care relaxau muşchii şi care, mai ales în cazul cuiva aflat deja în comă, puteau simula o moarte naturală.

— Nu există „puteau”, îl întrerupse Farrell. Nimeni nu s-a gândit la aşa ceva până ce Diz nu mi-a dat numele ei şi mi-a spus că ar fi bine să caut. Intenţionam chiar să dau în judecată spitalul pentru îngrijire neglijentă şi n-aveam nici cea mai mică suspiciune că femeia fusese ucisă.

Strout continuă explicaţiile. Aceste substanţe erau extrem de puternice şi întotdeauna erau administrate prin perfuzie. Dincolo de asta, de vreme ce doamna Loring era

ţintuită la pat în Secţia de terapie intensivă, nu exista nici o posibilitate reală ca ea să fi luat pilule pe cale orală în efortul de a-şi pune singură capăt zilelor. Nu ar fi avut acces la substanţe.

Concluzia era că Strout numea această omucidere „moarte prin mâna altuia”. Cu alte cuvinte, un soi de crimă.

— Dar fără potasiu administrat?

Glitsky voia ca acest lucru să fie bine evidenţiat.

— Fără. Deloc.

În încăpere se lăsă liniştea, care fu spartă de Jackman.

— Mie mi se pare că nu substanţele administrate în cele două decese sunt cel mai important lucru aici. Şi nu vreau să speculez înainte de noi descoperiri pe care le-am putea face. Mai mult decât diferenţa de substanţe folosite, punctul comun al acestor două omucideri este că părea să ştie cineva, sau să creadă, că la Portola autopsiile se fac de mântuială, atunci când se fac, mai ales în cazurile mai evidente.

— Am cercetat puţin povestea asta, interveni Strout. Se pare că reducerile bugetare din spital i-au lăsat descoperiţi din acest punct de vedere. Oricum, de regulă, autopsiile nu sunt minuţioase în spitale. Tipii de acolo abia dacă respectă regulamentul. Nici măcar nu mai au un specialist în medicină legală. În loc de asta, fac doar teste de bază în laboratorul lor...

— Asta dacă ajung până acolo, interveni Farrell.

Strout îşi înclină capul într-o parte.

— Sunt de acord că nu se întâmplă mereu aşa ceva.

— Deci care sunt testele standard, John? întrebă Hardy.

— Pot fi diferite, dar în esenţă discutăm aici despre costuri şi nivele de complexitate, răspunse Strout. Există testul A, calibrat pentru alcool şi câteva substanţe comune — aspirină, cocaină şi aşa mai departe. În general, dacă dai peste o cauză certă sau una posibilă a decesului la un anumit nivel — să spunem că dai peste nivele toxice de cocaetilenă, adică amestec de cocaină şi alcool, la nivelul A

—, atunci nu mergi mai departe. Dar dacă vrei să mergi, atunci testul B este calibrat pentru un şir de alte substanţe. Oricum, fiecare nivel mai profund de testare este mai scump. Aşa că, dacă dai peste o cauză de deces la nivelul zero de cercetare, în cea mai mare parte lucrurile se opresc acolo.

— Şi tu crezi că asta s-a întâmplat aici, cu doamna Loring? întrebă Jackman.

Strout dădu cu vigoare din cap.

— Categoric da. Nimeni nu a căutat prea mult. Dacă ar fi căutat, cineva ar fi descoperit problema.

— Odată ce ai dat peste cauza decesului, şi tu te-ai oprit, John? întrebă Marlene. Sau ai mers mai departe?

— Da, doamnă. Evident că am mers. Femeia făcea chimioterapie şi lua morfină pentru dureri. Am obţinut fişa ei când am primit cadavrul, şi am aflat că ea îşi autoadministra morfină în spital. Dar nu a fost nici pe departe vorba de doză mortală de vreo altă substanţă.

— Dar dacă îşi făcea automedicaţie, interveni Farrell, asta înseamnă că era destul de conştientă, nu?

— Se prea poate, fu Strout de acord. Ştia când o doare şi când situaţia devenea proastă, apăsa butonul pentru o doză de morfină.

— Care este calibrată dinainte ca dozaj, nu, John? întrebă Ash. Iar eliberarea ei este controlată din punct de vedere temporal?

— Corect. N-avea cum să-şi administreze o supradoză, dacă la asta te referi.

— Deci nu era în comă? Din cine ştie ce motiv, Hardy îşi imaginase că femeia era în comă. Cumva faptul că fusese conştientă făcea moartea ei şi mai dramatică. Vrei să ne spui că era trează şi cineva pur şi simplu a intrat şi a ucis-o?

— Nu ştiu, Diz. Poate că dormea la momentul respectiv. Dar altfel, dacă era în stare de conştienţă? Aş spune cu mare probabilitate că da.

Toţi cei din încăpere păreau cufundaţi în gânduri. Procurorul districtual îşi mişca pur şi simplu capul în sus şi în jos, în sus şi în jos. În cele din urmă se opri.

— Domnule Farrell, vreau să-ţi mulţumesc că ai răspuns la acest apel atât de matinal. Mă aştept să mai primim veşti de la dumneata în viitorul apropiat. Apreciez cooperarea dumitale.

Farrell avu nevoie de câteva clipe ca să-şi dea seama că Jackman îl concedia. Când pricepu, se comportă cu graţie, mulţumindu-i procurorului că se gândise să-l invite, apoi mulţumindu-i lui Strout pentru eforturile depuse şi apoi lui Hardy.

Şi Strout vorbi:

— Clarence, dacă nu mai ai nevoie de mine, am sentimentul că mă aşteaptă o zi aglomerată şi ar fi mai bine să îmi văd de treabă.

După plecarea celor doi, Jackman se ridică şi veni în faţa biroului, după care se sprijini de marginea lui.

— Diz, schimbăm informaţii cu tine în cazul Markham şi tu eşti persoana responsabilă pentru că ne-ai atras tuturor atenţia asupra doamnei Loring. Îţi suntem recunoscători. Dar continuăm să ne aşteptăm la o mărturie a clientului tău în faţa marelui juriu. Mai ales în lumina acestei liste furnizate de el, o listă care deschide o întreagă cutie cu mizerii. Privi înjur la Ash şi la Glitsky, apoi la cei doi inspectori de lângă perete. Dacă doreşte cineva ca domnul Hardy să iasă, sunt convins că el va înţelege.

Însă nimeni nu scoase nici o vorbă. Jackman aşteptă alte câteva secunde, apoi se întoarse către Glitsky.

— Bine, Abe, ştim cu toţii că povestea asta aruncă o altă lumină asupra lui Markham. Cum propui să procedăm mai departe?

Când Hardy intră, David Freeman îşi ridică privirea de pe carnetul pe care, fără îndoială, scria o disertaţie strălucită.

— Ah, domnul Hardy! rosti el cu plăcere. Intră, intră.

Ţinea în gură o jumătate de trabuc neaprins. Nasturele de sus al cămăşii îi era desfăcut, iar nodul de la cravată atât de lărgit, încât cravata abia se mai ţinea. Hardy îşi zise că era foarte posibil să fi fost aceeaşi cravată şi aceeaşi cămaşă pe care Freeman le purtase cu o zi înainte. Jaluzelele erau pe jumătate trase, deşi afară se luminase demult de zi. Oare Freeman dormise acolo, la birou? Nu ar fi fost pentru prima dată, dar Hardy decise să nu întrebe. Mai degrabă prefera să nu afle.

— Voiai să mă vezi? Dacă e vorba de chirie, nu mai plătesc nimic, şi cu asta basta! De fapt, am plătit deja prea mult.

Freeman îl potoli imediat.

— Povestea asta cu femeia de la Portola e făcătura ta, nu?

— Poate.

— Fapt care te face fie cel mai ghinionist nemernic de pe planetă, fie cel mai tâmpit. Aş fi curios să ştiu la ce te gândeai când i-ai cerut lui Strout să scoată din pământ osemintele bietei femei.

— De unde ştii că eu am fost cu ideea? Şi, de fapt, nici n-am fost. Wes Farrell a fost iniţiatorul, deşi recunosc că am jucat şi eu un rol.

— Şarada aia de ieri de la prânz, de care poate ai uitat, fiind luat de val. John Strout a menţionat atât numele domnului Farrell, cât şi pe cel al doamnei Loring, şi din întâmplare am dat peste ambele nume din nou în ziarul de dimineaţă. Pe prima pagină, dacă nu mă înşel.

— Iar eu, dacă mă gândesc serios, parcă am văzut şi comentariul lui Jeff Elliot. Trebuie să-l sun ca să-i spun să-mi ofere un prânz sau ceva de genul ăsta.

Freeman se lăsă pe spate şi îl măsură cu privirea.

— Nu iei chestia asta în serios.

Hardy îşi trase un scaun, îl postă în raza vizuală a lui Freeman, apoi se aşeză pe el.

— Ba da. Şi cu tot respectul pe care îl port părului tău alb, nu e vorba nici de ghinion, nici de tâmpenie. Am verificat ca să văd dacă clientul meu era acolo când a murit doamna Loring. E imposibil să o fi ucis el.

— Da, poate că pe ea nu. Dar poate că ea n-are nici o legătură cu Markham.

— Din punct de vedere tehnic, e adevărat ce spui, dar nu şi relevant. Femeia are legătură clară cu Markham.

— Care ar fi aia, mă rog? Din câte înţeleg, şi după cum şi articolul domnului Elliot a scos în evidenţă, doamna Loring a ta a murit din pricina altei substanţe şi a unei alte supradoze faţă de domnul Markham. Chestia asta, în sine, indică o altă mână criminală. *Res ipsa loquitur, n'est-ce pas?* Oare să nu-ţi fi dat seama de chestia asta?

Pe Hardy îl încerca un sentiment neplăcut observând direcţia în care îndrepta Freeman discuţia, dar se vedea obligat să admire uşurinţa cu care bătrânul putea lega engleza, latina şi franceza într-o singură frază cu asemenea fluiditate şi aparent fără să se fi gândit dinainte la exprimare. Nu auzeai aşa ceva în fiecare zi. Aşa că replică pe jumătate zâmbind:

— Ba da, David, îmi dau seama. Doar că nu văd care e problema aici.

Freeman se aplecă în faţă şi îşi sprijini coatele de birou. Îşi scoase trabucul din gură.

— Problema e că povestea asta nu dovedeşte nimic pro sau contra clientului tău în privinţa domnului Markham, dar tu pretinzi că o face. În realitate, rezultatul înseamnă o presiune şi mai mare pe umerii lui Jackman ca să acuze pe cineva de la Portola, iar cea mai apropiată persoană ca s-o încaseze e chiar doctorul Kensing.

Hardy clătină din cap.

— Am stat de vorbă doar cu Clarence. Nu gândeşte deloc aşa.

— O va face. Ai răbdare.

— Nu cred. O să o caute pe persoana care a ucis-o pe doamna Loring, şi poate şi pe alţi pacienţi de la Portola. Apoi o să presupună că respectiva persoană l-a ucis şi pe Markham.

— Şi de ce ar face asta?

— Isuse, David! Pentru că are logică. Nu crezi că ai întinde prea tare coarda dacă ai crede că prin spital bântuie doi asasini diferiţi?

Clătinând din cap, Freeman oftă.

— Cazul lui O.J. nu a întins prea tare de coarda credibilităţii? Nu la fel s-a întâmplat cu rochia albastră a Monicăi care, culmea coincidenţei, a rămas nespălată atâta vreme? Sau renumărarea voturilor din Florida — două sute şi ceva de voturi din şaizeci de milioane? Crede-mă, Diz, oamenii din ziua de azi au nişte limite foarte elastice legate de credibilitate. Iar eu constat că eşti înclinat să crezi că ai câştigat deja, că l-ai scos pe Kensing basma curată. Îţi spun eu că nu aşa stau lucrurile. Nu ai reuşit decât să aduci întreg personalul de la Portola sub lupă, iar aici este şi Kensing inclus. Nu poţi ignora acest fapt, şi din câte aud, chiar asta şi intenţionai să faci.

Hardy se uită urât la bătrân.

— Şi ce sugerezi?

Freeman fu bucuros să-i dea sfaturi.

— Focul s-a înteţit rău acum, Diz. Curând, cineva se va trezi cu cătuşe la mâini, căci altfel ne vom confrunta cu o revoltă populară. Este cât se poate de probabil să-l dea pe clientul tău ca exemplu în cazul Markham, după care să sugereze că e posibil ca el să fie vinovat şi în restul cazurilor, doar că nu o pot dovedi. Ochii bătrânului scânteiară pe sub sprâncenele stufoase. Poate că i-ai oferit lui Kensing o linie de apărare la proces, numai că acum este cât se poate de probabil că va avea parte de aşa ceva.

De fapt, Hardy trăsese concluzia că necazurile lui Kensing se cam încheiaseră. Furat de euforia de a fi ghicit corect în cazul doamnei Loring, apoi de conversia sentimentală a lui

Glitsky, Hardy recunoştea acum că era posibil să se fi lăsat purtat de val în privinţa unora dintre consecinţele rezultatelor autopsiei. Freeman îi reamintea acum de vulnerabilitatea şi expunerea clientului său, ridicat la un nivel şi mai periculos de înalt ca înainte. Era mai bine ca Hardy să rămână vigilent până la încheierea întregii drame.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, zise bătrânul. Dacă în urma unei noi autopsii apare iarăşi potasiul? Crezi că asta îţi va ajuta clientul?

— David, el nu era acolo la moartea doamnei Loring. Pricepi? Dacă n-a ucis-o pe femeie, atunci n-a ucis pe nimeni.

— Nu-i adevărat. Asta e o gândire fantezistă. Iar acum te înfurii, aşa cum ar şi trebui atunci când constaţi cum logica ta se duce naibii. Dar nu te răzbuna pe mine. Bătrânul luă iarăşi trabucul şi îl mestecă gânditor. Ascultă, nu vreau să te pleoştesc de tot, chiar nu vreau. Recunosc că ai deschis o poartă a posibilităţilor aici, o uşă care poate va conduce în direcţia dorită de tine. Sper să se întâmple asta. Sper să fie un asasin în serie care se va apuca să-şi mărturisească toate crimele înainte de apusul soarelui. Însă gândeşte-te puţin la ceva, Diz. Cine a furnizat numele morţilor? Kensing. Dacă a avut atâtea suspiciuni, de ce nu a menţionat mai devreme ceva? De ce a aşteptat până ce a devenit suspect în cazul morţii domnului Markham? Nu ţi se pare că povestea e un pic prea cusută cu aţă albă? Şi nu e posibil ca el să fi avut vreun complice la Portola, poate pe vreuna dintre asistente, astfel încât să nu fie nevoie de prezenţa lui fizică la fiecare deces? Râzi tu, dar nici una dintre aceste întrebări nu e frivolă. Te-ai gândit la posibilitatea ca domnul Kensing şi una sau mai multe dintre asistente să fi primit prime pe sub mână în urma eliberării de paturi de pacienţi grav bolnavi care nu beneficiau de asigurarea potrivită? Se ştie că s-au mai întâmplat astfel de lucruri, mai ales în companiile flămânde de bani gheaţă. Bătrânul se opri câteva clipe, se lăsă pe spătarul fotoliului şi bătu darabana

în lemnul biroului cu degetele. Nu susţin că toate astea sunt şi cele mai probabile situaţii, Diz. Dar sunt îngrijorat. Şi ar trebui să fii şi tu.

Hardy se agită stingherit pe scaun. Freeman fusese mentorul lui ani de zile şi, deşi uneori se dovedea deplasat, nu era niciodată un tâmpit. Merita să-i acorde toată atenţia.

Iar Freeman mai avea ceva de spus. După intensitatea glasului, poate că era cel mai important lucru.

— Din câte înţeleg eu, Diz, cele zece nume de pe lista clientului tău au aparţinut unor oameni diagnosticaţi cu boli în faze terminale, dar a căror moarte survenea în timp relativ îndelungat. Aşa e?

O încuviinţare scurtă.

— Tocmai de-asta i-a observat Kensing. Au murit prea repede, zise Hardy.

— Deci dacă acest lucru se dovedeşte adevărat, îţi vine vreo altă concluzie în minte, în special în privinţa lui Markham?

Hardy îşi dădu imediat seama de problemă.

— Nu se potriveşte deloc profilului. Nu suferea de o boală în fază terminală.

— Exact. În sfârşit, Freeman părea mulţumit. Iar acum, dacă se dovedeşte că fiecare dintre ceilalţi zece pacienţi au murit de pe urma substanţelor astea care relaxează muşchii şi nu a potasiului, atunci Markham se afla într-o stare total diferită de a celorlalţi. Poate că nu reies concluzii de aici, dar povestea asta ridică nişte întrebări, nu eşti de acord?

— Cum ar fi cine l-a ucis pe Markham şi de ce? Adică exact ce ne frământă pe noi acum. Hardy se ridică în picioare. Şi când mă gândesc că mă simţeam bine acum un sfert de oră, ca şi cum aş fi înregistrat cine ştie ce progrese.

— Te vei simţi mult mai bine când toate ipotezele se vor transforma în *ceva* real, Diz. Ai grijă!

— Sigur o să am, David. Sigur o să am.

Dădu să plece, dar Freeman îl opri din nou.

— Dacă mă gândesc mai bine, există o cale pe care o poţi folosi ca să-l ajuţi pe doctorul Kensing.

— Ascult.

— Dacă, după cum crezi tu, Clarence şi Abe au fost stârniţi de diversele posibilităţi generate de descoperirea ta cu doamna Loring, poate există o ocazie de a dezgropa şi mai mult lucrurile fără să trezeşti suspiciunile cuiva. Poate că limbile încep să se dezlege, lăsând să apară la suprafaţă perlele.

Era senzaţia pe care o încercase Hardy de dimineaţă în biroul lui Jackman, când sesizase că toţi ceilalţi încep să creadă că e posibil ca doctorul Kensing să nu fi omorât pe nimeni. Însă Freeman avea probabil dreptate când afirma că senzaţia nu avea să dureze mult. Dacă voia să profite în vreun fel, Hardy trebuia să se mişte repede.

Glitsky n-avea de gând să-şi trimită iar bobocii de capul lor de data asta. Ştia că inspectorul cel mai în vârstă din secţie, Marcel Lanier, îşi luase examenul de locotenent în ianuarie, ocupa un loc fruntaş pe lista oamenilor de valoare, iar acum tânjea după o ocazie de a demonstra ce poate să facă. În curând avea să preia propria divizie de inspectori de omucideri şi voia să se facă remarcat. Ei bine, acum se ivise şi oportunitatea pentru el.

Ca atare, în vreme ce Bracco şi Fisk exersau scrierea de mandate de percheziţie pentru arhivele spitalului, Glitsky îl lăsă pe Lanier la conducerea departamentului şi el se duse până la Portola. Acolo ocoli dubele de televiziune care se îngrămădeau în parcare şi trecu fără să facă nici un comentariu pe lângă ciorchinele de reporteri ca să intre în holul instituţiei.

În anticamera biroului administratorului, secretara începu să-i spună lui Glitsky că domnul Andreotti nu primea reporteri individuali. Urma să ţină o conferinţă de presă peste circa o jumătate de oră. Auzind vestea, locotenentul îşi scoase legitimaţia şi o întrebă pe secretară dacă domnul

administrator catadicsea să-l primească pe el câteva minute chiar în acel moment.

Andreotti veni spre el înconjurând biroul, cu un rictus pe faţă. Prinse mâna întinsă de Abe cu un soi de panică în gest. Slăbănog, încărunţit, cu ochii înfundaţi în orbite, îmbrăcat cu un costum gri-închis şi o cravată de un albastru electric, administratorul părea copleşit de groază şi epuizare nervoasă. Glitsky nu-l putea învinui pentru asta. În săptămâna care urmase morţii lui Tim Markham, necazurile spitalului crescuseră exponenţial, culminând cu bomba lansată în acea dimineaţă. Nu numai că autopsiile efectuate în spital erau socotite acum o treabă de mântuială, dacă nu cumva chiar nişte acte criminale, dar între una şi zece persoane muriseră în vreme ce zăceau pe paturile lor din Secţia de terapie intensivă.

Încă nu era ora zece dimineaţa. Grăbit şi incapabil de concentrare, Andreotti avusese deja discuţii telefonice cu reporteri de la *Time, Newsweek, USA Today* şi *The New York Times.* Se întâlnise cu reprezentanţi ai sindicatului asistentelor, ai Grupului de Medici de la Parnassus şi de la Parnassus Health. Iar primarul voia să-l vadă la ora două în acea după-amiază.

Îi oferi un scaun lui Glitsky, apoi înconjură biroul înapoi şi se aşeză pe locul lui.

— Daţi-mi de ştire cu ce vă putem uşura investigaţia, domnule locotenent, începu el. Vom încerca să cooperăm pe orice cale putem. Le-am spus acelaşi lucru tuturor celor de aici. Nu avem nimic de ascuns.

— Mă bucur să aud asta, domnule. Oamenii mei vor apărea în curând cu o listă de cereri care poate părea substanţială, incluzând mandate de percheziţie pentru dosarele de personal de la Secţia de terapie intensivă, aici incluzând perioada de spitalizare a doamnei Loring.

— Da, bineînţeles.

— De asemenea, după cum poate ştiţi, există ideea că este posibil ca şi alţi pacienţi să fi fost ucişi aici. Avem o listă de lucru de la...

— Da. E lista lui Kensing, nu-i aşa?

— Da, domnule, aşa e.

— Bine. Presupun că ştiţi ce faceţi, dar pe aici umblă vorba că... adică am auzit că el se află pe lista dumneavoastră de suspecţi pentru uciderea domnului Markham? Andreotti rosti fraza de asemenea manieră, încât Glitsky nu se simţi obligat să răspundă. Îl lăsă pe administrator să aştepte. În fine, rosti Andreotti într-un târziu, cred că dacă ar fi după mine mi-aş pune întrebări în privinţa unei asemenea liste furnizate de un suspect de crimă.

Dând gânditor din cap, Glitsky îşi trecu un picior peste celălalt.

— De principiu, în mod normal aş fi de acord cu dumneavoastră. Dar, în acest caz, primul nume de pe listă a fost confirmat. Doamna Loring a fost ucisă aici.

— Isuse, am aflat şi eu asta! exclamă Andreotti, mai degrabă pentru sine.

— Dar ca să ne înapoiem o clipă la ceva dinainte, spuneaţi că aţi auzit că doctorul Kensing este primul nostru suspect pentru uciderea domnului Markham. Reprezintă acest lucru o opinie des întâlnită printre angajaţii de aici?

— Păi, nu. Adică... Privirea lui Andreotti se plimbă dinspre uşă spre Glitsky. Nu vreau să acuz pe nimeni de crimă. Doctorul Kensing se bucura de oarecare popularitate aici în rândul personalului medical.

— Personalul medical?

— Păi ceilalţi medici şi asistentele. Este un doctor foarte bun, dar... cu principii. Cred că mulţi dintre colegi îi admirau integritatea, deşi era greu să lucrezi alături de el. Nu era un jucător de echipă.

— Aşadar, nu se înţelegea cu administraţia?

— Nu, categoric nu. Şi nu se înţelegea nici cu domnul Markham. Nu era nici un secret, să ştiţi.

— Nu. Am aflat despre asta. Deci el l-a ucis pe domnul Markham? Asta credeţi?

— Păi avea probleme mari cu omul şi se găsea în încăpere... Andreotti îşi depărtă palmele. Presupun că m-am gândit la asta, deşi nu-mi place să o recunosc.

— Nu-i nici o problemă, replică Glitsky. Dar astăzi nu mă aflu aici pentru domnul Markham. Voiam să discut direct cu câţiva membri ai personalului şi mă întrebam dacă îmi puteţi da ceva dosare ale celor care puteau fi la datorie, mai ales la Terapie intensivă, în jurul orei morţii doamnei Loring.

— Sunt sigur că pot afla. Mă puteţi lăsa câteva minute?

Dură mai mult de zece minute, dar când Glitsky zări numele Rajan Bhutan, îşi aminti de el din transcrierile după interviurile lui Bracco şi Fisk. Îl întrebă pe Andreotti dacă Bhutan mai lucra în spital, şi, dacă da, unde anume.

Rajan fu surprins să fie iarăşi chemat ca să discute cu poliţia. Copoii fuseseră atât de des pe acolo în ultima săptămână, discutând cu toată lumea... Şi când ajunseseră şi la el, ce mai era de spus? Fusese cu doctorul Kensing, îl îngrijeau pe domnul Lector, când alarma sunase pe monitoarele domnului Markham. Nu ştia cine intrase în încăpere şi cine plecase. Primise ordine de la doctorul Kensing, încercând să i le anticipeze, dar totul se derulase atât de rapid, că el nu-şi mai amintea ce ordine primise. Deşi fusese acolo, evident.

Intrând în hol, îşi dădu imediat seama că acest om era mai bătrân şi mai dur decât ceilalţi. Avea pielea la fel de închisă la culoare ca a lui Rajan, dar avea ochi albaştri şi foarte obosiţi. O cicatrice îi începea chiar deasupra bărbiei, continua peste buze şi i se oprea sub nara dreaptă. Ceva din aspectul individului îl speria, aşa că simţi cum începe să tremure pe dinăuntru. Îşi simţi brusc palmele umede, aşa

că şi le şterse de uniformă. Individul îl urmări cum străbate drumul de la uşă la masa la care stătea el. În tot acest timp, nu clipi nici măcar o dată.

Rajan se opri dinaintea omului şi încercă să zâmbească, îşi şterse din nou palmele şi întinse o mână.

— Ce mai faceţi? Aţi vrut să mă vedeţi?

— Ia loc. Vreau să-ţi pun câteva întrebări despre Marjorie Loring. Îţi aminteşti de ea?

„Marjorie Loring?” se întrebă Rajan. Da, evident că îşi amintea de ea. Încerca să ţină minte câte ceva despre fiecare pacient, deşi amintirile i se înceţoşau odată cu trecerea anilor, însă Marjorie Loring nu-i fusese o pacientă chiar aşa de îndepărtată în timp. Era încă prezentă în memoria lui. Îşi amintea de chipul ei. Trebuia să fie o altă muribundă chinuită de suferinţe, aşa cum fusese Chatterjee.

Însă soarta se îndurase mai repede de ea.

28

După discuţia cu Freeman, Hardy nu pierdu nici o secundă. Acum revenise la biroul medicului legist unde, spre uluiala lui, Strout stătea cu picioarele pe birou şi urmărea ultimele minute ale unui talk-show de dimineaţă pe un ecran mic de televizor. Hardy văzuse ecranul şi înainte, dar presupusese că este scos din uz, după ce probabil fusese folosit ca armă în omorârea cuiva. Strout îi făcu semn să-şi tragă un scaun şi să se bucure şi el de emisiune. Cele două gazde — un bărbat şi o femeie — discutau cu un necunoscut pentru Hardy despre un film de care nu auzise niciodată. Actorul părea să fi abordat un nou domeniu de activitate şi tocmai scosese un CD cu muzică. Se apucă să interpreteze pe viu cea mai cunoscută piesă de pe disc, o chestie absolut banală. Când termină, Strout luă telecomanda şi închise televizorul.

— Îmi place enorm de tipul ăla, zise el.

— De cine? De cântăreţ?

— Nu. De Regis.

— Regis?

— Diz, te rog. Lui Strout nu-i venea să creadă că Hardy nu recunoscuse cel mai faimos chip din America. Te-ai uitat vreodată la show-ul *Millionaire?* El e. Ai observat cravatele pe care le port de un an de zile? Tipul a inventat o întreagă serie de produse. Nevastă-mea spune că arăt cu zece ani mai tânăr.

— Ştiam eu că e ceva la mijloc, zise Hardy.

— Şi ştii de ce îmi mai place de el? Ai observat vreodată cât de fericit pare?

— Nu, nu chiar. Nu mă pot lăuda că îl urmăresc pe Regis.

Strout plescăi dezaprobator.

— Ratezi multe. Oftă, apoi luă un stilet de pe birou, apăsă butonul de deschidere, după care puse lama îngustă de oţel înapoi la locul ei. Şi acum, ce te face să revii aici aşa de repede? Sper că nu vreo altă rugăminte de genul precedentelor două.

— Care ţi-au adus titluri pe prima pagină a ziarelor şi o mie de dolari câştigaţi uşor.

Strout se apucase să-şi cureţe unghiile cu lama stiletului.

— Adevărul e că mă lupt cu ideea de a-ţi da înapoi banii de vreme ce te-ai dovedit atât de aproape de adevăr. A meritat să fac treaba aia. După Loring, nimeni nu mă mai sună să-l fac pe primul — adică pe domnul Lector.

— Ei bine, tu faci ce vrei, John. Dacă vrei să-mi dai banii înapoi, îi iau. Dar i-ai câştigat cinstit. Câtă vreme te decizi, poate că apucăm să discutăm un pic despre Carla Markham.

Strout nu replică imediat. Se mulţumi să închidă stiletul şi să îl redeschidă. Să-l închidă şi să-l redeschidă.

— Mă cam întrebam când o să vrei să discuţi despre ea.

— Vrei să spui că există motive pentru care ar fi trebuit să o fac?

— Nu. Nu vreau neapărat să spun ceva. Am dat un verdict destul de clar când am spus că e vorba de crimă/sinucidere.

— Dar ceva te face să nu fii liniştit?

Strout încuviinţă.

— Multe mă fac să fiu neliniştit. Ai primit o copie a raportului meu, nu?

Hardy încuviinţă. Îl citise pentru prima dată duminică noaptea, apoi din nou, la birou, cu o zi în urmă. Îi intrase deja în obicei să citească şi să recitească mărturii şi rapoarte, acolo unde adevărurile adesea zăceau îngropate sub chestiuni triviale.

— Am observat că s-a tras cu arma de jos în sus şi din spatele urechii drepte spre faţă.

— Corect. Strout închise iarăşi stiletul, după care se ridică în picioare şi se duse la rafturile pline cu documente care se ridicau din podea până în tavan pe peretele din stânga lui Hardy. Se aşează cu o coapsă pe tejgheaua subţire, apoi scoase un revolver vechi de pe primul raft şi roti cilindrul. Am mai văzut asta şi înainte.

— Cât de des?

Strout roti iarăşi cilindrul.

— Poate de două ori.

— În întreaga ta carieră de treizeci de ani?

O încuviinţare.

— Cam aşa ceva. Poate de trei ori.

Hardy se gândi câteva clipe.

— Deci să înţeleg că doamna Markham era dreptace?

— Nu. Nici aici lucrurile nu sunt în regulă. Exceptând o uşoară legănare a piciorului, medicul legist renunţase la jocurile lui. În plus, ştii că femeia şi-a muşcat partea din spate a buzei inferioare.

— Am văzut. Oare îi pusese cineva o mână peste gură?

— Adică venise în spatele ei? Posibil, dar în nici un caz concludent. Putea foarte bine să-şi fi muşcat buza din greşeală.

Hardy nu mai zise nimic câteva clipe. Privi în gol în direcţia jaluzelelor veneţiene din spatele biroului lui Strout. În dârele luminoase ale razelor de soare pluteau particule de praf. Cilindrul biblioraftului se mai roti de câteva ori. În cele din urmă, Hardy îşi ridică privirea.

— Şi atunci de ce a apărut menţiunea legată de sinucidere?

— Avea RFA, reziduuri de foc de armă, pe mâna dreaptă. Ştiu, ştiu ce-o să spui. Strout îşi ridică mâna. Nu dovedeşte că ea a tras cu arma. Glonţul care a ucis-o putea doar să o plaseze în perimetrul de acţiune al armei. Şi ai sută la sută dreptate. Dar a existat o armă lângă mâna ei... Strout se

lăsă în jos, la nivelul privirii lui Hardy. Nu aveam nici un motiv de analiză ca să resping ipoteza, Diz.

— Deci e posibil să se fi descurcat cineva de minune făcând totul să arate a sinucidere?

— Este posibil, Diz. Cu siguranţă că da. Dar dă-mi voie să-ţi pun o întrebare. De ce vrei ca ea să fi fost ucisă?

— Pentru că e singura variantă care mi-a mai rămas.

— Adică în afara listei tale.

Hardy clătină din cap.

— Aşa cum subliniază domnul Freeman, nu există o corelaţie certă între vreo persoană de pe acea listă şi ucigaşul lui Tim Markham. Dar în ipoteza în care Carla a fost ucisă, pun pariu că e vorba de aceeaşi persoană care l-a ucis şi pe soţul ei.

— Dar nu clientul tău a fost ultimul în casa ei înainte...?

Strout lăsă întrebarea neterminată.

Hardy oftă.

— Teoria încă nu e perfectată, John. Lucrez la asta.

Înarmaţi cu mandatul de percheziţie, Bracco şi Fisk o abordară pe Donna, funcţionara de la arhiva spitalului Portola. Era o femeie de vreo treizeci de ani, puţin cam grasă, care începu să se agite după ce află că ei doi erau poliţişti. Purta un inel înfipt în buzele ei stacojii şi un altul în sprânceana dreaptă. Lui Fisk îi era clar că lui Bracco nu-i făcea plăcere să discute cu ea, aşa că preluă iniţiativa. În câteva minute ajunseră cu toţii amici. Femeia era competentă în ceea ce făcea. În aproximativ o jumătate de oră scoase şi copie toate dosarele angajaţilor Portola şi ale pacienţilor din zilele vizate de anchetă.

După încă o jumătate de oră petrecută într-o sală de conferinţe, dispuneau în mare parte de ceea ce credeau ei că le ceruse Glitsky să afle. Descoperiseră că asistentele de la Terapie intensivă se roteau conform unui program destul de regulat, deşi în întreg spitalul se găseau mai multe asistente decât cei doi inspectori fuseseră lăsaţi să creadă

la început. Per ansamblu, în cele zece schimburi în care existau suspiciuni de moarte prematură pentru numele de pe lista lui Kensing, nouă asistente îşi petrecuseră o parte din schimb la Terapie intensivă. Doar două persoane fuseseră la datorie în toate cele zece situaţii — Patricia Daly şi Rajan Bhutan.

— Doar că nu ştim sigur că vreunul dintre aceste zece cazuri au fost omucideri, nu? întrebă Bracco. Nu ştim decât despre Loring şi Markham.

— Dar ştim că Daly nu a fost prezentă în cazul lui Markham, nu? replică Fisk. Bhutan însă a fost. Partenera lui de schimb a fost — cum o cheamă?

Femeia era una dintre cele şapte asistente care lucrau de regulă la Terapie intensivă, şi Bracco îi învăţase numele pe dinafară.

— Connie Rowe.

— Nu-mi dau seama cum poţi ţine minte astfel de detalii. Recunosc un nume când îl aud, dar nu-l pot asocia cu cineva pentru nimic în lume.

— E-n regulă, Harlen. De-asta ne-au pus în echipă. Tu te pricepi la anumite lucruri la care eu nici nu mă gândeam. Cum ar fi povestea cu Donna de acum. Sau când ai căutat schimbul de gardă în cazul Loring, chestie pe care eu am ratat-o complet.

Încălzit de laudă, Fisk se ridică şi îşi întinse mădularele.

— Ce mai contează o jumătate de oră când ne distrăm aşa de bine.

Se duseră amândoi la arhive — de-acum erau prieteni buni cu Donna — şi îi spuseră femeii că mai voiau să verifice un schimb. Bracco, omul cu detaliile, îşi aminti data: 12 noiembrie. Marjorie Loring îşi dăduse ultima suflare în cursul schimbului doi, între patru după-amiaza şi miezul nopţii.

Degetele Donnei alergară pe tastatură. Apoi ea îşi ridică privirea spre ei.

— Ciudat, zise ea. Cred că în fiecare schimb la care v-aţi uitat aţi dat peste numele ăsta, R. Bhutan. E şi aici. Căutaţi pe cineva anume?

— Nu, dar numele ăsta tot apare, nu?

Tânăra femeie bătu darabana cu unghiile vopsite cu ojă neagră în birou.

— Dar ce e cu toate datele astea? Îmi puteţi spune?

Fisk se aplecă şi privi teatral în stânga şi în dreapta încăperii.

— Putem, zise el, după care adăugă vechiul clişeu: Dar după aceea ar trebui să te omorâm.

Pentru o fracţiune de secundă, Donna făcu ochii mari, apoi chicoti şi apăsă tasta de imprimare a fişierului. Fisk luă foaia de hârtie şi se uită la ea. Observă că acolo apărea din nou Connie Rowe, nu Patricia Daly. Cu o privire plină de subînţelesuri, îi dădu foaia partenerului său, după care reveni la femeie.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, Donna. Există vreun dosar al doctorilor care au venit şi au plecat în cursul schimburilor care ne interesează pe noi?

Femeia se gândi câteva clipe.

— Păi pacienţii aveau fiecare doctorul lor care venea să facă vizita prin saloane. La asta te referi?

— Nu chiar. Mă refer la toţi doctorii care au intrat în Secţia de terapie intensivă în acele zile, din cine ştie ce motiv.

— Toţi doctorii?

Fisk ridică din umeri şi îi zâmbi.

— Nu ştiu. Întreb doar.

Limba femeii se plimbă pe inelul înfipt în buză.

— E posibil să ţină o arhivă în oficiul asistentelor. Poţi întreba, deşi nu ştiu de ce ele ar face asta. Să ştii că doctorii vin şi pleacă mereu de acolo. Cred că o astfel de evidenţă ar depinde de prea multe lucruri.

Lui Jack Langtry, şeful echipei de criminalişti, situaţia i se părea bizară.

Cu puţin înainte de ora prânzului, Marlene Ash îl invitase în biroul ei ca să discute cazul Carla Markham. Când ajunsese acolo, văzuse că un alt bărbat stătea lângă procuroare, aplecat deasupra biroului ei şi studiind fotografiile de la locul crimei. Langtry mirosea avocaţii de la o poştă şi tipul era clar avocat. După aceea, Ash rostise, în chip de explicaţie:

— Domnul Hardy îl reprezintă pe doctorul Kensing. Locotenentul Glitsky şi domnul Jackman au fost de acord să coopereze cu el în schimbul mărturiei clientului său. Ar dori să-ţi pună câteva întrebări.

Langtry nu ştia ce să creadă, dar dacă lui Marlene Ash îi convenea situaţia, nici el nu avea nimic împotrivă.

— Desigur, amice, zise el. Fără probleme.

Privirea lui Hardy era aţintită asupra pozei color a trupului doamnei Markham aşa cum fusese el găsit de Langtry pe podeaua bucătăriei. Arma se găsea în partea de sus a pozei. Hardy puse degetul pe ea.

— De unde provine arma?

— Din sertarul din stânga jos al biroului lui Markham, care se găsea în încăperea de lângă bucătărie. Cel puţin acolo am găsit actul de proprietate, muniţia şi materialele de curăţat. Avem o poză cu locul undeva în teancul ăla.

— Cred că am văzut-o. Douăzeci şi doi, corect?

Langtry îşi ridică privirea din poză, se uită la faţa lui Hardy, dar nu scoase nici o vorbă.

— O aveţi printre dovezi, nu? Câte gloanţe avea încărcătorul?

— Şase, dar am găsit doar cinci cartuşe goale.

Hardy se încruntă.

— Aşadar, au fost trase cinci focuri?

Langtry ridică din umeri — de unde naiba să ştie el?

— Patru oameni morţi, un câine, câte un glonţ pentru fiecare.

— Unde vrei să ajungi, Diz?

Hardy se întoarse spre Marlene.

— Mă gândesc că altcineva a descărcat arma de cinci ori, apoi a pus arma în mâna femeii, a tras din nou şi a luat ultimul cartuş cu el...

— Şi unde să se fi dus glonţul? interveni Langtry.

— Nu ştiu. Pe fereastră?

— Era închisă.

— Poate că fusese deschisă cu o noapte înainte. Cum rămâne cu copiii? întrebă Hardy.

Răsfoi prin teancul de poze până la începutul şirului de fotografii cu copiii, după care îşi ridică privirea şi se uită în altă parte câteva clipe, ţinându-şi respiraţia. Langtry simţea aceeaşi stare de rău revăzând pozele.

— Ce vrei să ştii?

— Doar ce s-a descoperit.

În vreme ce Langtry îi explică în următoarele câteva minute detaliile specifice ale crimei, Hardy răsfoi mai departe prin teancul de poze. Când Langtry termină, avocatul avea un nou şir de întrebări pentru el.

— Cât de tare se aude un revolver de douăj'doi?

— Nu prea tare. Nici pe departe nu seamănă cu un trei cinci şapte. Mai degrabă ca un pleoscăit.

— Dacă tragi un foc într-o casă, noaptea, trezeşti pe toată lumea?

— Nu ştiu. Poate că nu.

— Bine. Încă o întrebare. De ce ar fi deţinut Markham o armă douăzeci şi doi?

— Habar n-am, amice. N-are sens în scopuri de protecţie. N-ar putea opri nici un ticălos pus pe fapte mari, nu? În afară de cazul că focul a fost tras de aproape. Sau direct într-un organ vital, cum au fost trase astea de aici.

— Bine. Hardy mai răsfoi printre poze câteva clipe. Dacă nu vă deranjează, Marlene şi domnule sergent, aş vrea să văd şi eu casa.

Merseră cu maşinile, separat. Langtry îl întâmpină pe Hardy în faţa uşii de la intrarea casei Markham. În timp ce se chinuia să descuie uşa, un alt bărbat traversă în fugă peluza de lângă casa alăturată, făcându-le gesturi prieteneşti cu mâna.

— Scuzaţi-mă, zise el. V-am văzut aşteptând şi stând pe verandă. Ar trebui să ştiţi că nimeni... nimeni nu mai locuieşte aici.

— Da, domnule, mulţumim. Langtry îşi scoase portofelul şi legitimaţia, pe care i le arătă omului. Poliţia. Ştim totul. Şi dumneavoastră sunteţi...?

— Vecinul de colo. Frank Husic. Omul făcu un gest spre casa lui. Supraveghez şi eu situaţia.

— Apreciem asta. Vă mulţumim, zise Langtry. O să aruncăm încă o privire înăuntru.

— Bun, daţi-i drumul! Îmi cer scuze că v-am deranjat.

— Nici o problemă.

Ajunseră înăuntru, în bucătărie. Hardy se opri pe conturul victimei desenat cu cretă peste modelul mexican al podelei de gresie. Încăperea era scăldată în lumina caldă a soarelui. Razele pătrundeau de sus printr-un luminator şi tăiau un dreptunghi mare şi strălucitor pe podea în faţa cuptorului. Deasupra chiuvetei se vedea o fereastră dublă, iar în spatele chiuvetei se deschidea o cămară bine iluminată natural. Un coridor scurt pe lângă frigider — acolo unde fusese ucis câinele — ducea spre o uşă de acces în spatele casei, pe jumătate din sticlă.

Langtry şedea în spatele lui Hardy pe un scaun de sufragerie pe care şi-l trăsese de la masă. Hardy se lăsă într-un genunchi. Se ridică, se duse la chiuvetă, desfăcu ivărul ferestrei şi ridică geamul din partea dreaptă. Păşi în lateral şi procedă la fel cu geamul din stânga, după care reveni la conturul desenat cu creta.

— Dacă stau aproape de podea aici şi trag un glonţ prin oricare dintre ferestre — Hardy părea să vorbească pentru

sine —, nu lovesc casa alăturată. Lovesc cerul. Vrei să-mi faci încă o favoare? Rămâi aici, în bucătărie, câteva clipe.

Langtry se conformă şi Hardy ieşi din bucătărie prin sufragerie. Paşii lui se auzeau clar pe scara centrală:

— Numără până la zece şi apoi strigă-mă câte poţi de tare, zise el.

După încă un minut, Hardy reveni în bucătărie.

— Te-am auzit, dar foarte slab. Eram în camera lui Ian.

— Şi asta ce înseamnă?

— Înseamnă că nimeni nu s-a trezit atunci când Carla şi câinele au fost împuşcaţi. Înseamnă că s-a tras în câine ca să nu latre, adică singurul lucru care are sens.

— Şi atunci de ce sunt împuşcaţi şi copiii?

— Se teme să nu se fi trezit careva. Ori asta, ori copiii ştiau că el e aici atunci când s-au dus la culcare. Numai că ei dorm. Împuşcăturile nu au fost auzite. Cu toate astea, situaţia e prea riscantă. Aşa că primul e Ian, iar arma este amortizată cu perna. Apoi fetele. Cum ţi se pare?

Hardy n-avea de gând să discute cu un martor cu poli-ţistul de faţă. Îl urmă pe Langtry cu maşina câteva străzi, apoi claxonă scurt în semn de la revedere şi se întoarse pe strada lui Markham, unde parcă maşina, coborî şi ciocăni în uşa casei lui Frank Husic. De vreme ce îl văzuse pe Hardy mai devreme împreună cu Langtry şi cu legitimaţia acestuia, locatarul casei presupuse că şi Hardy era poliţist. Avocatul îl lăsă pe individ să creadă ce vrea.

Husic îl invită înăuntru şi îi oferi ceai cu gheaţă, ofertă pe care Hardy o acceptă. Apoi ieşiră amândoi prin uşa din spate către o verandă solidă construită din lemn. Hardy nu ştia dacă mai văzuse vreodată o asemenea explozie de flori atent îngrijite. Husic le plantase în jurul verandei în sol şi în ghivece aşezate pe lemnul verandei. Acum, la sfârşitul lui aprilie, florile se deschiseseră în toată splendoarea lor. Însă Husic lăsase un spaţiu gol în centrul verandei, unde aşezase o masă din fier forjat, umbrită de o umbrelă

imensă din pânză. Se aşezară amândoi confortabil pe nişte scaune pliante.

Din transcrierile pe care le citise, Hardy ştia că Husic era un fost dentist ieşit la pensie, în vârstă de şaizeci şi doi de ani. Omul avea un ten sănătos şi părul încărunţit bine tuns. În acea zi era îmbrăcat cu pantaloni bleumarin, pantofi de pânză fără ciorapi şi o cămaşă cu nasturi. Doi dintre aceşti nasturi erau deschişi la gât. Omul părea prietenos, inteligent şi plin de solicitudine. Hardy îşi notă în minte că, dacă se ajungea la aşa ceva, Husic ar fi fost un martor redutabil.

— Da, am auzit focul de armă, zise el. E la o aruncătură de băţ depărtare de aici. Am povestit deja chestia asta poliţiei, să ştiţi.

Hardy ştia, dar una dintre frustrările majore resimţite de el se lega de modul defectuos în care fuseseră luate unele dintre interogatoriile lui Fisk şi Bracco. Se întrebă dacă inspectorii auziseră vreodată de conceptul relativ simplu al întrebării martorilor unde fuseseră aceştia, ce văzuseră sau crezuseră şi ce făceau ei la momentul crimei. Doar nu era vorba de cine ştie ce muncă sofisticată de poliţie. Iar interogatoriul lui Husic — o simplă sporovăială despre flori şi investiţii, aproape fără nimic despre ce se întâmplase în ziua morţii lui Markham — fusese unul dintre cele mai proaste exemple în acest sens.

Aşa că avea multe goluri de umplut.

— Îmi dau seama de asta, replică Hardy. De fapt, am citit transcrierea acelui interviu, dar mie îmi place să abordez lucrurile un pic altfel. Tocmai aţi rostit „foc de armă”. Aţi auzit unul singur? Credeam că aţi rostit cifra „trei” undeva.

Husic sorbi gânditor din ceaiul lui, apoi lăsă cana cu atenţie pe masă.

— Au întrebat şi ei asta, dar mă tem că nu am un răspuns bun. Cred că le-am spus celorlalţi ofiţeri că eram în pat în acele momente, destul de obosit după o zi petrecută la Carla. Vă spun eu că emoţional eram stors ca naiba. Dar

voiam să fiu la dispoziţia ei dacă avea nevoie de mine. Se bătu uşor cu palma peste frunte şi făcu o faţă lungă. Dar asta nu răspunde la întrebarea dumneavoastră, nu-i aşa? Îmi cer scuze. Dacă eşti dentist, îţi petreci întreaga viaţă în conversaţii cu oameni care nu-ţi pot răspunde. Chestia asta îţi afectează maniera de a discuta... iar o iau razna. Bun. Câte focuri am auzit? În mod distinct, unul singur.

Hardy privi peste peluza despărţitoare până la ceea ce ştia că era bucătăria familiei Markham. Constată că lăsaseră ferestrele deschise la plecarea lor de acolo.

— Mi-am zis că e un pocnet de ceva ca urmare a unei dispute sau ceva asemănător. Vreau să spun că într-un astfel de cartier nu te gândeşti imediat la un foc de armă.

— Dar e posibil să fi auzit trei?

— Păi să ştiţi că asta e o ciudăţenie. Nici unul dintre zgomote nu a fost puternic. Eu ţin minte trei, dar când revin la acele momente şi încerc să le disting, mai degrabă am auzit unul şi ţin minte două. Nu are sens ce spun, nu? Vreau să spun că în mod clar ultimul a fost ceva — m-am ridicat în capul oaselor în pat —, dar primele două au fost aproape ca şi cum le-aş fi visat, ştiţi la ce mă refer?

— Desigur. Hardy dădu din cap. Sirena care se dovedeşte a fi alarma de la ceas. Însă îşi spuse că acum putea fi vorba de cele două focuri care le uciseseră pe fete — chiar acolo, la douăzeci de metri depărtare —, apoi de ultimul foc tras prin fereastra deschisă de la bucătărie, un foc care s-ar fi auzit mai tare. Dar eraţi în pat când le-aţi auzit? Vă amintiţi ce oră era?

— Da, precis. Ceasul de la patul meu arăta zece patruzeci şi două. Îmi amintesc că am fost extrem de frustrat. Nu adorm uşor de când s-a dus Meg, acum patru ani, şi, dacă mă trezesc, de obicei nu mai reuşesc să dorm. Stau treaz ca o cucuvea. Iar marţea trecută, cu tot stresul acumulat, m-am întors de la Carla şi am băut un pahar de vin, dar abia dacă am reuşit să aţipesc. Apoi, cu focul de armă...

— Aţi rămas treaz tot restul nopţii?

— Până la ora trei, cel puţin. Sunt ore extrem de lungi de la unsprezece la trei.

Hardy scoase un sunet de compasiune.

— Le cunosc destul de bine şi eu. Şi când v-aţi decis în sfârşit că a fost vorba de focuri de armă?

— O, abia a doua zi de dimineaţă. Amintirile îl copleşiră câteva clipe. Doamne, ce groaznic...

— Aţi fost apropiat de familia Markham?

Omul ezită.

— Păi de Carla aş spune că da. Tim era cam prea uşuratic, cel puţin pentru mine. Revenind la amintiri mai vesele, chipul omului se lumină. Însă Carla venea uneori să mă ajute la grădinărit. Beam cafea... şi purtam nişte discuţii foarte interesante. Nu-mi vine să cred...

Îşi lăsă capul în jos şi îl clătină. Când îşi ridică privirea la loc, ochii lui deveniseră sticloşi.

Hardy păstră tăcerea alte câteva clipe. În cele din urmă, întrebă încetişor:

— Deci nu v-aţi dus să vedeţi cauza zgomotului după ce l-aţi auzit?

— Nu. După un minut, m-am dat jos din pat şi am privit pe fereastră, evident, dar totul era nemişcat. Cumplit de nemişcat.

— Vă deranjează să-mi spuneţi ce aţi văzut, mai exact?

— Păi nimic neobişnuit. Casa Carlei chiar acolo. Husic părea nedumerit de întrebare. Doar casa ei.

„Nu casa «lor», observă Hardy în gând. Doar casa «ei».”

— Dar ştiam că oamenii veniseră la ea şi, dacă plecaseră cu toţii acasă, n-aveam eu de gând să o deranjez, oricum nu în acea noapte. Mi-am zis că e mai bine să o las să doarmă.

— Deci era întuneric?

Din nou nedumerire.

— Păi... nu. Luminile erau aprinse în bucătărie şi îmi amintesc că şi pe veranda din faţă. Apoi era aprinsă şi

lumina din holul de la etaj. Husic se întoarse şi arătă cu mâna. E cea din mijloc, de sus.

— Şi atunci ce aţi făcut?

Husic expiră cu putere.

— Îmi cer scuze, domnule Hardy, dar nu v-am spus deja toate astea în prima mea declaraţie?

— Poate că nu aţi spus totul, domnule. Vă mai pot răpi cinci minute? Aş aprecia enorm gestul.

Un alt oftat, după care Husic cedă.

— Am deschis televizorul la emisiunea lui Letterman. Mi-am zis că dacă aş putea să mă amuz cumva, poate reuşesc să adorm. Însă nimic nu mă putea face să râd în acea noapte. Nici măcar Dave. Mă îngrijora Carla şi nu mi-o puteam scoate din minte. Ce avea ea să facă din acel moment înainte? Absent, Husic întinse mâna după cană şi amestecă gheaţa dinăuntru cu degetul. Însă nu mai puteam face nimic în acea noapte, ştiţi. Trebuia să aştept şi să las timpul... În fine, eram încă treaz, aşa că am ieşit aici — vedeţi mica mea seră de colo? — şi am lucrat la minunaţii mei bonsai timp de o oră, poate două. Apoi — cred că se făcuse aproape ora două — am văzut luminile stinse. Aşadar, Carla se culcase, sau cel puţin aşa credeam eu atunci, după care am putut şi eu să adorm, în fine.

29

Prima scrisoare era datată cu aproape şapte ani în urmă.

Parnassus Medical Group
Embarcadero Center
San Francisco, California

Stimate domnule doctor Kensing,

Această scrisoare parafează deciziile convenite prin acord mutual de către dumneavoastră, Parnassus Physicians' Group şi Parnassus Medical Group (denumite, în mod colectiv, „Grupul”) în urma şedinţei comitetului disciplinar care a avut loc săptămâna trecută. Aţi recunoscut că, de când aţi început relaţia profesională cu Grupul, din când în când şi în diverse împrejurări aţi consumat cantităţi nespecificate de morfină şi Vicodin pentru uzul personal. În plus, aţi recunoscut că sunteţi un alcoolic ale cărui performanţe medicale, diminuate în anumite circumstanţe din pricina consumului de alcool, au fost în mai multe rânduri sub standardul unei asistenţe medicale rezonabile.

Grupul vă recunoaşte talentele remarcabile de medic şi de profesionist al comunicării cu pacienţii şi înainte de descoperirile recente amintite mai sus v-a considerat un membru valoros al comunităţii. Datorită acestei evidenţieri, după o lungă dezbatere şi împotriva dorinţei directorului medical, comitetul disciplinar al Grupului a decis ca, de

această dată, să vă sancţioneze cu mustrare scrisă, renunţând să vi se rezilieze contractul de muncă şi să vi se aducă acuzaţii oficiale de natură penală. Condiţiile pe care le aveţi de îndeplinit sunt: 1) veţi înceta imediat şi pentru totdeauna consumul de alcool şi de narcotice, cu excepţia acelor medicamente care vă pot fi prescrise din când în când oficial de către un alt medic pentru scopuri medicale legitime; 2) vă veţi oferi voluntar pentru testarea aleatorie a urinei în scopul determinării prezenţei de droguri şi alcool în corp; 3) veţi accepta imediat recomandările terapeutului pe probleme de abuz de substanţe periculoase şi veţi participa la orice programe recomandate de către Grup; 4) pe parcursul următorului an calendaristic, în plus faţă de vizitele regulate la terapeutul numit de către Grup, veţi participa *zilnic* la un aşa-zis program în 12 paşi, aprobat de către Grup, prin care vă veţi rezolva problemele legate de dependenţa de substanţe periculoase; 5) după primul an de terapie, dar pentru tot restul contractului dumneavoastră de muncă cu Grupul, veţi participa la câte astfel de programe în 12 paşi vor fi socotite necesare de către Grup, fără ca aceste programe să fie însă programate cu o frecvenţă mai mică de o dată pe săptămână.

Vă recunoaşteţi de bunăvoie culpabilitatea în chestiunile de mai sus şi consimţiţi că orice încălcare a vreunui punct convenit mai sus va duce la concedierea dumneavoastră imediată din cadrul Grupului, fără posibilitate de contestare, precum şi la posibila intentare de procese penale şi civile împotriva dumneavoastră, după cum se va considera de cuviinţă.

Al dvs., cu sinceritate,
Timothy G. Markham

Parnassus Medical Group
Embarcadero Center
San Francisco, California

Stimate domnule doctor Kensing,

Luând în consideraţie abordarea, mai degrabă fraternă decât militantă, pe care am sugerat-o Grupului pentru a vă da o mână de ajutor în rezolvarea problemelor pe care le-aţi avut în ultimii ani — şi, aş adăuga eu, împotriva unor obiecţii la nivel înalt aş vrea să vă cer la modul personal să vă temperaţi tonul critic al remarcilor dumneavoastră, atât în faţa colegilor, cât şi în faţa presei, legate de diversele noastre politici interne în ceea ce priveşte nomenclatorul medicamentelor. Nu încerc să vă reduc la tăcere sau să vă obstrucţionez dreptul la liberă exprimare, dar cred că sunteţi la curent cu dificultăţile financiare pe care le întâmpinăm în diverse zone de activitate. Ne dorim să menţinem solvabilitatea Grupului ca să putem continua furnizarea de servicii de asistenţă sanitară de nivel înalt majorităţii asiguraţilor noştri. Evident că nu suntem perfecţi, dar măcar încercăm. Dacă aveţi sugestii cu privire la îmbunătăţiri posibile sau dezacorduri majore cu politica Grupului, voi fi fericit să le discut cu dumneavoastră oricând.

Cu sinceritate,
Timothy G. Markham

Parnassus Medical Group
Embarcadero Center
San Francisco, California

Stimate domnule doctor Kensing,

Am fost informat că intenţionaţi să apăreţi în cadrul programului de televiziune *Bay Area Beat.* Permiteţi-mi să vă amintesc că diversele comisii medicale din cadrul Physicians' Group au încheiate convenţii de confidenţialitate. Orice încălcare a acestor acorduri de confidenţialitate va fi considerată un motiv de concediere. Ca o notă personală, sunt convins că sunteţi conştient de negocierile dure pe care le purtăm cu municipalitatea în acest moment. Găsesc apariţiile dumneavoastră publice şi comentariile negative despre unele dintre politicile Grupului

ca fiind un semn al lipsei de recunoştinţă şi moralitate, având în vedere compasiunea şi ajutorul pe care vi le-a oferit Grupul în trecut.

Cu multă sinceritate, al dumneavoastră,
Malachi Ross
Preşedinte şi director medical

Parnassus Medical Group
Embarcadero Center
San Francisco, California

Stimate domnule doctor Kensing,

Faptul că refuzaţi să prescrieţi Sinustop pacienţilor dumneavoastră care suferă de alergie reprezintă, desigur, prerogativa şi decizia dumneavoastră. Dar este un medicament util şi eu am aprobat includerea lui în nomenclator. Eforturile dumneavoastră continue de a submina profitabilitatea Grupului prin punerea la îndoială a deciziilor mele sunt inadecvate. Am avut destulă răbdare cu dumneavoastră în această privinţă. Următorul eveniment de acest gen va avea repercusiuni disciplinare.

Malachi Ross

— De unde ai făcut rost de toate astea? îl întrebă Hardy pe Jeff Elliot. Răsfoi paginile pe care le avea în faţă, un teanc de peste douăzeci de foi de hârtie. Stăteau la tejghea la Carr's, o cafenea fără cine ştie ce ştaif de pe Mission Street, lângă clădirea *Chronicle,* un local care probabil avea să intre curând în faliment din pricina deschiderii în vecinătate a unei cafenele Starbucks. Mai ales prima scrisoare. Isuse!

În ochii lui Elliot apăru o sclipire.

— După cum ştii, Diz, nu pot da numele surselor mele. Însă Hardy nu avea cine ştie ce investigaţie de efectuat ca să dea peste nume.

— Driscoll. Secretarul lui Markham.

Sprâncenele lui Elliot se ridicară câţiva milimetri. Hardy ştia că îl putea lăsa oricând pe Jeff în fundul gol la pocher.

— De ce spui asta?

— A ieşit în evidenţă de câteva ori. A fost concediat şi probabil că şi-a dat seama în avans de mutare. Aşa că şi-a trimis prin e-mail mesajele acasă în caz că voia să se răzbune ulterior. Sau pur şi simplu ca să distrugă pe careva din pura plăcere a gestului.

Elliot se scărpină în barbă.

— Fără să neg sau să confirm bănuiala ta legată de sursă, pot să spun că reprezintă visul oricărui reporter. Vrea să se răzbune, e bârfitor şi tânjeşte după atenţie. Cred că mi-a dat cinci sute de pagini de documente.

— Toate despre Kensing?

— Nu, nu. Elliot râse simţind panica lui Hardy. Nu, din câte am citit, se referă la toată lumea din Parnassus.

— Marlene Ash ştie despre ele?

— Ar încerca să pună laba pe ele dacă ar şti, deşi, evident, nici ei nu i-aş putea da nimic. Sursei mele i-am spus însă că, dacă vrea să păstreze controlul asupra informaţiilor, ar fi bine să le descarce pe suport magnetic şi să le depoziteze undeva unde Marlene şi Glitsky nu s-ar gândi să le caute.

— Şi totuşi, le-ai adus aici.

— Ştiu, replică Elliot. Uneori îmi place munca mea.

Hardy luă linguriţa şi amestecă în ceaşca de cafea.

— Ştii că oricine le putea scrie. Poate că nu sunt autentice.

— Ai dreptate. Poate că nu sunt. Dar acel cineva ar fi trebuit să se mişte cu o viteză remarcabilă ca să le scrie pe toate într-o singură săptămână.

Hardy încuviinţă. De fapt, n-avea nici o îndoială că scrisorile erau autentice. N-aveau să fie niciodată acceptate ca dovadă în instanţă — nu fără scrisorile originale şi semnăturile autorilor —, dar aici nu era vorba de sistemul

legal. Aici era vorba de jurnalism şi Jeff putea decide să le accepte dacă socotea sursa suficient de credibilă.

— Şi ce ai de gând să faci cu ele?

Aici era punctul-cheie şi amândoi ştiau asta. Jeff îl sunase pe Hardy din curtoazie pentru că era avocatul lui Kensing. În lumina interesului public extraordinar legat de tot ceea ce avea de a face cu Parnassus după moartea lui Markham, Elliot îi spuse lui Hardy că problemele lui Kensing legate de abuzul de substanţe periculoase constituiau subiecte tari de ştiri.

— Pe de altă parte, continuă el, după povestea cu doamna Loring, situaţia s-a încins considerabil. Dacă există un ucigaş în serie la Portola, astfel de documente îl compromit pe Kensing. Iar eu nu am chef să declanşez chestia asta, Diz, căci îmi place de bunul doctor şi nu vreau să-l ruinez definitiv, dar dacă se dovedeşte că documentele reflectă ceva important, nu voi avea de ales.

— Şi cum ar putea reflecta ceva important, Jeff?

— Dacă era drogat atunci când lucra la cazul Markham în Secţia de terapie intensivă?

Hardy trebuia să recunoască faptul că era posibil, şi asta ar fi pus capac cazului.

— S-a sesizat cineva în legătură cu această posibilitate?

— Nu. Dar să-ţi spun ceva. Dacă sursa mea chiar a citit majoritatea acestor pagini şi se gândeşte suficient la poveste, prevăd că va ieşi la rampă cu posibilitatea.

Hardy clătină din cap, minunându-se de capacitatea oamenilor de a face rău doar din simplă plăcere. Eric Kensing era doar unul dintre cei două sau trei sute de doctori de la Parnassus, numai că, din nefericire pentru el, se intersectase cu Driscoll. Poate chiar mai important, comisese păcatul capital de a se lua la trântă cu şeful lui, cu care Driscoll se identifica în mare măsură.

Însă prin minte îi trecu un alt gând. Poate că Driscoll avea un motiv mult mai bun de a scoate în evidenţă personaje precum Kensing sau altcineva în afară de a-i pedepsi pentru

greşeli trecute reale sau imaginare. Poate că pur şi simplu încerca să evite atragerea privirilor asupra lui însuşi.

— La ce te gândeşti?

Elliot îl urmărise cu atenţie.

Hardy divaga:

— La nimic special, în afară de cazul în care îmi vei mai spune ceva despre celelalte patru sute şi nouăzeci şi cinci de pagini.

— Nu am ajuns la ele încă. Nu pot citi aşa de repede. Scrisorile lui Kensing au ieşit destul de repede în evidenţă şi mi-am zis că am o datorie faţă de tine.

— Foarte bine ai procedat, iar dacă îmi mai faci o favoare, îţi rămân îndatorat, bine?

Elliot se gândi, apoi acceptă.

— Poate. Despre ce e vorba?

— Dacă mai auzi zvonuri de la sursa ta neidentificată despre starea de trezie a lui Kensing din marţea săptămânii trecute, nu publica articolul înainte de a obţine confirmare din altă parte.

— Nu cred că aceste scrisori sunt simple zvonuri, Diz.

— Nici n-am spus asta. Dar şi eu am ceva care nu e zvon. Poate facem schimb.

În jurul orei trei şi jumătate, când ajunse înapoi la birou, Hardy se simţea în acelaşi timp mulţumit şi deprimat de informaţiile suplimentare primite despre cazul Markham de la Palatul de Justiţie. Era bine că Glitsky adoptase o atitudine mai cooperantă, dar Hardy s-ar fi simţit ceva mai bine dacă n-ar fi ştiut că îl aşteaptă vreo şase ore de citit materiale plictisitoare. Deschise cutia, scoase conţinutul ei şi puse documentele în mijlocul biroului. Se uită la telefon şi văzu că avea două mesaje.

„Diz. Aici e Eric Kensing. Un apel de control. Sunt acasă dacă ai nevoie de mine.” Auzind vocea lui Kensing, Hardy îşi aminti de îngrijorarea pe care o resimţea faţă de clientul lui. Poate că tipul îşi rezolvase demult problemele legate de

alcool şi de droguri, dar cum era posibil să fi socotit că avocatul lui nu trebuie să afle despre ele?

Următorul apel era de la Glitsky. Evident, pentru că era Abe, nu exista nici o introducere. „Dacă eşti acolo, ridică.” O pauză de trei secunde. „Bine, sună-mă.”

„Ce personalitate”, îşi zise Hardy în gând.

Ridică telefonul, dar nu-l sună pe Abe. Îşi sună clientul. După ce termină ce avu de spus, pe linia telefonică se lăsă tăcerea preţ de câteva secunde.

— Eric?

— Sunt aici. Ce era să fac?

— Trebuia să-mi fi spus. Ce zici de asta?

— De ce? se miră Kensing. Toate chestiile alea au rămas mult în urma mea. Eram la începutul carierei, cu o presiune imensă din partea familiei, şi am comis o eroare imensă. Nu m-am atins... Se opri brusc şi continuă simplu: Nu mai sunt acea persoană.

Hardy auzi cuvintele. Credea că exprimau, tehnic vorbind, un adevăr. Însă nu adevărul lor îl interesa acum.

— Spui că nu eşti alcoolic? Care e primul lucru pe care îl rosteşti la întrunirile Alcoolicilor Anonimi? Hardy ştia răspunsul: „Numele meu e Eric, şi sunt un alcoolic”, la timpul prezent, ca o condiţie permanentă a celor înscrişi în program. Uite ce e, chestia asta oricum e răsuflată acum, Eric. Numai că Jeff Elliot a pus mâna pe aceste informaţii şi acum le foloseşte ca monedă forte.

Kensing răspunse cu o notă de panică în voce:

— Doar nu va scrie despre asta, nu? Şi cum a dat peste ele? Tot ce are legătură cu această poveste a fost confidenţial.

Însă Hardy nu avu timp să formuleze o replică, deoarece Kensing rosti imediat:

— La dracu'! Driscoll.

— E supărat şi se răzbună pe toată lumea. Ideea e că spitalul este oricum sub asediu. Dacă se află acum că acolo se încheie acorduri secrete pentru ascunderea problemelor

doctorilor... nu încape nici o îndoială că asta e o ştire de senzaţie, Eric.

— Driscoll vrea să dărâme totul odată cu el, nu? Un oftat. Iar cei slabi vor moşteni lumea.

— Să sperăm că nu. În orice caz, i-am propus lui Jeff un târg ca să te ţină în afara luminii reflectoarelor câteva zile, poate pentru totdeauna. Dar i-am spus că nu poate folosi ce i-am oferit — ceea ce înseamnă că tu eşti încă în bătaia puştii — până ce nu-i dau eu acordul. Iar asta va depinde de tine.

— Bun, orice ar fi, sunt de acord.

— În regulă. Hardy îşi dădu seama că strângea telefonul cu putere. Îşi relaxă strânsoarea şi se forţă să adopte un ton mai calm. Îţi aminteşti că în seara morţii lui Markham te-ai dus acasă la el.

— Desigur. N-am negat niciodată asta.

— Vreau să te gândeşti la ceea ce ai făcut după ce ai plecat de acolo. Apropo, pe la ce oră ai plecat?

— Cred că era cu puţin înainte de zece. Inspectorul ăla, Bracco, m-a văzut când plecam. Poate că a înregistrat discuţia.

— Poate că da, admise Hardy. Dar el n-a rămas prin zonă şi se poate imagina că e posibil ca tu să te fi întors.

— Păi n-am făcut-o. De ce să o fac? Kensing ezită. Despre ce e vorba aici?

— Despre omorârea Carlei. Vreau să ştiu ce ai făcut după ce ai plecat de acolo.

— Ce am zis întotdeauna că am făcut. M-am dus acasă şi m-am culcat.

— Ştiu că ai spus asta, dar nu mă ajută. Vreau să încerci să-ţi aminteşti dacă te-ai întâlnit cu cineva acasă la tine, sau ai vorbit cu cineva pe stradă, sau ai folosit vreun telefon sau computer de acasă. Orice care te plasează departe de casa lui Markham între orele zece şi unsprezece, sau, şi mai bine, între zece şi douăsprezece.

O nouă pauză.

— Mi-am folosit telefonul mobil ca să sun la clinică să văd dacă am mesaje.

Hardy îşi zise că era un amănunt bun. Trebuia să existe o înregistrare a apelului. Puteau depista punctul de origine al apelului pe o rază de câteva străzi.

— Minunat. Când s-a întâmplat?

— Imediat după ce am plecat. Nu cred că ieşisem din cartier.

Răspuns greşit. Poate că doctorul făcuse acel apel, revenise pe alte străzi şi ajunsese înapoi la locul crimei fără probleme.

— Gândeşte-te la altceva, îl rugă Hardy.

— De ce? Despre ce e vorba?

Hardy ar fi vrut să-i strige tipului să răspundă naibii la întrebarea dacă îşi putea oferi singur un alibi. În loc de asta, replică:

— E vorba de faptul că am discutat cu un martor care a auzit focurile de armă, Eric, şi care a plasat momentul împuşcăturilor cam la ora unsprezece fără un sfert.

— Păi asta dă ora exactă a crimei.

— Da. La unsprezece fără un sfert ea e moartă şi luminile în casă sunt aprinse. La ora două noaptea, toate luminile sunt stinse. Cred că persoana care a ucis-o a aşteptat o vreme, apoi a stins luminile şi s-a furişat afară.

— Şi de ce să fi aşteptat acel cineva?

— Nu ştiu. Poate că şi-a petrecut timpul căutând ceva. Poate o acoperire. Poate că a crezut că există şansa să fie văzut imediat după focurile de armă. Poţi crede ce vrei, dar acum avem o crimă şi o oră a crimei, ceea ce înseamnă că tu scapi dacă te poţi gândi la ceva care...

— Nu! Kensing izbucni pe neaşteptate. Nu, bine? Isuse, n-am omorât pe nimeni, Diz. Sunt medic. Eu *salvez* vieţi, pentru numele lui Dumnezeu! Pur şi simplu n-am făcut asta. N-o putem lăsa baltă?

Hardy era exasperat şi nu se mai putu abţine.

— Ba sigur că putem, Eric. Însă nimeni altcineva de pe planeta asta n-o s-o facă. Aşa că ar fi bine să-ţi faci niţel timp şi, dacă îţi aminteşti exact ce ai făcut în noaptea aia, să mă suni înapoi? Asta dacă nu e un deranj prea mare pentru tine.

Hardy trânti telefonul în furcă.

30

Lui Brendan Driscoll nu-i venea să creadă ce sentiment de pustietate îl încerca.

Se sculase la ora lui obişnuită, puţin după şapte, şi pregătise micul dejun pentru el şi Roger. După ce Roger plecase la bancă, îşi petrecuse alte câteva ore cu dosarele de la Parnassus. Însă aceste dosare începeau să-şi piardă din forţă, chiar şi pentru el. În definitiv, Jeff Elliot n-avea de gând să folosească ceva din ele, cel puţin nu pe moment. Mai rău, noua situaţie generată la Portola, cu cucoana despre care se descoperise că fusese omorâtă, i se părea mai importantă lui Jeff decât informaţiile din interiorul instituţiei, despre afacerile de acolo.

Aşa că închisese computerul.

După care, luptându-se cu un sentiment neplăcut de iritare, hotărâse să tragă de fiare la sala de sport pentru vreo două ore. După ce revenise acasă, făcuse un duş şi îşi pregătise o delicioasă salată cu sfeclă şi brânză feta pentru prânz, pe care o mâncase singur în curtea însorită din spatele casei. Chestia asta nu îl înveselise prea tare. Deprimat, îl sunase pe Roger la lucru, dar acesta era ocupat cu clienţii şi credea că din această cauză avea să ajungă târziu acasă, fapt care sporise iritarea lui Brendan. Astfel de situaţii nu puteau fi niciodată prevăzute, iar acum, că el rămăsese fără slujbă...

Ei bine, se simţea tare nesigur, dar cine îl putea învinui? În fond, nu-i trecuse niciodată prin minte că Tim se gândise

vreodată să-l concedieze. Oamenii se schimbau. Fiecare om trebuia să fie acum în gardă, flexibil, gata de orice.

După-amiaza se întindea înaintea lui, nesfârşită. Pusese nişte muzică, se dusese în spatele casei, aruncase un maldăr de rufe murdare în maşina de spălat, spălase vasele de la prânz. În cele din urmă, hotărându-se că de vină pentru starea lui era statul în casă, se îmbrăcase, coborâse în garaj, dăduse la o parte husa de pe Miata şi ieşise haihui la plimbare prin oraş.

Acum era deja de două ore la volan. Traversase podul Golden Gate şi mersese până la Norvato, după care întorsese şi se oprise douăzeci de minute în Corte Madera pentru un capuccino. Nu vorbise cu nimeni şi nimeni nu păruse să-l observe, în ciuda maşinii lui roşii decapotabile. Era singur, singur, singur. Traversă podul înapoi, cu apele albe şi albastre ale oceanului înspumate sub el.

Se trezi pe Seacliff Drive. Întoarse şi trase în faţa casei lui Tim. O agenţie imobiliară pusese deja pe pajişte un indicator de vânzare a proprietăţii. Brendan simţea soarele încălzindu-i umerii. Când nu mai putu rezista să stea în maşină, se dădu jos şi se apropie de casă, care părea să licăre rozalie în lumina după-amiezii.

Ajuns pe verandă, apăsă, fără să se gândească prea mult, pe butonul soneriei şi ascultă sunetul puternic dinăuntru. Într-un târziu, se răsuci pe călcâie şi se aşeză pe prima treaptă a scării. Habar n-avea de câte ori îşi verificase ceasul în acea zi, dar acum se mai uită o dată la el.

Soarele coborî cu câteva grade pe cer. Brendan nu se mişcă din loc. Pe stradă trecu un Mercedes. După un timp trecu o altă maşină, din care cineva aruncă ziare pe câteva alei, dar nu şi pe aleea casei fostei familii Markham. O cioară mare se aşeză pe trotuar, ţopăi de câteva ori spre Driscoll, apoi croncăni tare.

Deja era cea mai lungă zi din viaţa lui, şi mai avea ore bune de aşteptat până la asfinţitul soarelui.

Începu să plângă.

*

Glitsky, Bracco şi Fisk se întâlniră la bufetul spitalului şi se aşezară la una dintre mesele izolate ca să-şi compare însemnările.

— Am discutat o vreme cu domnul Bhutan, zise Glitsky. Avea în faţa lui un covrig şi o cană cu apă fierbinte pentru ceai. E un individ cam scorţos şi nu pare să aibă prea mulţi prieteni, nici aici, nici altundeva. Dar mie mi s-a părut mai degrabă trist decât violent. Pentru cineva care munceşte cu oameni bolnavi tot timpul, suferinţa lor pare să-l deranjeze enorm.

— Vreţi să spuneţi că i-a eutanasiat pe câţiva dintre aceştia?

Era Fisk, care ajunsese de unul singur la aceeaşi concluzie ceva mai devreme.

— Poate. E cam devreme de spus, dar poate că tipul merită strâns puţin cu uşa.

Însă Fisk rămăsese fidel teoriei lui.

— Vă daţi seama că a fost singurul asistent prezent la toate cazurile de pe lista lui Kensing?

— Da. Ce nu ştiu eu totuşi este cât de multe dintre aceste cazuri au fost crime. Şi au existat şi alte decese, nu de pe lista lui Kensing, în care Bhutan să nu fi fost de serviciu?

Cei doi inspectori tineri schimbară o privire, apoi Bracco admise că şi el menţionase acelaşi lucru cu ceva vreme în urmă. Savura o cola dietetică şi era interesat de descoperirea mai multor omucideri reale.

— Dumneavoastră aţi avut noroc în privinţa asta, domnule locotenent? întrebă Bracco. Spuneaţi că mai suspectaţi pe cineva.

Glitsky încuviinţă.

— O altă asistentă, pe nume Rebecca Simms. Încă n-am nume de victime, dar femeia e băgăcioasă. Trebuie să vă spun că a menţionat şi ea numele domnului Bhutan.

— Mie îmi place de el, declară Fisk.

— Am avut eu impresia asta, Harlen. Şi mie mi-a plăcut de el o vreme, dar am ajuns să vorbesc cu el despre noaptea de marţi.

— Noaptea de marţi?

— Când a murit Carla Markham. Glitsky aşteptă ca vorbele lui să îşi facă efectul, apoi continuă: Mă fascinează şi pe mine, ca pe oricine altcineva, cazul doamnei Loring şi ce am mai putea descoperi în legătură cu ceilalţi de pe lista lui Kensing. Dar am să vă spun deschis amândurora că îmi vine greu să le socotesc nişte crime conexate.

Bracco îşi agită cutia de cola.

— Adică dacă sunt legate în vreun fel de Markham cele unsprezece decese ale lui Kensing?

— Exact, replică Glitsky. Avem un fir legat de aceste decese prin doze cu Pavulon şi un alt fir legat de folosirea potasiului, dar oare se întâlnesc aceste fire undeva? Ceaiul lui Glitsky se colora tot mai mult. Glitsky îl gustă, apoi muşcă din covrig, mestecă îngândurat, după care scutură din cap. Ştiu că e posibil. Poate chiar acesta este adevărul. Şi mi-ar plăcea ca aceste două fire să aibă legătură, dar nu pot face trecerea de la unul la celălalt.

— Trebuie să existe o trecere, protestă Fisk.

— De ce, Harlen?

— Păi, mă refeream... decesul lui Markham ne-a adus aici, nu?

— La asta m-am gândit şi eu când am auzit pentru prima dată de Loring, dar acum am îndoieli. Poate că mă lămuriţi voi. De ce trebuie să existe o legătură? Avem vreo dovadă în acest sens? Dispunem de o substanţă similară? De un acelaşi mod de operare? Spuneţi-mi, tare aş vrea să aud.

Glitsky ştia că părea un pic prea dur. Mai mult decât orice era furios pe sine însuşi din pricina interferenţei cazului

Loring în cazul Markham. Îl folosea pe Fisk ca un surogat de ţap ispăşitor — poate bobocul venea cu ceva la care Glitsky nu se gândise până atunci.

După ce reflectă câteva clipe, Fisk zise:

— Decesele s-au petrecut în acelaşi loc, domnule locotenent. Iar substanţele au fost administrate pe aceeaşi cale, prin perfuzie, nu? Asta e ceva.

— Da, aşa e, recunoscu Glitsky, luând încă o gură de ceai. Dar chestia asta leagă cu adevărat cazul Loring de cazul Markham? Acelaşi mod de operare la bază, dar cu substanţe diferite? Nu ştiu. Problema o constituie Carla şi copiii. Nu pot să cred că n-are legătură cu Markham. Pur şi simplu nu pot.

Bracco avea de pus o întrebare:

— Bun. Cum rămâne atunci cu Bhutan? Spuneaţi că l-aţi întrebat în legătură cu noaptea de marţi.

— Aşa e. Am aflat că e maestru în jocul de bridge şi în noaptea aceea a fost la un turneu la un hotel din San Jose, unde şi-a petrecut întreaga noapte. Fapt care, dacă e adevărat, şi eu pun pariu că e, îl elimină de pe lista suspecţilor în cazul Carla şi, pe cale de consecinţă, în cazul Markham.

— Dar nu şi din cazul Loring sau din celelalte.

Fisk înţelegea în sfârşit problema lui Glitsky.

— Corect. De aici şi lipsa de legătură. De fapt, dacă Bhutan a omorât-o pe Loring, aproape sigur cele două cazuri nu pot fi conectate unul cu celălalt.

Odată rostit acest adevăr, cei trei tăcură. Glitsky muşcă iarăşi din covrig. Bracco sorbi din băutura lui. Hotărând că avea nevoie de provizii, Fisk îşi dădu scaunul în spate şi se îndreptă spre automatul cu gustări. Ceilalţi doi se uitară după el.

— Şi atunci ce vreţi să facem noi acum, domnule locotenent?

Glitsky ştia la ce se referea Bracco. În sens administrativ, decesele de pe lista lui Kensing nu aveau să mai facă parte

din ancheta morţii lui Markham — chestia asta fusese clar stabilită. Cei doi inspectori nu puteau emite pretenţia de a se ocupa de ceea ce se profila a fi un caz extrem de mediatizat de ucigaş în serie.

— Tu ce vrei să faci, Darrel?

Bracco nu ezită nici o clipă.

— Aş vrea să mă ocup de Markham.

— Şi cum propui să faci asta? Stai la cazul ăsta de peste o săptămână. Ai vreun suspect de care eu nu ştiu?

— Am nişte întrebări pe care nu le-am pus, dacă la asta vă referiţi. Am câteva idei.

— Bun. Să auzim una dintre ele.

— Aş vrea să nu mai insistăm atât cu Markham. Nimeni nu a văzut nimic pe aici. Însă o avem pe Carla şi, aşa cum aţi spus, cine a ucis-o pe ea l-a ucis şi pe soţul ei, corect?

— S-ar putea să întâmpini probleme în acest sens.

— Cu tot respectul, domnule, dar nici măcar n-am început să căutăm. Dumneavoastră n-aţi vrut asta.

Glitsky ştia că Bracco avea dreptate, că el se amestecase în ancheta lor încă de la început prin menţinerea celor doi departe de actorii principali, inclusiv de Kensing. Astfel se generase un gol acolo unde ar fi trebuit să mustească de informaţii de bază — alibiuri, orare, oportunităţi.

— De o săptămână ne învârtim în jurul motivelor şi a bârfelor de femei. Dar dacă a ucis-o cineva pe Carla, atunci avem parte de un cerc de suspecţi extrem de limitat, mai zise Bracco.

— De ce spui asta?

Ochii lui Bracco se luminară.

— Mai întâi, să uităm de asistentele de aici. Aşa cum cred că tocmai am dovedit, orice conexiune între oricare dintre ele şi Markham este lipsită de sens. Nici una dintre asistentele de aici nu i-a omorât pe Carla şi pe copii, iar în privinţa asta pun pariu pe un milion de dolari.

— Şi eu aş pune.

— Bun, atunci cine rămâne? Cine a mai fost aici marţea trecută? Bracco se apucă să enumere pe degete. Kensing. Driscoll. Ross. Waltrip. Cohn. Unul dintre ăştia a făcut-o.

— Unul dintre cine?

Fisk se întorcea cu o îngheţată.

Glitsky dădu din cap în semn de satisfacţie. Cândva, Darrel avea să ajungă poliţist.

— Ce e? se interesă iarăşi Fisk.

Glitsky îi făcu semn înspre Bracco.

— Darrel o să-ţi povestească peste câteva clipe, Harlen. Între timp, vi-l amintiţi pe Hardy? întrebă locotenentul. Avocatul lui Kensing? Din biroul lui Jackman din această dimineaţă?

— Tipul cu lista lui Kensing, zise Bracco.

— Exact. Cum poate aţi observat, a încheiat o înţelegere cu Jackman. Noi îi trimitem transcrierile după interviurile voastre şi alte lucruri pe care le descoperim. Văzând expresia lor de uimire, continuă: Nu întrebaţi. Teoretic, facem schimb de informaţii, aşa că poate vreţi să aflaţi ce ştie el înainte de a începe. Cu cine a discutat. Ce i s-a spus. Pe vremuri a fost poliţist, şi...

— Cine? se miră Fisk. Hardy?

— Cu multă vreme în urmă, Harlen. De fapt, a fost chiar partenerul meu. Îi lăsă să digere informaţia, savurând expresiile de pe feţele lor. Tipul nu e prost, şi e posibil să fi vorbit deja cu câţiva oameni, ceea ce v-ar economisi din timp. Dar dacă aveţi *măcar* impresia că vă ascunde ceva, arestaţi-l şi aduceţi-l la mine. Mai bine, împuşcaţi-l şi ascundeţi cadavrul.

Însă ceva nu-i convenea lui Bracco.

— Deci dacă Hardy e oarecum cu noi în aceeaşi barcă, îl lăsăm pe Kensing în pace?

Glitsky îşi permise o umbră de zâmbet.

— Nu, dar n-ar fi chiar cel mai rău lucru de pe lume dacă Hardy rămâne cu impresia asta.

Hardy arunca săgeţi în ţinta de darts ca o formă de meditaţie activă. „Aşa cum Sherlock Holmes cânta la vioară”, îi spusese el odată lui Freeman. Însă Bracco şi Fisk n-aveau de unde să ştie asta. Îşi răsfoise teancurile cu documente noi timp de aproape două ore, aproape imediat după întâlnirea lui cu Jeff Elliot, iar la sosirea inspectorilor, se ridicase în picioare, îşi întinsese mădularele şi hotărâse să arunce câteva săgeţi la ţintă şi să lase faptele să se aşeze în ordine în mintea lui. Fără îndoială că ambii inspectori bănuiau că el se relaxa doar la sfârşitul unei zile de lucru, iar el nu vedea rostul de a-i face să creadă altceva. Aruncă o altă săgeată.

— Ce doriţi, în primul rând?

— Locotenentul ne-a spus că ne veţi pune la curent cu tot ce aveţi, răspunse Bracco.

— Doar că în cea mai mare parte, ceea ce am eu înseamnă documentele de la voi. Chestia asta ar putea deveni cam sordidă. Ultima aruncare nimeri ţinta de 11 dublu şi Hardy zâmbi satisfăcut, se duse la tablă şi scoase săgeţile de acolo. Bun, există ceva ce voi s-ar putea să nu ştiţi. Vă amintiţi de Frank Husic?

— Vecinul?

— Corect. A auzit focurile de armă la unsprezece fără un sfert. S-a uitat la casa vecină şi a văzut luminile aprinse. O oră mai târziu erau tot aprinse. Apoi, două ore mai târziu, cineva le stinsese pe toate. Iar aici e cheia — nu le stinsese Carla.

— Eu am fost acolo cu puţin timp înainte de zece. Pe canapea, Bracco se sprijini cu coatele pe genunchi şi cu mâinile împreunate în faţa lui. Locotenentul Glitsky ştie de povestea asta?

— Voiam să-l sun mai târziu, aşa că probabil nu ştie. Hardy îi aruncă o privire lui Bracco. La ce oră ai plecat de acolo?

Bracco răspunse pe un ton neutru:

— La câteva minute după clientul dumneavoastră, să zicem la zece fix.

— Şi el a fost ultimul oaspete?

— Cel puţin maşina lui era ultima parcată pe stradă în faţa casei. În plus, mi-a spus că a fost ultimul, cu excepţia familiei, care se pregătea de culcare.

Hardy aruncă o nouă săgeată.

— După plecarea lui, te-ai dus până la casă?

Auzind întrebarea lui Hardy, Fisk, care răsfoia una dintre revistele avocatului, se opri brusc şi ridică privirea spre el.

— Nu, răspunse Bracco. Clientul dumneavoastră m-a convins că familia trecuse prin destule în acea zi. El ce a făcut după ce a plecat?

— S-a dus acasă şi s-a culcat. Şi, ca să fim clar înţeleşi, inspectore, nu s-a întors, zise Hardy, aruncând o nouă săgeată.

— Poate dovedi?

— Tu poţi dovedi că s-a întors?

Fisk îşi drese glasul, închise revista şi o lăsă pe măsuţă.

— Domnule Hardy. Darrel. Ce-aţi spune să-l lăsăm pe Kensing în afara discuţiei până în momentul în care va fi cazul să revină pe tapet. Cum vi se pare?

Hardy revenise la tablă şi scotea săgeţi înfipte. Se întoarse la birou, lăsă săgeţile jos şi trase un scaun.

— E o idee bună, inspectore. Doctorul Kensing nu va mai reveni pe tapet. Se uită la amândoi poliţiştii. Îmi cer scuze dacă sunt sensibil când vine vorba de clientul meu.

Bracco nu se mişcase de pe loc, dar umerii lui se lăsaseră aproape imperceptibil în jos. Vorbi mai departe cu un ton împăciuitor:

— Am îngustat câmpul de lucru la cei cinci oameni care au fost în preajma Secţiei de terapie intensivă în acea dimineaţă, excluzând asistentele. Vi se pare corect?

Hardy era oarecum deranjat, chiar dacă nu surprins, să vadă cât de repede se adevereau prezicerile lui Freeman din acea dimineaţă. Dacă asistentele ieşeau din ecuaţie în

cazul Markham, atunci moartea lui Marjorie Loring nu-l mai ajuta cu nimic pe Kensing, asta dacă îl ajutase vreodată. Fără să lase să se vadă ceva din frământarea interioară, se mulţumi să dea din cap.

— Dacă asistentele au alibiuri pentru noaptea de marţi.

— Amândouă au, replică Bracco. Rajan Bhutan a jucat bridge în San Jose, deşi locotenentul Glitsky spune că o parte a personalului medical îl crede în stare s-o fi ucis pe doamna Loring. Dacă poate însemna ceva, eu şi Harlan credem că într-adevăr pare a fi...

Hardy îl întrerupse:

— Şi a fost implicat în cazul Markham?

— Mda. Dar are acest alibi în cazul Carla. Iar cealaltă persoană, Connie Rowe, a fost acasă cu familia — soţ, doi copii. N-a ieşit din casă.

— Bine.

— Aşadar, scenariul de la casa lui Markham spune că a venit cineva între orele zece şi zece patruzeci şi cinci, iar Carla i-a deschis uşa. Apoi copiii s-au dus la culcare în vreme ce Carla a discutat cu X o vreme. La un moment dat, X se scuză şi intră în biroul lui Markham, unde acesta îşi ţine arma.

— Cine ştia acest amănunt? interveni abrupt Hardy. Nu numai că avea o armă, dar şi unde o ţinea?

— E o întrebare bună, zise Fisk, dar dacă X era o cunoştinţă de-a Carlei, ceea ce se pare că era, atunci e posibil să fi ştiut.

Hardy îşi zise că raţionamentul era suficient de rezonabil.

— Bun. Să revenim la cine a rămas pe listă, în afară, evident, de clientul meu.

Bracco îi ştia pe dinafară.

— Driscoll, Ross, Waltrip, Cohn.

Hardy dăduse peste numele Cohn cu doar o oră înainte în cursul lecturilor sale — în raportul pe care Bracco şi Fisk îl scriseseră despre ceea ce descoperiseră în noaptea de vineri, dar uitaseră să înregistreze. În acel moment, numele

ieşise în evidenţă şi îi făcuse inima să-i bată cu putere. Auzind iarăşi acel nume, nu lăsă să se vadă nimic, ba chiar îşi permise un chicotit.

— Vă daţi seama că n-am auzit de nici unul dintre aceşti oameni. Cine sunt Waltrip şi Cohn?

Din câte ştia Hardy din transcrieri şi din rapoartele citite, inspectorii nu discutaseră nici ei cu vreunul dintre aceşti oameni. Bracco intră în defensivă.

— Doar nişte doctori care au fost şi ei în Secţia de terapie intensivă în acea zi á Kent Waltrip şi Judith Cohn.

— Dar nu există nici un indiciu că ar fi vizitat-o pe Carla?

— Nu, răspunse Fisk. Presupunem că îl ştiau pe Markham, dar în afară de asta nu prea avem altceva în privinţa lor.

— În afară de numele lor, adăugă Bracco. Nu cred că vreunul a jucat vreun rol aici, dar nu le-am şters de pe listă din raţiuni de meticulozitate.

Hardy dădu din cap.

— Aşadar, rămân Driscoll sau Ross?

Fu rândul lui Bracco să schiţeze un zâmbet.

— Dacă ţinem cont de regulile jocului.

Adică dacă nu-l includeau şi pe Kensing.

Hardy îşi îngădui o încuviinţare amicală din cap.

— Şi cum sunt alibiurile lor? Ale lui Driscoll şi Ross?

Evident stânjeniţi, inspectorii schimbară o privire.

— Încă n-am avut ocazia să discutăm cu ei.

— Poate că ar trebui să o faceţi, zise Hardy cu blândeţe. Între timp, tot de dragul meticulozităţii, o să încerc să iau legătura cu Waltrip şi Cohn.

Al doilea şi al treilea nume de pe lista lui Kensing fuseseră incinerate, prin aceasta anulând orice şansă de autopsiere a cadavrelor. Al patrulea nume aparţinea lui Shirley Watrous.

Femeia murise a doua zi după Crăciunul de anul trecut. Fusese internată în spital cu o săptămână înainte de moarte cu flebită acută, după care suferise, pe patul de spital, un

atac cerebral care o paralizase şi o lăsase incapabilă să mai comunice. Mutată la Terapie intensivă pentru observaţie şi analize suplimentare, femeia murise după cinci zile fără a-şi mai recăpăta conştiinţa. În raportul de autopsie al spitalului, la cauza morţii scria: „hemoragie cerebrală”.

De această dată, Strout ştia exact ce anume caută — cocktailul cu Pavulon — şi găsi ce îl interesa. Şi doamna Watrous fusese asasinată.

Glitsky, Ash şi Jackman stăteau înghesuiţi în biroul lui Marlene, la o mică discuţie. Colegul procuroarei plecase la sfârşitul programului, aşa că Jackman stătea acum la biroul lui. Glitsky îşi trăsese un scaun şi şedea lipit de spătar, cu faţa la ceilalţi doi.

— Evident că el habar n-are ce a făcut pe douăsprezece noiembrie, rosti Glitsky, referindu-se la Rajan Bhutan, dar e posibil să-şi amintească ce a făcut a doua zi după Crăciun.

— E creştin? se interesă Marlene. Poate nu sărbătoreşte Crăciunul.

— Oricum ar fi, e sărbătoare publică. Jackman se întoarse spre Glitsky. Abe, tipul e scos din cauză în privinţa Carlei Markham?

— Există vreo douăzeci de oameni care pot jura că era cu ei atunci când Carla a fost împuşcată. Pentru mine, asta îl scoate din cauză atât în cazul ei, cât şi în cel al lui Markham.

Jackman se jucă cu nişte agrafe de hârtie din faţa lui. Vorbi, mai mult pentru sine:

— Asta susţine convingerea că sursa acestei probleme de la Portola este Kensing.

Marlene îşi adăugă propriile gânduri:

— Cred că a sosit vremea să-l aducem în faţa marelui juriu, să aflăm odată ce ştie exact. L-ai scos complet din cazul Carlei, Abe?

Glitsky aproape că izbucni în râs.

— Nici pe departe! Din punctul meu de vedere, el e încă suspectul principal. De fapt, am de gând să trec pe la el în drum spre casă. Glitsky schiţă un zâmbet înfiorător, apoi scoase o bucată de hârtie din buzunarul hainei. De data asta, trec cu un mandat de percheziţie.

Marlene sări de pe scaun.

— Dacă mă laşi cinci minute, îţi dau şi o citaţie să i-o livrezi. Te superi?

— Hei, hei, hei, interveni Jackman. Uitaţi amândoi ceva. I-am promis lui Hardy că-l lăsăm pe Kensing în pace treizeci de zile.

Intervenţia lui scăzu puţin nivelul entuziasmului din încăpere, însă Marlene era deja gata pregătită cu replica:

— Asta era valabil în cazul uciderii lui Markham, Clarence, atunci când Kensing era suspectul nostru principal. S-a specificat clar acest lucru. Hardy n-are cum să obiecteze dacă marele juriu vrea să afle amănunte despre lista furnizată de el.

— Şi asta cât mai curând posibil. Glitsky se întoarse către procuror şi adăugă, pe ton oficial: Asta ca să ne menţinem pe cursul corect anchetele noastre mutuale şi pline de cooperare.

Jackman se gândi câteva secunde, apoi încuviinţă:

— Bine, fă-o.

31

Doctorul Kent Waltrip îi spuse lui Hardy că îşi efectuase vizita de dimineaţă la Secţia de terapie intensivă — avusese un pacient care ieşea dintr-o criză de meningită spinală — şi terminase totul pe la ora 10.15, după care se dusese la clinică pentru a-şi vizita pacienţii obişnuiţi. Lucrase acolo tot restul zilei.

Şi numărul de la biroul lui Judith Cohn era listat în directorul public de telefoane, aşa că Hardy fu surprins şi oarecum fericit că reuşea să dea peste a doua persoană la rând după ora cinci. Se identifică la telefon, îi explică recepţionerei care e relaţia lui cu Eric Kensing, apoi întrebă dacă doctorul Cohn îl putea suna înapoi de îndată ce avea să primească mesajul.

— Aş putea să-i trimit mesajul chiar acum, răspunse vocea feminină de la celălalt capăt al firului. Dacă îmi lăsaţi numărul o să-l transmit imediat.

Două minute mai târziu, Hardy stătea lângă fereastra deschisă şi privea în jos spre Sutter Street când sună telefonul de pe linia directă. Ajunse la birou din trei paşi, ridică receptorul şi îşi rosti numele. La celălalt capăt auzi ceva asemănător unui icnet.

— Sunteţi avocatul lui Eric, nu-i aşa? A păţit ceva?

— Nu. Vă mulţumesc că m-aţi căutat. Mă întrebam dacă îmi puteţi răspunde la câteva întrebări?

— Categoric. Dacă asta îl ajută pe Eric, sunt aici.

— Minunat! Hardy se gândise la abordare, pentru că nu voia să o sperie pe femeie, aşa că îşi notase câteva lucruri. Se aşează pe scaun şi trase carneţelul cu însemnări aproape, încerc să desluşesc mişcările lui Eric aproape minut de minut din ziua morţii lui Tim Markham.

— Poliţiştii încă nu cred că el n-are nici o legătură cu asta, nu?

— Cred că e corect să presupunem că nu.

O auzi oftând din rărunchi.

— Nu au deloc habar de psihologie umană? Au discutat vreodată cu el?

— Cel puţin de două ori.

— Isuse, atunci sunt nişte idioţi!

— Posibil, replică Hardy, dar sunt idioţii *noştri.* Şi noi trebuie să ne descurcăm cu ei. Înţeleg că aţi avut un pacient sau mai mulţi pacienţi la Terapie intensivă în acea zi. Marţi, acum o săptămână.

— O, îmi amintesc destul de bine ziua aia. A început rău şi a devenit tot mai rea. Ştiţi cum e să ai grijă simultan de terapie intensivă şi de urgenţe, nu?

Anterior, Kensing îi explicase lui Hardy ideea conducerii Parnassus de a maximiza eficienţa. Doctorii de la clinica Judah, care făceau parte şi din Parnassus Physicians' Group ca şi din personalul obişnuit de la Portola, erau responsabili ca măcar un medic să fie alocat la Terapie intensivă şi cel puţin unul la Urgenţe, permanent. Datoria era îndeplinită prin rotaţie şi, din cele spuse de Eric, scopul principal era acela de a elimina cel puţin un salariu integral de medic de pe statele de plată. Un alt efect era acela că la clinică era mereu lipsă de personal medical. O astfel de politică nu avea deloc darul de a se bucura de popularitate.

— În esenţă, replică Hardy, e vorba de faptul că un medic din personal acoperă permanent fiecare secţie.

— Corect. La Terapie intensivă, doar câteva paturi, dacă se întâmplă şi asta, sunt ocupate de pacienţii personali ai doctorilor. Excepţie fac cazurile când e trimis cineva direct

din sala de operaţie sau de la Urgenţe, sau vreun copil în stare critică. În fine, în acea dimineaţă eram la Urgenţe jos, după ce am întârziat la slujbă, când a izbucnit nebunia cu Markham...

— Staţi aşa. Aţi fost cu Markham în sala de operaţie? Dumneavoastră l-aţi operat?

Aşadar, după cum îşi dădu seama, ea nu trecuse pe la Terapie intensivă doar ca să verifice vreun pacient — stătuse la Portola toată dimineaţa.

— Mda. A fost un dezastru. Am fost uluită că a supravieţuit până la spital şi că a trăit după accident. În fine, am intrat acolo, stânjenită că am întârziat — căci eu nu întârzii *niciodată...*

— Ce s-a întâmplat? întrebă repede Hardy. De aţi întârziat?

— A fost o tâmpenie. Am dormit prea mult. Eu, domnişoara Insomnie. Cred că am închis alarma când a sunat ceasul şi nu m-am deşteptat ca lumea. Cred că singura parte bună a fost că eram odihnită când a sosit domnul Markham. Şi trebuia să fiu, credeţi-mă. Deşi Phil — doctorul Beltramo, care tocmai avusese schimbul de la zece la şase — n-a apreciat prea tare întârzierea mea.

— Şi când aţi reuşit să ajungeţi la Terapie intensivă?

— Am urcat cu targa lui Markham, atunci când eu şi Eric l-am internat şi dus în secţie. Apoi am revenit, nu ştiu sigur, poate de patru sau de cinci ori până a murit. Probabil cam la patruzeci şi cinci de minute, de câte ori aveam o pauză. În definitiv, îl salvasem de la moarte. Era pacientul meu. Femeia tăcu vreme de câteva secunde. Nu mă aşteptam să moară. Zău că nu!

— Nu a murit, pur şi simplu, doamnă doctor. Cineva l-a ucis. Hardy încerca să asimileze aceste informaţii neaşteptate pe care, trebuia să recunoască, Cohn le oferise cu uşurinţă din proprie voinţă. Nu detecta în glasul ei nici un fel de simpatie trucată pentru Markham şi nici o reţinere în a-şi descrie propriile acţiuni. Iar poliția continuă să

creadă că de vină poate fi Eric. Eraţi la Terapie intensivă când s-a declanşat alarma de la monitorul lui Markham?

— Nu. Eram jos, la Urgenţe. Dar am auzit alarma, evident, şi am urcat imediat.

— Dar nu l-aţi văzut pe Eric, să zicem, cu zece sau cincisprezece minute înainte?

— Nu. Ultima dată când l-am văzut era în hol cu Rajan Bhutan. E un asistent de acolo. Erau amândoi cu un pacient pe targă.

Informaţia se potrivea perfect cu tot ce auzise Hardy până atunci despre minutele scurse înainte ca monitoarele domnului Lector să înceapă să ţiuie şi, ca şi până atunci, informaţiile nu-l ajutau deloc pe clientul lui Hardy, în afara situaţiei în care în întreaga poveste era implicată şi Cohn.

— Să vă întreb ceva, doamnă. V-a povestit Eric ceva despre vizita la doamna Markham din seara acelei zile?

— Nu chiar, răspunse ea. Când a ajuns în sfârşit acasă, eu dormeam şi pe urmă n-am mai apucat să vorbim. Şi ce ar fi de zis, în fond? Trebuie să fi fost deprimant ca naiba.

Însă Hardy urmărea altceva.

— Ce aţi vrut să spuneţi prin „a ajuns în sfârşit acasă”?

— Adică atunci când s-a întors de la doamna Markham, nu?

— Corect. Aşadar, eraţi acasă la Eric în seara aceea?

Un râset scurt.

— Nu ştiaţi? Hopa, am distrus acoperirea. Apoi, pe un ton mai serios: Mi-am zis că i-ar prinde bine ceva companie după ziua pe care o avusese. Ştiam că am dreptate.

Zguduit de această ultimă descoperire, Hardy se strădui să-şi păstreze vocea calmă.

— Şi ce s-a întâmplat? Aţi plecat acasă împreună de la lucru?

Un alt râset.

— Nu, nu. Am renunţat să mai încercăm vreo planificare. Suntem amândoi chemaţi permanent la urgenţe. Orarul

nostru a devenit prea ciudat. M-am dus pur şi simplu acolo şi am intrat în casă. Am o cheie.

— Aha, exclamă Hardy, intrând în jocul ei.

— Numai că Eric a stat până târziu la Portola, după care s-a dus la doamna Markham. Până ce a ajuns el acasă, eu reuşisem să adorm.

— Aţi fost lovită iarăşi de insomnie?

— Isuse, parcă şi mai tare, probabil pentru că dormisem mult în acea dimineaţă. Am spus asta de un milion de ori: dacă aş putea schimba un lucru din viaţa mea, în afară de părul meu nenorocit, acela ar fi insomnia.

— Hemingway spunea că nu a avut niciodată încredere în cineva care nu a suferit niciodată de insomnie.

— Mda, şi uite ce a păţit. Insomnia e pur şi simplu nenorocită. Nu există o parte bună a ei, şi eu ar trebui să ştiu asta. Vă imaginaţi cum e să vrei să te culci, să închizi ochii şi, gata, să adormi? Eu aş numi asta raiul. Aş vinde ce mi-a mai rămas din suflet doar pentru jumătate din binefacere.

— Dar asta nu s-a întâmplat marţi noapte?

— Isuse! Femeia păru brusc obosită doar gândindu-se la asta. Cred că se făcuse ora unu noaptea şi am început să încerc toate metodele — vorbesc singură în pat cu lumina stinsă — pe la ora zece.

— Iar Eric nu a venit acasă până la acea oră?

— Nu. Era tot la doamna Markham. Evident că povestea a durat până târziu.

Glitsky ţinu mandatul la nivelul ochilor lui.

— Acum o să discutăm, rosti el.

Cu el era Marcel Lanier, care îl dădu cu brutalitate pe Kensing la o parte şi intră în apartament.

— De unde să încep, domnule? ceru el să afle.

— Din spate spre faţă, dar poate mai întâi de la dormitor. Vin şi eu cu tine peste câteva minute.

— Ce căutaţi?

Kensing se întorsese nu cu mult timp în urmă de la jogging. Încă mai avea în picioare pantofii de sport, şortul şi o şapcă. Tocmai se aşezase la masa din bucătărie ca să bea suc de portocale cu gheaţă când se auzise soneria. Acum întoarse capul auzindu-l pe Lanier cum trânteşte ceva cu zgomot în camera lui.

— Nu puteţi intra aici ca să faceţi toate lucrurile mele praf.

Glitsky răsuci mandatul, pretinzând că îl citeşte, apoi reveni la Kensing.

— Judecătorul Salter spune că pot. O, înainte de a uita de asta.

Îi dădu lui Kensing şi citaţia lui Ash.

— Asta ce mai e?

— O invitaţie la o discuţie cu marele juriu. Mâine, la nouă şi jumătate.

— Nu puteţi face asta, repetă Kensing. Nu e bine. Domnul Hardy avea o înţelegere cu procurorul districtual. O să îl sun.

— Daţi-i drumul. Glitsky păşi peste pragul uşii. Nu are voie să vină aici fără permisiunea noastră dacă suntem în cursul unei investigaţii. Ar putea lua ceva. Dar îl puteţi suna dacă vreţi. Apoi puteţi aştepta amândoi până ce terminăm noi. N-o puneţi la suflet, doctore. V-am spus data trecută că ar fi fost mai bine să-mi daţi drumul atunci când puteam discuta într-o atmosferă mai confortabilă. Nu mi-aţi dat deloc de ales.

— Dar ce căutaţi?

Glitsky citi de pe mandat:

— „Accesorii medicale, în special seringi şi reţete pentru medicamente...”

— Sunt doctor, domnule locotenent. Dacă vreţi, vi le aduc eu, Kensing se întoarse şi îşi şterse iarăşi sudoarea de pe frunte. Nu-mi vine să cred. Suntem în America, nu? Se face aşa ceva aici?

— Ar fi bine să mulţumiţi Domnului că suntem în America, doctore, şi că aşa procedăm noi. În altă parte n-ar fi chiar aşa de plăcut. Glitsky se apucă să citească iarăşi de pe mandat: „Haine cu pete sau urme consistente de sânge...”

— O să găsiţi şi aşa ceva. Lucrez zilnic cu sângele. E o chestie dinăuntrul oamenilor.

Glitsky îşi ridică privirea a dispreţ.

— Vreau să-l sun pe Hardy.

— Absolut. Nici n-aş încerca să vă opresc. Dar aici înăuntru n-are ce căuta.

Dinspre dormitor se auzi iarăşi o bufnitură.

Glitsky îşi ridică vocea:

— Marcel! Mai uşor! Fă-o ca la carte, te rog. Uşurel şi curat.

Doctorul îşi lăsă capul să-i cadă în piept câteva secunde, apoi şi-l ridică la loc.

— Chestia asta e o porcărie! zise el.

Bracco se chinuia să dea de Malachi Ross sau de Brendan Driscoll. Tocmai lăsa un mesaj pe robotul telefonic al lui Driscoll când sună al doilea telefon de pe biroul lor. Răspunse partenerul lui Bracco:

— Fisk. Omucideri.

— Sergent Fisk, aici e iarăşi Jamie Rath, din grupul Carlei Markham? Sun pentru că am fost îngrijorată toată ziua. Fiica mea a spus ceva aseară şi mi-a trecut prin minte că ar putea fi de interes pentru dumneavoastră.

— Anume?

— Păi ştiţi că ea joacă fotbal. Acum e la antrenament. În plus, face şi cross-country, aşa că se scoală devreme în fiecare dimineaţă şi aleargă până la parcul Persidio, apoi traversează parcul şi înapoi pe aceeaşi rută.

— Bine.

— Şi vorbeam despre accidentul lui Tim, cu mine în rolul de mamă nemernică şi cu gura mare, care încearcă să-i bage bine în cap cât de periculoase pot fi străzile, chiar

dacă eşti atent. Iar ea mi-a spus că n-are nevoie să-i amintesc eu. În aceeaşi zi când a fost lovit Tim, aproape acelaşi lucru i s-a întâmplat şi ei, la doar câteva străzi distanţă.

Fisk pocni din degete spre partenerul lui, indicându-i că ar fi bine să ridice extensia telefonului.

— Chestia asta a speriat-o tare, continuă doamna Rath. Tocmai ieşise de pe Lake şi intrase pe Twenty-fifth, venind înapoi spre casă, şi se angajase în traversarea străzii. A văzut maşina venind, dar alături era indicatorul de stop şi ea se găsea pe trecere. Apoi brusc a auzit cauciucurile scrâşnind. S-a uitat peste umăr şi a sărit în spate, iar maşina a oprit chiar lângă ea. Lexi a rămas acolo, cu mâinile pe capotă, complet şocată. Spune că a strigat ceva spre şoferiţă, să aibă grijă cum conduce, apoi a dat cu palma în capotă şi a revenit la alergarea ei. N-a mai fost nevoie să-i spun cât de periculos a fost. Ştia şi ea.

— A mai spus ceva despre maşină? De exemplu, ce culoare avea?

— A, da. Era verde, fapt care cred că m-a făcut să mă gândesc la Tim. Nu am citit undeva că maşina care l-a lovit era verde?

Bracco interveni instantaneu:

— La ce oră vine acasă fiica dumneavoastră de la antrenament, doamnă Rath?

Lexi şedea între mama şi tatăl ei, Doug, pe canapeaua din living. Venise acasă de suficient timp ca să facă un duş şi să se schimbe în blugi, pantofi de sport şi o bluză subţire. Era o puştoaică înaltă şi zveltă de paisprezece ani, cu un aparat de corecţie a dinţilor în gură şi o acnee ţinută destul de bine sub control pe faţă. Îşi ţinea ambii părinţi de mână, agitată că era în centrul atenţiei şi că discuta cu acei poliţişti care stăteau pe scaune tapiţate în faţa ei.

— N-a fost cine ştie ce, zise ea, implorând-o cu privirea pe mama ei să înţeleagă. Adică, am mai păţit aşa ceva când

alergam. Poate nu chiar aşa de aproape, dar a mai fost. Oamenii sunt ameţiţi când conduc, dar eu ştiu asta. Aşa că sunt atentă pe afară.

— Sunt convins că aşa e, răspunse Fisk. Şi dacă tot ai acordat atâta atenţie, ai observat ceva nefiresc la maşina care aproape te-a lovit?

Lexi îşi ridică privirea în tavan încercând să se concentreze, apoi se uită la Jamie şi la Doug, şi în cele din urmă înapoi la inspectori.

— Am văzut totul cu coada ochiului. Ştiţi, era un stop acolo. Am văzut maşina venind pe stradă şi mi-am zis că se va opri, aşa că nu am încetinit. Cred că ea nu m-a văzut decât atunci când am ajuns în faţa maşinii.

— Deci era o femeie? La volan?

— O, da. Adică da, domnule. În mod cert.

— Mai era cineva în maşină?

— Nu, doar ea.

— Ai privit-o bine?

Fata dădu din cap.

— Dar numai pentru o secundă.

Bracco îl lăsase pe Fisk să conducă interviul. Harlen vorbise tot drumul până acolo doar despre maşină, despre maşină şi iar despre maşină. Jamie Rath îl sunase pe el la secţie, sau cel puţin el răspunsese la telefon. Tot el ştiuse mereu că maşina face parte din ecuaţia soluţionării crimei. Bracco nu se supărase pentru asta — Fisk se pricepea la chestiuni delicate. Însă uneori Bracco avea senzaţia că Fisk nu învăţase să scoată totul de la un om.

— Dar *chiar* te-ai uitat bine la ea în acea secundă, nu-i aşa? Crezi că ai putea să o recunoşti?

— Nu ştiu. Poate. Nu ştiu.

Doug o bătu uşurel peste picior.

— E-n regulă, draga mea. Te descurci bine.

— *Chiar* că te descurci bine, Lexi, îl secondă Fisk. Ce vă rugăm noi acum e să ne lăsaţi să trimitem un grafician aici

ca să încerce să-i schiţeze chipul aşa cum şi-l aminteşte Lexi. Vă deranjează?

Fata ridică din umeri.

— Cred că aş putea încerca.

Bracco o întrebă de momentul evenimentului, căci voia să-l fixeze mai ferm.

— Ştiu ce oră era pentru că atunci când m-am oprit, când ea aproape că m-a lovit, după care am reînceput să alerg, m-am uitat la ceas ca să văd cât timp pierdusem. Era şase şi douăzeci şi cinci.

Momentul se potrivea perfect pentru accidentul lui Markham.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, Lexi. Vrei să închizi ochii un minut şi să încerci să vizualizezi tot ce poţi despre maşină sau şofer — ştiu că a fost doar o secundă. Spune-ne ce vezi.

Ascultătoare, fata se lăsă pe spate pe canapea, înghesuită între tatăl şi mama ei. Închise ochii şi inspiră adânc.

— Bine. Eram pe Lake, alergând, de unde de obicei cotesc pe Twenty-fifth ca să traversez, aşa că am ajuns la colţ şi am văzut maşina, poate un pic mai jos pe stradă, venind spre indicatorul de stop, aşa că am crezut că va opri.

— Crezi că maşina accelera? întrebă Bracco.

— Nu ştiu. Probabil că nu, poate, sau altfel aş fi observat-o mai atentă.

— Bine.

— Apoi am făcut un pas pe caldarâm şi am auzit frânele cum scrâşnesc, ştiţi sunetul ăla, cum s-o numi el. Aşa că m-am răsucit şi am văzut că avea să mă lovească, aşa că am sărit înapoi şi m-am trezit cu faţa spre ea. Din fericire s-a oprit chiar în timp ce eu întindeam mâinile. Ştiţi, ca măsură de protecţie dacă m-ar fi lovit.

— Bine, rosti Fisk cu blândeţe. Aşadar, te-ai sprijinit de capota maşinii. Era lovită pe undeva? Un pic înfundată?

— La faruri, da. Cred că în faţă, pe stânga mea. Îmi amintesc pentru nu voiam să mă tai în farul spart.

— Aşadar, partea din faţă dreapta a maşinii.

— Da, cred că da. Fata deschise ochii şi păru să-şi întrebe părinţii în tăcere cum se descurcă. Câteva încuviinţări o liniştiră, aşa că închise ochii la loc, dar începu să scuture nesigură din cap. Începusem să tremur. A fost destul de înfricoşător. Dar pe urmă m-am înfuriat şi am bătut cu palmele în capotă, cu putere. Am ţipat la ea.

— Îţi aminteşti ce ai spus?

— „Aproape m-ai omorât. Aproape m-ai omorât, idioato!” Cred că am spus asta de două ori. Eram furioasă rău şi ţipam la ea.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă ea a ridicat mâinile, ca şi cum nu era vina ei, ca şi cum îşi cerea scuze.

— Lexi, interveni repede Bracco, cum arăta?

Lexi se strâmbă, dar nimeni din încăpere nu avea chef de râs.

— Poate un pic mai tânără decât mami, cred. Nu mă pricep prea bine la vârstele adulţilor. Dar avea păr negru, destul de creţ.

— Vreo coafură specială?

— Nu. Doar îi venea în jurul feţei. Creţ.

— Ce rasă era?

— Nu era de culoare. Nu era asiatică. Dar în afară de asta, nu ştiu.

— Dar cu ce era îmbrăcată? Ceva care să iasă în evidenţă?

— Nu. A fost vorba de o secundă. Fata arăta acum primele semne de defensivă. Ne-am uitat fix una la cealaltă.

— Bine, e foarte bine, Lexi, zise Fisk. Mulţumesc mult de tot.

Însă Bracco nu terminase.

— Încă vreo două lucruri despre maşină, bine? Ai zice că era o maşină nouă sau veche? Cum ai descrie-o, dacă îţi aminteşti?

Fata închise iarăşi ochii.

— Nu era o maşină sport, dar nici de-aia mare, ştiţi. Poate ca o maşină obişnuită, dar nu una nouă, dacă mă gândesc mai bine. Vopseaua nu era nouă. Cred că arăta mai veche. Nu era strălucitoare. Brusc, fata se încruntă. Farurile din spate erau caraghioase.

— Farurile din spate? zise Bracco. Cum adică erau caraghioase? Cum de le-ai văzut?

— Am cotit spre dreapta după ce am reînceput să alerg. Ieşeau chiar din mijloc, aproape ca şi cum te-ar fi făcut să te gândeşti la nişte aripi, înţelegeţi?

— Aripioare? întrebă Fisk.

— Ca la T-Bird-ul Uncie Don, interveni doamna Rath. Ştiţi cum se ridică în sus pe spate. Se numesc aripioare.

Însă fata scutură din cap.

— Nu, nu chiar aşa. Mai joase, de-a lungul spatelui, acolo unde ridici de portbagaj. Oh, şi era şi un sticker pe bara de protecţie.

— Te descurci de minune, Lexi! rosti Fisk. E foarte bine. Ce e cu stickerul de pe bară?

Fata închise iarăşi ochii şi îi strânse tare. Dar după un minut îi redeschise şi scutură din cap.

— Nu ştiu ce scria acolo. Nu-mi amintesc. Poate nu era în engleză.

În ultimele raze de lumină ale zilei, cei doi inspectori făcură o ultimă oprire, la indicatorul stop de la intersecţia Lake cu Twenty-fifth. Hotărâseră deja să trimită un grafician la familia Rath ca să lucreze cu Lexi. Fisk avea acasă o carte cu vederi din faţă şi din spate ale tuturor maşinilor fabricate în America în ultimii cincizeci de ani şi intenţiona să vină din nou la Lexi cu acea carte ca să vadă dacă fata putea identifica modelul.

Se dădură jos din maşină şi merseră de la indicator înapoi spre primul semafor. Nu se vedea nici urmă de cauciucuri, din care Fisk sperase să scoată ceva, poate o dimensiune de roţi. Apoi Bracco îşi aminti:

— Furtuna, zise el. Ne pierdem timpul aici.

Kensing dădu de Hardy pe telefonul mobil. Părea că avocatul se află într-un restaurant undeva. Jackman vorbise deja cu el. Îi spusese de citaţie ca de o cerere. Voiau să înceapă o acţiune în justiţie pornind de la investigarea listei lui Kensing, iar fără mărturia lui marele juriu avea să fie lăsat în beznă. Hardy credea că un pic de cooperare acum n-avea ce să le strice şi îşi dăduse acordul. Însă nu mai fu la fel de vesel când Kensing îi povesti despre mandatul de percheziţie.

— Glitsky a fost acolo în seara asta? Şi ce căuta?

— Nu cred că era interesat de ceva anume. Cred că a făcut-o doar ca să mă sperie, deşi mi-au luat câteva haine.

— Şi de ce au făcut asta?

— Spuneau că sunt în căutare de urme de sânge. Probabil că au şi găsit câte ceva.

— Isuse!

Când el şi Frannie plecaseră de acasă pentru ieşirea lor săptămânală, Hardy intenţionase să închidă telefonul mobil.

Era una dintre regulile lor, dar el o uitase şi evident că telefonul sunase, iar el răspunsese, spunându-i lui Frannie că va dura doar o secundă. Asta se întâmplase cu aproape cinci minute în urmă. Odată ce se trezise cu Kensing pe fir, voia să-l fiarbă bine la foc mic în legătură cu discrepanţele dintre relatarea lui Judith Cohn despre noaptea de marţi — când doctorul nu ajunsese acasă înainte de ora unu — şi relatarea lui, conform căreia intrase în casă în jurul orei zece şi jumătate.

Sfârşiseră însă prin a vorbi despre percheziţie, apoi despre înfăţişarea de a doua zi. După aceea apăruse chelnerul şi îi făcuse lui Hardy un semn de iritare, moment

în care avocatul îşi dădu seama că ar trebui să închidă. În restaurant, convorbirile la telefoanele mobile nu erau văzute cu ochi buni. Nici lui Hardy nu îi plăcea să vorbească în atare circumstanţe. Pur şi simplu nu era momentul potrivit.

Reuşi să formuleze o ultimă propoziţie:

— Dar trebuie neapărat să discutăm înainte de a apărea în faţa marelui juriu.

Dacă Glitsky sau inspectorii lui discutau cu Cohn aşa cum o făcuse Hardy, aveau să transmită mai departe mesajul lui Marlene Ash şi apariţia de a doua zi a lui Kensing în faţa marelui juriu urma să se lase cu probleme. Din pricina multiplelor motive şi a animozităţii lui Glitsky, alibiul şubred al lui Kensing pentru seara de marţi îl putea duce direct în boxa acuzaţilor. Măcar el trebuia să ştie povestea spusă de prietena lui, altfel avea să fie strivit.

Ca atare, ei doi se întâlneau la Kensing, a doua zi de dimineaţă, la ora 8.15.

Acum Frannie îşi ridică paharul cu vin alb şi îl ciocni de paharul lui Hardy.

— A părut o conversaţie plăcută, zise ea.

Hardy închisese ostentativ telefonul şi îl băgase în buzunarul hainei.

— O simplă greşeală, jur, rosti el. Ceea ce oricum e mai bine decât eroarea comisă de Kensing atunci când a discutat cu Abe sau când a minţit în legătură cu ora venirii acasă marţea trecută.

Frannie renunţă la gura de vin pe care voia să o bea.

— Nu-mi place să aflu de clienţi care te mint.

— Nici mie. De fapt, ca o regulă generală, minciuna se află printre principalele zece motive pentru care nu-mi place de un client.

— Iar Abe i-a percheziţionat casa chiar acum?

Hardy înmuie o bucată de lipie în ulei de măsline şi presără sare peste gustare.

— Asta a fost impresia mea.

— Noaptea trecută, Abe părea să creadă că e posibil să nu fi fost Kensing autorul.

— Corect. Dar noaptea trecută eram cu toţii înfierbântaţi din pricina doamnei Loring şi ştiam clar că bunul doctor Kensing nu era prin preajmă cu ocazia morţii ei, aşa că se părea că el va fi complet exonerat de vină. Astăzi însă, din nefericire, s-a dovedit că celelalte decese de la Portola n-au avut nimic de-a face cu Markham sau cu soţia lui. În principiu, se pare că nimeni dintre cei care puteau s-o omoare pe doamna Loring nu o cunoştea pe Carla Markham, darămite să se mai ducă acasă la ea. Deci cele două cazuri nu au legătură.

— Situaţie în care clientul tău revine pe lista lui Abe.

— Asta dacă a ieşit vreodată de pe ea. Dar îl ştii pe Abe. Îi place să înceapă cu o listă mare de suspecţi, apoi s-o reducă.

— Deci tu susţii că mai are o mulţime de alţi suspecţi?

— Categoric. Este încă prea devreme de tras concluzii.

— Câţi?

— Doi, poate alţi trei.

Frannie fluieră încet.

— Mare listă. Şi mai există altcineva pe care Abe să-l placă la fel de mult ca pe Kensing?

Hardy luă meniul şi se uită la el, apoi o privi pe Frannie şi zâmbi.

— Destul cu chestiunile juridice. În seara asta o să iau calcan. Nu există peşte mai suculent decât un calcan proaspăt de Pacific, iar aici calcanul e pregătit extraordinar de bine. Lămâie, unt, capere. Minunat! Ar trebui să încerci şi tu.

32

Kensing era îmbrăcat în costum şi şedea la masa din bucătărie. Turnase cafea pentru amândoi, dar ceştile rămăseseră neatinse şi cafeaua se răcise.

Hardy se aşezase pe un scaun între masă şi chiuvetă. Se dăduse puţin înapoi ca să-şi poată încrucişa picioarele, iar acum glezna unui picior se odihnea pe genunchiul celuilalt.

— Deci i-ai spus şi asta lui Glitsky seara trecută?

— Mda, evident. De ce n-aş fi făcut-o? E adevărul. Isuse Hristoase, Diz, de ce revenim mereu la asta? N-avem ce discuta aici!

Hardy inspiră adânc, se calmă şi expiră cu putere. Presupunea că e posibil, deşi se îndoia de asta, ca Judith să-şi fi amintit de o altă noapte.

— De fapt, avem ce discuta, Eric. Nu pot trece peste povestea asta pentru că nu mi-ai spus că doamna doctor Cohn a fost şi a dormit aici în acea noapte. Mi-e greu să trec peste acest amănunt, deoarece îţi putea furniza alibiul necesar. Vocea îi deveni dură. Atunci o puteam lăsa baltă. Sau a venit momentul să-ţi găseşti un alt avocat?

Privirea lui Kensing rătăci prin încăpere, apoi îşi reveni la normal.

— Ea dormea când am ajuns acasă. Făcu o pauză şi îşi plimbă o unghie pe tăblia mesei. N-am trezit-o când am venit. Aşa că n-avea de unde să ştie că eram acolo. Voiam să o ţin departe de evenimente.

Hardy aşteptă să vadă dacă Kensing avea să pună întrebarea evidentă. Văzând că aceasta nu vine, o puse el.

— Nu te interesează să afli cum de am aflat că ea a fost acolo?

Nici un răspuns.

— Am vorbit cu ea şi am întrebat-o, ce zici de asta? Noaptea trecută. Şi ai dreptate, ea dormea când ai ajuns acasă. Deşi ceasul nu arăta zece şi jumătate, nu? Era trecut de unu dimineaţa. N-o să-mi spui acum că ea minte?

Kensing se schimbă la faţă timp de câteva secunde, apoi se prăbuşi. Umerii îi căzură şi capul i se lăsă în piept. Se ridică şi se duse la chiuvetă, în spatele lui Hardy, care nu se întoarse după el, dar simţi brusc că i se ridică părul de pe ceafă. Pe peretele din spatele chiuvetei erau lipite de un magnet mai multe cuţite de bucătărie. Kensing putea lua unul dintre ele şi putea lovi cu el înainte ca Hardy să facă vreun gest.

Hardy se răsuci.

Clientul lui nu stătea nici măcar cu faţa spre el, iar Hardy fu cuprins pe moment de un sentiment asemănător cu ruşinea. Kensing stătea aplecat peste chiuvetă, sprijinindu-se de marginile ei cu ambele mâini, şi privea în gol pe fereastră, într-un târziu, vorbi cu o voce răguşită:

— De şapte ani n-am mai băut şi n-am mai luat nimic, Diz. Şapte ani, zi de zi. Ştii cât de mult înseamnă asta? Chicoti cu amărăciune. Răspunsul e că nu ştii. Nimeni nu ştie. Ca atare, marţea trecută, omul care mi-a distrus căsnicia şi mi-a luat copiii de lângă mine apare la mine în secţie, iar trei ore mai târziu e mort. Pur şi simplu mort. Un act de justiţie divină din punctul meu de vedere. În sfârşit, un act de justiţie şi o dovadă de echitate. Apoi Carla şi Driscoll fac scandal la spital. Apoi apare Ann ca să mă vadă şi îmi spune că eu *l-am omorât,* iar pentru o clipă ajung să mă întreb dacă nu cumva nu am făcut totul ca să-l menţin în viaţă.

Se opri, îşi turnă apă într-un pahar, pe care o bău, apoi se şterse la gură cu mâna.

— În fine, cumva am reuşit să trec şi de restul zilei, m-am dus la Carla acasă, încercând să găsesc o raţiune pentru... pentru acest *lucru* care s-a întâmplat. Apoi apare poliţistul ăla, Bracco, în faţa casei Carlei şi am parte de alte discuţii ca şi cum cineva i-ar fi făcut rău lui Tim. După aia însă m-am trezit liber în sfârşit, gata să mă duc acasă. Am ajuns până aici şi am parcat un pic mai sus pe stradă. Am văzut lumina aprinsă şi mi-am dat seama că Judith e aici.

Un oftat din rărunchi.

— După care m-am dus la Harry's şi am luat ceva de băut. O porţie dublă, de fapt. Scotch şi sifon. Stăteam acolo şi savuram cel mai delicios lucru pe care îl gustasem vreodată. Apoi am luat încă un rând, bând în sănătatea bunului domn Markham şi pentru modul minunat în care se aranjaseră lucrurile. Doamne, ce bine era! Kensing reveni la masă şi se aşeză pe scaun. Apoi am mai luat *unul,* de această dată pentru nopţile pierdute, pentru copiii mei şi pentru Annie şi pentru toate *rahaturile* pe care le înghiţisem de la ea. Pe urmă alte câteva pahare pentru Parnassus şi pentru halul în care ajunsese viaţa mea, cu toate pretenţiile de a vindeca oameni cu mijloace minime, doar prin imaginea mea de model de virtute şi cunoaştere. Apoi încă un pahar pentru că totul era o minciună, iar eu eram un fals. Apoi celelalte pahare pentru că sunt un beţiv şi un ratat, şi asta sunt eu de fapt. Ca atare, în final, când am încercat să mai comand unul, barmanul, Dumnezeu să-l binecuvânteze, mi-a retezat-o scurt. Ora închiderii. Voia chiar să mă ducă acasă dacă aveam nevoie de aşa ceva.

— Crezi că te ţine minte? întrebă Hardy.

— Fără îndoială. Dar dacă se află chestia asta, îmi pierd slujba. Şi alta nu mai primesc prea repede.

Hardy se gândi o vreme.

— Îţi dai seama că ăsta e alibiul tău pentru o crimă, Eric.

Kensing se încăpăţână.

— Nu poate afla nimeni ce s-a întâmplat.

Hardy avu un gest scurt de frustrare.

— Atunci ar fi bine să speri că Glitsky n-a discutat încă cu Judith.

— Dacă a făcut-o, o să declar că ea a greşit. Nu a fost vorba de aceeaşi noapte.

Restul conversaţiei fu ceva mai simplu şi avu loc în holul Palatului de Justiţie. Amândoi bărbaţii avuseseră ceva timp la dispoziţie ca să se mai răcorească pe drum, deşi Hardy ajunsese la neliniştitoarea concluzie că acum Judith Cohn nu avea alibi pentru momentul morţii Carlei. Însă n-avea de gând să ridice această problemă în faţa clientului său, mai ales în această dimineaţă. Avea alte preocupări, mai presante.

Începu conversaţia amintindu-i lui Kensing că nu existau dovezi fizice care să-l lege direct de decesele lui Markham şi al Carlei. Procesele se bazau pe dovezi. Dacă procuroarea se avânta prea tare în dezbaterea motivelor şi a posibilelor motive, Hardy îl instrui pe Kensing să-i răspundă politicos la întrebări. Nu trebuia să adopte un ton de confruntare. Să nu se certe. Să menţină discuţia la obiect.

— Iar scopul, Eric, este acela de a te scoate singur de pe lista suspecţilor valabili.

Predica merse mai departe. Hardy îşi instrui din nou clientul să spună adevărul chiar şi despre cele mai condamnabile probleme — cea a relaţiei dintre el şi Markham, dintre Markham şi Ann, dintre el şi Parnassus. Să spună întregul adevăr mai ales despre incursiunea lui la bar în noaptea morţii Carlei. Eric putea crede sau nu, dar adevărul este cel mai bun prieten al nevinovatului. Mai mult, protejarea secretelor martorilor constituia însăşi esenţa existenţei marelui juriu.

— Vrei să-mi spui că de acolo nu apar scurgeri?

Lui Hardy nu-i plăcea să recunoască asta, dar o făcu.

— Nu. Scurgeri apar de oriunde, Eric, din când în când. Dar în cazurile marilor jurii, scurgerile apar cel mai rar. Dacă eşti modest şi explici situaţia, fără să atragi asupra ei o atenţie mai mare decât e nevoie, povestea va trece de la sine, după care te vei trezi că nu mai eşti suspect. Hardy simţea cu adevărat nevoia să-şi convingă clientul de acest adevăr. De ce i-ar păsa marelui juriu că te-ai oprit să bei câteva pahare la un bar după o zi plină de stres? Bun, eşti alcoolic şi nu ar trebui să bei, dar aici infracţiunea e crima, nu alcoolismul.

Hardy trebuia să-l facă să priceapă elementul crucial. Stăteau în picioare, singuri, sprijiniţi de peretele pe care erau inscripţionate numele poliţiştilor căzuţi la datorie. Ceasul arăta deja ora nouă şi ceva, iar Kensing trebuia să fie sus la ora nouă şi jumătate. Holul imens începea deja să se umple de oameni — poliţişti şi avocaţi, precum şi oameni obişnuiţi, o mulţime care uneori părea imensă şi pestriţă, mai ales acolo. Hardy se apropie cu un pas de clientul lui, intrând în spaţiul intim al acestuia şi lipindu-l de perete, cu privirea înfiptă în ochii lui.

— Ascultă-mă, Eric. Eşti un om inteligent, dar acum laşi frica şi lipsa de concentrare să-ţi facă rău. Nu te învinovăţesc că îţi faci griji. Este un moment de spaimă, dar asta nu trebuie să te orbească în asemenea hal încât să nu le faci faţă celor nouăsprezece juraţi. Eşti medic, un cetăţean de nădejde al comunităţii şi un martor care cooperează de bunăvoie într-un caz de crimă. Nu poţi fi suspect pur şi simplu pentru că nu erai acasă la Carla atunci când ea a fost împuşcată. Erai altundeva — *iar unde anume erai* nu va conta. Odată ce juraţii aud asta, avantajul psihologic îţi aparţine. Unde te găseai dacă nu tu ai fost cel care a ucis-o pe Carla Markham nu va fi ceva atât de important ca să ducă la o scurgere de informaţii. Va fi o informaţie ca oricare alta, cum ar fi culoarea cravatei pe care o porţi. Există o singură persoană căreia îi pasă că ai fost în acel bar şi ai băut, iar această persoană eşti tu. Aşa

că n-o lăsa pe procuroarea de acolo — pe Marlene Ash — să te zugrăvească drept un ucigaş. Nu eşti aşa ceva. Nici de iure, nici de facto. Hardy îşi înfipse şi degetul în pieptul lui Kensing. Pricepe bine asta! Crede. Şi comportă-te pe măsură.

Însă clientul lui nu părea deloc convins.

— Şi să-mi risc cariera pentru aşa ceva?

Hardy se gândi şi răspunse pe un ton măsurat.

— Dacă apari acolo cu ceva de ascuns, totul se va vedea şi juraţii o să-şi dea seama. Iar când inevitabilul se va produce, va însemna că te faci vinovat de sperjur, care e o infracţiune gravă. Du-te acolo ca un nevinovat şi ieşi de acolo la fel. Dacă te prind cu vreo minciună, iar Glitsky o va face dacă îi acorzi răgazul, vei fi probabil acuzat şi condamnat. Atunci vei comite sperjur faţă de tine însuţi, rămânând un beţiv şi poate un criminal pentru ceilalţi. Şi atunci ce mai rămâne din cariera ta?

Marlene Ash avea o agendă dublă de urmărit, dar nu exista nici o îndoială pe care avea să o urmeze prima în această zi. Îl avea pe suspectul principal de crimă al lui Abe Glitsky la masă, alături de podiumul pe care stătea ea. Chiar dacă respecta opinia lui Clarence Jackman şi înţelegerea încheiată de amândoi cu Hardy, în sinea ei nu credea că vreunul dintre medicii angajaţi din Parnassus Physicians' Group ar fi deţinut vreo informaţie compromiţătoare despre evaziuni fiscale la nivel de corporaţie. Ca atare, urma să atace problema crimelor.

În ultimele zile, petrecuse ore îndelungate cu studierea dosarelor furnizate de Parnassus, în cea mai mare parte referitoare la Kensing, la soţia de care el se despărţise şi la relaţia amândurora cu Tim Markham. Lectura numai plăcută nu fusese. Nu exista nici o îndoială că aceşti doi bărbaţi se urâseră cumplit. Ca o ironie, în opinia lui Marlene, şi după ce citise doar o parte din corespondenţă, Kensing păruse să devină mai îndrăzneţ şi mai ameninţător pe măsură ce

relaţia dintre fosta lui soţie şi Markham înflorea. Markham păruse să cedeze şi să-i ofere lui Kensing ce dorea — substratul fiind că altfel Kensing ar fi dat în vileag relaţia lor adulterină.

Iar acum, în ciuda muniţiei pe care o avea la dispoziţie, Ash nu părea să reuşească nici o lovitură. Îl avea pe Kensing în faţa ei de mai bine de o oră, iar el respinsese cu cordialitate toate atacurile ei prin oferirea de răspunsuri rezonabile, care păreau adevărate.

Kensing nu-şi făcuse griji sub Markham că îşi va pierde slujba (aşa cum rezultase clar din corespondenţă). Relaţia dintre Markham şi soţia lui constituia o garanţie în acest sens. De fapt, moartea lui Markham îi pusese slujba în pericol. Sub conducerea doctorului Ross, el se găsea acum practic în concediu fără plată, ca dovadă că, într-un fel, Markham fusese protectorul lui şi nu o ameninţare pentru el.

Odinioară, fusese furios pe Tim Markham şi pe soţia lui. Evident. Cine n-ar fi fost? Dar, între timp, avea o altă relaţie care decurgea satisfăcător. Privind retrospectiv, faptul că soţia lui îl părăsise îi oferise o oportunitate, chiar dacă una dureroasă. Furia dispăruse. Oricum, el făcea mai bine acum decât Ann. Divorţul decurgea amiabil. Împărţeau dreptul de a avea grijă de copii.

Domnişoara Ash fusese greşit informată. Nu existase nici o bătaie cu un weekend în urmă. Ann suferise un accident. El nu depusese nici o plângere împotriva ei, iar ea nu depusese nimic împotriva lui. Era rănită, furioasă şi voia răzbunare pentru că Tim Markham o părăsise cu o săptămână înainte. Furia ei era de înţeles; furia lui nu exista. El îi luase pe copii până ce ea avea să se întoarcă acasă. El şi Ann discutaseră timp de câteva ore cu doar două zile în urmă. Poliţia înţelesese, din nefericire, complet eronat întreg incidentul.

Din nou, domnişoara Ash fusese greşit informată. El nu recunoscuse niciodată că l-ar fi ucis pe Tim Markham. Nu,

evident că n-o făcuse. Nu era deloc sigur pe ce crezuse Ann că aude. Probabil că înţelesese altceva. El nu intenţionase să discute în avans despre mărturia ei cu ea deoarece avocatul lui îl sfătuise să n-o facă.

Admitea cu mâna pe inimă că povestea fetiţei Emily şi cazul acesteia înrăutăţiseră relaţiile şi aşa proaste dintre el şi Parnassus. El pur şi simplu făcuse ce trebuia, iar prin asta îi înfuriase pe oamenii care mânuia banii în companie. Era o temă care apărea pretutindeni în sectorul medical — bani versus asistenţă medicală. El era medic şi nu făcea nici un secret din poziţia lui faţă de această chestiune. Oare chestia asta, întrebă el, îl făcea vinovat de ceva anume?

Venise acolo în mod voluntar. Se putea prevala de al Cincilea Amendament, şi totuşi n-o făcea. Voia să lămurească lucrurile, să-şi exonereze numele de orice învinuiri, ca să poată reveni la viaţa şi la pacienţii lui.

— Foarte bine atunci, doctore Kensing, rosti Marlene Ash într-un târziu. Aţi fost ultima persoană care a văzut-o în viaţă pe Carla Markham, nu?

— Nu pot afirma aşa ceva, doamnă. Presupun că acela ar fi ucigaşul ei.

Un freamăt îi cuprinse pe juraţi.

— Când aţi părăsit casa familiei Markham în seara zilei în care a murit domnul Markham?

— La puţin timp după ora zece.

— Iar locotenentului Glitsky i-aţi spus că v-aţi dus direct acasă, nu-i aşa?

— Da, doamnă. Asta i-am spus locotenentului. Inspiră scurt, apoi dădu totul la iveală. Dar nu era adevărat. Îşi puse mâinile pe masa din faţa lui şi se adresă direct juraţilor. Locotenentul Glitsky m-a interogat în această privinţă. N-am vrut să-i spun unde am fost. Când am discutat cu avocatul meu, mi-a explicat că astăzi sunt sub jurământ. Mi-a spus că mărturia mea se va bucura de protecţie şi că o veţi menţine secretă. Îmi cer scuze că l-am

minţit pe locotenent, dar nu m-am dus direct acasă. Adevărul este că sunt alcoolic şi...

Fisk şi Bracco hotărâseră că prioritatea lor consta în obţinerea informaţiilor pe care nu le putuseră strânge până atunci. Pentru creşterea eficienţei, era nevoie ca ei doi să se despartă. Bracco îl alesese pe Brendan Driscoll, îl sunase din Palatul de Justiţie şi stabilise o întâlnire. Suspectul părea entuziast.

Driscoll se îmbrăcase special pentru interviu — pantaloni călcaţi la dungă, cămaşă scrobită, haină şi cravată. Când deschise uşa, prima întrebare a lui Bracco fu dacă nu cumva Driscoll avea de gând să plece undeva.

Răspunsul îl surprinse.

— Nu vă cunosc de undeva?

— Nu, nu cred. Bracco îşi ridică insigna. Inspector Bracco. Omucideri.

— Da, ştiu. Intraţi, intraţi.

Pătrunseră în living, în stânga holului de la intrare. Era un spaţiu luminos, senzaţia fiind întărită de razele de soare care intrau prin ferestrele deschise şi se reflectau de albul pereţilor. Dinspre o sculptură japoneză în piatră din colţul camerei se auzea apa bolborosind.

Bracco avu brusc şi acut o senzaţie de încordare. Nu-şi amintea chipul celuilalt, dar parcă îl recunoştea în mod clar de undeva, iar atmosfera dintre ei doi se schimbase dintr-odată. Driscoll îi indică un scaun, apoi el se aşeză tocmai pe canapeaua din colţul camerei, aproape răsturnat, cu un braţ de-a lungul spătarului. Bracco îşi scoase reportofonul, îl porni şi îl puse pe tăblia de sticlă a mesei, lângă o tavă mare, plină cu nisip alb şi pietre şlefuite.

Găsindu-şi o preocupare în preambulul interogatoriului, Bracco ridică în sfârşit privirea către potenţialul suspect.

— O să trec direct la subiect, domnule Driscoll. Înţeleg că aţi fost acasă la Carla Markham de după-amiaza până seara în ziua morţii soţului ei.

— Da. E adevărat.

— Vă amintiţi ce aţi făcut mai târziu în acea noapte?

În mod clar, Driscoll nu se aşteptase la întrebare.

— Ce am făcut *eu?* De ce?

— Ar fi mai simplu să răspundeţi la întrebare.

— Ei bine, nu pot răspunde la o întrebare fără un motiv. De ce vreţi să ştiţi ce am făcut mai târziu în acea seară? Credeam că aţi venit aici ca să discutăm despre doctorul Ross sau doctorul Kensing, că poate domnul Elliot a dat peste ceva din ceea ce i-am oferit eu.

— Jeff Elliot? Ce i-aţi oferit?

Driscoll îşi revenise într-o oarecare măsură după surpriză.

— Câteva dintre documentele mele de la locul de muncă. Dovezi, după cum cred că le-aţi numi dumneavoastră. Deşi marele juriu nu a părut interesat de ele atunci când am stat în faţa lui.

— Şi credeţi că aceste documente conţin dovezi legate de moartea domnului Markham?

— Categoric. Bineînţeles că da. Trebuie să fie aşa.

— Şi aveţi copii ale lor aici?

Driscoll ezită o secundă, apoi scutură din cap.

— Nu. I le-am dat pe toate domnului Elliot.

Bracco nu-l crezu nici cât negru sub unghie.

— Şi cu toate astea, aţi crezut că am venit aici ca să discut despre ele cu dumneavoastră?

— Am crezut că aţi discutat cu el.

— Nu. Bracco se uită drept în ochii lui Driscoll. Dar poate că ar trebui.

— Dacă mă gândesc mai bine, e posibil să nu vi le arate. Surse confidenţiale, ştiţi. Dar l-aş putea suna ca să le obţin înapoi, apoi v-aş da de ştire.

— Ar putea fi de ajutor, zise Bracco. Sau am putea obţine un mandat de percheziţie ca să le luăm noi singuri.

Driscoll scutură din cap.

— Aţi întârziat prea mult, domnule sergent. Ross a şters probabil toate documentele până acum. Oricum a şters tot ce avea legătură cu el şi Tim.

— Dar dumneavoastră spuneţi că le-aţi avut şi i le-aţi dat lui Jeff Elliot?

O ridicare din umeri plină de importanţă.

— Nu le-am citit pe toate, dar câteva dintre ele erau cu siguranţă provocatoare, dacă mă înţelegeţi. El voia în mod cert să-l concedieze pe Ross, ştiaţi?

— Markham?

— Sunt convins că primea stipendii grase ca să introducă medicamente în nomenclator. Tim s-a deşteptat după povestea cu Sinustop. Avea nevoie de mai multe dovezi înainte de a-l acuza în mod direct. Dar dacă citiţi printre rânduri, vă daţi seama. Între ei totul se terminase.

Bracco decise să nu insiste pe tema deţinerii de copii după documente sau a conţinutului acestora. Astăzi venise ca să discute despre noaptea de marţi, aşa că reveni la subiect.

— Continuă să mă intereseze ce aţi făcut după ce aţi plecat de la familia Markham.

O privire furioasă, apoi un oftat de resemnare.

— Bine, am venit acasă.

— Mulţumesc. Şi pe la ce oră s-a întâmplat asta?

— Nu sunt sigur. Nouă, nouă şi jumătate. Trebuie să înţelegeţi că universul meu tocmai se destrămase. Nu mai ţineam prea bine socoteala timpului.

O încuviinţare scurtă.

— Aţi fost singur?

Brendan îşi duse o mână la frunte. Închise ochii câteva clipe prelungi.

— Da. Roger a lucrat până târziu, ceea ce face mereu în ultima vreme. Dar l-am sunat şi făcea doar nişte calcule, fără clienţi la acea oră, aşa că am putut discuta. Măcar atât. Fusese cea mai proastă zi, pur şi simplu cea mai proastă.

Am fost cât p'aci să mă duc la el la bancă, doar ca să fiu lângă el, dar mi-a spus că vine acasă.

— L-aţi sunat la bancă după ce aţi ajuns acasă la ora nouă şi jumătate?

— Da. Eram aşa de supărat, aşa de supărat!

— Aţi vorbit mult cu Roger?

— Nu ştiu. Mi s-a părut că prea puţin, dar ştiţi cum e. Pur şi simplu nu vă pot spune cât a durat. Sincer.

Ross nu părea să aibă probleme de memorie. Îi spuse lui Fisk:

— Am discutat cu Jeff Elliot aici, la birou, până seara târziu — nu ştiu ora exactă, poate să fi fost nouă, ceva de genul ăsta. A fost o zi infernală, vă spun eu. Apoi a terminat cu mine — deşi n-a terminat *cu adevărat* cu mine decât după ce a scris nenorocitul ăla de articol — şi eu mi-am dat seama că sunt terminat, aşa că m-am urcat în maşină şi m-am dus acasă.

Chipul tânăr şi plin de sinceritate al lui Fisk se înnegură.

— Deci aţi ajuns acasă pe la nouă şi jumătate?

— Mda, cam aşa ceva. E vreo problemă?

Fisk se scărpină în dosul urechii.

— Ar cam fi, domnule, dacă mă gândesc că soţia dumneavoastră a spus că aţi ajuns acasă după miezul nopţii în acea zi.

Ross se gândi, apoi scoase un chicot.

— Nu. Probabil că a încurcat nopţile. Ajung acasă atât de des la miezul nopţii în ultima vreme, că ea probabil a ajuns să creadă că asta este ora mea obişnuită. Dar atunci n-a fost aşa. Cel mult la ora zece.

Glitsky amânase cât putuse de mult îndeplinirea unor sarcini administrative, dar în această dimineaţă venise la lucru şi se apucase de treabă. Timp de trei ore se afundase în rezolvarea unor fleacuri precum punerea cap la cap a foilor de parcurs pentru maşinile de serviciu folosite de

inspectorii lui. Acum mesteca ultima bucată de biscuit de orez şi bea resturile ceaiului pregătit de dimineaţă, care între timp se răcise de tot. Ca atare, era într-o dispoziţie rezonabil de veselă atunci când Marlene Ash ciocăni în uşa biroului şi intră fără să mai aştepte să fie invitată.

Glitsky se lăsă recunoscător pe spatele fotoliului şi dădu la o parte hârţogăraia din faţa lui.

— L-ai dovedit, rosti el.

Ea închise încet uşa, apoi se întoarse cu faţa spre locotenent şi se sprijini de perete, cu braţele încrucişate peste piept.

— După verificarea alibiului său, chestie care cred că se va întâmpla în următoarele ore, doctorul Kensing a ieşit de pe lista suspecţilor, cel puţin din punct de vedere al morţii Carlei. Şi presupun că asta înseamnă că şi de pe lista pentru Markham.

Glitsky miji ochii spre ea şi clătină din cap.

— Dar n-are alibi.

— Nu ţi l-a spus. A vrut protecţia marelui juriu în privinţa secretului.

— Ca şi cum eu aş spune cuiva?

— Voia să fie sigur.

— Şi tu l-ai crezut. Care e alibiul ăsta?

Ash îşi desfăcu braţele de la piept şi se aşeză pe unul dintre scaunele aflate în faţa biroului lui Glitsky.

— Cunoşti povestea bărbatului din Vestul Sălbatic care s-a culcat cu nevasta celui mai bun prieten în aceeaşi perioadă de timp cu comiterea unei crime şi care a fost spânzurat pentru că nu a vrut să spună unde fusese? Ei bine, a fost ceva asemănător, doar că nu a fost vorba de nimic sexual.

— A fost undeva unde n-ar fi trebuit să fie?

— Destul de aproape, Abe. Iar din punctul meu de vedere, cam la limita posibilului, chiar şi pentru tine. Dacă povestea iese la iveală mai târziu, şi ar putea să iasă oricând, vreau

să pot spune cu mâna pe inimă că n-am povestit nimănui. Eu îl cred în totalitate. Nu el a comis crima.

Continuând să stea rezemat de spătar, Glitsky rămase nemişcat câteva secunde.

— Acum e una dintre putinele ocazii, Marlene, când întrezăresc valoarea profanului. Eşti cu adevărat convinsă de faptul că nu se putea găsi la Carla? Cine o să verifice toate astea?

— Nu la ora zece patruzeci şi cinci, Abe. Doar dacă ora nu e eronată, iar eu am pus un anchetator să verifice totul chiar acum.

Însă Glitsky primise informaţiile lui Hardy, după care se dusese personal ca să discute cu Frank Husic. Considera mărturia omului ca fiind inatacabilă şi, ca atare, momentul morţii Carlei perfect stabilit. Dacă Kensing nu fusese acolo la ora unsprezece fără un sfert, era nevinovat. El, unul, ar fi dat aproape orice ca să afle unde fusese bunul doctor, dar ştia că era puţin probabil să afle din vreo sursă, şi cu siguranţă nu de la Marlene Ash.

— Mulţumesc pentru informare, zise el. Îţi mai place de altcineva?

— Nu chiar, Abe. În după-amiaza asta o să discut cu contabilul-şef şi poate cu câţiva membri ai consiliului de administraţie. Trebuie să lărgesc plasa de suspecţi şi să înregistrez ceva progrese pe partea cu finanţele, altfel Clarence o să fie tare nefericit. Deja o să fie nefericit că înţelegerea noastră cu Dismas nu ne-a dus practic nicăieri.

— Mie mi-a adus ceva, rosti Glitsky cu amărăciune. Nu l-am arestat până acum, ceea ce începe să semene cu o idee foarte bună.

Nu se putea replica la aşa ceva, aşa că Marlene merse mai departe.

— În fine, am emis citaţii de aducere a tuturor arhivelor lor financiare pentru ultimii trei ani şi vom vedea cine poate da nişte explicaţii satisfăcătoare. Va trebui să pun marele juriu să se ocupe prioritar de chestiunea fraudelor

financiare. Apoi poate o să revin la acuzaţiile de crimă, dar deocamdată prioritatea mea...

— Despre ce discutaţi voi doi?

Bracco şi Fisk nu se găseau chiar în mijlocul unei discuţii. Reveniseră la sediu şi se întâlniseră în hol după interviurile luate de dimineaţă. Tonul ridicat al vocilor lor îl scosese pe locotenent afară din birou şi din întâlnirea lui cu Ash.

— Nimic, domnule. Scuze.

Darrel Bracco nu voia să-şi acuze partenerul, deşi era dezamăgit de el.

— Mie nu mi s-a părut că vorbiţi despre nimic.

Glitsky se postă lângă biroul lor, compus din reunirea a două birouri mai mici, cu indicatorul stop tronând pe mijloc. Se uită în jos la ei, pe rând.

În cele din urmă, Fisk cedă:

— Malachi Ross mi-a spus la ce oră a venit acasă marţi noapte, dar era o oră diferită de cea declarată de soţia lui.

— Aşa că Harlen i-a zis lui Ross ce a declarat soţia lui, interveni Bracco.

— I-ai spus?

Glitsky întrebase pe un ton neutru. Ash ieşise şi ea şi se postase lângă el. Clătină din cap auzind o asemenea ispravă de gâgă.

Fisk dădu din cap.

— Ea a spus că după miezul nopţii, iar el a zis ora zece. Aşa că a afirmat că ea se înşela. Că făcuse o greşeală.

— După care, în clipa în care Harlen a ieşit pe uşă, el a sunat-o. Bracco era oripilat de eroarea partenerului său. Pe cât pui pariu?

— Las-o moale, Darrel. Glitsky se uită surprinzător de calm la Fisk. De obicei, când obţii declaraţii contradictorii de la doi martori, mai ales dacă sunt în relaţii apropiate, cum ar fi doi soţi, nu îi spui unuia ce a zis celălalt până ce nu îi aduci pe amândoi laolaltă şi îi confrunţi cu contradicţia în speţă. Poate înveţi ceva de aici.

— Da, domnule. Am priceput acum. Am comis o greşeală. Credeţi că şi-a sunat soţia?

— Evident, răspunse Bracco în locul lui Glitsky.

Ash interveni din spatele locotenentului.

— Ai numărul ei? Ai putea să o suni ca să o întrebi chiar tu.

Fisk spuse că o va face. În vreme ce el forma numărul, Bracco începu să-i povestească lui Glitsky despre discuţia lui cu Brendan Driscoll. Când auzi despre corespondenţă şi despre fişierele de computer, Ash interveni:

— Ce e cu documentele alea? Nu le-a menţionat niciodată în faţa marelui juriu.

— Spune că nu l-aţi întrebat.

— Cum aş fi putut? Habar n-aveam că există în afara computerelor companiei. Ce a făcut, le-a furat?

— Cred că şi le-a trimis singur prin e-mail înainte de a fi concediat.

— Deci le-a furat. Se află încă acasă la el?

— Am avut această impresie. Cred că măcar discurile cu arhive sunt acolo.

Ash se întoarse către Glitsky.

— Avem nevoie de chestiile alea, Abe.

— Le are deja Jeff Elliot, zise Bracco.

— Las-o baltă, rosti Glitsky. E reporter. N-o să le vedem niciodată.

— Atunci mergem după originalele lui Driscoll, decise Ash. Unde sunt formularele de mandate? Le ţii aici?

— E posibil să nu aveţi nevoie de ele, o linişti Bracco. Driscoll caută o cale prin care să distrugă Parnassus. E furios rău. Vrea să se răzbune pe oameni, mai ales pe oamenii care i-au făcut viaţa grea lui Markham.

Ash dădu din cap, dar le spuse să întocmească oricum un mandat. Fisk reveni la ei, deprimat.

— Nu a recunoscut că el a sunat-o, dar mi-a zis că şi-a amintit prost şi s-a răzgândit. Se bucura că am sunat-o.

Voia să mă sune chiar ea. Inspectorul privi trist în jurul lui. Ora zece seara.

— Deci a sunat-o, rosti, triumfător, Bracco.

— Nu contează. După povestea cu Kensing, locotenentul intrase într-un soi de stare de fatalism. Oricum soţia nu ar fi depus mărturie la proces împotriva soţului ei. Nu am pierdut nimic. Nu e ca în cazul lui Kensing.

Cei doi inspectori tineri schimbară o privire.

— Ce e cu Kensing? întrebă Bracco.

Ash interveni din nou:

— Îl puteţi şterge de pe lista voastră. Are un alibi pentru moartea Carlei. Tocmai îi povesteam asta lui Abe.

Vestea îi reduse pe toţi la tăcere, o tăcere pe care Bracco o sparse repede:

— Deci totul se rezumă la Carla?

Glitsky încuviinţă.

— Aşa se pare. A mai rămas cineva fără alibi? Aţi discutat cu Driscoll?

— Eu. De dimineaţă, răspunse Bracco. E posibil să fi vorbit la telefon.

— Cu cine?

— Cu partenerul lui de viaţă, Roger. Aveam de gând să verific arhivele telefonice. Se află pe lista mea de verificări.

După câteva clipe, Fisk interveni şi el:

— Nu ştiu dacă aţi auzit sau nu, domnule locotenent, dar am înregistrat progrese în privinţa maşinii ucigaşe.

Hardy ar fi trebuit să se simtă în al nouălea cer. În definitiv, clientul lui nu mai era suspect. Rămăsese la etajul cinci, evitând să dea nas în nas cu Glitsky sau cu Jackman, şi aşteptase pe o bancă în faţa Sălii de Audieri a Comisariatului de Poliţie până la ieşirea lui Kensing din sală. Eric îi povesti cum decursese totul, adică în mare măsură aşa cum se aşteptase Hardy.

Cei doi bărbaţi se duseseră la John's ca să sărbătorească cu un prânz, dar masa fusese cât se poate de sobră, din

toate punctele de vedere. Hardy încercase de câteva ori să-l determine pe Eric să vorbească despre prietena lui. Cum se înţelesese Judith Cohn cu Markham? Cu Ross? Ce părere avea despre toate problemele de la Parnassus, financiare şi de altă natură, faţă de care Kensing nutrea asemenea aversiune? Care erau planurile lor împreună, dacă exista aşa ceva?

Eric răspunsese, dar fără prea multe detalii. Cohn era angajată la Portola de doar un an, după ce îşi terminase rezidenţiatul la USC şi fusese medic internist la John Hopkins, şi după ce lucrase în două rânduri câte patru luni — o dată în Africa şi altă dată în America de Sud — alături de organizaţia Medici fără Frontiere.

— Ştii tu, Medici fără Frontiere, deşi ea rosteşte numele mereu în varianta franceză, are postere în camera ei şi şi-a pus acest nume chiar şi pe numărul de înmatriculare de la maşină. Se mândreşte cu limbile pe care le ştie, franceza şi spaniola. Şi e fanatică în privinţa organizaţiei. Cred că pe jumătate m-a convins şi pe mine să o însoţesc data viitoare — e vorba de vara asta, în Nigeria —, deşi Dumnezeu ştie cât de multe sunt de făcut chiar aici, în această ţară. Dar dacă Parnassus îmi dă papucii... iar copiii mei, nu ştiu ce vor spune. Îţi aminteşti de vremurile când deciziile erau uşor de luat?

După ce îşi luară rămas-bun, Hardy rămase în bătaia soarelui pe Ellis Street, cam la mijlocul distanţei dintre biroul lui şi clădirea *Chronicle.* Ştia că totul trebuia să se fi terminat, dar cumva lucrurile nu stăteau aşa. Nu resimţea senzaţia cunoscută după sentinţa unui proces. Acum nu exista nici o sentinţă, cel puţin nu încă.

Cineva îl omorâse pe Tim Markham şi îi lichidase familia. Cineva ucisese mai mulţi pacienţi de la Portola.

Iar înţelegerea cu Glitsky continua să fie în vigoare. Îşi împărtăşeau descoperirile, iar el deţinea cunoştinţe pe care Abe nu le ştia. Chestia asta îl făcea să se simtă întru câtva îndatorat faţă de prietenul lui, ceea ce era o absurditate.

Până la urmă, Hardy era cel care îi făcuse o mare favoare lui Glitsky.

Însă oricare ar fi fost complicaţiile, ştia că era prea implicat în caz ca să renunţe, chiar dacă acum nu mai avea pe cine să apere.

Nu acesta era sfârşitul. Povestea nu se încheiase.

Partea a patra

33

Jeff Elliot nu mai avea acum nici un motiv să folosească vreuna dintre porcăriile pe care i le furnizase Driscoll în legătură cu Eric Kensing. Dacă doctorul nu mai era suspect de omorârea lui Markham şi a familiei acestuia, atunci redevenea o persoană privată, cu propriile probleme personale, iar astfel de probleme nu puteau deveni material de ştiri — cel puţin nu pentru genul de ştiri care constituia substanţa rubricii „CityTalk”.

Hardy stătea în biroul lui Elliot, cu teancul de documente furnizate de Driscoll pe măsuţa din faţa lui. Răsfoise încet paginile, câte una pe rând în tot cursul după-amiezii, în vreme ce Jeff se juca cu frazele pentru următorul lui articol. Erau o mulţime de informaţii acolo. De exemplu, scrisorile către Kensing pe care Elliot i le arătase lui Hardy se înşirau pe parcursul a mai multor luni şi erau separate între ele în teancul de documente. La fel, notele interne către Ross şi consiliul de administraţie pe diverse teme, incluzând cazurile fetiţei Emily şi al copilului Lopez, apăreau doar în ordine cronologică. Treptat, Hardy descoperea că doar o lectură atentă a tuturor documentelor legate de un anumit subiect putea furniza o perspectivă reală asupra importanţei acelui subiect în timp.

Existau acolo şi peste o sută de note interne pe diverse teme administrative. Era vorba de documente oficiale — probabil dictate lui Driscoll — despre diverse şedinţe şi decizii luate. Nici unul dintre ele nu i se părea extrem de

nou sau de important. Deşi mai criptice, lui Hardy i se păreau mai interesante cele treizeci sau patruzeci de însemnări scurte şi de comentarii făcute probabil chiar de Markham însuşi. Era evident că Markham avusese sentimentul că putea scrie totul în documente securizate — probabil protejate prin parolă —, dar Driscoll spărsese acea parolă şi căpătase acces la tot. În ciuda acestui fapt, Hardy nu prea desluşea mare lucru din acele notiţe.

Primele note interne ale lui Markham către administraţia spitalului legate de cazul Lopez se ocupau în cea mai mare parte de situaţia faptică. Se refereau la chestiuni de asigurare medicală şi cuprindeau o adevărată litanie de explicaţii medicale ale unor decizii specifice care puteau antrena spitalul într-un proces ce părea inevitabil.

Câteva sesizări, adresate către administraţie şi către Physicians' Group, aduceau în discuţie problema culpabilităţii unui anume doctor Jadra, primul medic care îl examinase pe băiatul Lopez la clinică. Cumva, din ce citea, Hardy înţelegea că se determinase clar faptul că Jadra nu se făcuse vinovat de neglijenţă în acţiunile sale. Băiatul prezentase doar o febră uşoară la acea primă vizită. Infecţia din gât nu evoluase la un stadiu în care un internist de nivel mediu să prescrie antibiotice sau măcar să comande o analiză de spută. Mai mult, Jadra nu notase pe fişa medicală nimic despre tăietura de pe buza băiatului, iar ulterior, când fusese întrebat despre asta, declarase că nu-şi amintea nimic în acest sens. Declaraţiile lui Jadra i se părură interesante lui Hardy pentru că acum putea citi clar printre rânduri: Markham căuta un ţap ispăşitor, iar un caz împotriva lui Jadra nu ar fi fost la fel de puternic precum cel împotriva lui Cohn. Ca atare, pentru Hardy aceste documente legate de Jadra aveau un ciudat caracter defensiv.

În schimb, recomandarea lui Markham privind pregătirea unui document 805 pe numele lui Cohn — admonestare care ajungea pe dosarul personal al medicului şi în banca

naţională de date — cuprindea cuvinte extrem de bine formulate şi de critice: „... incapacitatea doctorului Cohn de a recunoaşte simptomele timpurii ale unei fascite necrozante şi de a recomanda un tratament extrem de agresiv au constituit cu siguranţă factorul principal care a dus la moartea pacientului. La momentul la care pacientul a fost internat la Terapie intensivă, boala evoluase până la un punct la care probabil nici măcar cea mai radicală intervenţie medicală nu ar fi avut succes. Recomandăm ca Portola să suspende privilegiile clinice ale doctorului Cohn pe o durată de 30 de zile, să eliberaţi un raport 805 legat de acest incident, conform uzanţelor, şi să efectuaţi o investigaţie completă pentru a determina dacă este oportun ca doamna doctor Cohn să mai lucreze pentru Parnassus Physicians' Group”.

Hardy ştia ce încercase Markham să facă — să se distanţeze atât el, cât şi spitalul, de eşecul lui Judith de a pune un diagnostic precoce. Din nou o astfel de decizie era legată de asigurări, de procese penale, de bani. Din perspectiva lui Kensing, deşi oarecum dezechilibrată, picătura finală din acest dezastru o constituise Malachi Ross, care trăgea sforile de sus şi refuza tratarea corespunzătoare a pacienţilor. În loc de asta, oprobriul public cădea cu imensă greutate şi aproape în exclusivitate pe umerii unei doctoriţe tinere şi proaspăt angajate. Chiar dacă Judith s-ar fi descurcat mai bine în stabilirea unui diagnostic corect la timp, în mod clar era nedrept ca exclusiv ea să fie arătată cu degetul în cazul morţii băiatului. La asta contribuiseră mulţi oameni, la fel ca şi cultura corporatistă, iar Hardy considera că întreaga afacere mirosea extrem de urât.

Cu toate astea, aceeaşi afacere furniza un motiv foarte solid ca Judith să îl urască pe Markham.

Hardy întoarse pagina şi se holbă fără să priceapă nimic la următoarea. Era sigur că era vorba despre Ross. Se vedeau iniţialele MR. Apoi „Invest. Priv.”. Oare asta se referea la o investigaţie privată la unul dintre furnizorii de

medicamente cu care Parnassus făcea afaceri sau la un detectiv particular pe care Markham l-ar fi putut angaja ca să-l spioneze pe directorul medical? Habar n-avea.

Continuă cu pagina următoare.

*

— Nu-mi amintesc.

Rajan Bhutan scutură cu tristeţe din cap.

Fisk avusese câteva idei legate de maşină şi de alte lucruri, pe care dorise să le urmărească, aşa că Glitsky îl invitase pe Darrel Bracco să-l asiste în timpul discuţiei cu Rajan Bhutan, care se oferise voluntar să vină la secţia de poliţie la începutul după-amiezii. În ciuda faptului că-şi arătase disponibilitatea de a veni de bunăvoie, când îşi făcuse apariţia, punctual, pentru interviu, Bhutan păruse nervos şi ezitant. Îl întrebase pe Glitsky de câteva ori dacă avea nevoie de avocat, şi o dată dacă Glitsky avea să-l aresteze. Locotenentul îl asigurase că era liber să plece când dorea. Nimeni nu aresta pe nimeni în acea zi.

Bhutan îi mărturisi lui Glitsky că nu-i plăcea deloc ideea că unii oameni credeau că el omorâse pe cineva. Glitsky îi replică doar că voiau să lămurească mai multe lucruri declarate anterior chiar de Bhutan şi poate să mai pună cap la cap câteva fapte. Tot locotenentul îl asigurase că putea oricând să apeleze la un avocat dacă voia să cheltuiască nişte bani.

Acum însă, fără avocat, Bhutan declara că nu-şi amintea de ziua de după Crăciun.

— Nu-ţi aminteşti că ai lucrat întreaga zi?

Bracco juca rolul de poliţist rău. Glitsky se împrietenise deja cu Bhutan în cursul interviului anterior şi prefera să lase lucrurile aşa.

— Sunt sigur că undeva există înregistrat acest lucru, răspunse Bhutan, dornic să fie de ajutor. Aţi putea verifica la personal.

— Am făcut asta deja, Rajan, şi ni s-a spus de acolo că ai lucrat în acea zi şi că tu păreai să-ţi fi amintit de asta. Ştii de ce? Ţi-o aminteşti pe Shirley Watrous? A murit în acea zi. A fost omorâtă în acea zi.

Glitsky şedea în capul mesei, vizavi de cei doi. Ridică o mână, întrerupându-l pe Bracco.

— Rajan, îţi aminteşti ceva aparte despre Shirley Watrous? Era un pacient dificil, sau ceva asemănător?

Bhutan îşi lăsă capul în jos, apoi răspunse.

— Îmi amintesc acest nume. Era... nu, nu dificilă. La Terapie intensivă nici unul nu e mai dificil decât celălalt. Sunt cu toţii doar oameni care suferă.

— Şi suferinţa te deranjează, nu, Bhutan?

Bracco şedea vizavi de el. În colţul tavanului, mascată în conducta de ventilaţie, se găsea o cameră video, iar sub masă era pornit un reportofon.

— Da. De-asta am devenit asistent medical. Soţia mea a suferit groaznic înainte de a muri, şi am aflat că pot fi de ajutor.

Glitsky turnă apă din carafa în paharul de plastic al lui Bhutan.

— Te-ai gândit vreodată că poţi fi de mai mare ajutor pacienţilor scutindu-i de suferinţe?

— Nu. Nu am făcut niciodată genul ăsta de lucru. Nici măcar o dată.

— N-ai scos niciodată din priză aparatele care ţineau în viaţă pe cineva care avea în mod cert să moară? Ceva de genul ăsta? întrebă Glitsky cu blândeţe.

Bhutan sorbi din apă şi clătină din cap.

— Nu. Întotdeauna asta e decizia doctorului. Eu sunt acolo doar ca să ajut, nu ca să decid. Dacă am o întrebare, întreb un doctor. Bău din nou nişte apă. Şi nu ştiu niciodată când o să moară oamenii, domnule locotenent. Nimeni nu

ştie, în afară de Dumnezeu. În aceşti ani cât am lucrat la Terapie intensivă am văzut venind oameni despre care am crezut că nu rezistă o noapte. Apoi însă, o săptămână mai târziu, i-am văzut stând în capul oaselor şi apoi plecând acasă. Se întâmplă.

Bracco se agăţă de cuvinte.

— Ei bine, cu Shirely Watrous nu s-a întâmplat. A păţit ceva. La fel şi Marjorie Loring. Iar tu ai fost de serviciu în ambele cazuri. Ce ai de spus în privinţa asta?

Glitsky îi dădu o mână de ajutor:

— Poate că erau puşi pe harţă, Rajan. Nu voiau să te bagi în treburile lor, să le schimbi aşternuturile. Poate că înrăutăţeau situaţia pentru ceilalţi pacienţi din salon.

Bhutan se uită când la un poliţist, când la celălalt.

— Nu ştiu ce să spun. Ce vreţi să spun?

— Tu eşti numitorul comun al ambelor schimburi în cursul cărora au murit aceste femei, Rajan. Bracco îşi spuse că se apropiau de punctul de clacare, aşa că forţă mai tare. Avem alţi nouă sau zece oameni care au murit la Terapie intensivă, iar tu ai fost de serviciu în toate aceste cazuri. Dacă ai fi în locul nostru, ce ai crede?

Bhutan îşi duse mâinile la cearcănele negre de sub ochi.

— Aş crede că eu însumi i-am omorât. Privirea lui se mută asupra fiecăruia din ceilalţi doi. Însă vă jur că nu e adevărat.

Bracco îi aruncă iute o privire lui Glitsky, apoi zise, cu voce tare:

— Te aştepţi ca noi să credem că nu ai nimic de-a face cu decesele acestor femei? Nici cu decesele celorlalţi? Cine mai era acolo, Rajan? Cine mai avea ocazia să o facă?

— Nu ştiu. Nu ştiu, cine să facă aşa ceva? Trebuie să existe un document cu cine mai era acolo. Vreun doctor, poate. Chiar un om de serviciu sau uneori un paznic. Ăştia vin şi pleacă, înţelegeţi.

Glitsky se aplecă în faţă şi atinse mâneca hainei lui Bhutan.

— Îţi aminteşti de cineva, Rajan?

Bracco plesni cu palma în masă, apoi se ridică, răsturnând scaunul pe jos.

— Nu există nici un om de serviciu şi nici un doctor fantomă, Rajan! Eşti doar tu, nu pricepi? Avem arhivele la dispoziţie. Tu ai fost de serviciu în toate cazurile de deces cunoscute de noi, chiar şi cel al lui Tim Markham.

— O, nu! Rajan făcu ochii mari din pricina acuzaţiei. Nu l-am omorât pe el.

— Dar i-ai omorât pe ceilalţi?

— Nu! V-am spus. Nu.

— Rajan, rosti Glitsky cu voce joasă. Ascultă-mă. Nu avem de gând s-o lăsăm baltă. O să continuăm aşa până ce găsim dovada de care avem nevoie, şi o vom găsi. Când omori zece sau doisprezece oameni, îţi spun eu sigur că laşi o urmă undeva, fie cu substanţele folosite, fie altundeva. Poate că ai fiole cu substanţe dosite undeva. Poate ai făcut vreo confidenţă vreunuia dintre partenerii tăi de bridge. Sau vreunei colege. Orice ar fi, noi o să căutăm până ce o să găsim dovada. O să-i întrebăm pe prietenii tăi şi pe oamenii cu care lucrezi. Va fi foarte urât şi, în cele din urmă, după toate eforturile depuse pentru a-ţi ascunde faptele, adevărul va ieşi la iveală. Trebuie să înţelegi bine asta. Va ieşi la iveală.

— Sau ne-ai putea spune acum, interveni Bracco.

— Fă-ţi singur o favoare, zise Glitsky. Totul s-ar putea termina chiar acum. Ştiu că te apasă pe suflet. Ştiu că simţi nevoia să explici de ce ai făcut asta. Se ridică şi îi făcu un semn lui Bracco. Hai să-l lăsăm singur câteva minute, Darrel.

Glitsky n-avea de gând să-i lase vreun mesaj lui Hardy prin care să-şi recunoască greşeala comisă cu Kensing. Dacă se înşelase, şi aşa se părea — ei bine, se mai înşelase înainte şi avea să se mai înşele. Dar n-avea de gând să-i ofere lui Hardy o înregistrare cu vocea lui admiţând

eroarea. Probabil că prietenul lui ar fi făcut o copie a mesajului şi ar fi înregistrat-o pe robotul telefonic. Ca atare, sună o dată, îşi lăsă obişnuitul mesaj cu ton vesel „Glitsky, sună-mă”, după care aşteptă.

Apelul veni la scurt timp după ora trei.

— Am o întrebare, zise Hardy.

— Aşteaptă! Lasă-mă o clipă. Cincizeci şi patru.

— Bun răspuns. Din nefericire, incorect.

— Nu voiai să întrebi ce vârstă voi avea la naşterea copilului meu?

— Nu, dar ăsta e un fapt extraordinar. Cincizeci şi patru? Eşti mult prea bătrân ca să mai ai copii mici. Păi eu nu am încă cincizeci şi patru, iar copiii mei sunt aproape maturi şi gata să plece la casele lor.

— La fel sunt şi ai mei, mârâi Glitsky. Deci care era întrebarea ta?

— De fapt, am două. Credeam că am căzut de acord asupra ideii de a mă informa atunci când faci vreo mişcare care îl priveşte pe clientul meu.

— Asta e o întrebare?

— Întrebarea e: de ce ai ales noaptea trecută ca să faci percheziţie la el acasă, fără să-mi spui mie întâi?

— Nu voi răspunde la a doua parte. Cât despre alegerea zilei de ieri, voiam să ştim ce puteam găsi la el înainte de a apărea în faţa marelui juriu. Ar fi fost foarte neplăcut să fi descoperit un plan al casei lui Markham cu nişte X-uri desenate acolo unde au fost găsite cadavrele, iar Marlene să nu ştie nimic despre asta atunci când pune întrebările. Înţelegi ce spun?

Hardy înţelegea şi avea sens, la fel ca şi lipsa de avertisment. Dacă Glitsky i-ar fi spus dinainte că vor efectua o percheziţie, Hardy ar fi ajuns acolo primul şi ar fi îndepărtat orice obiect sau lucru care putea fi considerat ca incriminator. Decise să meargă mai departe.

— A doua întrebare e mai uşoară. Ai vorbit cu cei doi cowboy ai tăi sau ştii pe unde se află acum? O să ne revedem şi m-am gândit să fixăm o oră.

— Sunt în oraş ca să discute cu cineva despre maşina care a comis accidentul — hei, doar nu le spunem poliţişti de maşini de pomană —, dar ar trebui să revină înainte de ora cinci. Inspectorului Fisk nu-i place să facă ore suplimentare. Dacă vrei să treci pe aici în drum spre casă, probabil că vor fi prin zonă. Te pot felicita pentru că ţi-ai scăpat clientul.

— Deci ai primit vestea, nu?

— De la Marlene, chiar înainte de prânz.

— Şi acum unde eşti cu restul anchetei?

— Destul de aproape de finalizare.

Hardy chicoti.

— Bun răspuns.

— De ce îţi pasă, dacă nu mai e cazul tău?

— Cazul e încă al meu, Abe. Doar că n-am un client. O scurtă pauză. Am avut o înţelegere. Poate că am descoperit şi eu câteva lucruri noi.

Lui Glitsky îi plăcu ce auzea.

— Ne vedem peste câteva ore, rosti el.

Ultima dată când Hardy vizitase un doctor care era de serviciu la clinica Judah fusese atunci când încercase să-l convingă pe Kensing să discute cu el în timpul programului de consultării. Întâlnirea nu decursese deloc bine.

Însă după mai bine de două ore petrecute lecturând documentele lui Jeff Elliot în subsolul lipsit de iluminat natural al clădirii *Chronicle,* Hardy nu avea chef să se întoarcă la birou. Când îi spusese lui Cohn care era motivul vizitei lui neanunţate, sperase că ea, chiar dacă era ocupată, avea să-l vadă imediat.

Numai că poate lucrurile nu stăteau aşa. Hardy aşteptă pierdut în gânduri mai bine de douăzeci de minute şi ea nu apăru. Avea s-o mai lase zece minute înainte de a-i cere din

nou să discute cu ea. Era cea de-a şasea zi consecutivă cu soare, iar el voia să profite cât mai mult de asta înainte ca vestitele ceţuri de iunie să pună iarăşi stăpânire pe oraş.

— Domnul Hardy?

Miji privirea, se ridică în picioare şi întinse mâna.

— Vinovat.

Gura lui Judith Cohn exprima îngrijorarea, din motive evidente. Pe buze îi stătea aceeaşi întrebare pe care o pusese prima la telefon cu o zi în urmă.

— Eric? E bine?

— E bine. De fapt e mai bine ca niciodată în ultimele două săptămâni.

Îi spuse femeii doar că mărturia lui în faţa marelui juriu îi determinase pe juraţi să decidă că nu mai era suspect. Nu menţionă nimic despre alibiul real, oprirea la barul lui Harry. Dacă Kensing voia să-i povestească despre asta, era treaba lui.

— Deci e liber?

— Aşa se pare.

— O, Doamne! Îşi puse o mână deasupra inimii zâmbind larg. Ce uşurare! Mă bucur aşa de mult. Apoi zâmbetul se estompă. Dar n-aţi venit aici ca să-mi spuneţi asta, nu-i aşa?

— Aşa e.

Ea continuă să-şi ţină mâna deasupra inimii.

— Despre ce e vorba?

Hardy începu cu începutul, cu apelul telefonic din ziua precedentă, cel care scosese la iveală faptul că ea n-avea, de fapt, alibi, neputând dovedi unde se aflase la ora unsprezece fără un sfert în acea noapte de marţi. Apoi mai era cazul Lopez. Problemele ei cu Markham. Somnul prelungit din dimineaţa zilei în care Markham fusese lovit de maşină.

— Eu nu susţin că aveţi vreo legătură cu tot ce s-a întâmplat, dar e posibil ca poliţiştii să nu creadă acelaşi lucru dacă află. Dispunând de prea puţine ţinte pe radarul

lor de suspecţi, e foarte posibil să afle. Ar fi mai bine să fiţi pregătită pentru întrebările lor.

Doctoriţa îl ascultase cu atenţie şi faţa i se înnegurase de surpriză.

— Dar eu... eu am fost *la Eric.* Niciodată nu m-am gândit că va trebui să dovedesc asta.

— Aţi discutat cu altcineva, aţi văzut pe cineva în hol? Vă amintiţi dacă v-a văzut cineva?

Doctoriţa scutura mereu din cap, şocată de această întorsătură de situaţie şi de ceea ce putea decurge din ea.

— Deci ei ar putea crede... că aş fi putut să-i omor pe doamna Markham şi pe copiii ei?

— În nici un caz nu v-ar elimina de pe listă. În plus, vor merge pe presupunerea că aceeaşi persoană l-a omorât şi pe Tim.

— La spital?

— Da.

Preţ de o clipă, Hardy avu impresia că femeia o să aibă un atac de panică. Privirea ei se înfipse în privirea lui, apoi se îndreptă spre strada din faţa lor, ca şi cum ar fi căutat o portiţă de evadare. Apoi însă, aproape la fel de brusc, sângele i se scurse de pe chipul ei expresiv. Femeia întinse mâna şi şi-o aşeză pe mâneca hainei lui Hardy.

— Atunci, zise ea, ar avea importanţă doar dacă am fost în Secţia de terapie intensivă la distanţă de câteva minute de moartea lui Tim, nu?

— Nu ştiu precis. Suficient timp cât să lucreze potasiul.

— Atunci să spunem cincisprezece minute, adică o groază de timp. Ar fi trebuit să fiu acolo cu cincisprezece minute înainte, nu?

— Corect. Dar eu, unul, am înţeles — de fapt mi-aţi spus asta azi-noapte — că aţi ajuns acolo imediat după lansarea codului albastru...

— Am fost, dar nu şi înainte. Înainte de asta — cu o jumătate de oră înainte, poate chiar mai mult — am fost la Urgenţe, unde am pus copci la buza unui bebeluş. Biata de

ea şi-a scăpat biberonul, apoi a căzut peste el. Ce porcărie! Cu mine mai erau asistenta şi mama fetiţei. De fapt, era o mulţime de oameni. Toată lumea ştia că sunt acolo. Când s-a anunţat codul albastru tocmai mă spălam pe mâini după operaţie. M-am întors spre asistentă şi i-am zis: „Trebuie să văd dacă e vorba de domnul Markham”. Asistenta îşi aminteşte sigur de asta.

Când ajunse la Departamentul Omucideri, Hardy constată că acolo se declanşase Old Home Week[2]. Cu toate că Bracco şi Fisk încă nu ajunseseră, opt dintre cei paisprezece inspectori ai departamentului se aflau la sau pe lângă birourile lor. Hardy îşi zise că era probabil vorba de un record. Observă că hărţuirea amicală a celor doi colegi noi continua — o jucărie de copii în formă de poliţist de la circulaţie şi două păpuşi îmbrăcate în uniforme de poliţist care erau spânzurate de o trăsură de jucărie se odihneau în mijlocul birourilor lor reunite, lângă semnul stop. În timp ce Hardy aştepta, trei inspectori spuseră, pe rând, că dacă apăsa pe trăsură, aceasta scotea nişte sunete de *„uga! uga!”.* Fură cu toţii dezamăgiţi când Hardy refuză invitaţia lor de a încerca jucăria. La atmosfera de petrecere se adăuga faptul că Jackman trecuse, însoţit de Treya, pe acolo la sfârşitul orelor de program şi, aflând de iminenta sosire a lui Hardy, decisese să-l aştepte. Marlene Ash terminase cu marele juriu pe acea zi. Voia să afle ce avea de spus Glitsky despre Rajan Bhutan şi orice fel de alte veşti de ultimă oră pe care el le-ar fi putut deţine despre suspecţii în cazul Markham, oricine ar fi fost aceştia. În biroul lui Glitsky nu încăpea atâta lume, aşa că se duseseră cu toţii într-o sală de interogatorii, unde li se alătură şi Hardy.

---

2 Eveniment desfăşurat în secţiile de poliţie din SUA în cadrul căruia se strâng fonduri pentru diferite campanii. (n.tr.)

După ce Jackman îşi exprimă regretul pentru schimbarea de decizie în cazul înţelegerii cu Kensing, Hardy ascultă cu un interes crescut relatarea lui Glitsky despre cea de-a doua victimă dovedită de la Portola, Shirley Watrous, şi despre Rajan Bhutan. Toţi cei de acolo păreau să creadă că ambele serii de crime multiple nu aveau legătură între ele şi că Bhutan rămânea suspectul principal pentru victimele de pe lista lui Kensing. Discutaseră cu individul pe larg în acea după-amiază, iar la scurt timp după aceea, Glitsky trimisese doi inspectori acasă la Bhutan cu un mandat de percheziţie.

Inspectorii din încăpere scoaseră exclamaţii amuzate când îşi făcură apariţia cei doi boboci. Glitsky se răsuci pe călcâie şi se încruntă, apoi le făcu semn lui Fisk şi lui Bracco să vină ca să discute cu şefii cei mari.

În opinia lui Hardy, Darrel şi Harlen reuşiseră să afle multe lucruri într-un timp foarte scurt. Cum tocmai se întorseseră din cartierul lui Markham, pe urmele investigaţiei lor legate de maşină, Glitsky îl lăsă pe Fisk să elaboreze pe această temă, în ciuda scepticismului său evident. Harlen le arătă, mândru, celorlalţi un portret robot al şoferiţei. Hardy constată cu bucurie că femeia nu semăna deloc cu Judith Cohn, cu excepţia clăii de păr negru în neorânduială.

În vreme ce portretul circulă din mână în mână prin încăpere, Fisk anunţă că martora lor, o adolescentă pe nume Lexi Rath, identificase în bună măsură marca si modelul maşinii care aproape că o accidentase pe ea şi care aproape sigur îl lovise pe Tim Markham. Era un Dodge Dart, probabil un model de la sfârşitul anilor şaizeci şi începutul anilor şaptezeci. Fisk contactase deja baza naţională de date auto şi descoperise că existau doar douăzeci şi trei de astfel de maşini înregistrate în districtul San Francisco. Când le spusese celor de la baza de date că anchetează o crimă, cei de acolo îi trimiseseră imediat prin fax numele proprietarilor. Acum dispuneau de adrese şi de

nume pentru fiecare maşină, şi cu puţin noroc, până a doua zi Fisk avea să-i întâlnească pe toţi.

— Vreun nume care pare cunoscut, Harlen? întrebă Glitsky. Înrudit în vreun fel cu Parnassus sau cu Markham?

— Nu, domnule.

— În fine, încercarea a fost oricum bună. Dacă găsim maşina, realizăm oricum ceva. Continuă cercetarea.

Hardy îl cunoştea pe Glitsky suficient de bine ca să-şi dea seama că acesta lua peste picior munca de detectiv a lui Fisk fără să vrea să-i strice inspectorului ziua sau să-i tempereze entuziasmul. Omul făcuse un efort considerabil şi poate că investigaţia lui avea în cele din urmă să conducă spre un rezultat. Hardy îşi zise că n-ar fi deloc deplasat să se arate interesat.

— Aş putea primi şi eu o copie a acelei liste, inspectore?

Fisk se uită la Glitsky, care aprobă din cap. Era clar însă că pe locotenent îl preocupa altceva, anume alibiurile pentru ora decesului Carlei.

— Darrel, rosti el, întorcându-se către Bracco, ai mai aflat ceva despre Driscoll?

— Cred că Harlen n-a terminat ce avea de spus, domnule.

Cu un gest de nerăbdare, Glitsky îi dădu iarăşi cuvântul lui Fisk.

— M-am gândit să-mi răscumpăr cumva greşeala pe care am făcut-o în cazul doctorului Ross. Aşa că am sunat-o pe mătuşa mea Kathy — Kathy West, explică Harlen pentru ceilalţi din încăpere, şi i-am povestit ce am făcut şi ce s-a întâmplat.

— Anume ce, Harlen? îl provocă Glitsky, spre satisfacţia lui Hardy.

Fisk spuse povestea pe scurt — despre Ross, soţia lui şi alibiul lui. Apoi merse mai departe:

— Am rugat-o pe mătuşa Kathy să ia legătura cu Nancy Ross, ca prietenă, şi să afle dacă soţul ei a sunat-o şi i-a cerut să-şi schimbe depoziţia.

— Dar nu contează. Soţia oricum nu poate depune mărturie, obiectă Marlene Ash, repetând argumentul anterior al lui Glitsky.

Jackman interveni şi el:

— Mărturia mătuşii dumitale ar fi oricum catalogată drept zvonistică şi probabil că nu ar putea fi nicicum admisă. Nu-i aşa, Diz?

Însă Hardy nu mai era interesat de chiţibuşurile legale. Voia răspunsuri şi informaţii. Văzu că Fisk începe să ezite sub presiunea întrebărilor. Dorea ca inspectorul să continue să vorbească şi să povestească ce se întâmplase.

— Deci ce a spus mătuşa dumitale, inspectore? Ce ţi-a răspuns.

— Că Ross şi-a sunat nevasta şi i-a spus că se înşelase în legătură cu acea noapte. Ajunsese acasă la ora zece. Ea trebuia să ţină minte asta. Era important. Fisk privi din nou în jurul lui. Însă Nancy i-a spus mătuşii Kathy că de fapt el nu ajunsese acasă la zece, deşi, evident, avea să susţină versiunea lui dacă era aşa de important pentru Malachi. Probabil că iar era vorba de cine ştie ce afacere secretă. Însă era *sigură* că el nu ajunsese acasă decât cu mult peste miezul nopţii, moment în care se dusese şi ea la culcare.

— Cu toate astea, rosti Glitsky, acest fapt înseamnă doar că el nu s-a dus direct acasă. Hardy îşi aduse aminte de Eric Kensing şi de toate variabilele din cazul lui. Există vreun indiciu totuşi că el s-ar fi dus la Carla? Ai obţinut vreo dovadă sau mărturie sau ceva care să-l plaseze acolo?

Lui Fisk îi căzu faţa.

— Nu, domnule.

Glitsky îi aruncă un mic os de ros.

— Nu afirm că n-ai obţinut nimic, Harlen. Şi cu treaba asta îţi răscumperi greşeala de dimineaţă, bine? Ţine-te de treabă! Şi-acum, Darrel, ce ai aflat despre Driscoll?

— A efectuat acel apel telefonic. Am vorbit cu Roger — partenerul lui — şi am luat factura telefonică. Patruzeci şi opt de minute, începând cu ora nouă şi patruzeci şi şase.

Toată lumea făcu repede calculele în gând.
— Deci nu avea cum să ajungă la Carla? întrebă Glitsky.
Bracco încuviinţă.
— Ar fi trebuit să zboare.

*

Era sfârşitul celei de-a patra reprize şi Hardy stătea în cuşca antrenorului de la a treia bază a terenului Pop Hicks Field din Presidio. Era un teren excelent de joc, dintr-un oraş care ducea mare lipsă de terenuri de sport, iar în maniera tipică administraţiei din San Francisco, avea probabil să scoată de acolo în curând Liga Mică. Era posibil să fie nevoiţi să se mute pe un teren de pe Treasure Island, în mijlocul golfului. Chestia asta se întâmpla pentru că ridicase cineva problema toxinelor existente în solul terenului. Deşi până în acel moment analizele nu descoperiseră nimic de acest gen, orice ştire apărută pe această temă scosese în evidenţă faptul că Presidio fusese ani de zile o bază militară şi cine mai putea şti ce substanţe şi unde anume îngropase armata atunci. Probabil că existau otrăvuri pretutindeni — gaz ilariant, antrax, acid de baterii. Hardy considera că nu era decât un pretext cu scopul de a închide acel teren pentru public.

În seara aceea însă terenul era încă un loc minunat pentru puştii care jucau baseball, iar Vincent tocmai lovise pentru Tigers alergând apoi spre spaţiul din stânga terenului — cea de-a doua dublă personală din acea seară. Acum ţopăia nerăbdător de-a lungul liniei de fund, încercând să prindă mingea de la aruncător.

Hardy nu se concentra la meci aşa cum ar fi trebuit. După ce întâlnirea de la secţia de poliţie luase sfârşit şi Fisk şi Bracco plecaseră la treabă, el rămăsese prin preajmă ca să mai discute cu Glitsky şi Treya, Marlene şi Clarence timp de câteva minute. Marlene părea foarte nerăbdătoare să

pună mâna pe CD-urile lui Brendan Driscoll, dar cum petrecuse o bună parte a după-amiezii trecând în revistă acele hârtii fără nici un rezultat, Hardy nu împărtăşea entuziasmul ei. Hardy încă mai avea copii după însemnările criptice ale lui Markham în geantă — îşi propusese să caute să le descifreze pe parcursul următoarelor câteva zile în timpul liber.

Şi, de fapt, la asta se gândea şi acum, deşi efortul nu îl ducea practic nicăieri.

Evident frustrat din pricina ritmului în care se desfăşura ancheta, Clarence îi anunţase ce aflase de la primar. Domnia sa fusese informat despre cea de-a doua crimă probată de pe lista lui Kensing şi nu era deloc impresionat de abordarea subtilă a problemei Parnassus de către procurorul districtual. Compania avea contracte importante cu municipalitatea, şi practicile ei de afaceri deveniseră extrem de suspecte. Clarence părea hotărât să se ducă personal să confişte toate documentele firmei pentru a fi prezentate marelui juriu, şi să nu ţină cont de posibila panică a angajaţilor municipalităţii. Oamenii oricum încep să se îngrijoreze — la biroul primarului se primeau în jur de cincizeci de apeluri telefonice pe zi. Venise timpul ca Parnassus să intre sub supraveghere oficială şi ca marele juriu şi o altă echipă de inspectori de la Omucideri să se ocupe simultan de acest al doilea set de crime. Indiferent dacă între ele şi crimele din cazul Markham exista sau nu o legătură, aceste omucideri erau importante prin ele însele.

Primarul subliniase cât de important era să se lase impresia că se făcuse un progres — menţionase crearea unei forţe speciale de intervenţie dacă nu apăreau curând rezultate. Toată lumea ştia ce însemna asta. Amestecul amatorilor, înţelegeri politice, compromisuri şi, probabil, nici un rezultat final. Mesajul era limpede: dacă Jackman voia să iasă cu bine din acest scandal trebuia să profite de ocazie.

Următorul la bătaie aruncă mingea spre jucătorul din stânga, aşa că Vincent goni cât putu de tare şi ajunse la a treia bază aproape fără ca Hardy să-şi dea seama. Aruncarea spre casă îl prinse pe Vincent cu cinci metri înainte de punctul cu var. După meci, Mitch, managerul, veni la capătul cuştii.

— Diz, rosti el, trebuie să-i spui să continue aşa. Fă-i un semn. Acum haide. Tu antrenezi. Hai să intrăm în joc.

Tigers câştigară în ciuda greşelilor de tactică ale lui Hardy, iar după aceea întreaga echipă merse la o pizza pe Clement. Cum toată familia participase la meci, cei patru nu ajunseră acasă înainte de ora nouă şi jumătate. Frannie şi Rebecca erau înnebunite după serialului *Supravieţuitorul* — înregistraseră episodul din acea seară şi se duseră imediat să-l vadă. În acest timp, Vincent făcu un duş, îşi termină temele şi reuşi să prindă şi el a doua parte a programului. Ritualul de culcare dură încă o oră, aşa că se făcuse aproape miezul nopţii când Hardy şi Frannie reuşiră în sfârşit să urce scările către dormitorul lor.

El veni în spatele ei şi o înconjură cu braţele pe Frannie care se spăla pe dinţi. Îşi lipi buzele de gâtul ei.

— Vin direct în pat dacă mai ai ceva viaţă în tine.

Rămăseseră singuri şi el îi sugeră că puteau prelungi acel moment de intimitate dacă ea voia.

Ea se sprijini cu spatele de el, iar el îi văzu în oglindă buzele pline de pastă de dinţi schiţând un zâmbet.

— Nu cred că mai am. Tu nu eşti obosit?

— Nu chiar. Am aţipit puţin în timpul meciului lui Vinnie.

— Nu a fost chiar aşa de rău. Şi ce o să faci?

— Mai am în geantă câteva materiale de citit. Poate că dacă îmi clătesc un pic ochii o să reuşesc să pricep ceva din ele.

Şedea la biroul din dormitor, cu cinci dintre documentele lui Driscoll răsfirate în faţa lui. Nu era deloc sigur de ce tocmai aceste cinci pagini îi atrăseseră atenţia — nici una

dintre ele nu cuprindea mai mult de două rânduri. Dar ceva din fiecare păruse a avea un înţeles ascuns.

„A se vedea MA re: recom. pentru SS. A se compara memo MR 24/10.”

„A se discuta cu MR — adresare plângeri re: practică la Port. PPG ult.”

Medras / Biosynth / MR.'

„Foley. Invest. $$$. Saratoga. PD? Concediere? Disc. cu C.”

„A se vedea Coz. re: concedieri punitive — MR. Documentare completă. Prep. rpt. pentru consiliu. Rupere?”

O voce subţire din mintea lui îl îndemnă: „Du-te la culcare. Chestia asta n-are noimă”. Probabil că reuşise să ajungă şi în pat, pentru că acolo se deşteptă a doua zi de dimineaţă.

34

Glitsky îşi sărută soţia de rămas-bun în faţa uşii.

— Dacă sunt prin zonă la prânz, te sun.

— Dacă sunt acolo, poate că ies undeva cu tine. Treya îi scoase limba. Acum un an doar gândul că aveai să iei masa de prânz cu mine îţi transforma ziua în sărbătoare. Ţi-ai fi făcut planuri întreaga zi.

— Ştiu, dar acum suntem căsătoriţi, tu eşti gravidă şi aşa mai departe. E destul de firesc ca pasiunea să dispară.

Ea îşi puse un braţ în jurul gâtului lui şi îşi lipi gura de urechea lui.

— Şi atunci ce a fost noaptea trecută?

— Noaptea trecută? Glitsky îşi scărpină cicatricea, pretinzând că încearcă să-şi amintească. Noaptea trecută?

Ea îi dădu un cot în pântece.

— O, scuze. Un zâmbet scurt. Sună-mă pentru prânz.

Frecându-şi burta, Glitsky închise uşa şi reveni în bucătărie, unde îl aştepta Hardy. Avocatul sunase cu o oră înainte şi se oferise să-l conducă pe poliţist la serviciu cu maşina, deşi de obicei o ducea pe nevastă-sa. Însă Hardy credea că dăduse peste ceva care avea legătură cu Markham, nu înţelegea bine despre ce e vorba, şi spera ca Abe să-l ajute.

Hardy bătu darabana cu degetele în masă. După vreo douăzeci de secunde, Glitsky spuse:

— Vrei să încetezi? Apoi: Se pare că Ross a intrat în bucluc, nu? Un minut mai târziu, trase o foaie de hârtie în

faţa lui. Asta de aici, de pildă, s-ar putea referi la Mike Andreotti.

— Numele mi-e necunoscut, replică Hardy.

— Administratorul de la Portola. Va vorbi cu tine dacă îi cer eu. De când cu crimele astea, e numai lapte şi miere. Poate că o să merg şi eu cu tine. De unde ai chestiile astea?

— De la Jeff Elliot, care nu pricepea nimic din ele. Mi-a zis că dacă le descifrez, pot să le folosesc.

— Da, dar de unde provin ele la origine?

— Au fost ale lui Markham, au ajuns la Driscoll, apoi la Elliot.

— Nu prea pare o filieră de încredere.

— Nu, dar sunt dispus să le dau crezare.

— În acest moment, zise Glitsky, ridicându-se în picioare, dau crezare la orice.

Dacă la ultima întâlnire cu Glitsky, Andreotti era la capătul puterilor, acum ajunsese un zombie. Nici măcar nu se deranjă să se ridice de pe scaunul lui şi nu se miră că individul nou apărut, Hardy nu-ştiu-cum, nu era poliţist, procuror sau măcar reporter. Pur şi simplu nu mai avea pic de energie în el. Muncise toată noaptea ca să negocieze cu asistentele spitalului, speriate de zvonuri sau dornice să prindă o ocazie de a-şi mări salariile. Nu ştia care era adevărul şi în acel moment nici nu-i păsa. Nava oricum se scufunda şi el nu vedea nici o cale de a o salva.

Iar acum, indivizii ăştia voiau să dezlege o enigmă. Ce ironie a sorţii! Era atât de dărâmat, că n-ar fi fost în stare să arunce o nenorocită de săgeată la ţintă, iar tipii voiau ca el să descifreze o enigmă. Dacă ar mai fi putut râde, s-ar fi amuzat copios.

— „A se vedea MA re: recom. pentru SS. A se compara memo MR 24/10.”

— Habar n-am, replică el.

Celălalt individ, Hardy, se aplecă uşor în faţă.

— Noi credem că MR înseamnă Malachi Ross. Vă ajută la ceva?

Glitsky văzuse multe cazuri de epuizare nervoasă în cariera lui şi acum putea recunoaşte simptomele la omul din faţa lor. Întoarse foaia şi citi de pe ea.

— „A se vedea Mike Andreotti în legătură cu recomandările lui privind SS. A se compara cu memo-ul Malachi Ross datat douăzeci şi patru octombrie.” Vă ajută? Ce înseamnă SS?

De această dată administratorul nu mai ezită nici o clipă.

— Sinustop.

— Şi care a fost recomandarea dumneavoastră?

— Păi n-a fost a mea. Eu sunt doar administrator, dar PPG a recomandat...

— Scuzaţi-mă, interveni Hardy. Ce este PPG?

Andreotti clipi lent din ochi, inspiră adânc, apoi expiră încet.

— Parnassus Physicians' Group. În esenţă, e vorba despre colectivul de medici care lucrează aici.

— Bine. Ţinându-se de program, Glitsky continuă: Şi ce au recomandat ei în legătură cu Sinustop?

— Că deşi am fost asaltaţi cu mostre, poate ar trebui să o lăsăm mai moale cu prescrierea acestui medicament până la finalizarea testelor şi aprobarea lui. Privind retrospectiv, a fost o sugestie înţeleaptă.

— Dar n-aţi implementat-o? întrebă Hardy.

— Nu. Ross a trecut peste ea. A scris un raport în care îşi justifica poziţia — îl am pe aici pe undeva. Bănuiesc că medicamentul ăla era sub standardele medicale. Eu nu sunt doctor, dar câţiva dintre medicii specialişti au fost revoltaţi că directorul medical şi-ar fi putut pune semnătura pentru introducerea unui asemenea produs în nomenclator. Ca de obicei, am făcut compromisuri, iar Malachi a obţinut ce a vrut.

— Nu prea vă place de el.

Glitsky nu rostise propoziţia ca o întrebare.

Însă Andreotti abia dacă ridică din umeri.

— Oamenii devin nişte nemernici când dau de bani, iar banii au fost atât de puţini pe aici de atât de mult timp... O altă ridicare din umeri. Dacă n-ar fi fost el, era altcineva.

— Cu doar câteva săptămâni în urmă, era Markham, îi aminti Hardy.

— Nu. Tot Ross era. Ross are pasiunea asta pentru bani. Markham voia doar să facă profituri. Există o diferenţă.

— Care e diferenţa? se miră Glitsky.

— Păi să luăm de exemplu Sinustop. Nu ar fi trebuit să însemne nimic, dar Ross a văzut ocazia de a economisi un milion de biştari pe an. Iar pentru a opri hemoragia financiară era dispus să accepte şi efecte colaterale negative.

— Iar Markham nu era?

— Uneori, dar niciodată nu mergea atât de departe ca Ross. Credeţi că Markham a fost responsabil pentru cazul fetiţei Emily? Vă înşelaţi. Administratorul arătă din nou înspre pagina lui Hardy. În fine, cred că de-aia a scris acea notă. Era de părere că Ross a mers iarăşi prea departe.

— Dar dumneavoastră, domnule Andreotti? întrebă Glitsky. Dumneavoastră ce aţi crezut?

Un alt oftat din rărunchi.

— Ştiu că poate suna oribil, dar eu sunt doar un administrator. Rezist tentaţiei de a face pe doctorul. Urmez ordinele.

Însă Hardy ajunsese acolo unde voia şi deja primise un indiciu legat de alte chestiuni care îl preocupau.

— Dacă ne daţi voie, domnule, începu el, traducând a doua însemnare, aşa cum procedase Glitsky. „A se discuta cu Ross şi a se adresa plângeri despre practica de la Portola. Parnassus Physicians' Group ult.”, care ar trebui să însemne ultimatum.

— Aşa e. Pentru Andreotti însemnarea nu constituia un mister. De fapt, omul păru chiar să se lumineze puţin. Cândva în cursul anului trecut, Ross a început să vină mai

mereu pe la spital — inspecţii, cum le numea el. Verifica procedurile aplicate de medicii noştri în toate secţiile, de la naşteri la chirurgie şi urgenţe, după care făcea recomandări de economisire a unui dolar ici, a altuia colo. Mai târziu s-a apucat să le dea sfaturi doctorilor în legătură cu ce ar trebui să facă ei, chiar în vreme ce îşi tratau pacienţii. Între noi fie vorba, când îţi dai seama că până şi cel mai tânăr medic generalist se crede un mic Dumnezeu, îţi dai seama cât de populare erau aceste vizite-inspecţii. În cele din urmă, PPG i-a trimis un ultimatum să înceteze cu inspecţiile şi, în mare parte, acestea au încetat. Cel puţin în măsura în care să le ofere doctorilor satisfacţie.

— Dar nu de tot?

Hardy voia să fie sigur.

— Nu. Însă inspecţiile s-au rărit de la douăzeci pe lună la circa cinci, şi el a încetat să mai dea ordine mascate sub formă de sfaturi.

— Aveţi vreo arhivă cu zilele în care a venit? Cu datele efective? întrebă Hardy.

Andreotti se gândi câteva clipe.

— Nu, m-aş îndoi să existe. De ce am fi ţinut o asemenea evidenţă? El nu era angajat aici, aşa că nu există fişă de angajat. Pur şi simplu venea în inspecţie. De ce?

— Fără vreun motiv anume. Din curiozitate. Hardy menţinea cu bună ştiinţă totul în limite vagi. Împinse celelalte pagini peste birou. Dacă v-am mai putea răpi doar un minut, domnule Andreotti, chestiile astea vă mai spun ceva?

Administratorul le trase spre el şi le studie, una câte una, ceva mai mult timp.

— Nu ştiu ce înseamnă Medras, dar Biosynth este un producător de medicamente. Cele mai multe produse ale lor sunt ieftine şi de duzină. Nu sunt cine ştie ce mare jucător pe piaţă, dar am auzit un zvon că acum au intrat într-o chestie mare de tot cu FDA. Dădu la pagina

următoare şi ridică privirea. Foley e Patrick Foley. E consilier corporatist. Nu ştiu cine e PD.

Ştia Glitsky.

— Procurorul districtual.

O luminiţă se aprinse în ochii lui Andreotti, dar nu făcu nici un comentariu, ci se opri la ultima pagină. „A se vedea Coz. re: concedieri punitive — MR. Documentare completă. Prep. rpt. pentru consiliu. Rupere?”

— Coz este Cozzie Eu. Este directoarea de personal. Andreotti medită la restul însemnării câteva secunde, apoi îşi ridică încet capul. Tim voia să-l dea afară pe Ross, nu?

Glitsky strânse din buze.

— E prea devreme să ne dăm seama de asta, domnule. Dar vă mulţumim foarte mult pentru timpul acordat.

Pe drum către Embarcadero Center, sediul central Parnassus, deciseră ca Hardy să fie prezentat drept avocat în serviciul procurorului districtual. Până la urmă, o asemenea titulatură exprima chiar realitatea faptelor. Pat Foley îi întâmpină la uşă, le făcu loc să intre, apoi privi în stânga şi în dreapta pe coridor înainte de a închide uşa. Nu le lăsă celor doi nici o şansă de a începe cu explicaţiile, căci începu el să vorbească:

— M-aţi prins exact atunci când voiam să ies, dar întâlnirea mea e aproape, în Chinatown. Poate că ar fi mai bine să discutăm în timp ce mergem pe jos până acolo.

În cinci minute se găseau în Portsmouth Square, înconjuraţi de pagode şi de cursuri de tai chi, câteva magazine erotice asiatice şi un şir de maşini care aşteptau la coadă pentru un spaţiu de parcare în garajul de dedesubt. Norii se împrăştiaseră pe parcursul nopţii şi acum aerul răcoros al dimineţii era străpuns de razele strălucitoare ale soarelui.

Ţeasta lui Foley sclipea chiar şi la umbră. Cele câteva fire de păr rămase erau blonde, la fel ca mustaţa. Cu umerii înguşti şi un început de burtă, era întruchiparea a ceea ce

putea face o viaţă petrecută la birou unui om tânăr — căci individul nu depăşise cu mult patruzeci de ani. Când Foley decise să se aşeze pe o bancă din parc, ceilalţi văzură cât de greu respira după plimbarea aceea scurtă.

— Îmi cer scuze, rosti Foley. Nu voiam să discut acolo, înăuntru. Uneori pereţii au urechi.

— Să discutaţi despre ce anume? întrebă Glitsky pe ton amabil.

— Păi Susan mi-a spus că sunteţi de la Omucideri. Presupun că aţi venit să discutăm despre domnul Markham sau despre celelalte decese de la Portola. Deşi trebuie să mărturisesc că eu mă ocup aproape în exclusivitate de chestiuni corporatiste. Nu cred că deţin vreo informaţie care să vă ajute în anchetă. Dacă aş fi avut, ca om al legii, evident că m-aş fi oferit până acum voluntar să dezvălui ce ştiu.

Glitsky se uită fix la el.

— Aşa vorbiţi şi acasă?

Înainte ca Foley să reacţioneze, interveni Hardy:

— Chiar credeţi că birourile din sediul dumneavoastră au microfoane ascunse?

Dubla lovitură îl băgă în ceaţă pe Foley. Nu se putea hotărî la care întrebare să răspundă, aşa că spuse:

— Deci e vorba despre domnul Markham?

Adevărul era că nici Hardy, şi nici Glitsky nu ştiau exact la ce să se aştepte de la această întâlnire. Magicele iniţiale „MR” nici măcar nu apăreau în însemnarea lui Markham. Ca atare, deşi amândoi bănuiau că Ross era cumva implicat, nici unul nu voia să trădeze ceva.

— Aveţi idee la ce s-ar putea referi cuvântul „Saratoga”, domnule Foley? întrebă Glitsky.

— Vă referiţi la oraşul din peninsulă, dincolo de San Jose? Cred că mai e unul undeva în statul New York. Despre asta e vorba?

Hardy şi Glitsky intraseră, mai mult sau mai puţin voit, într-un soi de muncă în echipă. Aşa că Hardy interveni:

— A apărut vreunul din aceste oraşe în documentele dumneavoastră corporatiste?

Foley se întoarse spre al doilea anchetator. Se gândi o vreme înainte de a răspunde:

— Nu ştiu cum ar fi putut apărea. Nu facem afaceri cu nimeni de acolo. Poate că unii pacienţi locuiesc în vreunul din aceste oraşe, dar cam atât.

Glitsky:

— Aşadar, acest cuvânt nu a apărut recent în vreun act? Saratoga? Poate că e vorba de ceva despre care aţi discutat dumneavoastră şi domnul Markham?

Foley îşi trecu o mână peste ţeastă şi se încruntă.

— Poate că nu Saratoga simplu, rosti Hardy. Poate Saratoga şi ceva?

— Aha! exclamă Foley. E un avion. Îmi cer scuze. Dacă spun Saratoga, mă gândesc la Cupertino. Am crescut acolo şi m-am dus la Bellarmine. Dar e vorba de un avion. De tipul celui pe care îl pilota John F. Kennedy Jr când s-a prăbuşit.

Hardy schimbă o privire cu Glitsky, apoi locotenentul zise:

— Intenţiona firma să cumpere un avion?

— Nu, domnul Ross. Aşa mi s-a adus şi mie în atenţie.

— Cum adică? se interesă Hardy.

În acest moment al interogatoriului, Foley se întoarse şi privi undeva în spatele lui. Ştergându-şi sudoarea imaginară de pe fruntea lui înaltă, încercă să schiţeze un zâmbet, fără prea mare succes.

— Păi nu s-a ajuns la nimic în cele din urmă.

Glitsky i-o reteză scurt:

— Lăsaţi-ne pe noi să judecăm asta. Ce s-a întâmplat?

— Într-o seară târziu, cred că era pe la sfârşitul verii trecute, domnul Markham a sunat ca să vadă dacă mai sunt la lucru, după care m-a rugat să merg până la el în birou. Era destul de neobişnuit, nu că lucram până târziu, ci că el era încă acolo. Îmi amintesc că se întunecase complet

afară, aşa că trebuie să fi fost ora nouă sau nouă şi jumătate. Cu toate astea, mi-a cerut să închid uşa, ca şi cum ar mai fi putut fi oameni acolo care să ne audă. După ce am luat loc, mi-a spus că vrea ca discuţia noastră să rămână confidenţială. Mi-a zis că era un subiect extrem de delicat şi nu ştia de unde să înceapă, chiar dacă dispunea de fapte, căci voia să îşi documenteze bine acţiunile în caz că avea nevoie de o justificare oficială.

— Ce voia să facă? întrebă Hardy.

— Nu era sigur nici măcar de asta. În cele din urmă, ajunsese la concluzia că trebuie să angajeze un detectiv particular care să cerceteze sursele financiare ale domnului Ross.

Glitsky insistă:

— Ce l-a determinat să ajungă aici?

— Cred că mai multe lucruri, dar motivul cel mai recent a fost avionul Saratoga. Foley părea să se încălzească vorbind, ca şi cum s-ar fi simţit uşurat că avea în sfârşit ocazia să scape de o povară de pe suflet. Se pare că domnul Markham şi domnul Ross au participat amândoi la o convenţie medicală la Las Vegas. Fuseseră ani de zile prieteni apropiaţi şi în mod evident se duseseră împreună în oraş după convenţie ca să bea ceva şi să mai discute. Ei bine, în orele petrecute împreună, probabil că doctorul Ross a băut ceva mai mult, căci a început să-i vorbească domnului Markham despre situaţia lui financiară, care nu era deloc roz. Era nemulţumit de salariul primit de la Parnassus, care şi aşa era în criză.

— Deci Ross a plâns pe umărul lui Markham? întrebă Glitsky.

— În esenţă, da. I-a spus că nu mai are bani, că nu are economii, că nevasta lui cheltuie banii mai repede decât îi poate el câştiga. Pensia alimentară pe care o plătea primei soţii şi stilul de viaţă al celei de-a doua îl aduseseră la sapă de lemn. Nu ştia ce va face.

Hardy îşi dăduse oarecum seama de asta din raportul lui Bracco şi Fisk în urma discuţiei cu Nancy, dar era bine să verifice impresiile din altă sursă.

— Şi ce a propus Markham?

— Cred că lucrurile obişnuite. Să reducă din cheltuieli de undeva, să trăiască dintr-un buget. Doar doctorul Ross nu era şomer. Dispunea încă de venituri substanţiale şi bani lichizi în mod regulat, dar nu acesta era scopul întâlnirii noastre din acea seară.

— Şi atunci care era? se interesă Glitsky.

Foley stătuse destul pe banca rece de beton. Se ridică, îşi scutură hainele şi se uită la ceas.

— Ceva mai devreme în acea după-amiază, pe domnul Markham îl sunase soţia — asta se întâmpla între... Foley decise să nu explice mai departe; Hardy presupuse că era vorba de Ann Kensing. În fine, a sunat soţia lui şi l-a întrebat dacă aflase noutatea. Doctorul Ross tocmai îşi vânduse avionul vechi şi îşi cumpărase unul nou-nouţ, un Saratoga. El şi familia lui îl inaugurau zburând până la casa lor din Tahoe în acel weekend şi soţia lui Markham sunase să întrebe dacă voiau şi ei să meargă, împreună cu familia Ross. „Ştii cât costă un avion Saratoga nou-nouţ, Pat? m-a întrebat el. O jumătate de milion de dolari, plus sau minus ceva, în funcţie de dotări. Aşa că, a continuat el, am făcut în aşa fel încât să dau din întâmplare peste Mal la bufet şi i-am spus că am auzit de avion, dar sunt curios cum îl va plăti.”

Ei bine, fie doctorul Ross nu şi-a amintit amănuntele serii când se îmbătase, fie şi-a imaginat că-i poate spune oricum prietenului său pentru că nu conta, căci a zâmbit şi i-a răspuns ceva de genul: „Banii gheaţă sunt stăpâni”.

Acum, că se descărcase, Foley putea zâmbi cu adevărat uşurat. Îşi trecu din nou palma peste ţeastă şi zâmbi încă o dată, mult mai larg decât o făcuse mai devreme.

— Asta e, continuă el. Domnul Markham voia opinia mea în legătură cu ceea ce ar fi trebuit să facem noi ca firmă şi

cum ar fi bine să procedăm mai departe. Credea că există posibilitatea ca doctorul Ross să accepte mită sau comisioane pentru a introduce medicamente în nomenclator, dar nu dispunea de nici o dovadă în acest sens. Pur şi simplu nu se putea gândi la nici o altă modalitate prin care doctorul Ross reuşea să facă rost de jumătate de milion în bani gheaţă. Discutase deja cu soţia lui şi...

— Cu Carla? sări Glitsky, auzind că soţii discutau probleme de serviciu. Nu ţin minte să fi aflat de undeva că Markham şi soţia lui se înţelegeau, nici măcar atunci când erau împreună.

— O, ba da. Au fost multă vreme inseparabili. Înainte de... Înainte de necazurile lor, discutau despre orice. Uneori Carla venea şi stătea chiar şi la şedinţele consiliului de administraţie, aşa că ştia mai multe decât unii dintre noi. Chestia asta îi irita pe anumiţi oameni, dar nimeni nu comenta. Şi, în fond, ea nu risipea resursele consiliului. Era foarte directă şi cu opinii clare, deşteaptă foc! Inteligenţă de afaceri. Spunea că orice problemă are o soluţie.

Acest amănunt îi lămurea un mic mister lui Hardy. Se întrebase ce însemna nota „Dis. cu C” şi ajunsese la concluzia că trebuia să fie o chestiune de personal, o discuţie cu Cozzie. Acum însă, poate că acel C era prescurtarea de la Carla. Cu toate astea, voia să-l facă pe Foley să revină la Markham.

— Şi ce aţi decis să faceţi împreună? Spuneaţi că nu s-a ajuns la nimic în cele din urmă.

Era o amintire neplăcută.

— Păi i-am spus domnului Markham că dacă el credea cu adevărat că doctorul Ross e capabil de aşa ceva, cel mai bine era să prezentăm situaţia procuraturii districtuale şi administraţiei financiare şi să lăsăm autorităţile să acţioneze mai departe.

— Dar n-aţi procedat aşa, zise Glitsky. De ce?

Foley făcu o pauză mai mare.

— Răspunsul pe scurt este că domnul Markham m-a sunat a doua zi înainte ca eu să pot întreprinde ceva. Mi-a spus că avusese o discuţie cu doctorul Ross. O cerea prietenia lor. Ross i-a spus că ar fi trebuit să-i dea vestea cea mare atunci când se întâmplase evenimentul, dar banii pentru avion veniseră pe neaşteptate de la familia soţiei lui. Murise o mătuşă sau cineva din familie şi le lăsase o grămadă de bani.

O pală de vânt stârni un mic nor de praf, aşa că se întoarseră cu toţii contra vântului ca să se protejeze. Hardy îşi ţinea mâinile în buzunare. Reveni înapoi la consilier.

— Şi când v-aţi oprit din râs auzind asta, ce aţi făcut?

— N-am făcut nimic. Fusesem oprit din acţiune.

— Şi l-aţi crezut? Pe Markham?

— Nu asta era întrebarea.

Însă Glitsky nu putea înghiţi aşa ceva.

— Atunci să vă pun eu o întrebare, domnule Foley. Ce aţi crezut cu adevărat? Ce credeţi acum?

Chipul bietului om se înroşi. Hardy avu impresia că o să-i ţâşnească sângele prin urechi. Foley avu nevoie de aproape zece secunde ca să încropească un răspuns.

— Înţelegeţi-mă că n-am nici o dovadă legată de vreo fărădelege. Nu acuz pe nimeni de nimic. Vreau să fie clar asta.

— Aşa cum nu acuzaţi pe nimeni că v-a montat microfoane în birou? întrebă Hardy cu voce blândă. Şi totuşi, iată că suntem la câteva sute de metri de birou. Nu ne pasă de justificări. Spuneţi-ne ce credeţi.

Foley avu nevoie de mult mai puţin timp de această dată.

— Ross îl avea cu ceva la mână pe Markham. Poate vreo chestie mai urâtă pe care ei doi o făcuseră împreună la începuturi. Nu ştiu, poate că e vorba de ceva şi mai de demult. În orice caz, el a ameninţat că-l dă în vileag pe Markham, aşa că au ajuns la o înţelegere.

— Şi Ross a auzit conversaţia aceea, cea de seara târziu, dintre dumneavoastră şi Markham pentru că birourile au microfoane ascunse?

Cicatricea lui Glitsky pulsa.

— Asta presupun.

— Cum de nu aţi deparazitat locul?

De această dată privirea lui Foley exprimă totul, imposibilitatea unei asemenea acţiuni, mai ales dacă Ross comandase montarea microfoanelor şi tot el se afla la cârmă.

— Dacă te pui contra doctorului Ross, începi să păţeşti tot felul de lucruri neplăcute, zise el. Apoi adăugă, ca o justificare suplimentară: Am o familie de întreţinut.

„Iarăşi refrenul ăsta trist şi bine-cunoscut”, îşi zise Hardy. Ziua ameninţa să se transforme într-o înşiruire de clişee — mai întâi Andreotti care doar urma nişte ordine, acum Foley cu familia lui. Pentru o clipă, Hardy se întrebă cine era el. De ce se găsea acolo, fără un client, de partea greşită a baricadei, dacă judeca din perspectiva avocatului apărării, cu liniştea şi chiar siguranţa fizică oarecum ameninţate? Nu găsea un răspuns, dar ştia un lucru — nu avea de gând să se ascundă în spatele familiei sau a slujbei sale. Făcea ce trebuia să facă, căci la asta se reducea totul. Aşa i se părea corect. Iar asta îi era îndeajuns.

Hardy aşteptă împreună cu Glitsky semnarea mandatului de către judecător. De serviciu era judecătorul Leo Chomorro, iar acest fapt se dovedi de rău augur. Individul nu voia să semneze nici un mandat de percheziţie a casei sau a biroului lui Ross. Cu o mutră de căpetenie aztecă, solid, cu părul tuns periuţă, Chomorro îi făcuse multe necazuri lui Hardy în trecut şi destule zile negre şi lui Glitsky. Însă aici nu era vorba de ceva personal, ci de lege.

— Eu nu mai dau drumul nici unui mandat în acest caz, unde motivul probabil este subţire şi se subţiază pe zi ce trece. În ultimele zile s-au făcut presiuni, s-au tras sfori şi

mi s-au oferit tot felul de *tâmpenii* ca explicaţii pentru semnarea de mandate pentru toată lumea care putea avea un motiv să omoare pe cineva la spitalul Portola. Îţi aminteşti, locotenente, de doctorul ăla pe care credeai că l-ai dovedit săptămâna trecută? Sau de asistentul ăla care ar fi putut otrăvi jumătate din district? Apoi, noaptea trecută, Marlene îmi spune că şi secretarul putea avea un motiv?

— Nu a fost vorba de departamentul meu. Eu...

Chomorro ridică o mână în semn de avertisment.

— Nu-mi pasă! *Cauză probabilă,* locotenente. Îţi spun ceva cuvintele astea? Nu voi semna nici un mandat de percheziţie care, trebuie să-ţi reamintesc, înseamnă o încălcare grosolană a drepturilor oricărui cetăţean, în afara cazului că există o cauză probabilă, ceea ce înseamnă ceva dovezi palpabile că individul se găsea în apropierea locului faptei în intervalul de timp în care a fost comisă crima, şi a lăsat ceva în urmă care poate dovedi asta.

Glitsky înghiţi în sec.

— Asta sperăm să aflăm cu ajutorul mandatului, onorată instanţă.

— Dar trebuie să ai ceva la mână înainte de a căuta mai departe. Astea sunt regulile, şi le cunoşti la fel de bine ca mine. Iar dacă nu le cunoşti — Chomorro îndreptă un deget ameninţător către Hardy —, pun pariu că amicul tău avocat al apărării aici de faţă cunoaşte foarte bine toate regulile şi procedurile, aşa că sunt convins că va fi bucuros să te pună la curent. Asta ca să nu mai spun nimic despre faptul că numele de pe mandatul ăsta nu aparţine cine ştie cărui amărât fără drepturi şi fără avocaţi, ci directorului general al uneia dintre principalele companii care lucrează cu municipalitatea. Ce încerci să faci aici, locotenente, este mult prea deplasat.

— Onorată instanţă. În ciuda sorţilor potrivnici, Hardy îşi zise că merita să încerce şi el. Doctorul Ross este răspunsul la cea mai elementară întrebare într-o anchetă

criminalistică: *cui bono,* cui foloseşte. Nu numai că a preluat poziţia şi salariul domnului Markham...

Chomorro fu cât pe ce să explodeze.

— Să nu îndrăzneşti să-mi ţii mie o predică despre lege, domnule Hardy sau, în acest exemplu, despre cine ştie de fantezie de scriitor legate de substanţa cazurilor de crimă. Ştiu totul despre *cui bono,* iar dacă ai ajuns să crezi că folosirea unei expresii juridice în latină va ţine loc de dovadă în jurisdicţia mea, te-aş sfătui să te apuci de altă meserie. M-am făcut clar înţeles? De amândoi? De-acum judecătorul se înfierbântase şi se uita urât la cei doi. Găsiţi dovezi sau nu veţi primi nici un mandat! Iar asta e decizia mea finală!

— Ce mi-aş fi dorit să nu fie judecător. Cumva, ca prin magie, alunele reapăruseră în sertarul lui Glitsky, şi Hardy avea deja în faţa lui o grămăjoară de coji. L-aş fi ucis pe loc.

— Să nu te oprească faptul că e judecător. Nu e mai rău să omori un judecător decât pe oricare alt cetăţean. Dacă eşti hotărât, eu aş zice să-i dai drumul. În definitiv, eu conduc Departamentul Omucideri. Pun pariu că aş putea face pierdute cele mai multe dovezi. Nu, am mai făcut asta şi înainte, când nu pusesem nimic la cale. Imaginează-ţi că plănuim aşa ceva — aş putea face pierdute *toate* dovezile. Şi l-ai auzit pe înălţimea Sa — nu există dovezi, nu există mandate de arestare sau percheziţie. Poate că nici măcar nu ajung să te arestez, deşi nu mi-ar plăcea deloc să ratez aşa ceva. Poate te arestez, apoi trebuie să-ţi dau drumul din lipsă de dovezi.

Hardy decoji încă o alună.

— Asta a fost cea mai lungă înşiruire de cuvinte pe care ai rostit-o vreodată.

— În liceu am ţinut discursul acela, „Prieteni, Romani, Cetăţeni” din *Iulius Caesar.* Acolo au fost mult mai multe cuvinte.

— Dar nu le-ai inventat tu. E o diferenţă.

Glitsky ridică din umeri.

— Nu aşa de mare. Ai fi surprins de asta.

— Ai fost Marc Antoniu?

O altă ridicare din umeri.

— Era o şcoală liberală. Anul următor am montat *Othello,* dar nu m-au lăsat să-l joc pentru că el era negru.

— Le-ai spus că şi tu eşti negru?

— Mi-am zis că pot vedea asta cu propriii ochi. Dar cred că m-am înşelat.

— Deci ai fost discriminat?

— Probabil că da. Nu putea fi vorba că altcineva juca mai bine rolul.

— Muşcă-ţi limba. Dacă n-ai primit rolul şi erai negru, atunci ăsta e motivul. Nu-i nevoie să cauţi mai departe. Adevărul te va elibera. De câtă vreme trăieşti în San Francisco de e încă nevoie să-ţi spun eu regulile jocului? Pun pariu că şi după atâta amar de vreme ai putea da pe cineva în judecată pentru durerea şi suferinţele îndurate, şi aşa te-ai îmbogăţi. Ţi-aş putea întocmi eu actele şi poate m-aş îmbogăţi şi eu. Pun pariu că ai fi fost un Othello pe cinste.

— În anul doi nu l-am primit nici pe Shylock, şi sunt pe jumătate evreu.

Hardy chicoti.

— Nu mă mir că te-ai făcut copoi. Ca să lupţi împotriva nedreptăţilor.

— Păi fie a fost vorba de asta, fie de faptul că fetelor le plăcea uniforma.

— La tine la şcoală s-a făcut mult Shakespeare.

Glitsky savură o alună.

— Erau alte vremuri, zise el. Şcoală de modă veche.

35

Rajan Bhutan strângea receptorul telefonului ca şi cum întreaga lui viaţă depindea de acel obiect. Şedea la masa mică şi pătrată din bucătărie, pe care o folosea ca să mănânce şi să citească, să dezlege cuvinte încrucişate şi ca să joace bridge. În această seară, pe masă nu se găsea nimic, cu excepţia unui pahar pe care el îl umpluse cu apă de la robinet ca să-şi stingă repede setea de care ştia că va fi cuprins atunci când va începe să vorbească.

După moartea lui Chatterjee, devenise tot mai puţin pretenţios. Bhutan renunţase treptat la toate lucrurile superficiale cu care se înconjurau cei mai mulţi oameni cu sentimentul că aveau nevoie de aşa ceva. În prezent, el ducea o viaţă aproape de pustnic.

Apartamentul cu două camere comandate în care locuia se găsea la subsol, la intersecţia dintre Cole şi Frederick, la mică distanţă de mers pe jos de Portola. Apartamentul consta dintr-un dormitor întunecos şi mic, şi dintr-o bucătărie ceva mai spaţioasă, care însă nu putea fi în nici un caz considerată mare. În apartament se intra printr-o uşă, direct din stradă, fără nici un vestibul sau hol. Cadrul uşii se pierdea în zugrăveala clădirii şi era aproape invizibil de afară. Vopsită în roşu stins şi părând parte integrantă a zidului lateral al clădirii cu patru etaje, uşa părea lucrarea în ulei a unui pictor talentat, cu simţul umorului. Din cauză că strada era în pantă, cea mai mare parte a apartamentului

se găsea sub nivelul trotuarului, motiv pentru care locuinţa era permanent întunecoasă, rece şi umedă.

Lui Rajan însă nu-i păsa deloc de asta.

Locaţia destul de proastă a apartamentului avea să mai menţină chiria sub şapte sute de dolari cel puţin încă vreo câţiva ani. Rajan dispunea de un mic aragaz cu butelie pentru a-şi pregăti orezul şi sosurile. Instalaţiile funcţionau bine. Chiuveta de la bucătărie avea apă caldă permanent, la fel şi duşul dintr-un colţ al încăperii. Apa de la toaletă funcţiona şi ea. Frigiderul mic înghesuit sub un banc de lucru montat pe peretele frontal conţinea destule legume pentru o săptămână, poate chiar mai mult. În dimineţile friguroase, se ajuta cu un calorifer portabil ca să se mai încălzească.

Auzind primul apel în receptor, Rajan îşi ridică privirea spre unica fereastră din apartament, acoperită cu o perdea din muselină care se îngălbenea. Afară avea să se întunece abia peste o oră şi ceva, dar umbra proiectată de clădire aruncase deja blocul în care locuia în semiîntuneric. Un cuplu trecu pe stradă, râzând, iar Rajan le văzu picioarele în timp ce oamenii treceau, căci partea de jos a ferestrei se găsea la doar jumătate de metru deasupra trotuarului.

Muşchii din jurul gurii începură să-i tremure, fie din pricina nervozităţii, fie din pricina amintirii aproape pierdute a ceea ce însemna un zâmbet. O mişcare de pe bancul de lucru îi atrase privirea într-acolo — un gândac care traversa tabla de şah. De un an de zile juca şah prin corespondenţă cu tatăl lui Chatterjee aflat în Delhi. Rajan credea că peste două mutări — ceea ce însemna mai puţin de o lună — avea să forţeze o remiză, după ce multă vreme avusese impresia că va fi făcut şah-mat. Credea sincer că o remiză era preferabilă unei înfrângeri şi avea sentimentul că aceia care nu erau de acord cu el nu înţelegeau absolut nimic din joc.

Se auzi un nou apel. Îşi plimbă cealaltă mână peste micile imperfecţiuni ale mesei. Era singura lui plăcere nevinovată. Iubise întotdeauna lemnul — el şi Chatterjee îşi

mobilaseră apartamentul în cea mai mare parte cu lemn de tec provenind din Scandinavia. Ieftin şi durabil, lemnul de tec era uşor, oferea o senzaţie aparte şi avea o textură deosebită. Folosiseră un lac special, al cărui miros se mai resimţea uneori şi acum, mai ales când Rajan medita.

De-a lungul anilor, el se schimbase însă, iar masa la care se găsea acum era oarecum altfel — era o masă de joc confecţionată din lemn de diferite esenţe montat în zigzag. Fiecare latură a mesei avea un minisertar încastrat în colţul din dreapta, pe care jucătorii îl puteau trage afară ca să-şi pună băuturile. Rajan era gazda grupului de bridge la fiecare patru săptămâni, iar ceilalţi trei bărbaţi admirau mereu şi designul, şi caracterul practic al mesei.

— Bună ziua. Aici reşedinţa Ross.

— Bună ziua. Doctorul Malachi Ross este acasă, vă rog?

— Cine îl caută?

— Mă numesc Rajan Bhutan. E posibil ca dânsul să nu mă cunoască, dar vă rog să-i transmiteţi că sunt asistent la spitalul Portola, la Secţia de terapie intensivă. Poate că îşi aminteşte numele meu. Trebuie să vorbim ceva foarte urgent.

— O clipă, vă rog.

O nouă aşteptare. Rajan închise ochii şi încercă să se calmeze. Nu se făcea să pară înspăimântat sau nervos. Pur şi simplu transmitea o informaţie şi o ofertă. Îşi îndreptă spatele pe scaun. Inspiră adânc şi lăsă aerul în plămâni până ce simţi cum i se încălzeşte pieptul, apoi îl eliberă încet. Luă o gură de apă, o înghiţi şi îşi drese glasul.

— Aici doctorul Ross. Puteţi repeta cine mă caută, vă rog?

— Domnule doctor, sunt Rajan Bhutan de la spitalul Portola. Poate că vă amintiţi, eu eram de serviciu în Secţia de terapie intensivă cu doctorul Kensing atunci când a murit domnul Markham. Îmi cer scuze că vă deranjez acasă.

— De unde ai luat numărul meu de acasă? Nu e listat.

— Poate fi găsit dacă e căutat unde trebuie. Dacă ştii unde să cauţi.

După o scurtă tăcere, Ross reveni, oarecum precaut:

— Bine. Cu ce te pot ajuta? Menajera spunea că e o urgenţă.

Rajan întinse mâna după pahar şi luă repede o înghiţitură.

— Este. Trebuie să discut ceva cu dumneavoastră. Vă aflaţi undeva unde să puteţi vorbi fără probleme?

Ross deveni aproape agresiv:

— Despre ce e vorba?

— Despre ceva ce trebuie discutat.

— Păi asta facem acum, dar mă tem că nu am prea mult timp. Ies în oraş cu soţia peste câteva minute. Dacă poate să mai aştepte...

— Nu! Îmi pare rău, dar nu poate. Trebuie să fie acum, sau voi vorbi despre asta la poliţie.

După încă o scurtă pauză, Ross zise:

— O clipă. Rajan îi auzi paşii retrăgându-se, o uşă care se închide, apoi paşii revenind. Bine, ascult. Dar să fie scurt.

— După cum poate ştiţi, poliţia cercetează acum decesele mai multor pacienţi de la Terapie intensivă, decese cărora ei le spun omucideri.

— Evident că am auzit despre asta. Eu conduc firma. Monitorizez îndeaproape situaţia, dar aceasta n-are nimic de-a face cu mine personal.

— Mă tem însă că are de-a face cu mine, domnule doctor. Poliţia a discutat de mai multe ori cu mine. Sunt singurul angajat care a lucrat în schimburile în care s-au petrecut mai multe dintre acele decese. Cred că vor decide că eu i-am omorât pe acei oameni.

Ascultă cum Ross inspiră şi expiră repede. Apoi:

— Dacă ai făcut-o, să nu te aştepţi la nici un fel de simpatie din partea mea.

— Nu, nici nu mă aştept la asta. Nici dumneavoastră n-aţi beneficia de simpatia mea dacă v-ar acuza că i-aţi omorât pe domnul Markham şi pe ceilalţi.

De această dată se aşternu o tăcere de câteva secunde.

— Ce vrei să spui?

— Cred că ştiţi la ce mă refer. Altfel n-am mai continua să vorbim acum. V-am văzut.

— M-ai văzut în ce sens? Nu ştiu la ce te referi.

— Vă rog, domnule doctor, vă rog, zise Rajan. Îşi simţea gâtul uscat, aşa că întinse mâna după apă. Nu e nevoie să pierdem timpul negând. N-avem timp de asta. Am în schimb o propunere pentru dumneavoastră.

— Zău? Ce amuzant! Este clar că ai o minte ageră, domnule Bhutan. Aş fi curios să aflu despre ce e vorba, deşi premiza dumitale este în mod fatal eronată.

— Vom vedea dacă e. Am o singură idee — poate vă mai amintiţi de a doua zi de Crăciun, cu patru luni în urmă, când aţi făcut o inspecţie la Terapie intensivă? Vă sună cunoscut? Eram de serviciu şi în secţie se afla o pacientă pe nume Shirley Watrous.

— Şi poliţia crede că tu ai ucis-o? Despre asta e vorba?

Rajan ignoră întrebarea.

— Dar dumneavoastră eraţi acolo cu mine. Ţin un jurnal zilnic, dar ţin şi minte. Eu şi dumneavoastră am avut o discuţie plăcută despre cum e să lucrezi de sărbători. Oamenilor nu le place asta, dar din multe puncte de vedere este preferabilă obligaţiilor de familie şi aşteptărilor crescute ale altor oameni. Poate vă amintiţi.

— Poate că da, dar unde vrei să ajungi? Era a doua zi după Crăciun? Nu ţin minte.

— Dar trebuie să vă amintiţi, înţelegeţi?

— O să închid acum, zise Ross.

Însă nu o făcu, aşa că Rajan continuă:

— Evident că nici măcar nu mi-am dat seama ce faceţi. Apoi poliţiştii mi-au spus numele altor pacienţi. Mi-am dat seama că aţi fost acolo de fiecare dată. M-am simţit chiar ca un idiot. Poate că am ştiut dintotdeauna, dar cum putea unul ca mine să sugereze măcar că dumneavoastră făceaţi... ce făceaţi? Eu, care nici măcar nu sunt medic. Şi cine putea spune că era o greşeală să îi scutiţi pe acei

oameni de dureri, chiar dacă aş fi fost sigur? Nimeni nu a mai anchetat acele decese până acum, deci cum puteam eu să vă acuz, când toţi ceilalţi păreau să ia lucrurile drept normale?

Rajan începea să se grăbească. Se forţă să vorbească mai rar.

— Când v-am văzut la perfuzia domnului Markham, mi-am zis din nou că mă înşel. Nu am vrut să ştiu. Mi-era prea teamă să spun ceva. Apoi mi-a fost teamă pentru că nu am spus nimic mai devreme. Acum însă mă tem cel mai tare, pentru că ştiu că dacă vă acuz, mă veţi acuza şi dumneavoastră. Însă eu nu am fost în spital când au avut loc toate acele decese, şi ştiu că dumneavoastră trebuie să fi fost, pentru că i-aţi omorât.

Ajunsese la capăt. Închise ochii ca să prindă curaj pentru final.

— Aşa că vă rog, domnule doctor. Vă rog. Trebuie să le spuneţi poliţiştilor că am fost cu dumneavoastră atunci când au murit acei oameni. Veţi fi alibiul meu. Şi, evident, eu voi fi alibiul dumneavoastră.

— Doar nu vorbeşti serios?

În tonul aspru al lui Ross se simţeau uimirea şi chiar furia.

Însă Ross continuă să se ţină tare. Rajan fusese martor la astfel de izbucniri în cursul turneelor de bridge şi chiar al partidelor de şah, când oponenţii ştiau în sinea lor că totul era pierdut.

— Tupeul dumitale mă şochează, domnule Bhutan. Eşti sigur că asta e tot ce vrei?

— Nu, nu chiar. Mă tem că va trebui să părăsesc în curând această ţară. Aşa că voi avea nevoie de cincizeci de mii de dolari, vă rog. În noaptea asta. În bani gheaţă.

Diavolul se numea panică.

Ross era încredinţat că a nu face gesturi disperate era un semn de înţelepciune. Uneori avea impresia că marele lui talent consta în a recunoaşte disperarea altora.

— Urgenţă la birou, îi spuse el lui Nancy. Ceva în legătură cu un audit. Mda, până şi vineri seara. Oamenii ăştia nu se potolesc. Trebuie să mă duc, dar o să mă revanşez. Transmite familiei Sullivan să mă scuze şi că o să mă revanşez că le-am stricat cina, invitându-i pe toţi weekendul următor în Tahoe.

Ajuns în birou, în spatele uşilor închise, scoase din seif al zecelea teanc de bancnote. Individul ăsta, Bhutan... Scutură din cap, aproape zâmbind de naivitatea omului. Cincizeci de mii de dolari pentru ceea ce ştia el? Asta era o altă problemă a celor mai mulţi oameni — foarte puţini aveau idee de valoare. Dacă ar fi fost în locul lui, probabil că el ar fi cerut de zece ori pe atât, şi asta ca un chilipir. Dar poate că Bhutan era cu adevărat viclean. Dacă îl acuza, şi el l-ar fi acuzat la rândul lui, iar asta ar fi condus la întrebări stânjenitoare legate de tăcerea lui de până atunci.

Preţ de câteva clipe rămase nemişcat, încercând să-şi amintească. Fusese singur în salon. Era sigur de asta. Bhutan apăruse abia după ce el îşi terminase treaba. Oare să-l fi văzut de pe hol? Să-l fi văzut fără ca el să fi băgat de seamă?

Oricum nu mai conta. Nu-şi putea asuma riscul ca Bhutan să intre în panică şi să vorbească cu poliţia, chiar dacă fusese plătit ca să tacă. Sau să *nu intre* în panică şi să decidă că are nevoie de mai mulţi bani. Sau să facă vreo altă tâmpenie, diferită de cele două.

Iar dacă Bhutan juca la cacealma, dacă nu îl văzuse umblând la perfuzie, cu atât mai rău pentru el. De fapt, aceasta era o oportunitate excelentă de a rezolva pentru totdeauna o problemă tot mai spinoasă.

Bancnotele aveau să se întoarcă la locul lor a doua zi de dimineaţă, dar lui Ross avea să-i lipsească ceea ce el numea cu afecţiune „arma lui de James Bond”. Revolverul Walther PPK, pe care tatăl lui îl achiziţionase pe stradă şi i-l dăduse lui în cele din urmă, într-o seară, avea un farmec aparte. Arma clandestină îl făcea să se simtă atotputernic.

Carla îşi decisese singură soarta.

— Ştiu ce faci, îi spusese ea în spital în acea dimineaţă.

Era aproape sigur că ea se referea la cea de-a doua sursă a lui de venit, la comisioanele pe sub mână. Dar putea fi vorba şi de celălalt lucru, de pacienţi. Începuse să simtă că Tim prinsese cumva de veste. Îi verifica inspecţiile inopinate din spital. Punea întrebări pe care probabil le socotea subtile.

Accidentul o făcuse pe Carla să intre în panică. Iar panica dusese la o decizie nebunească şi inflexibilă. Nu avea cum să interpreteze greşit ieşirea ei isterică atunci când dăduse peste ea pe coridorul spre Terapie intensivă. Văzându-şi soţul zdrobit, plin de perfuzii şi zăcând inconştient, îşi pierduse uzul raţiunii. Ross se dusese la ea, pregătit să o îmbrăţişeze consolator şi să-i spună câteva platitudini despre răbdare şi speranţă însă ea îl privise cu disperare şi cu furie.

— Să nu îndrăzneşti să mă insulţi prefăcându-te că îţi pasă!

— Carla? Ce s-a întâmplat?

— Orice s-ar întâmpla aici, tu ai terminat-o cu noi, Mal, cu noi toţi. Crezi că povestea de aici te va elibera, nu? Crezi că acum se va sfârşi tot.

El încercă din nou, aşezându-şi mâna pe braţul ei.

— Nu mă atinge! Nu eşti prietenul nostru. Pe mine nu mă mai păcăleşti. Nu eşti şi n-ai fost niciodată prietenul lui Tim. Crezi că nu mi-a povestit ce faci? Ei bine, acum ştiu şi nu voi uita. Orice s-ar întâmpla cu el — orice s-ar întâmpla! — îţi dau cuvântul meu că te voi distruge. Asta voia el şi asta urma să facă pentru a sala firma de toate acţiunile tale. Voi avea grijă de asta, chiar dacă e ultimul lucru pe care să-l fac cât trăiesc.

— Carla, te rog. Eşti supărată. Nu ştii ce spui.

Însă ea continuase, parafându-şi propria condamnare la moarte:

— Chiar dacă Tim nu supravieţuieşte, îi datorez amintirii lui să dau totul în vileag în faţa consiliului de administraţie. Ba chiar şi în faţa poliţiei.

După o asemenea ameninţare explicită, oare ea chiar crezuse că el nu va acţiona? Îşi putuse imagina aşa ceva? Dacă nu acţiona repede, curajos şi fără milă, era terminat.

Conştient de acest lucru şi ştiind ce trebuia să facă, Ross trebuia mai întâi să o dezarmeze. O prinsese de încheieturi. Ajunseră să se înfrunte din priviri.

— Carla. Hai să trecem mai întâi de povestea asta. Să-l scăpăm pe Tim de la moarte. Am comis greşeli şi îmi pare rău pentru ele. Dar cu toţii am comis greşeli. Îţi promit că vom rezolva problemele. Dacă va trebui să plec de aici, fie. Dar să nu spui niciodată ceva despre prietenia noastră Nimic nu o poate atinge. Niciodată.

Planul îi venise repede în minte. Potasiul nu lăsa urme, iar autopsiile efectuate la spital erau incredibil de superficiale. Dacă medicul legist al procuraturii nu ar fi făcut o autopsie minuţioasă — iar Ross nu anticipase niciodată o asemenea eventualitate — planul ar fi funcţionat de minune. Îşi mai dăduse seama că, dacă reuşea să facă lucrurile să arate ca si cum Carla înnebunise atât de tare încât să se sinucidă şi să îşi omoare familia, poliţiştii nici măcar nu s-ar fi apucat să caute un ucigaş. Avea să folosească pentru asta arma lui Tim pe care acesta o ţinea în biroul de acasă.

Când ajunsese acolo, luminile de la etaj erau stinse. Copiii era bine să doarmă, ca el să nu fie obligat să-i vadă. Partea aceea a planului avea să fie executată pe întuneric. N-aveau să simtă şi să bănuiască nimic. Moarte în somn.

La început, Carla nu fusese dispusă să-l lase să intre în casă.

— N-avem ce discuta, Mal. Suntem cu toţii epuizaţi. Ne putem întâlni mâine.

Însă el o înduplecase.

— Te rog Carla. Ştiu că Tim ţi-a spus probabil unele lucruri, dar noi doi tocmai eram pe cale să ajungem la o înţelegere, ca întotdeauna. L-am iubit pe Tim. Trebuie să-ţi explic. Am nevoie ca tu să înţelegi.

— Nu e nimic de înţeles.

— Atunci am măcar nevoie de iertarea ta.

Ea avusese o ultimă ezitare, apoi desfăcuse lanţul de la uşă. După aceea, el scosese revolverul Walther din buzunar şi îi spusese că era mai bine să meargă fără zgomot până în spatele casei ca să nu-i trezească pe ceilalţi

Acum urma să o facă din nou. Deja căpătase experienţă. Trebuia să pară o sinucidere. Trebuia să pară ca şi cum, ştiind că poliţia era pe urmele lui pentru toate crimele de la Portola, inclusiv cea din cazul Markham, Bhutan alesese calea laşului. Iar asta avea să oprească orice altă anchetă.

Totodată, trebuia să se asigure că nimeni nu va auzi împuşcătura, care teoretic era mai puternică cu un Walther decât cu arma de calibru 22 a lui Tim.

Mai întâi trebuia să-l distragă pe Bhutan, apoi să folosească cloroform pentru a-l adormi. Doar că această substanţă rămânea în trup suficient de mult timp pentru a fi detectată. Poate eter? Avea eter în trusa lui medicală. Mergea foarte bine. Şi, bineînţeles, îl putea împuşca simulând pur şi simplu un jaf sau ceva asemănător. Dar o sinucidere era mult mai indicată. Trebuia să se gândească la opţiuni pe drum şi să finalizeze acţiunea în funcţie de circumstanţe.

Era clar că Bhutan credea că poliţia îl poate sălta în orice moment. Aşa că voia cincizeci de mii de dolari în acea noapte. Era disperat, iar disperarea ducea la gesturi prosteşti şi decizii periculoase.

Exact ca şi Tim, de exemplu. Nu putea scăpa de imaginea lui Tim. În vremurile în care amândoi se chinuiau

să pună afacerea pe picioare şi existau atâtea oportunităţi de a călca pe alături — evident, într-o măsură mult mai mică şi mai puţin valoroasă ca acum — prin weekenduri în Napa sau în Mexic, vinuri de colecţie, uneori fete de escortă pentru petreceri la convenţiile medicale la care nu puteau veni şi soţiile, Tim acceptase de bunăvoie toate acele mici „distracţii". Însă primii bani serioşi veniţi astfel îl speriaseră. Era de părere că ei doi făceau o mare greşeală, în vreme ce pentru Ross totul era normal. De fapt, era chiar mai bine ca la începuturi însă neghiobul de Tim crezuse mereu că undeva în străfundurile fiinţei sale era o persoană onestă şi bună. De aici şi toată agonia prin care trecuse încercând să o reguleze pe Arm Kensing, ce-i drept, o femeie foarte sexy. Lui Ross nu-i venea să creadă că tipul aproape îşi ruinase viaţa pentru ceea ce ar fi trebuit să fie, în cel mai bun caz, o joacă de adulţi. Dar nu, el se declarase „îndrăgostit", orice ar mai fi însemnat şi asta. Ce prostie, ce prostie! Dar nu la fel de mare ca aceea de a crede că doar pentru că el nu mai acceptă banii murdari ai nimănui, Ross o să procedeze la fel. Sigur, Tim avuse o mică criză de conştiinţă cu ani în urmă şi venise la Ross ca să-i spună că trebuiau să se oprească — nu doar pentru că ceea ce făceau ei ameninţa sănătatea pacienţilor şi bunăstarea companiei, ci şi pentru că era o mare greşeală. Iar Ross se prefăcuse a fi de acord. Şi de ce nu? De ce să-l mai împovăreze pe idiot? De ce să împartă banii cu cineva care nu şi-i dorea? Ross ştia că adevărul era că el nu făcea, de fapt, nici un rău pacienţilor acceptând acei bani murdari. Dacă Tim trăia mai fericit cu iluzia că Ross apucase pe calea cea dreaptă, cel mai bine era să fie lăsat în pace cu iluziile lui.

Numai că, în vreme ce îşi înşela nevasta, Tim descoperise facturile false ingenios întocmite de Ross şi nu-i venise să creadă că partenerul lui de o viaţă şi directorul medical al firmei lor continua să trişeze. Şi lua comisioane ilegale. Ei bine, moralitatea de doi bani a lui Tim îl făcea pe Ross să verse.

Ce ipocrit fusese Tim ca să vină disperat la Ross — ce să facă? Ce să facă? Situaţia ajunsese în atenţia lui, şi aşa mai departe. Ross nu înţelegea? Se ajunsese în situaţia în care Tim trebuia să întreprindă ceva, să acţioneze. Iar starea de conflict îl distrugea psihic — Ross era prietenul lui de atâta amar de vreme. Familiile lor erau împreună, bla, bla, bla.

Însă în ciuda unei asemenea ameninţări directe, Ross rămăsese calm şi îi spusese lui Tim că, dacă acesta se simţea obligat să-l acuze public de comportament fraudulos, atunci nici el nu avea de ales decât să îndrepte degetul acuzator spre Tim. Atunci amândoi ar fi fost ruinaţi, şi cui i-ar fi servit aşa ceva?

Remiză

Ross ştia însă că Tim era ca o bombă cu ceas. În cele din urmă avea să ridice iarăşi aceeaşi problemă, pe care Ross trebuia din nou să o pareze — se întâmpla la fel cu Ann şi Carla şi iarăşi cu Ann şi iarăşi cu Carla. Însă Ross nu intra în panică. Trebuia să aştepte cu calm trecerea crizei şi, dacă lucrurile continuau să nu se schimbe în bine, atunci trebuia să găsească o cale de ieşire, o soluţie pentru totdeauna.

Apoi Tim ajunsese pe neaşteptate în grija lui, pe punctul de a muri, având nevoie doar de un mic imbold nevăzut de nimeni ca să treacă în lumea celor drepţi

O sărută pe Nancy la uşă şi le spuse copiilor să fie cuminţi. Pe aleea circulară din faţa casei decise instantaneu să ia vechea lui Toyota. Bhutan locuia în cartierul Haight, iar Ross nu voia să meargă acolo cu vreuna dintre maşinile bune, care ar fi fost ca un magnet pentru vandali. Bătrâna rablă verde avea să-l ducă la fel de bine, fără să atragă atenţia asupra ei, iar situaţia cerea o asemenea măsură.

Aruncă geanta-diplomat pe scaunul de lângă el, ieşi în trafic şi ajustă oglinda retrovizoare contra razelor soarelui care străpungeau stratul subţire de nori la orizont şi aruncau o sclipire aurie asupra străzii.

36

Prima îi atrase atenţia uşa. În ce fel de clădire locuia individul ăsta? După uşă şi după fereastra aproape la nivelul trotuarului, apartamentul nu părea cu mult mai mare decât o debara. Nu exista spaţiu suficient ca să absoarbă sunetul unui foc de armă. Din fericire, nu existau holuri. Putea pur şi simplu să ciocănească în uşă şi să intre, să se ocupe de afacere, apoi să iasă nestingherit de acolo. Cu toate astea, inima îi bătea la fel de tare ca atunci când se dusese la Carla. Era o treabă care trebuia făcută, dar nu-şi putea stăpâni reacţiile trupului.

În cele din urmă parcă maşina, în ultimele clipe de lumină diurnă, de cealaltă parte a străzii, la un cvartal şi jumătate distanţă de clădirea individului. Încercă să şi-l aducă aminte pe Rajan Bhutan. Fireşte că se lovise de el de zeci de ori în spital, dar, din principiu, el nu acorda atenţie persoanelor cu care se intersecta. Parcă avea undeva întipărită în minte imaginea unui omuleţ tăcut. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci Ross îl putea da repede gata dacă păstra avantajul surprizei de partea lui.

Dar cum urma să procedeze cu eterul? Ca asistent medical, Rajan cunoştea mirosul specific şi îl putea detecta de îndată ce deschidea uşa dacă intra cu sticluţa destupată şi ascunsă în buzunarul hainei. Şi cum să ajungă în spatele individului? Acest element părea crucial.

Îşi spuse că n-avea de ce să se grăbească. Primise apelul telefonic cu doar o oră în urmă, apoi se plânsese că

cincizeci de mii de dolari erau greu de strâns aşa de repede. Însă Bhutan nu se lăsase păcălit. Îi ceruse să găsească o modalitate de a face rost de bani şi să fie la adresa dată până la ora nouă, căci altfel avea să sune la poliţie.

Ross se uită iarăşi la ceas. Era opt fără zece. Avea tot timpul din lume la dispoziţie. Îşi duse mâinile în faţa lui şi se uită îndelung la ele. Nici urmă din tremurul care îl apucase după ce îl aranjase pe Tim, apoi pe Carla.

De fapt, chiar aştepta cu nerăbdare să termine ce avea de făcut acum. Această planificare de ultim moment avea chiar ceva din caracteristicile unui joc. Era uimitor cât de uşor se pusese individul la dispoziţia lui. Un apel telefonic, apoi o acţiune decisivă şi problemele lui Ross aveau să dispară pe vecie.

Brusc, în vreme ce stătea acolo, soluţia îi apăru în minte, aşa cum ştia că se va întâmpla şi cum se întâmpla mereu când avea nevoie. Încercase să fie prea sofisticat. Nu era nevoie de eter şi de elementul surpriză. De îndată ce ajungea înăuntru, avea să scoată arma şi să controleze situaţia. „Stai jos, domnule Bhutan. Pune-ţi palmele la tâmple. Degetele ceva mai depărtate, te rog, ca să pot introduce capătul ţevii chiar la limita părului. Mulţumesc. La revedere.”

Zâmbind pentru sine, scoase sticluţa de eter din buzunar şi o puse la loc în trusa medicală. Arma era în buzunarul din dreapta, mică şi ascunsă bine. Întinse mâna după geanta-diplomat, deschise portiera şi păşi pe trotuar.

Amurgul se lăsa cu repeziciune. În fereastra joasă se vedea o lumină, dar nu şi deasupra uşii, ceea ce era foarte bine. Se opri şi rămase nemişcat câteva secunde, apoi urcă spre Frederick, unde strada pe care se afla se înfunda. Traversă pe partea lui Bhutan. De aici putea vedea, dincolo de maşina lui, panorama din josul străzii şi putea privi în ambele direcţii pe Frederick, strada transversală. Câteva

maşini erau parcate ici şi colo pe ambele laturi, dar nu se vedea nici un pieton.

Trecu o dată prin faţa ferestrei, aplecându-se uşor ca să se uite înăuntru. Fereastra era acoperită cu o perdea prin care se putea vedea înăuntru dacă se apropia mai mult. Acolo îl zări pe Bhutan şezând singur la o masă. Acum şi-l aminti. Era un nimeni. Rămase alte câteva secunde în faţa uşii, savurând sentimentul de putere.

Venise clipa.

Trecuse cu greu mai bine de o oră. Rajan aproape că ţipă de teamă şi epuizare nervoasă când se auzi ciocănitura în uşă. Îşi luă paharul cu apă şi bău ca să fie capabil să vorbească, apoi îl puse pe masă, îşi şterse mâinile umede de pantaloni şi zise:

— Intraţi, vă rog. E deschis.

Aproape că se aştepta ca Malachi Ross să arate altfel în astfel de împrejurări, dar constată că era acelaşi om pe care îl văzuse atât de des în spital în ultimii doi ani. Înalt şi subţire, stăpân pe sine şi autoritar, Ross emana o forţă teribilă şi tăcută pe coridoarele de la Portola. De îndată ce Ross trecu pragul uşii, Rajan resimţi acea forţă fizică în încăpere. Îl apucă imediat durerea de vintre şi avu sentimentul că lucrurile aveau să iasă prost. Că totul fusese o greşeală. Că n-avea să reuşească să facă ce îşi propusese.

Ross închise uşa în urma lui şi cuprinse încăperea dintr-o singură privire dispreţuitoare.

— Aici locuieşti?

— Mai e o încăpere, răspunse Rajan pe ton defensiv, arătând spre dormitorul întunecat. Nevoile mele sunt puţine.

— Aşa se pare.

Ross continua să stea lângă uşă. Ţinea în mână o geantă-diplomat şi Rajan arătă spre ea.

— Aţi adus — i se uscase gâtul — banii?

— Ăştia? Ridicând geanta, Ross părea aproape amuzat, o atitudine deloc anticipată de Rajan. Despre ce sumă era vorba?

Rajan ştia că Ross se joacă cu el, dar nu cunoştea regulile acelui joc.

— Cincizeci de mii de dolari.

— Pe care ţi-i dau pentru ce anume? Îmi poţi împrospăta memoria?

— Nu contează. Ştiţi pentru ce. De-aia aţi venit aici.

— Poate că nu. Poate că motivul e cu totul altul.

Rajan îşi plimbă privirea pe pereţii încăperii. Întinse mâna din nou după apă şi bău.

Ross traversă încăperea în doi paşi şi trase un scaun de sub masă.

— Pari nervos, Rajan. Eşti nervos?

— Puţin, da.

— Nu e acelaşi lucru cu a profera ameninţări la telefon, nu? Eu şi cu tine, aici, singuri şi faţă în faţă?

Ross puse geanta între ei, în mijlocul mesei.

Bhutan încercă să replice, dar de pe buze nu-i ieşi nici un cuvânt. Îşi băgă repede capul în piept şi încercă să înghită în sec. Când îşi ridică privirea, Ross ţinea o armă în mâna dreaptă, aţintită spre inima lui.

— O, Maică Precistă, îngăimă Rajan, pierdut.

Ross continuă pe acelaşi ton lejer, de conversaţie:

— Vrei să afli ce consider eu a fi ironia supremă în această situaţie? Te interesează? Cred că da.

Rajan reuşi doar să dea din cap. Privirea lui nu slăbea arma. Ross merse mai departe, pe un ton aproape jucăuş:

— Vezi tu, e amuzant că te temi că poliţiştii te vor aresta pentru amărâţii ăia de la Portola pe care ei cred că tu i-ai ucis. Şi vrei să fugi, nu-i aşa, pentru că nu dispui de apărare în afară de a spune că nu tu ai făcut-o. Imaginează-ţi. Eu sunt primul care recunoaşte că situaţia arată rău pentru tine şi, sincer, nu te învinuiesc deloc. Dar să-ţi mai spun ceva. Vrei să ştii?

— Da. Ce anume?

— Cred că o să-i ajuţi pe poliţişti la rezolvarea acestui caz, Rajan. De fapt, sunt sigur.

— Şi de ce? Eu n-aş vorbi niciodată. Ce motiv aş avea să spun ceva?

— Pun pariu că-ţi dai singur seama de ce, Rajan. Răspunsul e că nu va fi nevoie să spui nimic. Dar marea ironie e că după seara asta, după ce te vei sinucide, toată lumea va afla nu numai că i-ai ucis pe pacienţi — bieţii pacienţi care mă costau pe mine mii de dolari pe zi ci şi pe Tim Markham şi pe familia lui.

— Vă puteţi lua banii înapoi, se făcu auzită vocea lui Rajan în micuţa încăpere. O armă! Nu-i nevoie să folosiţi o armă!

Ross împinse scaunul înapoi şi începu să se ridice în picioare.

— Nu mişca! Poliţia! Aruncă arma!

Glitsky ieşi din întuneric şi rămase în cadrul uşii de la dormitor, ţinând arma întinsă în faţă cu ambele mâini.

— Arunc-o!

Ross încremeni pentru o fracţiune de secundă. Întoarse capul, apoi îşi coborî încet mâinile înspre masă. Lăsă pe ultimii centimetri arma să cadă pe lemnul mesei, unde ateriză cu un zgomot sec.

— Bun, acum arunc-o pe podea. Până la mine.

Privirea lui Ross rămase lipită de arma aţintită asupra lui.

Continua să-şi ţină mâinile deasupra armei lăsate pe masă. Îşi dădu mâna dreaptă înapoi ca şi cum şi-ar fi luat avânt ca să arunce arma spre podea.

Glitsky zări mişcarea şi, poate interpretând-o greşit, poate renunţând pentru o fracţiune de secundă la propria protecţie, lăsă propria armă în jos câţiva milimetri.

Ross se mişcă cu iuţeala unui şarpe. Înşfacă geanta-diplomat şi, cu un arc mare al mâinii, o aruncă spre Glitsky, care trase — provocând un sunet înfiorător de explozie în

mica încăpere. Glonţul deschise geanta în zbor. Aceasta îl lovi pe Glitsky, smulgându-i arma din mână şi vărsându-şi teancurile de bani pe podea. Pe bancul de lucru lipit de perete se revărsă o ploaie de bucăţi de tencuială.

O nouă explozie şi alte bucăţi de tencuială.

— Nu mişcaţi! Ross îşi recăpătase arma şi trăsese cu ea în podea, înspre locul unde Glitsky încerca să-şi recupereze propria armă. Tu, ridică-te şi împinge arma încoace! Acum!

Rajan stătea ghemuit în colţul frigiderului. Ross îi aruncă o privire şi îi spuse şi lui să se ridice, apoi îi făcu semn lui Glitsky să iasă din cadrul uşii de la dormitor şi să vină în bucătărie. Directorul medical respira greu, dar avea privirea limpede şi concentrată. Acum ţinea câte o armă în fiecare mână. Gura i se arcui într-un rânjet.

— M-aţi uimit, băieţi, rosti el. Sunt impresionat. Mai ales tu, Rajan. Bine lucrat! Apoi gura i se transformă într-un rictus hotărât. Îmi dau seama ce se va petrece acum şi aici. Tu! Copoiule! Tu ai venit ca să-l arestezi pe domnul Bhutan şi el a decis că nu se predă fără luptă, aşa că până la urmă va exista un schimb de focuri. Din nefericire, nici unul din voi nu va supravieţui.

Continuând să rămână încremenit acolo unde stătuse tot timpul, în spatele peretelui din camera întunecată, Hardy n-avea de ales. Era imposibil de prezis când avea să tragă Ross primul foc de armă spre unul dintre ceilalţi doi. Trebuia să facă el repede prima mişcare.

Comutatoarele de lumină se găseau lângă uşă şi el era chiar acolo. Întinse mâna şi apăsă comutatorul în jos, cufundând apartamentul în întuneric total.

Sunete asurzitoare se auziră instantaneu. Hardy se lăsă la podea şi numără patru focuri de armă într-o succesiune imposibil de descifrat, atât de apropiate unele de altele, că părură o singură împuşcătură prelungă. Apoi se auzi izbitura înfiorătoare şi de neconfundat a unui trup ciocnit de altul, tăindu-i acestuia respiraţia — „Hnnh!” — şi izbindu-l de ceva masiv, totul însoţit de zgomote de obiecte sparte. Un

alt foc de armă, apoi o altă luptă înainte de o ultimă cădere, un zgomot înfundat, apoi vocea de neconfundat, dar aproape de nerecunoscut, a lui Glitsky, ţipând:

— Luminile, Diz, luminile!

Lumini pe care Hardy le acţionă la timp ca uşa din faţă să se deschidă cu putere şi în ea să apară silueta lui Bracco, cu mâinile ţinând arma în faţa lui. Stingerea şi aprinderea luminilor reprezenta semnalul de cerere de întăriri. În secunda următoare, Bracco se năpusti în încăpere, cu Fisk pe urmele lui, şi acesta cu arma pregătită. Hardy se sprijini, tremurând, de cadrul uşii dintre bucătărie şi dormitor.

Rajan Bhutan continua să stea ghemuit în colţul lui, plângând încet, cu capul ascuns între genunchi. Ţinând câte o armă în fiecare mână, Glitsky se ridicase în picioare şi stătea clătinându-se peste silueta prăbuşită a lui Malachi Ross, care sângera pe nas şi pe gură.

Întorcându-se, Glitsky înmână ambele arme, cu patul înainte, lui Bracco.

Apoi făcu o jumătate nesigură de pas înapoi şi se împiedică, părând să-şi piardă echilibrul.

Hardy făcu un pas spre el.

— Abe, eşti…

Glitsky se răsuci spre el şi deschise gura ca să spună ceva, dar din ea ieşi doar un şuvoi de sânge, care i se prelinse de-a lungul cicatricii de pe buze înainte ca locotenentul să se prăbuşească pe podea.

37

CityTalk
de Jeffrey Elliot

Tragica moarte a locotenentului Abraham Glitsky, şeful Departamentului Omucideri din cadrul poliţiei San Francisco, marchează un ultim capitol amar din saga numită Parnassus Medical Group şi din lupta companiei de a rămâne deasupra liniei de plutire indiferent de costurile plătite de abonaţi şi de contribuabili. În vârstă de 53 de ani, Glitsky şi-a construit întreaga carieră profesională de treizeci de ani în cadrul poliţiei oraşului. În tot acest timp, jumătate din el petrecut în cadrul Departamentului Omucideri, locotenentul a investigat aproape fără odihnă lumea interlopă a oraşului, a interogat martori adesea ostili şi a arestat ucigaşi disperaţi care n-ar fi ezitat nici o secundă să mai ucidă din nou. Universul lui profesional era plin de violenţă, droguri şi lipsă de respect pentru civilizaţie şi chiar pentru viaţa umană. Cu toate astea, cel mai mare merit al acestui om profund umil a fost acela că n-a scos niciodată arma la mânie.

Pentru prima dată a fost nevoit să o facă noaptea trecută. Iar asta l-a ucis.

Nu se ocupa de genul de caz pe care poliţiştii îl denumesc „implicare de fiinţe umane”, adică un caz în care toată lumea implicată, suspecţi sau martori, are deja un cazier substanţial. Acum ucigaşul lui era un om de afaceri, care ajunsese recent subiect al acestei rubrici — directorul

general de la Parnassus Health, doctorul Malachi Ross. Ancheta lui Glitsky, care a început cu moartea lui Tim Markham, predecesorul lui Ross, pe patul de spital din cadrul Secţiei de terapie intensivă de la Portola, s-a extins către uciderea familiei lui Markham, apoi, într-un mod cu totul neaşteptat, şi către un şir numeros de decese, apărute în decursul a mai bine de un an de zile, ale unor pacienţi grav bolnavi de la Portola. Doctorul Ross se află acum în închisoare, ca presupus ucigaş al tuturor acestor oameni şi al locotenentului Glitsky.

Semnatarul acestor rânduri a fost prieten cu Glitsky. Locotenentul nu bea şi nu înjura. Îi plăceau fotbalul american, muzica şi lectura. Avea simţul umorului şi un spirit acerb, susţinut de o inteligenţă multilaterală. Sub faţada atent cultivată a unei persoane adesea intimidante, Glitsky reprezenta întruchiparea compasiunii pentru prieteni şi familiile victimelor, un şef ferm dar maleabil pentru colegii lui şi un model de onestitate şi conduită în mediul juridic. Pe jumătate evreu şi pe jumătate de culoare, locotenentul cunoştea prea bine suferinţa generată de discriminare, dar, cu toate astea, judecata sau angajamentele nu-i erau influenţate de resentimente. Trata pe toată lumea la fel: corect. Era pur şi simplu mândru de ceea ce făcea. I se va simţi profund lipsa.

În urma lui rămâne tatăl, Nat, cei trei fii, Isaac, Jacob şi Orel, soţia, Treya Ghent şi fiica vitregă, Lorraine. Ceremonia funerară va avea...

Sunetul telefonului îl smulse pe Elliot din frazele pe care le scria.

Privirea lui obosită se întoarse cu câteva paragrafe. Reporterul îşi dădu seama că nu era suficient ce scrisese. Nu sintetiza esenţa a ceea ce *era* Glitsky, forţa pe care el o inspirase tuturor celor care îl cunoscuseră. Se uită la ceas — aproape unu noaptea. Mai avea o oră la dispoziţie până să trimită articolul în locul celui pe care îl scrisese după-amiază. Poate că reuşea să introducă o anecdotă sau două, poate şi o poză dacă exista vreuna cu locotenentul

încercând măcar să zâmbească — deşi probabilitatea era infimă. În fine, ceva care să-l umanizeze şi mai mult. Telefonul sună a doua oară — dacă nu-l ridica nu rezolva nimic şi oricum nu mai schimba nimic. Îl ridică — Hardy.

— Ce se aude? întrebă el.

*

În marţea următoare, de dimineaţă, Hardy se afla în sala de audieri din Comisariatul de Poliţie. Îşi ridică privirea şi zări norii înghesuindu-se pe cer, afară, şi îşi zise că priveliştea se potrivea de minune cu evenimentele. Avea să fie o primăvară rece şi probabil o vară răcoroasă. Iar el urma să-şi ia o vacanţă lungă, timp de câteva luni după încheierea anului şcolar, să închirieze o rulotă şi să plece cu Frannie şi cu copiii în excursie în Alaska. Voia să pescuiască, să se caţăre pe munte şi să se odihnească în linişte, pentru că nu se ştie niciodată cât mai ai de trăit. Viaţa se putea sfârşi foarte abrupt. Trebuia să mediteze la asta şi să întreprindă ceva în acest sens.

— Îmi cer scuze. Puteţi repeta întrebarea?

— Evenimentele care au condus la prezenţa locotenentului Glitsky în apartamentul domnului Bhutan.

— Bun. Hardy se adresă direct juraţilor strânşi în faţa lui. Aşa cum am mai spus şi cum a explicat domnişoara Ash, am lucrat independent, dar în cadrul unui aranjament paralel cu procuratura districtuală, pentru elucidarea deceselor de la Portola. Obţinusem accesul la unele documente scrise de domnul Markham şi, pe baza lor, l-am rugat pe locotenentul Glitsky să mi se alăture. În cursul dimineţii, am discutat cu Mike Andreotti, administratorul de la Portola, apoi cu consilierul pe probleme corporatiste de la Parnassus, Patrick Foley. Locotenentul Glitsky credea că avem destule informaţii ca să obţinem un mandat de percheziţie pentru reşedinţa doctorului Ross — mai exact,

voia să confişte hainele doctorului pentru a le preda laboratorului poliţiei în vederea depistării de urme din sângele doamnei Markham, care, din câte am înţeles eu, se presupunea că rămăseseră pe unul dintre costumele doctorului. Însă cu probele pe care le aveam noi, Glitsky n-a reuşit să obţină un mandat semnat de judecător. În acel moment, locotenentul Glitsky s-a întors la datoriile lui de şef de departament. Nu-l mai putea urmări pe doctorul Ross cu mijloace legale. Eu însă eram pe cont propriu. În cursul discuţiei noastre cu domnul Andreotti, ne-am format impresia că era posibil ca şi doctorul Ross să fi fost la Portola şi să fi jucat un rol în şirul de decese căruia noi îi spunem „lista lui Kensing” — pacienţi cu boli în faze terminale şi care au murit în mod neaşteptat în spital în ultimul an şi ceva. Un alt suspect pentru aceste morţi era un asistent pe nume Rajan Bhutan. Domnul Bhutan părea să fi fost singura persoană care a dispus de ocazii pentru comiterea acestor crime multiple şi de un motiv pentru omor — eutanasia. Soţia lui murise cu câţiva ani în urmă după o lungă suferinţă şi inspectorii de poliţie au observat că, pentru un asistent medical, omul părea excesiv de sensibil faţă de suferinţă. Poliţiştii l-au interogat pe Bhutan, dar eu şi locotenentul am căzut de acord ca eu să-l mai interoghez o dată. Nefiind ofiţer de poliţie, poate reuşeam să par mai puţin ameninţător. Pentru orice eventualitate, l-am întrebat pe Glitsky dacă pot discuta cu Bhutan şi el mi-a dat acceptul, precum şi adresa de acasă şi numărul de telefon al asistentului. După program m-am dus acasă la Bhutan. Aşa cum speram, omul şi-a făcut în sfârşit cunoscute suspiciunile legate de doctorul Ross. Totodată, a recunoscut, extrem de înfricoşat, că poliţia va încerca să dea vina pe el pentru omoruri. A devenit clar că doctorul Ross venea la Portola destul de des şi se aflase acolo cel puţin de câteva ori când se bănuieşte că au fost comise crimele. În acel moment, mi-am zis că poate merită să încerc să-i forţez mâna doctorului Ross. Din informaţiile pe

care le aveam, bănuiam că deţine cantităţi mari de bani gheaţă acasă la el. M-am asigurat de ajutorul domnului Bhutan în încercarea de a-l şantaja pe doctor, ca să vedem dacă îl putem momi să vină el la noi.

Retrăind momentele, Hardy îşi lăsă capul în jos şi îşi duse o mână la frunte.

— Privind retrospectiv, probabil că a fost o greşeală. Ar fi trebuit pur şi simplu să înregistrez apelul telefonic al domnului Bhutan, care probabil ar fi fost de ajuns pentru ca judecătorul Chomorro să semneze mandatul de percheziţie. Însă n-am făcut asta. Domnul Bhutan a dat acel telefon. După aceea, l-am sunat pe locotenentul Glitsky, care a venit acolo în mai puţin de jumătate de oră, însoţit de inspectorii Bracco şi Fisk. Vreau să adaug că atât locotenentul Glitsky, cât şi ceilalţi inspectori erau îngrijoraţi şi s-au opus cu vehemenţă planului meu. Locotenentul a prezis chiar că doctorul Ross, dacă era vinovat, putea deveni imprevizibil şi violent. Nu dorea deloc să implice un neprofesionist precum domnul Bhutan într-o astfel de situaţie. Cu toate astea, pentru că evenimentele fuseseră deja puse în mişcare, şi cum domnul Bhutan era dornic să participe, am mers înainte cu planul. Părea să nu existe vreo cale de a opri lucrurile fără a distruge orice şansă de a forţa mâna doctorului Ross. Aşa că eu şi locotenentul Glitsky am aşteptat în camera întunecată, lângă bucătărie, în vreme ce inspectorii Bracco şi Fisk se aflau în maşina lor după colţ, având instrucţiuni de a apărea în goană imediat ce luminile se stingeau şi se reaprindeau.

Hardy dădu trist din umeri.

— Planul părea rezonabil şi nu foarte de riscant. Însă nu m-am gândit că doctorul Ross va acţiona atât de rapid. De fapt, dacă domnul Bhutan nu ar fi găsit o cale de a menţiona cu glas tare existenţa armei fără să trădeze prezenţa noastră, şi dacă locotenentul Glitsky nu ar fi reacţionat aşa de rapid, cu riscul propriei vieţi, este posibil ca domnul Bhutan să fi fost ucis.

O săptămână mai târziu, după orele de program, ieşind de la o întâlnire cu un client, Hardy fu surprins de apariţia lui Harlen Fisk, care aştepta în picioare, lângă biroul lui Phyllis de la recepţie. Cu chipul lui uşor bucălat şi tenul proaspăt, inspectorul nu arăta mai în vârstă de douăzeci de ani. Acum părea stânjenit. Aproape că tresări văzându-l pe Hardy, după care ţâşni spre el ca să-i strângă mâna.

— Am vrut doar să vă spun, zise el, după ce urcară în biroul lui Hardy, că voi pleca de la Omucideri. Nu sunt făcut să fiu poliţist, nu aşa cum e Darrel sau locotenentul. Nu ştiu dacă aţi aflat, dar Darrel începe din nou de la nivelul de poliţist în uniformă, de această dată pe motocicletă. Mătuşa mea s-a oferit să-mi găsească ceva de lucru la biroul ei, dar nu vreau să apuc pe acest drum. Cumva oamenii par să nu aibă o impresie bună.

— E bine că ţi-ai dat seama, zise Hardy.

— În fine, am câţiva prieteni cu fonduri de investit şi ei cred că aş putea să le aduc cumva profit. Mi-ar plăcea să încep astfel. Să intru în afaceri pentru mine. De fapt, de capul meu. Ştiţi la ce mă refer.

Deşi habar n-avea de ce îi spunea Fisk toate astea, Hardy răspunse cu un zâmbet neutru.

— Întotdeauna e o idee bună. Pot face ceva pentru tine?

— Păi, ştiţi, oftă Fisk, sperasem că voi reuşi să aflu ceva despre maşina care l-a omorât pe Markham. Ştiu că oamenii râdeau mereu de mine, dar eu chiar am crezut că există o legătură şi că aveam să le arăt eu cine râde mai bine. Aţi fost singura persoană care m-aţi luat în serios, care m-a ascultat, care s-a uitat pe lista mea de maşini Dodge Dart şi care mi-a cerut chiar o copie a ei. Voiam doar să vă spun că am apreciat mult gestul.

Hardy îşi spuse că puştiul avea să ajungă un politician pe cinste. Fiecare legătură însemna o şansă de a-şi face un prieten, de a face impresie, de a negocia o favoare.

— Şi eu credeam că se poate ajunge undeva cu lista aia, Harlen.

— Păi ăsta ar fi ultimul lucru pe care voiam să vi-l spun. Nu duce nicăieri. Am verificat fiecare dintre cele douăzeci şi trei de maşini din oraş. De fapt, au fost doar douăzeci. Trei sunt de negăsit. Mi-am spus că poate vreţi să ştiţi cum s-a sfârşit totul.

— Apreciez gestul, zise Hardy. Dacă noua ta firmă are nevoie de un avocat, caută-mă.

— Vă ocupaţi şi cu dreptul comercial?

— Uneori. Nu sunt un tip cu nasul pe sus.

— Bine, păi... Fisk întinse mâna. Mă bucur că am lucrat cu dumneavoastră. La uşă, se întoarse pentru ultima dată. Să ştiţi că nimeni nu vă învinovăţeşte. În cazul în care credeaţi aşa ceva.

*

Pista îl conduse pe Hardy către unul dintre complexele imobiliare de apartamente minuscule din Western Addition — blocuri cu trei etaje, din beton şi rigips, odinioară strălucitoare, dar ajunse acum de culoare gălbuie ca urina acolo unde desenele graffiti nu acopereau tencuiala. Aşa cum se aşteptase, nimeni nu ştia nimic.

Însă el ştia că 1921 Elsi Court, apartamentul 2D, era ultima adresă cunoscută a lui Luz Lopez, care fusese proprietara unuia dintre cele trei Dodge Dart care lipseau de pe lista lui Fisk. În cele din urmă, convinse o vecină că nu era poliţist, că venea din partea companiei de asigurări şi încerca să dea de Luz ca să-i dea femeii nişte bani. Pentru copilul ei.

Femeia se mutase, dar vecina nu ştia unde. Într-o dimineaţă, cam cu trei săptămâni în urmă, plecase devreme şi nu se mai întorsese. Vecina credea că femeia

lucra de ani de zile la hotelul Osaka. Poate că acolo aveau noua ei adresă.

Maşina? Da, era verde. Iar pe plăcuţa din faţă scria „FINATA”.

Hardy făcu nişte cercetări pe internet. FINATA fusese o mişcare de reformă agrară din El Salvador, o ţară unde zece la sută din populaţie deţinea nouăzeci la sută din pământuri. Cu circa zece ani în urmă, FINATA devenise un plan guvernamental radical de redistribuire a avuţiei în acea ţară, dar sprijinitorii planului în majoritatea lor muriseră sau fuseseră forţaţi să plece din ţară.

Hardy îşi zise că femeia venise în America împreună cu fiul ei. După care Parnassus îi ucisese fiul. Ca purtător de cuvânt al companiei, Markham îşi asumase public responsabilitatea pentru moartea băiatului, deşi Hardy ştia că de vină era Ross.

Însă pentru Luz Lopez, Markham era cel care îi omorâse fiul.

Lipsită de putere, lovită de sărăcie şi străină într-o ţară străină, probabil că ea simţise că n-are sens să apeleze la lege. Legea n-ar fi atins niciodată un asemenea om puternic. Însă putea răzbuna singură moartea băiatului ei. Putea trece cu roţile maşinii peste acel nemernic lacom, nesimţitor, nepăsător şi zâmbăreţ.

Era ora patru, sâmbătă după-amiaza, în a doua zi de iunie. Afară soarele strălucea pe cer, iar dinspre nord sufla briza, dar în Shamrock, unde Hardy dădea o petrecere privată, era cald. Barul era plin de angajaţi ai municipalităţii, poliţişti, avocaţi, judecători, reporteri, alte persoane de bine şi familiile lor.

Aduseseră capre din spate şi puseseră folii din lemn de plută peste ele ca să încropească o masă lungă în centrul încăperii. Urmau să se ofere cadouri, să se rostească toasturi, apoi nimic altceva decât distracţie. Cei doi bărbaţi în scaune cu rotile şedeau în capul mesei, cu spatele la

canapele. Primul cadou ajunse la Jeff Elliot şi reporterul bătu cu furculiţa în pahar ca să calmeze spiritele din începere. McGuire opri muzica exact în mijlocul melodiei pe care Hardy o alesese special pentru acea ocazie — singurul cântec disco din tonomat, *I Will Survive* al Gloriei Gaynor.

— Cred că e momentul potrivit, rosti Elliot, întinzând pachetul subţire de cealaltă parte a mesei.

— Ce e aici? se interesă Glitsky.

— Este şpaltul articolului „CityTalk" pe care tocmai îl scriam atunci când toate indiciile arătau că vei muri. E doar un morman de minciuni.

— Nu aveam de gând să mor. Mă odihneam doar. A fost un caz epuizant.

— Ei bine, ne-ai prostit pe mulţi dintre noi atunci.

La cererile zgomotoase ale mesenilor, Glitsky ridică pachetul în sus spre amuzamentul audienţei, după care toată lumea izbucni în aplauze.

Hardy, Frannie şi Treya şedeau în celălalt capăt al mesei.

— Chestia cu scaunul cu rotile e un pic prea mult, nu crezi? întrebă Hardy. Ieri mergea foarte bine pe picioare.

— Nu trebuie să facă eforturi mari încă alte câteva săptămâni, zise Frannie.

— Ordinele doctorilor, preciză Treya, după care adăugă, aplecându-se: Nebunul a încercat să facă flotări săptămâna trecută şi şi-a deschis una dintre copci. Flotări!

— Câte a reuşit să facă? întrebă Hardy.

— Dismas!

Frannie, atentă ca de obicei.

— Opt, nebunul de el!

Hardy clătină dezgustat din cap. Doar opt şi şi-a vărsat maţele. Privi în cealaltă parte a mesei, bucuros să-şi vadă prietenul, indiferent în ce stare s-ar fi aflat. Ce pămpălău...

Călătoria lui Luz dură treisprezece zile. O uimi faptul că şi după atâta amar de vreme reuşi să găsească casa în care crescuse. Asta se întâmpla pentru că aici lucrurile aveau un sens, nu ca în San Francisco. Ieşise de pe autostradă şi venise prin mijlocul oraşului. Unul dintre primele lucruri pe care le văzuse îi dăduse ceva speranţe. Reconstruiseră clădirea unde fusese ziarul şi de unde îl săltaseră pe tatăl ei. Ultima dată când o văzuse era doar o grămadă de moloz ars, dar nimeni care ar fi văzut-o acum pentru prima oară nu ar fi bănuit aşa ceva.

Apoi clinica fratelui ei, clinica veche a lui Alberto. Era încă acolo, în acelaşi loc, părând bine îngrijită şi înconjurată de flori proaspete. Pe ultimele nu şi le mai amintea, asta dacă existaseră vreodată înainte. În parcarea din faţă se vedeau câteva maşini. Erau oameni care se duceau la un doctor pe care îl cunoşteau. Un doctor în care puteau avea încredere.

Simţi un junghi de regret, dar nu voia să reînceapă să se mai gândească la asta. Se luptase luni de zile cu amărăciunea, cu lacrimile, şi în cele din urmă luase viaţa acelui porc care curmase viaţa fiului ei. Deşi durerea pierderii lui Ramiro n-avea să înceteze niciodată, acum ea îşi putea imagina că într-o bună zi îşi va regăsi pacea din suflet.

Poate că totul se întâmplase pentru a o face să vadă ceva ce n-ar fi putut vedea prin forţe proprii. Exista doar această viaţă, iar ea îşi irosise o zecime din ea încercând să

se potrivească în acel loc străin, ignorând propria fericire şi încercând doar să facă ceva mai bun pentru fiul ei. Dar la ce duseseră toate astea? Muncă istovitoare, o viaţă de care ea nu se bucurase nici măcar o zi şi nici nu s-ar fi putut bucura, un băiat care n-avea să cunoască niciodată bucuria unei familii, iubirea propriului tată. O durere fără alinare.

Avea treizeci şi doi de ani şi era absolventă de universitate. Ştia prea bine că era mult de muncă aici, în El Salvador — nu numai muncă de familie, poate începând cu Jose —, dar muncă cu oamenii, pentru a le da lor în proprietate acele pământuri. Aici ea trebuia să-şi construiască un renume.

Casa mamei ei întinerise. Bananierii creşteau acum aproape sălbatic peste verandă, ascunzând-o într-o umbră binecuvântată. Vopseaua de pe casă era proaspătă, iar balamalele strânse bine la uşi şi la ferestre.

Nu sunase pe nimeni de la plecarea din San Francisco. Probabil că erau îngrijoraţi de moarte. Condusese tot drumul, prin California, Mexic, Guatemala. Graniţe, poliţie şi bărbaţi. Însă acum reuşise să ajungă acasă. Opri maşina. După toate sincopele în San Francisco atunci când avea nevoie de ea, maşina se dovedise în sfârşit fuerte atunci când fusese cel mai important. Trase pe marginea drumului. Se dădu jos şi se întinse. Era conştientă că mirosea îngrozitor.

Nu-i păsa. Nu conta. Nu mai era în Statele Unite.

Undeva în spate se auzea zgomot de motor. Înconjură casa. Jose, tăcutul, puternicul şi urâtul de Jose, lucra fără cămaşă la generatorul pe care continuau să-l folosească în cea mai mare parte a timpul ca să producă electricitate. După atâţia ani, ea continua să cunoască perfect trupul lui.

La zece paşi depărtare de el, în iarba înaltă, aşteptă încordată. Cât de tare i se vedeau cicatricele? Oare se schimbase într-atât încât el să n-o mai recunoască, iar dacă o recunoştea, o mai iubea oare? Ea avea să-l mai iubească?

Brusc zgomotul încetă. Bărbatul se îndreptă de spate, îşi şterse fruntea cu o cârpă, apoi o văzu.

Pentru o clipă lungă cât o veşnicie, lumea încremeni. Apoi chipul lui se lăţi în zâmbetul larg din copilărie. Întinse braţele, făcu un pas spre ea, iar ea alergă la pieptul lui.

La RAO

va apărea

SCOTT TUROW
PREJUDICII MORALE

Pentru Robbie Feaver, legea nu e decât un joc — cu clienţii, cu juraţii, cu judecătorii. Dar când acest avocat multimilionar specializat în procese ce au legătură cu prejudiciile morale, extravagant şi afemeiat, este prins oferind mite, e obligat să poarte un microfon ascuns pentru a ajuta Procuratura SUA să depisteze judecătorii corupţi din sistemul juridic american. Atacat din toate părţile, Feaver trebuie să facă nişte înregistrări care îi vor azvârli pe prietenii, duşmanii, oraşul său şi în mod deosebit o agentă FBI sub acoperire într-o adevărată criză de conştiinţă şi evaluare a valorilor legii. Robbie Feaver e acum angajat într-un joc pentru propria viaţă.

Când șeful uneia dintre cele mai mari instituții medicale din San Francisco moare în propriul spital, nimeni nu se îndoiește că moartea a fost cauzată doar un accident rutier nefericit. Însă autopsia dezvăluie faptul că ceea ce l-a ucis a fost o supradoză de potasiu și medicul său curant, Eric Kensing, devine suspectul principal. Detectivul Abe Glitsky, însărcinat cu investigația, face tot posibilul să găsească dovezi incriminatorii. De cealaltă parte a baricadei, prietenul său, avocatul Dismas Hardy vrea să-și apere clientul, convins de nevinovăția acestuia, în urma unei descoperiri terifiante – prea mulți pacienți au murit, mulți victime ale crimei... și se pare că spitalul e vinovat de moartea lor. Astfel, Hardy trebuie să dezvăluie o conspirație a lăcomiei și violenței înfăptuite de oameni care iau viețile pe care au jurat să le ocrotească. Un roman palpitant, care pune vieți – și o prietenie de lungă durată – într-un pericol imens, *Jurământul* de Lescroart este unul dintre cele mai bune romane ale autorului.

rao
rao international publishing company

ISBN 978-973-54-0213-6

9 789735 402136

www.rao.ro
www.raobooks.com

lei 29,99